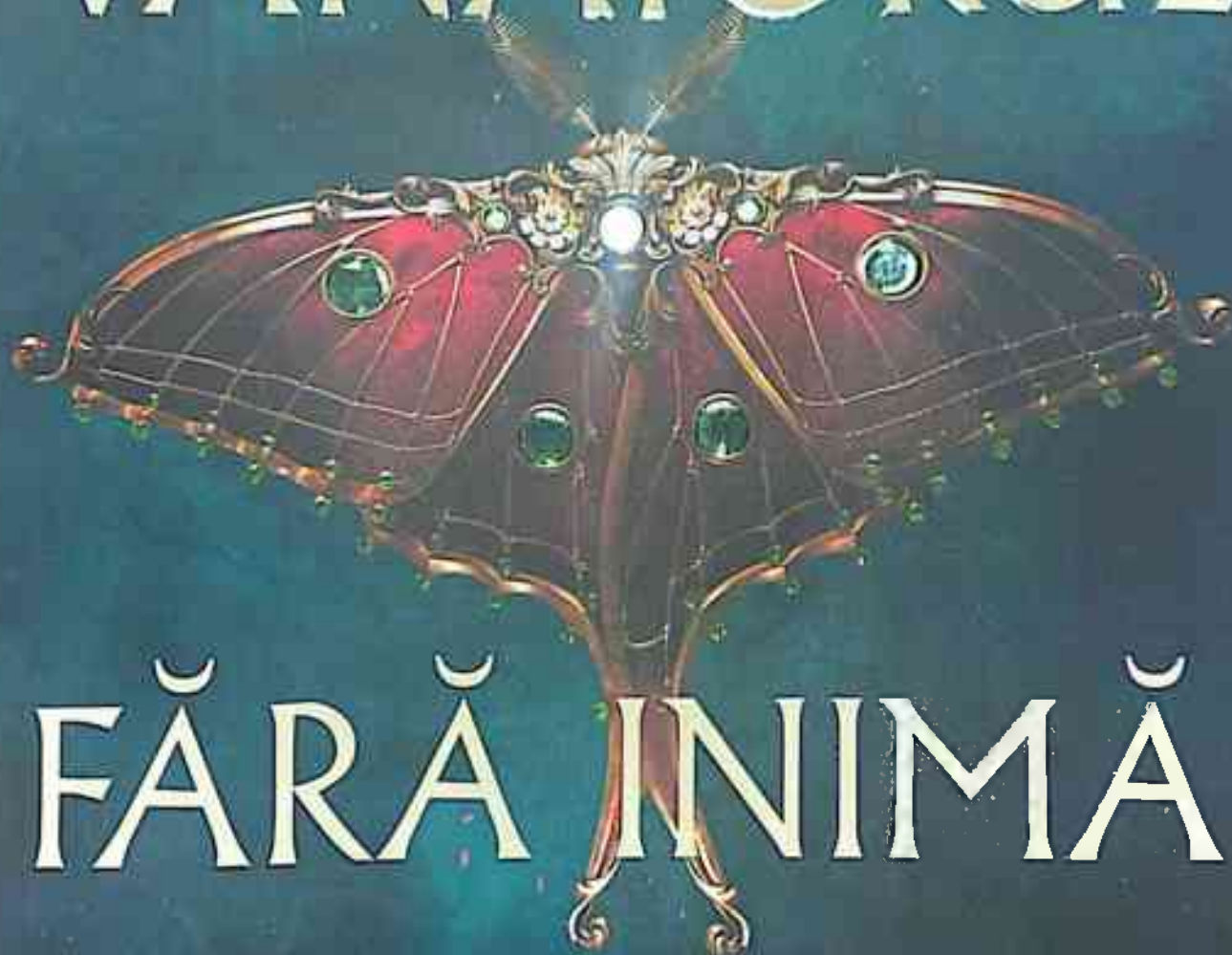

BESTSELLER NEW YORK TIMES

CEL MAI ÂPRIG DUȘMAN
SAU MAREA IUBIRE?

VÂNĂTORUL

FĂRĂ INIMĂ

SERIA MOLIA STACOJIE #1

KRISTEN CICCARELLI

BOOKZONE

KRISTEN CICCARELLI

VÂNĂTORUL FĂRĂ INIMĂ

SERIA MOLIA STACOJIE # 1

KRISTEN CICCARELLI

VÂNĂTORUL FĂRĂ INIMĂ

SERIA MOLIA STACOJIE # 1

*Traducere din limba engleză și note de
Andrei Covaciu*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

CELOR CE SE TEM SĂ FIE EI ÎNȘIȘI.

*Tovarăși! Numai prin moartea lumii vechi vom
putea preveni reîntoarcerea răului. Trebuie să dis-
trugem vrăjitoarele și să le stingem forța magică.
Orice este permis în numele înaltului țel al eliberă-
rii de sub opresiunea lor.*

*Fie ca sângele lor să păteze străzile pentru
totdeauna.*

— NICOLAS CREED, BUNUL VOSTRU COMANDANT

INTRODUCERE

CÂND GARDIENII SÂNGELUI bănuiau o fată că e vrăjitoare, o despuiau și îi cercetau trupul în căutarea cicatricilor.

În timpul domniei reginelor surori, vrăjitoarele își purtaseră cicatricile cu mândrie, etalându-și puterile de parcă ar fi fost inele ori veșminte din mătase.

Acum cicatricile le indicau pe femeile vâdate.

Ultima dată când Rune văzuse cicatrici de vrăjitoare fusese în urmă cu doi ani, după ce reginele vrăjitoare fuseseră asasinate în paturile lor, iar sângele membrilor Consiliului se revărsase pe străzi. Gardienii Sângelui preluaseră controlul orașului și începuseră epurările.

Soarele asfințea în momentul în care o mulțime tot mai numeroasă începea să se adune în centrul orașului cufundat în ceață. Rune se afla acolo, incapabilă să nu bage în seamă privirile însetate, febrile, care o înconjurau. Oamenii căutau răzbunare. Voiau să o soarbă cu nesaț, ca pe un vin roșu vârtos.

Pescărușii făceau larmă pe cer, în vreme ce vrăjitoarea cea bătrână se împiedica pe treptele ce duceau spre eșafod. Spre deosebire de cei care au urmat după ea, bătrâna nici nu a plâns, nici nu a cerșit îndurare, acceptându-și soarta cu o privire senină, plină de stoicism. Un membru al Gardienilor Sângelui i-a sfâșiat mâneca cămășii, înfățișând dovada

crimelor: niște cicatrici pe brațul stâng formau un tipar semănând cu o broderie delicată întinsă pe o piele aurie.

Lui Rune i s-a părut că tiparul e frumos. Pe vremuri cicatricile simbolizau un anume statut social. Între timp, erau imposibil de ascuns, bătrâna devenind o pradă ușoară pentru vânătorii de vrăjitoare.

Era motivul pentru care Rune nu se tăiase niciodată.

Nu putea să-i lase pe gardieni să-i găsească vreo cicatrice.

UNU

RUNE

MIRAJ: (subst.) cel mai elementar tip de vrajă.

Vrăjile de tip miraj sunt simple iluzii, ce se mențin pentru intervale scurte și necesită foarte puțin sânge. Cu cât sângele e mai proaspăt, cu atât mai puternică e iluzia și cu atât mai ușoară va fi realizarea.

— din cartea *Regulile magiei* scrisă de regina Callidora cea Vitează

FULGERE BRĂZDAU CERUL, în vreme ce Rune Winters își tăia cale prin pădurea udă, crengile brazilor ferind-o prea puțin de stropii de ploaie. Felinarul lumina poteca năpădită de rădăcini contorsionate și bălți.

Era o noapte cumplită pentru vrăji. Ploaia se strecura prin pânza glugii, umezeala ștergând treptat semnele magice pe care și le desenase cu sânge pe încheietura mâinii. Trebuia să refacă simbolurile înainte ca ploaia să le șteargă de tot, luând cu ea și magia.

Pelerina care o deghiza trebuia să țină până când s-ar fi asigurat că Seraphine nu o va ucide.

Ca fost sfetnic al reginelor surori, Seraphine Oakes era o vrăjitoare puternică. Iar după doi ani de căutări, Rune reușise în sfârșit să-i dea de urmă. Iar acum că o găsisese, oare

ce va descoperi în vârful dealului împădurit? Un prieten sau un vrăjmaș?

A strâns îngrijorată din buze, amintindu-și ce îi spusese bunica în urmă cu doi ani, înainte să fie ucisă:

„Promite-mi că o vei găsi pe Seraphine Oakes, draga mea. Ea îți va povesti tot ce nu ți-am putut spune eu.”

După ce Gardienii Sângelui au arestat-o pe bunica ei și au târât-o în stradă, au trasat cu vopsea un X pe ușa, declarând astfel că în interiorul casei fusese descoperit un dușman al republicii, care urma să fie epurat.

Amintirea acelei zile parcă îi răsucea un pumnal în inimă.

În vreme ce înainta, a simțit un freamăt de nerăbdare străbatându-i trupul. Un zumzet asemenea unei uverturi de concert care devine tot mai sonoră și mai animată. Dacă Seraphine ar fi văzut-o prin pelerina magică înainte de a asculta ce avea de spus, ar fi putut să o dea afară din casă. Sau, mai rău, să o ucidă.

Pentru că, oriunde s-ar fi dus Rune Winters, reputația clădită cu grijă o însoțea.

Era o turnătoare. O persoană care ura vrăjitoarele. O răsfățată a noii republici.

Era fata care își trădase propria bunică.

De aceea acum se deghizase într-un comerciant ambulant bătrân, care mîna un catâr încărcat cu marfă. Mirosul de catâr ud plutea prin aer, iar cratițele și oalele se ciocneau la fiecare pas făcut de animal, toate detaliile fiind trasate de magia din sângele ei și ținute laolaltă de simbolurile desenate pe încheietură, care legau vraja de ea.

Era vorba despre un miraj – cea mai banală vrajă cu puțință. Cu toate acestea, avusese nevoie să-și consume o grămadă de energie ca să o realizeze, migrena cu care se procopsise astfel încă făcând-o să-și simtă tâmpilele zvâcnind.

Crengile copacilor se scuturau deasupra, udând-o cu stropi mari. Fulgerele continuau să spintece cerul, luminând căbănuța aflată în vârful dealului, acolo unde pădurea se termina. Ferestrele erau scăldate în lumina blândă a unei lămpi, iar ea simțea deja în nări mirosul focului de lemne împrăștiat de fumul ce ieșea pe coșul casei.

În vreme ce semnele magice i se ștergeau cu repezi-ciune de pe piele, iluzia din jur părea o lumânare pe cale să se stingă. Avea nevoie ca mirajul să țină încă puțin.

A așezat felinarul pe jos, a scos flaconul ascuns în buzunar și a îndepărtat dopul. Și-a înmuiat vârful degetului în sângele din flacon și, ținând încheietura în lumina felinarului, a refăcut simbolurile, întărindu-le. Unul îi schimba înfățișarea – grizonându-i părul, zbârcindu-i pielea, cocărjându-i umerii –, iar celelalte asigurau materializarea câ-tărului de lângă ea.

În clipa în care a terminat, vraja îi vuia în urechi, iar pe limbă simțea un gust sărat. A refăcut iluzia, legăturile s-au întărit, iar durerea din tâmpile s-a întetit și mai abitir. A înghițit gustul de saramură al magiei, și-a tras gluga pe cap, scrâșnind din dinți din pricina migrenei, apoi a cules felinarul de pe jos și a ieșit din pădure, urmând poteca spre cabană.

Noroiul i se lipea în lostopane de tălpile cizmelor. Ploaia îi biciuia fața.

Avea senzația că inima îi bate mai să-i sară din piept.

Orice s-ar întâmpla de cum va deschide ușa ținea numai de voința strămoșelor. Dacă Seraphine ar descoperi magia și ar rosti un blestem letal, și-ar merita soarta cu vârș și îndesat. Iar dacă Seraphine s-ar arăta îndurătoare...

Și-a mușcat buza de jos, străduindu-se să nu-și facă speranțe deșarte.

De cum a pășit în curtea cabanei, a auzit necheza-tul nervos al unui cal aflat în grajdul ce se întrezărea într-o parte. Probabil animalul se speriasa de tunete. Când a ajuns

aproape de casă, a observat că ușa din față stătea deschisă, un triunghi de lumină aurie revărsându-se în curte.

A strâns cu și mai multă putere degetele înțepenite în jurul mânerului felinarului. Oare Seraphine o aștepta?

Unele vrăjitoare pot întrevădea crâmpoie din viitor – cu toate că, în ultima vreme, abilitatea devenise o raritate și adesea era instabilă, nesemnând deloc cu profețiile limpezi ale puternicelor sibile din trecut. Dar poate că Seraphine se număra printre acelea.

Gândul a făcut-o să-și îndrepte umerii și să continue să meargă. Dacă Seraphine prevăzuse întâlnirea însemna că știa cine e Rune și că urmează să-i facă o vizită.

„Iată un motiv în plus ca să termin ce am început”, și-a spus în gând.

Lăsând catârul vrăjit în curte, a pășit peste prag. În interiorul cabanei nu o aștepta nimeni. Un foc ardea în vatră, tăciunii răspândind în jur o lumină roșiatică. Pe masă se zărea o farfurie cu mâncare. Sosul se sleise – semn că nimeni nu se atinsese de el de ceva vreme. Ploaia care se strecura pe ușa deschisă udase podeaua de piatră.

Rune s-a încruntat.

— E cineva acasă?

Tăcere.

— Seraphine?

Casa a gemut la auzul numelui stăpânei, grinzile pârâind și pereții pârând să se miște ușor în bătaia vântului. Și-a rotit privirea prin încăpere, căutând orice semn care să-i dea de înțeles că stăpâna se afla acolo. Căbănuța era compusă dintr-o singură încăpere, cu o chicinetă într-un colț și un birouaș în colțul opus.

— Trebuie să fii pe aici, pe undeva...

O scară cioplită din bardă ducea spre pod. Pășind pe fuscei, a urcat până sus – unde a descoperit un pat răvășit și trei lumânări aprinse, care își revărsau ceara mierie pe

scândurile podelei –, apoi a revenit la parter, verificând ușa din spatele casei, ce dădea spre o grădină pustie.

Seraphine nu se zărea pe nicaieri.

A simțit cum neliniștea îi provoacă o mâncărime neplăcută.

„Unde-o fi?”, s-a întrebat.

În acea clipă, calul din grajd a slobozit încă un nechezat.

„Grajdul. Desigur.”

Dacă bietul animal se speriasse, Seraphine se dusesse, probabil, la el ca să îl calmeze.

Ținând felinarul într-o mână și simțind în continuare cum îi zvâcnesc dureros tâmpilele, a pășit iar peste prag, revenind în ploaie. A lăsat ușa întredeschisă, refăcând vraja – și catârul, odată cu ea. Stropii de ploaie îi udau încheietura, în vreme ce se străduia ca iluzia să rămână credibilă. S-a grăbit să ajungă la grajd, dar pe la jumătatea drumului a simțit ceva moale sub talpă. În întuneric și pe furtună, îi era greu să distingă despre ce e vorba, așa că s-a lăsat pe vine, așezând felinarul în noroi.

Era o haină.

A atins pânza îmbibată cu apă. S-a ridicat în picioare și a început să studieze la lumina felinarului obiectul găsit: o rochie simplă, de casă, confecționată din lână. Genul de îmbrăcăminte pe care o poartă slujnicele atunci când freacă podele.

Doar că partea din spate era spintecată.

„De ce ar fi...?”, s-a întrebat în gând.

S-a uitat puțin mai în față și a zărit o altă haină. Și-a întins gâtul, dându-și seama că e vorba despre o rochie de bumbac, fără talie, năclăită de noroi. Și aceasta era spintecată la spate.

„Ba nu”, și-a spus, petrecându-și degetele ude peste marginile deșirate. „Nu spintecate. Sfâșiate.”

A simțit un ghem în stomac.

Având încheietura expusă, ploaia a reușit în cele din urmă să-i șteargă complet semnele magice, iar iluzia s-a risipit de îndată, luând cu ea și migrena. Pe neașteptate, înainte să apuce să refacă semnele, s-a stârnit un vânt puternic, care părea să mârâie asemenea unui lup.

ZBANG! s-a trântit ușa cabanei.

A lăsat din mână rochia de lână, întorcându-și fața spre ușă și simțind cum i se oprește răsuflarea în gât. Pe ușă acum închisă se zărea un X sângerieu trasat cu vopsea pe toată suprafața.

Semnul Gardienilor Sângelui.

Seraphine nu se afla în grajd încercând să-și liniștească calul. Soldații o găsiseră, o dezbrăcaseră și o luaseră cu ei.

Cea mai veche prietenă a bunicii încăpuse pe mâinile Gardienilor Sângelui – cel mai periculos loc în care s-ar fi putut afla o vrăjitoare.

DOI

RUNE

GALOPA CĂLARE PE LADY, iapa obosită a bunicii, pe străzile năpădite de ceață ale capitalei.

Becurile electrice ale iluminatului stradal bâzâiau, aruncând o lumină alburie peste magazinele închise de pe ambele trotuare. Tropăitul lui Lady în galop contrasta puternic cu liniștea dimprejur.

Trecuseră doi ani de când aceleași străzi fuseseră scăldate în sângele vrăjitoarelor și de când Republica Păcii Roșii fusese instaurată. Rune își petrecuse cea mai mare parte a timpului căutând-o pe Seraphine Oakes, hotărâtă să ducă la îndeplinire ultima dorință a bunicii.

Regimul le executase pe mai toate prietenele aceleia care rămăseseră în viață, confiscându-le bunurile și moștenirile. Seraphine scăpase de epurare din simplul motiv că fusese exilată de fosta regină cu douăzeci de ani în urmă, nimeni nemaivăzând-o de atunci.

Acum, în noaptea în care în sfârșit o găsise, vânătorii de vrăjitoare ajunseseră la Seraphine înaintea ei.

Să fi fost o coincidență? Sau cineva o urmărea îndeaproape?

A presupus că, mai devreme sau mai târziu, acest lucru urma oricum să se petreacă. Acum trebuia să se comporte cu și mai mare băgare de seamă. Dacă cineva din

rândurile Gardienilor Sângelui o luase în colimator, trebuia să-și șteargă complet urmele.

Se străduia să nu se gândească la X-ul sângeriu vopsit pe ușa sau la hainele sfâșiate aruncate în noroi. Știa exact ce pățise Seraphine, doar văzuse cu proprii ochi cum decurgeau lucrurile în ziua în care Gardienii Sângelui veniseră după bunica ei.

Chiar ea îi chemase.

Imediat după răscoală, soldații au arestat toate vrăjitoarele cunoscute, apoi le-au executat. Armata noii republici a preluat controlul porturilor, asigurându-se că nimeni nu poate părăsi insula.

Au confiscat vapoarele bunicii, apoi a fost doar o chestiune de timp până când vânătorii s-au înființat la Conacul Wintersea ca să o aresteze.

Bunica însă ticluise un plan. Vechiul ei partener de afaceri avea o barcă de pescuit cu care scotea pe șest vrăjitoare de pe insulă. Barca pleca din golfuleț la miezul nopții, iar la bord era suficient loc atât pentru bunică, cât și pentru nepoată, cu condiția să ajungă acolo la timp.

Pe vremea aceea, Rune avea doar șaisprezece ani și încă nu dobândise puteri magice. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că le va dobândi vreodată, dat fiind că părinții ei nu fuseseră vrăjitori; or, numai vrăjitoarele nășteau vrăjitori, cu toate că uneori magia sărea peste câte un copil, ba chiar peste o generație întreagă, făcând totul foarte greu de prevăzut. Părinții se înecaseră, într-un naufragiu cumplit, pe vremea când ea purta scutece, așa că rămăsese orfană, iar bunica o luase sub aripa ei ocrotitoare și o crescuse.

Dar nu conta nici că Rune nu era vrăjitoare, nici că nu era rudă de sânge cu bunica ei. În condițiile Păcii Roșii, conta doar faptul că nu o denunțase. Când Gărzile Sângelui ar fi venit după aceea, soldații ar fi declarat-o pe Rune simpatizantă și ar fi executat-o împreună cu Kestrel Winters, pentru vina de a nu fi denunțat o vrăjitoare.

Era singura lor șansă să fugă.

În vreme ce își făcea în pripă bagajul, a primit un mesaj de la Alexander Sharpe, cel mai vechi prieten al ei.

„Cineva te-a trădat” scria în bilețel. „Gardienii Sângelui îți cunosc planurile. Soldații l-au arestat pe pescar în seara asta, puțin mai devreme, și acum te așteaptă în golfuluț.”

Apoi veștile din mesajul primit de la Alex deveneau și mai rele:

„Toate ieșirile din oraș sunt blocate, iar soldații îi arestează pe toți cei care nu au permisiunea să călătorească.”

Nu mai era cale de scăpare. Cele două erau, practic, captive în Conacul Wintersea. Ar fi putut rămâne ascunse, dar pentru câtă vreme?

„Trebuie să o denunți, Rune. Înainte să fie prea târziu.”

Mesajul era cât se poate de limpede: dacă Rune nu o denunța pe bunica imediat, ar fi fost executate amândouă.

Refuzul s-ar fi soldat pentru ea cu o moarte cumplită. Doar că persoana pe care trebuia să o denunțe era *bunica ei*. Ființa pe care o iubea ca pe nimeni altcineva. Dacă ar denunța-o, s-ar simți ca și cum și-ar smulge inima din piept. Așa că i-a dus bilețelul bunicii, încredințată că ea va ști cum să descurce această dilemă.

Își amintea privirea oțelită a bunicii în vreme ce citea bilețelul. Dar, în loc să propună un nou plan, a spus:

— Băiatul are dreptate. Trebuie să mă denunți imediat.

Îngrozită, Rune a scuturat din cap:

— Nu! Trebuie să existe o altă cale.

Bunica a luat-o în brațe și a strâns-o la piept. Încă își amintea mirosul uleiului de lavandă cu care aceea obișnuia să se parfumeze în dosul urechilor.

— Draga mea, dacă nu o vei face, te vor ucide.

Simțind cum o podidesc lacrimile, s-a refugiat în odaie, încuind ușa.

— Dacă mă iubești cu adevărat, i-a spus bunica prin ușa, nu mă vei lăsa să asist la execuția ta. Pentru mine, ar fi ceva pur și simplu înfiorător.

În vreme ce se îneca cu propriile suspine, Rune simțea cum lacrimile îi ard ochii.

— Te rog, draga mea! Fă asta pentru mine.

A închis ochii, sperând ca atunci când i-ar fi deschis la loc coșmarul să fi dispărut. Doar că nu era vorba despre niciun fel de coșmar. Iată care erau opțiunile: fie își denunța bunica, fie urma să aibă parte de o moarte cumplită alături de ea.

Lacrimi fierbinți i se revărsau pe obraji, în vreme ce cumpănea ce să facă.

În cele din urmă, a deschis ușa și a ieșit din odaie.

Bunica a strâns-o puternic la piept și a mângâiat-o pe păr, așa cum obișnuia să facă pe vremea când era mititică.

— Acum trebuie să fii extrem de isteată, iubirea mea. Isteață și viteză.

Cu ajutorul lui Lizbeth, bunica a pus-o în șaua unui cal și a trimis-o să galopeze în noapte.

Își amintea vântul mușcător și ploaia biciuitoare, felul în care trupul i se cutremura. Era o noapte rece, dar teama care i se strecurase în inimă era și mai și.

Ar fi putut să refuze. Ar fi putut să se ducă la soldați și să se predea, în locul bunicii.

Doar că nu a făcut-o.

Pentru că, undeva în adâncul ei, nu își dorea să moară.

În adâncul ființei, era o lașă.

Udă ciuciulete și tremurând de frig, a intrat în comandamentul Gardienilor Sângelui și a rostit cuvintele ce aveau să pecetluiască soarta bunicii:

— Kestrel Winters e vrăjitoare și plănuiește să fugă, le-a spus, lepădându-se de persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume. Vă pot duce la ea, dar trebuie să vă grăbiți, înainte să se facă nevăzută.

Apoi i-a călăuzit pe gardieni la Conacul Wintersea, acolo unde aceștia au arestat-o pe bunică, târând-o afară, în vreme ce Rune asista la întreaga scenă tăcută și nemișcată. Nemanifestându-și în niciun fel adevăratele sentimente.

Abia după ce soldații s-au îndepărtat suficient de mult Rune s-a prăbușit pe podea și a început să plângă.

Și-a petrecut următorii doi ani încercând să repare răul făcut în acea noapte.

Bunica însă avusese dreptate: faptul că o denunțase făcuse din Rune un cetățean la fel de loial republicii precum toți ceilalți. Chiar *mai* loial. La urma urmelor, ce fel de persoană își denunță propria bunică? Una care urăște vrăjitoarele din toți rărunchii.

Viața a nenumărate vrăjitoare depindea acum de acest viclesug.

Strângea hăturile lui Lady cu mâini tremurătoare, care-i provocau răni prin mânușile din piele de căprioară. Cerceta cu privirea străzile învăluite în ceață ale capitalei. Cu puțin noroc, ar descoperi că Gardienii Sângelui o țin pe Seraphine într-o carceră de tranzit. Aceștia aveau obiceiul să aștepte, să vâneze mai multe vrăjitoare, înainte de a le transfera, în grup, în temnița palatului.

Dar dacă Rune nu avea acest noroc...

Gândul că Seraphine s-ar afla deja în subsolul palatului, așteptând să fie epurată, o făcea să simtă cum i se pune o greutate în stomac.

A dat pinteni iepei, încercând să-și alunge acest gând din minte.

Iată ce trebuia să afle în seara aceea: dacă Seraphine încă se mai află în viață și, dacă da, unde o țin Gardienii Sângelui.

Când a ajuns în centrul oraşului, o clădire masivă, cu cupolă, rivalizând ca mărime cu palatul, s-a ivit printre ceţuri.

Clădirea Operei.

În interior se aflau vânători de vrăjitoare şi, cu atât mai sigur, membri ai Tribunalului. Unii dintre ei ştiau, cu siguranţă, unde se află carcera de tranzit.

Pavilionul cu cupolă din cupru, locul în care trăsurile lăsau spectatorii, a fost cel pe care l-a zărit primul, mărginit de cinci coloane masive, fiecare înaltă cât o clădire cu patru etaje.

O surprindea în continuare faptul că bunul comandant permisesese să rămână deschis. La scurtă vreme după Revoluţie, patrioţii devastaseră clădirea Operei, văduvind-o de o bună parte a măreţiei de odinioară. Tablouri, statui şi alte decoraţiuni datând de pe vremea domniei vrăjitoarelor au fost sparte, arse sau aruncate în mare. Interiorul însă, cu scaune suflate în aur şi tapiţate cu catifea, rămăsese o amintire dezolantă a extravagantei de pe vremea regatului.

Când a intrat în pavilion, Lady a trecut de la galop la trap, moment în care un grăjdar bătrân, purtând o uniformă neagră, şi-a făcut apariţia în faţa arcadei de la intrare.

Rune a descălecat. În clipa în care a atins piatra cubică cu pantofii din mătase, fără toc, a simţit cum i se înmoaie picioarele. Călărise din răputeri ca să ajungă acolo pe seară, iar acum o dureau toate oasele.

— Cetăţeană Winters. Aţi ajuns cam târziu în seara asta.

Auzind glasul familiar, a avut o tresărire interioară. Ar fi preferat să fi fost întâmpinată de unul dintre grăjdarii mai tineri, nu de acel patriot bătrân. Cei dintâi o admirau nu numai pentru bogăţia şi relaţiile ei, ci şi pentru reputaţia de erou al Revoluţiei.

Însă Carson Mercer nu se lăsa impresionat de toate acestea, iar părerea lui despre ea avea darul să o neliniștească. Oare o bănuia sau era, pur și simplu, un moș abject?

— Spectacolul de operă a ajuns deja la jumătate.

Sesizând tonul dezaprobat al bătrânului, și-a intrat în rol. Și-a dat pe spate gluga pelerinei din lână și și-a scuturat părul, lăsându-l să formeze o cascadă de lațe aurii-ruginii.

— Prefer să sar peste primul act, domnule Mercer. E atât de plicticos, de altfel. Tot ce trebuie să știi e cum se termină povestea. Cui îi pasă de ce se petrece mai înainte?

— Într-adevăr, a răspuns Carson, mijind ochii. Cineva s-ar putea întreba de ce ați mai venit, a comentat el, întorcându-se cu spatele ca să ducă iapa spre grajduri.

Neplăcându-i tonul pe care i se vorbise, i-a strigat din urmă:

— Pentru bârfe, evident!

De cum bătrânul s-a făcut nevăzut, a atins nervoasă buzunarul secret cusut în rochie, în care ținea ascuns flaconul cu sânge. Liniștindu-se, s-a forțat să-l dea uitării pe grăjdarul cel ursuz și a intrat în clădirea Operei, acolo unde membrii Gardienilor Sângelui ar fi trebuit să freamăte de încântare că puseseră mâna pe un asemenea trofeu. Tot ce trebuia să facă era să-și țină urechile ciulite și să pună întrebările potrivite, iar după ce cortina se va lăsa, va afla informațiile de care avea nevoie ca să o salveze pe Seraphine.

A trecut pe lângă niște copii care cerșeau un bănuț sau ceva de mâncare. Observând semnele marcate pe frunțile lor, și-a dat seama că micuții erau niște penitenți — urmași ai simpatizanților vrăjitoarelor. Ceea ce însemna că o rudă de-ale lor refuzase să denunțe o vrăjitoare sau că feriseră una de prigoana vânătorilor, ascunzând-o.

În loc să-i execute sau să-i încarcereze pe urmașii simpatizanților, bunul comandant le marcase pe frunte simbolul penitenței, pentru ca toată lumea să știe ce fel de oameni

erau. Ca un fel de avertisment menit să-i descurajeze pe alții să mai ajute vrăjitoare.

Rune simțea o nevoie imperioasă să-și vâre degetele în punga cu bani și să le dea copiilor câteva monede, însă era ilegal să ajuți un penitent. Dat fiind că grăjdarul cel bătrân se afla prin preajmă, nu îndrăznea să o facă, mulțumindu-se abia să schițeze un zâmbet. Când aceia i-au răspuns cu câte un zâmbet, a simțit o strângere de inimă, pentru că se știa vinovată, dar a mers mai departe.

Ajunsă în interiorul clădirii, a descoperit că grăjdarul avusese dreptate: spectacolul de operă chiar trecuse de jumătate. În fața ei, cele două scări somptuoase, care puțin mai sus se și intersectau, erau destul de pustii, însă larma cacofonică a glasurilor venind dinspre marele foaier aflat deasupra semnală cu claritate faptul că pauza încă nu se sfârșise.

Lipindu-și palma de balustrada rece, din marmură, și-a alungat din minte copiii penitenți și a început să urce treptele, conștientă de faptul că acolo se aflau câțiva bărbați care o urmăreau insistent cu privirea, amintindu-i de conversația pe care o purtase recent cu prietena ei Verity.

— Nu crezi că a sosit vremea să-ți alegi unul?

Un pretendent, voia Verity să zică. Unul dintre numeroșii tineri numai buni de însurătoare care făceau coadă la baluri ca să danseze cu ea, care o invitau la tot felul de cine romantice sau plimbări interminabile cu caleașca. Dar nu ea era cea care îi îmbia să o facă. Desigur, câțiva poate chiar erau sincer interesați de chipul ei drăgălaș. Cei mai mulți însă tânjeau după averea bunicii, după afacerea profitabilă — din domeniul comerțului maritim — și după întinsa ei moșie. Le primise „în dar” din partea noii republici, drept răsplată pentru eroismul de care dăduse dovadă în timpul Revoluției.

Îi „colecționase” pe cei utili vreme de un an și ceva. Cu toții proveneau din familii influente, care aveau acces la

secrete de care ea avea nevoie. Taine pe care adesea reușea să le afle în tot felul de cotloane și alcovuri întunecate.

Dar nu putea să continue în felul acesta la nesfârșit. Răbdarea претенdenților nu era infinită, iar ea nu putea risca să-i supere.

Verity întocmise o listă cu cei mai valoroși băieți eligibili și i-o lăsase pe pernă, în dimineața care urmasse discuției.

Trebuia să aleagă unul – și asta cât mai curând cu putință.

„Dar nu chiar în seara asta”, și-a spus, grăbindu-se să urce treptele.

Acum trebuia să socializeze cu fiii și fiicele Revoluției, să le fure cât mai multe secrete cu putință.

Când a ajuns la capătul treptelor, a zărit întinzându-se în față foaierul ticsit de oameni veniți la spectacol, îmbrăcați în haine de mătase, în diverse nuanțe discrete, dantele extravagante și perle crem prinse în păr – toată scena fiind luminată de cele douăsprezece candelabre care atârnavă din tavan.

— Rune Winters! s-a auzit un glas care a făcut-o pe nou-sosită să se oprească în loc. Constat că te-ai furișat la mijlocul spectacolului. Ți-ai dat întâlnire cu unul dintre amorezi?

Replica a fost urmată de câteva chicoteli scandalizate.

Glasul îi aparținea lui Verity de Wilde – cea mai bună prietenă a sa.

Verity stătea în lumina candelabrelor cu mâinile în șold și etalând un zâmbet șugubăț. Câțiva zuluși șateni îi încadrau fața albă, dominată, îndărătul ochelarilor, de o pereche de ochi negri, scrutători. Purta o rochie având culoarea petalelor de floarea-soarelui și niște mâneci de dantelă albă – unul dintre cadourile pe care i le oferise Rune când își înnoie garderoba. Inițial nu avusese mâneci, dar, cum rochiile fără mâneci nu mai erau la modă, Rune o

rugase pe croitoreasă să le adauge înainte de a i le face lui Verity cadou.

În jurul prietenei roia un grup de prieteni distinși – tineri și tinere care mâncaseră la masa lui Rune și dansaseră de sute de ori în sala ei de bal și care urmau să facă la fel și în acea noapte, la petrecerea de după spectacol.

„Prietenii” era un cuvânt prea generos pentru a-i descrie, pentru că niciunul dintre ei nu ar fi stat vreo clipă pe gânduri să n-o denunțe, dacă ar fi aflat ce e ea de fapt.

– Sau poate că..., a intervenit altcineva, făcându-i pe toți ceilalți să-și întoarcă privirile, Rune și-a petrecut toată noaptea salvând vrăjitoare. Se zice că Molia Stacojie nu acționează decât la adăpostul întunericului.

Aceste cuvinte au făcut-o să simtă un fior rece pe șira spinării. Și-a întors capul și a zărit privirea scormonitoare a Lailei Creed. Laila era cu câțiva centimetri mai înaltă decât ea – ceea ce o făcea să pară că se uita în permanență de sus la ea – și aparținea corpului ofițeresc al Gardienilor Sângelui.

În plus, era foarte frumoasă, având niște pomeți proeminenți și un păr negru ca pana corbului, strâns într-un coc înalt deasupra capului. Rune a recunoscut tiparul rochiei albastre cu talie înaltă și cu irizații ca o pană de păun. Era opera lui Sebastian Khan, un popular creator de modă de pe continent, ale cărui haine umpleau de invidie în fiecare sezon amatorii de haine șic. Ca să-ți comanzi ceva la el trebuia să te înscrii pe o listă și apoi să aștepti un an întreg ca să-ți vină rândul. Oricum, era aproape imposibil să obții ceva produs în atelierul lui, dacă nu erai putred de bogat și nu dispuneai de relațiile necesare.

Și ea avea două rochii semnate Sebastian Khan în garderobă.

Faptul că Laila purta acea rochie de fițe, și nu uniformă, însemna că în acea seară nu era de serviciu. Probabil

nu se numărase printre vânătorii de vrăjitoare care o înhățaseră pe Seraphine.

Amintindu-și de locuința pustie a lui Seraphine, a simțit cum îi îngheață sângele în vine. Oare cum se făcea că Gardienii Sângelui o găsiseră pe vrăjitoare cu foarte puțin timp înainte ca ea să-și facă apariția la cabană? Dacă a fost urmărită, spionul respectiv ar putea fi Laila, care nu o suferise niciodată pe Rune, din motive pe care cea din urmă nu le putea decât presupune.

Punându-și masca de complezență – cea care o ascundea de ochii lumii pe adevărata Rune Winters –, și-a lăsat capul pe spate și a început să râdă.

— Ha, ha, ha! V-ați putea imagina așa ceva? *Eu* petrecându-mi nopțile bântuind pe insula asta blestemată, cu vremea ei oribilă, care înseamnă numai noroaie și ploi? Gândiți-vă ce ar însemna asta pentru pantofii mei!

Spunând aceasta, și-a ridicat poalele rochiei, ca să-și arate pantofii din mătase făcuți la comandă de Evelyn Minew, o creatoare de modă care trăia undeva la mama naibii și ale cărei produse erau unicate, pentru că nu relua niciodată un tipar. Avusese nevoie de o jumătate de an să ia legătura cu ea și apoi de încă un an până să-i ajungă pantofii comandați.

„Să mori de invidie, nu alta, Laila Creed”, a ricanat în gând.

Observând privirile uimite și invidioase, și-a lăsat poalele rochiei la loc și, afișând un zâmbet mulțumit, a pășit în interiorul cercului care tocmai se forma în jurul ei, oprindu-se în fața Lailei. Coborându-și tonul vocii, aceea a spus pe un ton ușor conspirativ:

— Ați auzit? Individa a strecurat ultimul grup de vrăjitoare prin canalizare. *Prin canalizare!* Imaginați-vă una ca asta!

Toată lumea a strâmbat din nas cu dezgust.

Rune nu avea nevoie să se prefacă, pentru că, amintindu-și cum le condusesse pe vrăjitoare prin canalizare, a simțit cum i se întoarce stomacul pe dos: mirosul ranced care adăsta în tunelul întunecat, scârnaviile care le ajungeau până la genunchi și prin care ea și surorile gemene pe care le salvase – în vârstă de numai treisprezece ani – fuseseră nevoite să înainteze, cale de kilometri și kilometri, pe sub oraș. O servitoare descoperise așternuturile surorilor ascunse sub podea și îi anunțase pe Gardienii Sângelui. Petele de sânge nu erau roșii, ci negre – semnul care consfințea faptul că o vrăjitoare își căpătase puterile magice, odată cu prima menstruație.

În acea noapte, Alexander Sharpe – prietenul care o avertizase în legătură cu faptul că Gardienii Sângelui o luaseră în colimator pe bunica ei – le așteptase la celălalt capăt al canalului cu haine noi și un cal înhămat la o căruță, care urma să le ducă pe gemene direct la docuri, acolo unde unul dintre cargoboturile ei se pregătea să ridice ancora. Alex mereu aștepta la celălalt capăt al canalului. Uneori cu un cal înhămat la o căruță, alteori cu câteva bărci. El era cel care o ajuta să facă vrăjitoarele scăpate și niciodată nu-și dezamăgise prietena.

Cargobotul ajunsese în portul de destinație cu două zile în urmă, iar gemenele trimiseseră un mesaj codat, anunțând că se află pe continent și că sunt în afara oricărui pericol.

— O persoană care preferă să umble prin rahat, în loc să doarmă într-un pat moale și curat, este pur și simplu... Vreau să spun că mi se pare ceva absolut *revoltător*.

Simțind cum i se face cald sub pelerină, și-a desfăcut șnururile de la gât.

Cei prezenți au format spontan un cor de murmure aprobatoare – cu excepția Lailei.

— Dar asta nu este exact ce ar spune Molia Stacojie?

Rune a simțit cum îi încremenesc degetele pe șnururi. Pelerina i-a căzut de pe umerii goi și, înainte să reușească să o prindă, cineva a pășit în fața ei, înșfăcând-o și punându-și-o pe braț.

— Haida del a auzit Rune un glas liniștitor venind de undeva de aproape. Dacă Rune ar fi Molia, ar fi denunțat-o pe bunica ei?

Când cel care rostise aceste cuvinte s-a oprit lângă ea, Rune și-a ridicat privirea.

Era Alex Sharpe.

În prezența celui mai vechi prieten al ei – un prieten adevărat, asemenea lui Verity –, a simțit cum se relaxează complet.

În acea seară, Alex arăta ca un leu, cu părul auriu lucind în lumina candelabrelor. O privea insistent și cu căldură, în vreme ce cutele de pe frunte comunicau discret faptul că știa unde fusese prietena lui și că își făcuse griji pentru ea.

Noah Creed – fratele Lailei și un tânăr care se afla pe lista scurtă a lui Verity, intitulată „Pețitori pe care Rune ar trebui să-i ia în considerare” – a intervenit în conversație:

— Molia Stacojie nu a mai acționat de câteva săptămâni, a spus Noah, tot în apărarea lui Rune, și, pentru a-și sprijini teoria, a adăugat: am auzit că în seara asta Gardienii Sângelui au mai arestat o vrăjitoare, fără să întâmpine niciun fel de probleme. Molia nici măcar nu a încercat să o salveze.

Rune a ciulit brusc urechile, uitându-se mirată la Noah.

„Mă întreb de unde a auzit el asta”, și-a spus în gând.

Noah avea aceiași ochi maro-închis ca sora lui, aceiași pomeți proeminenți și aceeași piele ruginie. Nu numai că era teribil de chipeș în mantaua neagră cu umeri lăsați și rever de mătase, dar era și fiul bunului comandant – ceea

ce făcea din el o sursă foarte bună de informații secrete și o partidă excelentă pentru Rune.

„Dar oare va observa că viitoarea soție se strecoară afară din pat în toiul nopții? Sau că își face apariția epuizată, în zori..., uneori plină de vânătăi?”

Rune i-a întors lui Noah zâmbetul.

— O vrăjitoare? Adusă în seara asta? Nu ne mai per-peli atât, Noah. Spune-ne mai multe.

Surprins că Rune îl bagă în seamă, Noah a făcut ochii mari.

— A adus-o Gideon Sharpe. Asta e tot ce știu.

„Gideon Sharpe” a repetat Rune în gând, cât pe ce să zâmbească la auzul numelui fratelui mai mare al lui Alex.

Un individ extrem de loial noii republici, Gideon era un vânător de vrăjitoare nemilos și însetat de sânge, care trimisese pe eșafod mai multe femei decât oricare alt membru al Gărzii.

În plus, era celebru pentru că dăduse o mână de ajutor la asasinarea reginelor surori, episod care a constituit punctul culminant al Revoluției.

Rune îl ura din toți răunchii.

Cei doi frați Sharpe nu puteau fi mai diferiți.

Observând felul în care Rune se încruntă, Verity a ridicat o sprânceană, punându-i parcă o întrebare tăcută. Drept răspuns, Rune și-a dat o șuviță rebelă după ureche, etalându-și cerceii cu rubine moșteniți de la bunica ei. Și-i pusese ceva mai devreme, iar acum îi atârnavă de lobii urechilor asemenea unor picături de sânge. Cerceii erau răspunsul – „Eșec” –, care îi comunicau tovarășei de ilegalități tot ce trebuia să știe despre cum decursese seara: „Sera-phine a încăput pe mâinile inamicilor.” Fie Verity și-ar fi dat seama singură ce se petrecuse, fie avea să o informeze Rune înainte de petrecerea pe care urma să o găzduiască mai târziu în acea noapte.

Văzând rubinele, Verity a strâns din buze. Și-a întors imediat capul și și-a dres glasul.

— Păi eu dintotdeauna am bănuit-o pe coana Blackwater că ar fi Molia, a spus, atrăgând atenția asupra ei, în vreme ce urmărea cu privirea prin foaierul luminos și plin de larmă o femeie în vârstă, cu părul cârlionțat și purtând la gât o impresionantă colecție de șiraguri de perle.

Doamna Blackwater stătea singură pe terasa cafenelei Operei, șoptind ceva în barbă.

— V-o puteți imagina pe hoasca asta bătrână având pe urmele ei o companie întreagă de gardieni ai sângelei? Cât de bine se poate deghiza!

Moment în care toată lumea a izbucnit în râs.

În vreme ce se făceau și alte presupuneri, Rune a profitat de șansa pe care i-o oferise Verity și s-a strecurat tiptil în mulțime, având un nou scop: găsirea lui Gideon Sharpe.

TREI

GIDEON

ALTĂ NOAPTE, ALTĂ VRĂJITOARE.

A Gideon Sharpe și-a lipit pumnii de faianța din cabina de duș. Lăsând apa fierbinte să-i opărească spațele, privea inexpresiv sângele care se prelingea ca cerneala pe trupul lui, dispărând apoi prin ventilul de scurgere din podea.

Nu-și putea da seama dacă sângele e real sau imaginar. Coșmarurile nu îl mai bântuiau doar în somn, acum începuseră să se strecoare tot mai des și în momentele de trezie.

Doar că acesta nu era un coșmar. Știa al cui era acel sânge – și era la fel de real ca el însuși.

„Nu ar fi trebuit să-i lași singuri cu ea.”

Frații Tasker adorau să nesocotească ordinele primite și, cu toate că Gideon nu avea deloc la inimă vrăjitoarele, nu tolera cruzimea inutilă. Ultima dată când cei doi frați fuseseră cât pe ce să ucidă o vrăjitoare lovind-o cu bâtele, intenționase să-i concedieze, dar șefii îi spusese că a bate o vrăjitoare până când își pierde cunoștința e ca și cum ai bate un șobolan bolnav.

Așa că abuzurile au continuat, iar în acea seară se consumase încă un episod.

„Și ce ai de gând să faci mai departe?”

Gideon a închis ochii vârându-și fața sub jetul fierbinte de apă.

„Asta e o problemă pe care ai face bine să o lași pe mâine.”

Se simțea prea obosit ca să poată gândi. Parcă nu era în stare nici măcar să se urnească. Îi luase aproape un an să o găsească pe vrăjitoarea de rang înalt pe care o arestase în acea seară și călărise pe deșelate ca să ajungă la ea.

Ar fi preferat să nu mai vadă o șa vreme de cel puțin o săptămână, dar acceptase să se vadă în acea seară, la Operă, cu Harrow, unul dintre informatorii lui. Harrow îi spusese unde se afla Seraphine, iar acum avea vești despre Molia Stacojie – acel perpetuu ghimpe în coaste. Gideon murea de nerăbdare să afle veștile.

Acest gând i-a reînviat elanul. A frecat săpunul în palme, ca să facă spumă, apoi a început să-și frece trupul obosit, până când a ajuns cu palma pe pectoralul stâng, acolo unde avea un semn făcut cu fierul roșu: un trandafir cu ghimpi în formă de cuțite, având în fundal o semilună.

Opera ei.

În pofida fierbințelii dușului, a simțit un fior rece pe șira spinării.

Cea mai tânără dintre surorile regine era acum moartă, însă îl însemnase pe Gideon pentru totdeauna.

Se gândise de mai multe ori să-și taie semnul, doar ca să scape naibii de ultima dovadă a faptului că vrăjitoarea existase. Doar că operația nu ar fi extirpat și amintirile care îi rămăseseră temeinic înfipite în minte și nici nu i-ar fi îndulcit coșmarurile.

Nu conta. Ori de câte ori lua cuțitul își puneă tăișul pe propria piele, mâinile îi tremurau prea tare ca să poată duce operația la bun sfârșit. Așa că, pentru o vreme, semnul avea să rămână acolo.

Se întreba dacă nu cumva spiritele unor vrăjitoare deosebit de malefice ar putea să supraviețuiască morții

fizice, revenind să-i bântuie pe cei pe care îi chinuseră și pe vremea când erau în viață. Imediat și-a dat seama că ar fi preferat să nu-i fi trecut acest gând prin minte. A închis apa, privind încăperea plină de aburi, în vreme ce aerul rece se strecura înăuntru, făcându-l să simtă cum i se zbârlește părul de pe brațe și picioare.

„E moartă, idiotule. Și nu există fantome.”

Cressida o fi fost moartă, dar pe lume rămăseseră destule vrăjitoare la fel de periculoase. Cu trei nopți în urmă, fusese descoperit sub un pod încă un cadavru mutilat. Avea pieptul despicat și i se scursese tot sângele din trup. Gideon nu a fost deloc surprins când a aflat că victima era un ofițer din Garda Sângelui. Toate victimele aparțineau membrilor acestei unități militare. Trei cadavre numai în ultima lună.

Nu avea cum să dovedească faptul că Molia Stacojie comisese aceste fapte mârșave, dar avea o bănuială destul de întemeiată. De obicei, crimele erau comise cu puțină vreme înainte ca Molia să acționeze, scoțând prizonierii din celule și dejucând tot mai drasticele măsuri de securitate luate de Gideon. Pentru a face așa ceva, Molia avea nevoie de vrăji, iar vrăjile necesitau sânge. Sânge *proaspăt*.

„Care dintre noi va fi următorul?”

Trecându-și palma peste față, și-a scuturat apa rămasă în păr, a înșfăcat un prosop și a început să se șteargă, străduindu-se să-și îndrepte gândurile spre altceva. Spre orice altceva.

„Opera! Da, bun.”

În acea seară avea să se ducă acolo, iar pregătirile îl vor ajuta să dea uitării fiorul rece pe care îl simțise puțin mai devreme, în baie.

Mai întâi însă, trebuia să-și pună pe trupul obosit uniformă și să o încheie la nasturi. Apoi va pleca la Operă, acolo unde, în vreme ce pe scenă s-ar fi desfășurat cine știe ce poveste jalnică, Harrow îi va spune ce aflase despre Molie. Iar în cele din urmă, Gideon se va întoarce acasă, unde

va ticlui un plan, înainte de a se prăbuși în pat, adormind și bucurându-se de un somn fără vise – sau cel puțin așa spera. Când se va trezi, va continua să-și vâneze vrăjmașul, înarmat acum cu noile informații primite de la Harrow.

Și de data aceasta va pune mâna pe Molie.

Dar mai întâi Gideon trebuia să petreacă o noapte la Operă. O activitate mai greu de suportat – pentru el, cel puțin – decât drumul pe care îl făcuse călare, prin noroi și ploaie, ca să vâneze o vrăjitoare.

Singura veste bună era că avea să rateze prima parte a spectacolului.

PATRU

RUNE

ÎN FOAIER, GARDIENII SÂNGELUI ieșeau în evidență asemenea unor maci roșii pe o pajiște înverzită. Uniformele lor erau imposibil de ignorat, chiar și într-o mulțime purtând haine de toate culorile. Doar că niciunul dintre ofițerii prezenți acolo nu era Gideon.

„Poate că nu a venit în seara asta”, și-a spus Rune.

Dacă fratele mai mare al lui Alex chiar o băgase pe Seraphine la zdup, poate că încă o ancheta. Sau poate își luase liber restul serii.

Rune se întreba dacă nu cumva Gideon fusese cel care o despuia pe Seraphine, obligând-o să stea goală în ploaie, în vreme ce el și soldații lui se zgâiau la ea, căutându-i cicatricile.

Imaginându-și scena, a simțit cum i se încleștează fălcile.

„Gideon Sharpe!”

Îl ura din toți rărunchii.

Simțind cum furia îi arde mocnit, asemenea unui tăciune sub spuză, s-a strecurat cu dibăcie prin mulțime, afișând un chip vesel, zâmbitor și comentând ultimele tendințe în modă și hairstyling sau vorbind despre *încântătoare* cine ale potentatilor noii republici la care participase cu o săptămână în urmă. Nu a stat nicio clipă locului, căutând din priviri următoarea uniformă stacojie.

A trecut pe lângă țintele obișnuite: asociați ai Gărzii Sângelui, fiice și fii ai membrilor Tribunalului, oameni care nu numai că aveau o mulțime de relații, dar cărora le plăcea să se laude cu ele – în felul acesta devoalând fără să vrea anumite informații. Conversațiile pluteau prin aer, semănând cu bâzâitul unor albine îmbătate cu polen.

Candelabrele luminau tavanul, pe care un artist pictase un cer întunecat plin de stele – o operă care, după Revoluție, rămăsese neatinsă. De-o parte și de alta a foaierului exista câte un salon, iar de-a lungul peretelui, în spațele colonadei, se aflau câteva mici alcovuri destinate unor întâlniri... ceva mai clandestine.

Rune tocmai se îndrepta către salonul în care membrii Gărzii Sângelui obișnuiau să se adune, când s-a simțit apucată de încheietură și apoi extrasă din mulțime și dusă într-unul dintre alcovurile dosnice.

Rotindu-se pe călcâie ca să vadă cine o răpise, a zărit niște ochi căprui-aurii privind-o de sub niște sprâncene roșcate – moment în care a simțit cum tensiunea se risipește. Era doar Alex.

— Rune, a spus el, apucând-o cu și mai multă putere de încheietura sensibilă și trăgând-o în întuneric. Arăți de parcă te-ai pregăti să faci o excursie în iad.

Rune a simțit o dorință subită de a mai rămâne cu el o vreme la adăpostul alcovului, înainte de a se arunca iar în brațele pericolului.

— Ce s-a întâmplat în seara asta? a întrebat-o.

Amintindu-și de misiune, a renunțat la dorința de a mai zăbovi acolo.

— L-ai auzit pe Noah? *Fratele tău* – asta s-a întâmplat, a spus ea pe un ton iritat. Gideon a ajuns la Seraphine înaintea mea.

Alex s-a încruntat.

— Deci tu...

În clipa aceea, lângă ei s-a auzit o cacofonie de glasuri – unul aparținându-i Lailei Creed. Din instinct, Rune l-a tras pe Alex și mai adânc în alcov, până când între ei abia dacă mai puteai strecura un deget. Ceilalți ar fi presupus că Verity avusese dreptate atunci când o „acuzase”, în glumă, că își dăduse un *rendez-vous*.

Pe Rune însă o îngrijora mai mult gândul că cineva ar fi putut trage cu urechea.

Au rămas amândoi tăcuți, așteptând ca glasurile să se stingă. Vârful nasului lui Rune se afla la mai puțin de doi centimetri de bărbia lui Alex, iar mirosul lui cu iz de lemn de stejar îi umplea fetei nările. Spațiul, și așa îngust, în care se aflau părea să se strângă tot mai mult în jur și, preț de o clipă, Rune și-a amintit de noaptea în care și-a denunțat bunica. Alex venise într-un suflet la Conacul Wintersea și o ținuse în brațe cu orele, în vreme ce ea plângea.

– Mă îngrijorezi, i-a șoptit el la ureche.

Glasul lui molcom trăda precauție, de parcă Rune ar fi fost făcută din sticlă, iar el trebuia să se poarte cu multă atenție.

– Îți petreci zilele purtând de grija altora, dar cine îți poartă ție de grijă?

– Tu îmi porți, i-a șoptit ea, buzele ei aproape atingând reverul dublu al lui Alex. Ca să nu o mai pomenesc pe Verity... Dar și pe Lady.

– Lady e cal, a ricanat el. Iar Verity se vâără într-un bucluc mult mai periculos decât cel în care te bagi tu.

Părea pregătit să adauge ceva, dar în clipa aceea în foaier s-a făcut auzit gongul care anunța sfârșitul pauzei. Rune s-a îndepărtat de trupul nemișcat al lui Alex și a aruncat o privire afară din alcov. O coloană îi bloca aproape toată vederea, dar a putut zări părul negru al Lailei împletit sub forma unei coronite, așa cum era la modă. Aceea se îndrepta spre ușile care dădeau în sală. Murmurul conversațiilor

începuse deja să se stingă. Peste câteva minute, în foaierul gol s-a așternut liniștea.

Rune însă trebuia să-l găsească pe Gideon.

Refuza să creadă că în seara aceea își irosise timpul. Trebuia să afle unde e închisă Seraphine.

— Fratele tău se află aici? a întrebat ea în șoaptă, cercetând foaierul gol cu privirea asemenea unui șoim care caută cel mai dolofan șoarece de câmp.

— Nu știu. Nu am vorbit deloc cu el săptămâna asta. De ce întrebi?

Rune nu a răspuns. Nu avea nevoie să o facă. Alex știa ce gândește în clipa aceea.

— Rune..., nu! Fratele meu e periculos, a spus, apucând-o cu delicatețe de umărul gol și întorcând-o cu fața spre el. În special pentru tine.

— Fratele tău e un pericol pentru toate vrăjitoarele din republică, i-a răspuns, smucindu-se din strânsoare. Și în special pentru *Seraphine*. Dacă nu voi afla unde a închis-o...

El chiar nu înțelesese? Rune nu știa unde se află *Seraphine* și nici când și unde aveau să o transfere. Putea fi chiar în clipa aceea în drum spre temnița palatului. Iar dacă aveau să o...

„Nu voi reuși niciodată să o eliberez. O vor ucide așa cum au ucis-o și pe bunica.”

Odată ce Gardienii Sângelui aruncau o vrăjitoare în acea temniță, Rune nu o mai putea salva. Pentru că temnița palatului era impenetrabilă.

„Iar dacă nu o voi salva, nu voi îndeplini promisiunea făcută bunicii înainte să fie ucisă.”

Ceea ce era complet inacceptabil.

— Rune.

— Ce altă opțiune am? a întrebat ea revenind lângă el. Tu nu o vei face.

Indiferent cât de loial îi era Alex Moliei Stacojii, adică ei, fratele lui reprezenta o linie roșie, de netrecut. Sub nicio formă nu l-ar fi manipulat pe Gideon în maniera în care el, Rune și Verity obișnuiau să-i manipuleze pe ceilalți. Rune îl rugase o dată s-o facă, doar ca să vadă cum ochii lui Alex se întunecă brusc. Răspunsul lui neașteptat de aspru – „Nici vorbă!” – a descurajat-o să mai încerce vreodată.

Rune știa că Alex participase la uciderea mezinei dintre reginele surori, Cressida Roseblood. Nu vorbise niciodată despre acest episod, rezumându-se să spună că o făcuse pentru Gideon și apoi schimbând subiectul. Rune nu știa ce să înțeleagă din scuza lui. Oare Gideon îl rugase să o ucidă pe Cressida? Îl *forțase*? Sau Alex o făcuse ca să-și salveze, cumva, fratele? Lui Rune i se părea straniu ca ultima versiune să fie cea adevărată, dat fiind că Gideon era fratele cel violent – un animal de pradă înăscut. Spre deosebire de fratele lui, Alex era un om cald și bun, care ura faptul că vrăjitoarele erau ucise. În plus, îi era loial.

Problema era că la fel de loial îi era și lui Gideon. Uneori Rune bănuia că balanța loialității lui Alex înclina spre cel din urmă, însă, din motive nedesluite, nu-și pierduse câtuși de puțin încrederea în Alex. Pentru că, în adâncul inimii, era convinsă că Alex nu ar fi trădat-o niciodată.

Așa cum nu și-ar fi trădat nici fratele.

Ceea ce adesea făcea ca relația dintre Rune și Alex să se blocheze.

Pe vremuri, Rune probabil ar fi privit cu înțelegere loialitatea lui Alex față de fratele lui. În anii premergători Revoluției, își dorise să se bucure de acceptarea lui Gideon. Pe vremea aceea, Alex era cel mai bun prieten al ei și, cu toate că Rune încă nu-l cunoscuse pe Gideon, auzise tot felul de povești despre el. Povești pline de *parti-pris-uri* – între timp devenise conștientă de acest lucru –, pe care i le spunea Alex, care își adora, pur și simplu, fratele mai mare.

Fiind tânără și naivă, Rune crezuse poveștile acelea. Și pe măsură ce Alex îi spunea mai multe, Rune trăia tot mai intens senzația că îl cunoaște pe Gideon. În scurtă vreme, i-a căzut cu tronc, cum s-ar spune. Prin urmare, fusese important pentru ea să-i facă o impresie bună în ziua în care l-a întâlnit prima oară.

Privind în urmă, totul fusese atât de copilăresc și de absurd.

Când s-au cunoscut, în cele din urmă, Rune avea treisprezece ani, iar Gideon, cincisprezece. Nu numai că a refuzat să dea mâna cu ea, ci a ținut și să o jignească, râzând de rochia pe care ea o îmbrăcase cu un singur scop – acela de a-l impresiona. Când Alex i-a cerut lui Gideon să-și ceară scuze, a refuzat s-o facă.

Poveștile lui Alex fuseseră atât de eronate. În acea zi, Rune a aflat că Alex nu putea fi crezut pe cuvânt atunci când era vorba despre fratele lui.

Gideon era un grobian, iar Rune nu a mai încercat niciodată să intre în grațiile lui.

— Vezi că voi crea o iluzie, i-a spus ea lui Alex, atingând cu degetele flaconul cu sânge aflat în cusătura rochiei.

Sânge pe care îl colectase în luna precedentă, în timpul ultimei menstruații.

— Nu va ști că sunt eu.

Problema era că, în afara acelui flacon, Rune nu mai avea decât unul de rezervă. Odată ce le-ar fi consumat pe amândouă, nu ar mai fi avut niciun strop de sânge până la următoarea menstruație. Or, ea avea nevoie de cât mai mult sânge pentru a o salva pe Seraphine.

Alex a scuturat din cap:

— Îți va mirosi magia. Gideon nu e unul dintre pretendenții tăi cu capul în nori, Rune. El este...

— Atunci invită-l la petrecerea mea de după spectacol.

Acolo unde ea avea de gând să-i toarne în pahar vin fermecat și să-l testeze, punându-i tot felul de întrebări, în aparență nevinovate, dar prin care ar fi putut dobândi răspunsurile de care avea nevoie.

— Fratele meu urăște petrecerile.

Rune și-a ridicat exasperată mâinile, apoi a scrâșnit:

— Atunci mă voi gândi la altceva.

S-a întors cu spatele la Alex, dând să se îndepărteze, când i-a auzit iar glasul tensionat:

— M-am săturat să mă uit la tine cum te arunci în brațele pericolului.

Rune s-a oprit în loc preț de o clipă, apoi a slobozit un suspin privind foaierul pustiu.

— Atunci nu te mai uita.

Nu a mai așteptat răspunsul lui. A ieșit din alcov și...

S-a ciocnit de o tunică stacojie – uniforma celor din Gărzile Sângelui.

CINCI

RUNE

S-A IZBIT CU PUTERE ÎN FRUNTE de tunică, de parcă ar fi nimerit într-un zid de ciment. Forța impactului ar fi trimis-o de-a berbeleacul, dacă soldatul nu ar fi apucat-o imediat de cot, amândoi regăsindu-și echilibrul.

— Scuzați-mă, vă rog...

Și-a înălțat privirea, descoperind o pereche de ochi negri și reci, asemenea unui ocean fără fund.

„Gideon Sharpe.”

Privirea lui scormonitoare părea să o spintece, decojind straturile de prefăcătorie, care o făceau să pară o simplă fetișcană, asemenea unui cuțit care străpunge coaja protectoare a unui măr, ajungând la pulpa moale și vulnerabilă de dedesubt.

A simțit cum i se întoarce stomacul pe dos. Și-a smuls cotul din strânsoare și a făcut câțiva pași nesiguri în spate, simțind cum i se întetesc bătăile inimii. Căpitanul din Gărzile Sângelui aflat în fața ei – ofițerul care reușise să trimită mai multe vrăjitoare pe eșafod decât oricine altcineva – și-a îndreptat postura, surprinderea întipărită inițial pe chipul lui lăsând loc unei expresii întunecate, cu neputință de deslușit.

S-a blestemat în gând. Molia Stacojie avea motive întemeiate să se teamă de acest monstru. Rune Winters însă

– moștenitoarea prostuță și superficială, al cărei rol îl juca – nici nu s-ar fi gândit la așa ceva.

Înainte ca ea să-și adune curajul necesar, Gideon a măsurat-o sever cu privirea. Forța atenției lui era asemenea țevii unei puști îndreptate spre inima ei. Simțea cum aceasta îi pulsează în gât. În acele clipe, ea era o căprioară, iar el, un vânător care o studia cu privirea, observând fiecare detaliu, fiecare slăbiciune, în încercarea de a se decide dacă merită să irosească un glonț.

O secundă mai târziu, Gideon s-a încruntat, abătându-și privirea. Evident că fata din față nu merita atenția lui.

– Cetățeană Winters. Te rog să mă scuzi..., eu...

Privirea scrutătoare a bărbatului s-a îndreptat brusc peste umărul ei, atrasă de apariția din alcov a fratelui mai mic. Zărindu-l pe Alex, Gideon s-a relaxat instantaneu.

A ocolit-o pe Rune, de parcă nu ar fi fost doar o dezamăgire pentru el, ci și o persoană cu totul insignifiantă.

– Alex. Ce s-a întâmplat? Pari tulburat.

– Poftim? Ah! a scuturat Alex din cap. Nu s-a întâmplat absolut nimic. Trebuie să fie de la luminile astea nenorocite, a spus el, arătând spre sistemul de iluminat cu gaz aerian.

Gideon și-a lăsat, neconvins, capul într-o parte, iar Alex s-a grăbit să schimbe subiectul.

– Când te-ai întors?

– În seara asta.

Cei doi frați semănau și nu semănau în același timp. Amândoi erau bine clădiți și chipeși: fălci puternice, sprâncene stufoase. Dar, în vreme ce Alex avea o aură aurie, caldă ca o zi de vară, a lui Gideon era opacă asemenea unei încăperi ferecate și fără ferestre.

Cei doi frați erau fiii duetului Sharpe – doi îndrăgostiți care inițial, pe vremea regimului vrăjitoarelor, fuseseră niște croitori oarecare. Când hainele lor au atras atenția reginelor

surori, părinții lui Alex și ai lui Gideon au fost angajați de familia Roseblood ca maeștri croitori regali, bucurându-se de o scurtă perioadă de glorie. Amândoi au murit în acel an, chiar înainte de începutul Revoluției.

Oamenii care apreciau rafinamentul încă afișau o atitudine discret-respectuoasă atunci când erau pomenite numele celor doi croitori.

— Și? a întrebat Alex cu un glas ușor tensionat. Ai avut succes la vânătoare?

Petrecându-și degetele prin părul umed, Gideon a slobozit un oftat.

— În pofida unui incident nefericit, da. Am arestat vrăjitoarea.

„Vorbește despre Seraphine”, și-a spus Rune în gând, simțind cum masca i se desprinde și mai mult de pe față, în clipa în care și-a amintit de hainele aruncate în noroi.

Oare el și ceilalți soldați râseseră în vreme ce îi smulgeau femeii hainele de pe ea? S-a gândit apoi la X-ul de pe ușa cabanei lui Seraphine, știind al cui sânge vărsase Gideon ca să îl poată trasa.

Asemenea unei căprioare tremurând încremenită de frică în fața vânătorului, s-a forțat să vorbească, dar nu înainte de a alunga din propriul glas orice urmă de ură:

— Ce fel de incident nefericit?

Gideon și-a întors privirea, surprins parcă de faptul că Rune încă se mai află acolo, și a început iar să o măsoare din cap până-n picioare.

De data aceasta însă, Rune l-a studiat și ea, cu o privire la fel de scrutătoare. Faptul că uniforma roșie îi stătea ca turnată sugera că îndărătul ei se află un trup oțelit, fără zone moi – doar un pachet de mușchi și forță, asemenea unei cetăți inexpugnabile.

Gideon avea o gură bine conturată, care exprima cruzime, iar părul negru încă era ud de la ploaie – sau poate

că ofițerul făcuse puțin mai devreme duș. Dar, cu toate că probabil și el se noroise la fel de tare ca ea, când o văzu pe Seraphine, acum Gideon stătea în fața ei spilkuit și curățat de la pistolul pe care îl purta la brâu până la cataramele de alamă ale bocancilor, făcând-o să se întrebe dacă se curățase de sânge cu aceeași precizie cu care pe vremuri părinții la coseau vestimentațiile elaborate destinate reginelor.

Singurul lucru în neregulă la el erau articulațiile de la pumnul drept. Acestea erau roșii și julite, de parcă le-ar fi folosit ca să lovească ceva.

Sau ca snopească pe cineva în bătaie.

Rune simțea cum îi fierbe sângele în vine. Temându-se că ofițerul îi va observa furia din privire, și-a mijit ochii, știind ce efect avea acest gest asupra bărbaților tineri.

— Sper din tot sufletul că nu ai fost rănit în timpul... incidentului.

Gideon a dat să răspundă, însă ultimul gong anunțând sfârșitul pauzei l-a făcut să închidă gura. Toți trei s-au uitat la foaierul spațios, care, rămas fără oameni ce puțin mai devreme sporovăiau vrute și nevrute, părea parcă și mai mare. Candelabrele, de asemenea, arătau prea mari și prea luminoase, iar tavanul pictat, parcă prea fastuos pentru cei trei bieți muritori aflați sub el.

Aruncând în direcția lor priviri iritate, plasatorii au început să stingă lămpile cu gaz aerian. Îndărătul ușilor sălii de concerte, orchestra a atacat partea a doua a operei.

Ca la un semnal, Gideon a început să se îndepărteze de fratele lui.

— Am închiriat ringul pentru mâine-seară. Vrei și tu să treci pe acolo?

Alex a clătinat din cap:

— Sigur. Ar fi drăguț.

Înainte de a se întoarce cu spatele, Gideon s-a mai uitat o dată la Alex, apoi la Rune și la alcovul din care cei doi

își făcuseră apariția. A schițat un surâs, în ochii lui putându-se zări o scurtă sclipire. Orice va fi observat, ofițerul a rămas tăcut, preferând să se îndepărteze de ei.

Alex a răsuflat ușurat.

Rune a înjurat în barbă. Îi permisesese lui Gideon să o intimideze, iar ea își regăsise curajul prea târziu ca să mai poată obține informațiile de care avea nevoie.

A strâns din pumni. Trebuia să dreagă situația cât mai rapid cu putință. Probabil mai avea foarte puțin timp la dispoziție înainte ca Seraphine să fie transferată în temnița palatului.

Netezindu-și rochia de seară, și-a înlocuit rânjetul nemulțumit de pe chip cu un zâmbet dulce, pregătindu-se să intre în rolul pe care învățase să-l joace atât de bine în ultimii doi ani. Observând ce face, Alex s-a întins după ea, apucând-o de braț:

— Rune, oprește-te!

Rune s-a scuturat.

— *Rune!*

Văzând-o cum o ia pe urmele fratelui său, Alex a rămas pe loc. Pantofii din mătase abia dacă produceau vreun zgomot pe podeaua mozaicată a foaierei, drept care Gideon habar n-avea că cineva se ține după el. Pentru moment, rolurile se inversaseră. Rune era acum animalul de pradă, iar acela, prada. Iar ea se apropia tot mai mult de el.

La capătul îndepărtat al sălii, acolo unde arcadele logiei încadrau orașul năpădit de ceață, Gideon a cotit, începând să urce treptele care duceau spre lojile membrilor Gărzii Sângelui.

O clipă mai târziu, Rune i-a urmat exemplul.

Ridicându-și poalele rochiei, a urcat cu pași repezi, dând laoparte draperiile de catifea aflate în capătul scării și pășind în balconul cufundat în semiobscuritate și dominat de un ocean de uniforme roșii.

Cu alte cuvinte, puzderie de vânători de vrăjitoare. **A** avut un moment de ezitare.

Ea era Molia Stacojie – o infractoare căutată. În plus, era o vrăjitoare care se ascundea la lumina zilei. Dar nu ar fi fost prima dată când se aventurase într-un loc ticsit de oameni care îi vânau pe cei asemenea ei. O mai făcuse – fără să clipească – de sute de ori.

Și atunci de ce simțea cum o sămânță de frică începuse să-i încolțească în suflet?

„Pentru că Alex are dreptate.”

Într-un război plin de arme, Gideon era cea mai letală dintre toate, iar Rune se avânta cu gâtlejul drept spre tăișul ascuțit.

„Dar el nu te suspectează”, și-a spus, încercând să-și domolească bătaile inimii. „Toate brutele astea idioate nu văd atunci când se uită la tine decât ceea ce vrei tu să vadă: o demoazelă salonardă tâmpițică, iar Gideon nu face excepție.”

Înarmată cu acest gând, s-a îndreptat spre scaunul gol aflat în partea din față a lojei. Lângă acesta, Gideon stătea așezat într-o rână, sprijinindu-și cotul de rezemătoarea propriului scaun. Complet relaxat. De parcă execuția lui Seraphine, care ar fi trebuit să aibă loc cât de curând, nu l-ar fi afectat câtuși de puțin.

Rune și-a adunat curajul, sumecându-și în același timp poalele rochiei.

– Te deranjează dacă mă așez lângă tine?

ŞASE

RUNE

GIDEON ŞI-A RETRAS IMEDIAT cotul, surprins de apariţia fetei. În vreme ce orchestra executa un crescendo, luminile din sală au început să se stingă. Al doilea act al operei era pe cale să înceapă.

— De fapt, locul este...

— Nu am urmărit niciodată un spectacol de operă de aici, de sus, l-a întrerupt ea.

O senzaţie palpitantă, de pericol, a străbătut-o în clipa în care şi-a aruncat privirea spre stalul ticsit, cu excepţia locurilor spre care tocmai se îndreptau cei câţiva spectatori întârziaţi.

— Ce mai priveşti!

În semiobscuritate, Rune a simţit greutatea privirii scrutătoare a lui Gideon.

— Aşa este. Alex nu e cu tine?

— Nu, el...

Şi-a întors capul, iar privirile li s-au intersectat. Un zumzet electric a făcut-o să simtă cum i se zbârlesc firele de păr de pe mâini. De parcă s-ar fi aflat în ochiul unei furtuni înainte ca fulgerele să înceapă să brăzdeze cerul.

— Domnişoara Winters? Sunteţi bine? Totul e în regulă?

Întrebarea a făcut-o să aibă un moment de ezitare.

„Ești o actriță”, și-a amintit ea. „Iar acesta e un spectacol de teatru.”

Dar care era, oare, personajul ei? Eroina, ticăloasa sau prostituța ingenuă?

Prostituța ingenuă.

— Totul e *absolut minunat*, a spus, regăsindu-și tonul potrivit. Pur și simplu, ador opera – tu nu?

Reflectoarele s-au aprins, luminând rochiile de satin și paietele actorilor de pe scenă, precum și chipul lui Gideon, care acum o privea cu mai multă atenție.

— Totul e atât de *drăguț*, a continuat ea să joace rolul de fată prostituată. Costumele, decorurile, ariile...

S-a forțat să-i adreseze lui Gideon cel mai radios zâmbet cu putință.

— Poveștile însă ar putea să fie ceva mai scurte. De fapt, *mult* mai scurte, nu-i așa? Le găsesc nițeluș cam... plicticoase, știi? Și atât de greu de urmărit! Ori de câte ori cade cortina, rămân ușor derutate, a spus, chicotind ca o pipiță, ca să-și contureze și mai bine rolul pe care îl juca.

În același timp însă, simțea cum i se așază o greutate pe suflet.

Înainte ca bunica ei să fie ucisă, veneau la operă în fiecare sâmbătă – ziua preferată a lui Rune. Bunica își farda nepoata și îi aranja părul, lăsând-o să-i împrumute bijuteriile. Îmbrăcată în rochia nouă, cu volănașe, Rune adora să urce în pași de vals scările care duceau spre foaiер. Adora să fie inclusă în conversațiile pe care bunica le purta cu prietenii ei elevați. Adora să se simtă transportată de spectacolul propriu-zis în tot felul de universuri paralele. Dar cel mai mult îi plăcea ce se petrecea *după* spectacol – atunci când, în drum spre casă, ea și bunica purtau niște discuții aprinse referitoare la poveștile care tocmai se desfășuraseră pe scenă.

Toate acestea însă se petrecuseră înainte ca Pacea Roșie să scoată în afara legii vechiile opere. Tâmpeniile care

s-au jucat după aceea erau aprobate în prealabil, fără excepție, de Ministerul Siguranței Publice. Nici măcar nu erau niște povești – sau, dacă erau, rămâneai șocat, constatând cât de prost erau scrise. De fapt, reprezentau niște îndrumări stângace despre cum trebuie să te porți în noul regim. Ți se amintea cine sunt dușmanii și de ce trebuie să-i disprețuiești. Personajele negative erau întotdeauna vrăjitoarele sau simpatizanții lor. Eroii erau cei care le denunțau sau vânau.

Totul era greșos de predictibil.

Bunica le-ar fi detestat.

Rune s-a uitat pe furiș la Gideon.

„El probabil crede că asta e artă de cea mai bună calitate.”

— Partea mea preferată e pauza, a urmat Rune. Și petrecerile de după spectacol, desigur.

S-a aplecat spre el, de parcă ar fi urmat să-i spună un secret, simțind cum tunică degajă un miros pregnant de praf de pușcă.

— De aceea am urcat până aici. Ca să te invit la petrecerea mea.

Auzind despre ce e vorba, buzele lui Gideon s-au curbat în jos, exprimând iritare.

— Mi-aș dori să am răbdarea necesară să particip la tot felul de bârfe idioate și discuții superficiale, a răspuns el. Din păcate, nu am fost învrednicit cu această calitate.

Auzind cum e insultată, Rune a simțit cum i se urcă sângele la cap. Și-a amintit imediat de remarcile în doi peri pe care Gideon le făcuse în ziua în care se cunoscuseră. S-a simțit brusc recunoscătoare că în lojă e întuneric. Și-a înfipt pumnii în mătasea rochiei, apoi a zâmbit condescendentă:

— Te înțeleg *sută la sută*. O persoană ca tine evident că preferă compania unor grobieni bătuți în cap și cu niște maniere execrabile.

Gideon a săgetat-o cu privirea.

„Ce naiba fac?”, s-a apostrofat Rune în gând.

Ar fi trebuit să se prefacă că nu înțelege împunsăturile verbale, nu să răspundă la ele cu unele și mai contondente.

„Lasă-l să te insulte. Amintește-ți pentru ce te afli aici.”

Lăsând mândria deoparte, i-a adresat ofițerului un zâmbet plin de inocență.

Acesta a cercetat-o cu precauție în ochi. Dând de înțeles că nu auzise bine ultima ei replică, Gideon și-a reîndreptat atenția spre ceea ce se petrecea pe scenă.

„Se pare că va fi mai greu decât mi-am imaginat”, și-a spus ea în gând.

Era evident că Gideon nu numai că vede în ea o persoană pe seama căreia nu merită să-și risipească insultele, ci crede că e mult prea proastă ca măcar să înțeleagă faptul că e insultată. În mod obișnuit, ar fi folosit acest lucru în propriul avantaj, însă, în vreme ce el își punea mâinile-n piept și se concentra asupra operei, și-a dat seama că bărbatul, în loc să se deschidă față de ea, se închistase și mai abitir.

Prezența ei îl irita. Așa cum se întâmplase și în ziua în care se cunoscuseră.

„Urăște petrecerile”, o avertizase Alex, însă acestea erau, în arsenalul lui Rune, cea mai bună opțiune. Pentru a face un bărbat să lase garda jos, cea mai eficientă metodă era să-i servească un pahar din vinul vrăjit, să-l tragă deoparte și să flirteze cu el până când farmecul i-ar fi despleticit limba suficient ca pe aceasta să se rostogolească secretele pe care ea dorea să le afle.

Rune a început să bată darabana cu degetele pe genunchi, străduindu-se să se gândească la următoarea mișcare.

Observase felul în care Gideon se luminase la față în clipa în care își zărise fratele. De cum Alex își făcuse apariția

din alcov, Rune încetase să mai existe. Frații Sharpe puteau prea bine să aibă păreri diferite despre diverse subiecte importante, însă ceva nedeslușit și adânc îi lega în continuare pe cei doi băieți unul de celălalt. Și nu era prima oară când Rune observa acest lucru.

— Alex ar fi superîncântat dacă ai veni și tu.

Gideon s-a încordat brusc.

— Cu siguranță, nu îmi cunoști fratele prea bine dacă îți imaginezi că prezența mea l-ar înveseli.

Rune s-a încruntat, străduindu-se să-i înțeleagă cuvintele. Oare ce voise să spună?

— Și cum ziceam... Unii dintre noi au lucruri mai bune de făcut cu timpul lor.

Înainte ca Rune să încerce o nouă abordare, o umbră s-a așternut între ei.

— Harrow, în sfârșit! Mă temusem că va trebui să privesc tâmpenia asta până la capăt.

— Ar fi putut să-ți prindă bine, s-a auzit un glas de femeie. Nu acesta e scopul artei? Să îmblânzească monstrul din noi?

Auzind această propoziție, Rune a ciulit urechile – era o replică din una dintre operele ei preferate.

Mijindu-și ochii în întunericul din lojă, s-a străduit să o identifice pe femeia care tocmai vorbise, însă plasatorii stinseseră toate luminile. Nu putea distinge nici chipul fetei, nici hainele ei – niciun amănunt care i-ar fi putut trăda identitatea.

— Ai citit prea multe basme, a spus Gideon, pășind cu picioarele lungi peste Rune. Mă tem că va trebui să mă scuzi, cetățeană Winters. Îți urez să te distrezi din plin la petrecerea ta, a urmat el pe un ton vădit batjocoritor.

Rune și-a întors capul și i-a privit pe cei doi cum ies din lojă continuând să vorbească în șoaptă. De cum s-au făcut nevăzuți, a strâns din pumni.

„Iar am dat greș.”

Sprijinindu-și capul de tetiera din catifea a scaunului, și-a petrecut palmele peste obraji. Pierdea timp prețios. Trebuia neapărat să afle – ideal, chiar în acea noapte – unde fusese închisă Seraphine. Și nu se mai putea ține pe urmele lui Gideon Sharpe, pentru că l-ar fi făcut să intre la bănuieli.

„Ultimul lucru de care aș avea nevoie.”

Gideon ajunsese primul la Seraphine, în seara în care s-a dus într-acolo și ea.

Putea fi o simplă coincidență – sau poate nu.

Bărbatul păruse totuși convins de jocul ei actoricesc. Dacă cineva o spiona, se îndoia că el e, dar își amintea de bănuielile care însoțiseră puțin mai devreme întrebările Lailei Creed, așa că trebuia să ia în calcul posibilitatea ca inamicii să se apropie de momentul în care ar fi dat-o în vileag.

S-a lăsat și mai mult în scaun, încercând să nu se gândească la vânătorii de vrăjitoare care, în acea clipă, o înconjurau în loja operei.

„Dar, dacă momentul în care mă vor da de gol se apropie, oare cum aș putea să-i pun pe o pistă falsă?”

Mintea ei devenise un amalgam nedeslușit de stres și oboseală, care îi împânzea toate gândurile. Ori de câte ori se simțea astfel, o căuta pe Verity, ale cărei întrebări inteligente întotdeauna îi stimulau imaginația, asemenea unui vătrai care reatâță un foc mocnit. Verity era adjuncta Moliei Stacojii și propusese la fel de multe planuri ca ea, dând o mână de ajutor chiar la implementarea lor.

Așa că, în clipa în care solista de pe scenă și-a încheiat aria, Rune s-a ridicat în picioare, a dat laoparte draperia lojei și a pornit în căutarea prietenei.

ȘAPTE

GIDEON

RUNE WINTERS.

Ori de câte ori Gideon se uita la tânăra moștenitoare, o compara cu oceanul: frumoasă coză la suprafață și promițând adâncimi nebănuite.

Cu toate acestea, ori de câte ori fata deschidea gura, iar el asculta tâmpeniile ridicole pe care le debita – la câte o cină, prin saloane, la curțile celor bogați și populari –, Gideon își amintea cât de mult pot înșela aparențele.

Rune Winters nu avea niciun fel de adâncimi ascunse. Era toată numai suprafață. Un pospai – de sus până jos.

Iar întâlnirea din acea seară îi reamintise acest lucru.

— Hei! Gideon?

Harrow a pocnit din degetele maronii chiar în dreptul feței lui.

— Te-am întrebat ce ai prefera să bei. Fac eu cinste.

Larma mușteriilor berăriei Cuibul Ciorii devenise asurzitoare. Simțea cum i se lipesc coatele de tăblia unsuroasă a mesei confecționate din lemn de brad. Aerul duhnea a bere acră.

A scuturat din cap:

— Nu beau nimic.

Harrow a cloncănit dezaprobatore, apoi și-a răsu-cit capul spre bar, în vreme ce Gideon se străduia să nu se

holbeze la locul în care ar fi trebuit să se afle urechea stângă a informatoarei. În partea aceea își ținea părul tuns aproape zero, zona lucind asemenea unei blănițe negre. De parcă Harrow s-ar fi mândrit cu schilodeala, dorind să și-o etaleze.

Gideon bănuia că avea aproximativ vârsta lui, dar nu știa sigur și nu o întrebase niciodată cum reușise să-și piardă o ureche. Înainte de Revoluție, o familie de vrăjitoare o angajase pe Harrow ca ucenic, iar Gideon își imagina ce urmase.

Fuseseră norocoși să ocupe o masă, imediat ce clienții precedenți se ridicaseră să plece. Harrow refuzase să comande băutura la bar, în caz că cineva i-ar fi ocupat locul între timp. Așa că, în timp ce ea îi striga barmanului ce să-i servească, Gideon a început să se gândească iar la Rune. Încă nu se dumirise de ce își făcuse brusc apariția în loja operei. În ultimii cinci ani, abia dacă îi adresase câteva cuvinte, iar acum îl invita la ea acasă. De ce?

Se străduia să-și șteargă din minte straniețea întâlnirii, doar că nu reușea să uite cum Rune se așezase lângă el. Părul ei blond era parcă mai ciufulit, iar rochia elegantă îi puna în evidență claviculele. Pânza ruginie din care era confecționată contrasta cu ochii cenușii și cu pielea albă, făcându-l pe Gideon să se uite la ea de mai multe ori decât ar fi fost dispus să recunoască.

Chiar dacă era cea mai superficială fată din clădirea Operei, trebuia să recunoască faptul că era și cea mai frumoasă.

„Chip de înger și creier de găină”, a comentat el în gând.

O persoană mai cumsecade s-ar fi simțit vinovată după ce ar fi rostit, fie și în gând, o asemenea insultă. Nu și Gideon. Spera că reușise să își exprime cu limpezime sentimentele, pentru ca Rune să-l ocolească de acum înainte. De fapt, credea că își exprimase cu limpezime sentimentele și în urmă, când o întâlnise prima oară.

Observase de multe ori felul în care fratele ei se uita la ea, faptul că glasul i se înmuia ori de câte ori îi rostea numele și, cu toate că habar n-avea ce găsisese Alex la Rune, în afara nurilor – care nu erau suficienți să-l atragă și pe el –, nu avea de gând să se apropie vreodată de acea fată. Ce era valabil acum fusese și pe vremea când amândoi erau puberi.

Pe vremea aceea, Rune Winters era aristocrata despre care fratele lui mai mic vorbea întruna. Alex găsea de fiecare dată o cale să o pomenească: „Rune crede că... Lui Rune îi place să...” Dacă nu ar fi fost atât de curios, Gideon s-ar fi simțit iritat de această obsesie.

Apoi a văzut-o. A cunoscut-o. Și imediat și-a dat seama că nu vor fi niciodată prieteni.

— Îți aduci aminte de gemenele care au fugit cu trei săptămâni în urmă?

Vocea lui Harrow l-a readus cu picioarele pe pământ. A zărit imediat halba plină cu bere gulerată așezată în fața ei. Când spuma i s-a prelins pe degete, Harrow s-a grăbit să și le lingă.

— Molia Stacojie a furat gemenele în noaptea în care tu ar fi trebuit să le transferi în temnița palatului. Îți amintești?

Cum ar fi putut să uite? Acele fete aveau vârsta la care murise sora lui. Niște momâi aschilambice. Le și vedea ținându-se în brațe, ghemuite îndărătul gratiilor celulei în care le azvârlise: ochi cășcați, mâini tremurătoare.

— Îmi amintesc.

Își mai amintea și faptul că dispăruseră ceva mai târziu, în aceeași noapte. Peste priciul pe care dormiseră își făcuse apariția semnătura unei vrăji. Gideon și-o amintea perfect: o molie delicată, sângerie, fluturându-și aripile. Fusese atât de furios, încât ar fi vrut să o apuce în pumn și să o strivească. Numai că era doar o semnătură – simbolul

rămas în urma unei vrăji, asemănător semnăturii unui pictor.

De altfel, molia a dispărut după mai puțin de o oră.

Harrow a sorbit cu eleganță din bere.

— În urmă cu trei zile, un docher a descoperit niște semnături la bordul unui cargobot după ce acesta a acostat în Harbor Grace. Cele două vrăjitoare făcuseră, probabil, câte o vrajă ca să fie confundate cu marfa din cală.

Iar când vraja s-a risipit, semnăturile au rămas o vreme în locul respectiv.

Harbor Grace era un port important de pe continent. Tot ce insula nu putea să fabrice, să cultive sau să extragă era importat de acolo cu ajutorul vapoarelor.

Gideon s-a încruntat:

— Au fost prinse?

Harrow a scuturat din cap:

— Nu, dar..., a răspuns ea, aruncând o privire în jur și aplecându-se apoi spre Gideon, care îi putea simți în nări halena de bere. Cargobotul îi aparține lui Rune Winters.

„Ce?!”

Simțind cum berăria începe să se învârtă în jur, Gideon și-a pus palmele pe tăblia lipicioasă a mesei, ca să nu-și piardă echilibrul.

„Nu poate fi adevărat.”

— Ești absolut sigură?

Harrow s-a lăsat pe speteaza scaunului, luând încă o gură de bere.

— Informatoarea mea a văzut cu propriii ochi semnăturile în cala vaporului.

— Dar asta nu înseamnă că Rune Winters ar fi implicată, a spus Gideon, după o scurtă pauză de gândire. Faptul că e proprietara cargoboturilor nu înseamnă că știe tot ce se petrece la bordul lor. La fel de bine, vinovat poate fi unul

dintre membrii echipajului, care strecoară, fără știrea ei, vrăjitoare în cală.

— Da, dar tot o pune pe Rune Winters pe lista suspectilor, i-a atras Harrow atenția. E o pistă excelentă — așa cum nu ai mai avut de multă vreme.

Gideon bănuia de mai multe luni că Molia Stacojie trebuie să fie o persoană care se învâрте în cercurile înalte ale societății, care e invitată la cele mai exclusiviste baluri și dineuri, care se tutuiește cu tot felul de persoane sus-puse, influente.

„Oare să fie Rune Winters?”

Și-a amintit întâlnirea de la Operă, faptul că dialogul lor devenise tot mai enervant pe măsură ce ea continua să vorbească.

— Nu se poate, a spus el. În capul fetei ăleia nu încap nici măcar un gând inteligent.

Iar Molia Stacojie era inteligentă, de vreme ce reușise de atâtea ori să-l surclaseze, dându-i parcă cu tifla. Iar dacă toate acele cadavre mutilate pe care le găseau împrăștiate prin oraș erau victimele ei însemna că Molia era și o persoană necruțătoare, o scelerată.

„O ticăloasă.”

Lui Gideon îi venea greu să asocieze toate aceste atribute cu fătuca ridicolă pe care tocmai o întâlnise în loja Operei.

Dacă ar fi avut nevoie de mai multe dovezi ale nevinovăției lui Rune, lui Gideon i-ar fi fost suficient să se întoarcă în timp cu doi ani, și anume în ziua în care asistasese la momentul în care Gărzile Sângelui o arestaseră pe Kestrel Winters în propria locuință. Care fusese ordinul pe care îl primise el? Să o supravegheze pe Rune, nepoata adoptată a vrăjitoarei, în vreme ce soldații o săltau pe bătrână din odaia ei.

În tot acest timp Gideon nu-și desprinsese privirea de pe nepoată. Desigur, nu fusese o sarcină neplăcută, de

vreme ce Rune era și pe vremea aceea la fel de frumoasă ca acum, asemuindu-se acelor sculpturi din marmură care decorează impozantele conace ale aristocraților și a căror singură menire e de a-i impresiona pe oaspeți. Când unul dintre membrii Gărzilor Sângelui a izbit-o pe Kestrel cu tocul pistolului în obraz, nepoata ei nici măcar nu a tresărit. A privit calmă și inexpressivă cum soldații îi dezbracă bunica în pielea goală, descoperindu-i cicatricile, și apoi o târăsc afară.

Rune nu manifestase niciun fel de remușcări pentru atitudinea ei.

Dacă fata ar fi fost rudă de sânge cu Kestrel, Gideon ar fi fost, probabil, ceva mai atent, însă părinții fetei nu fuseseră decât niște comercianți. Nu existaseră vrăjitoare în familia ei – Gideon verificase acest lucru –, ceea ce însemna că Rune nu avea cum să fie una. Sub nicio formă.

— Rune a fost cea care și-a trimis bunica pe eșafod, i-a spus el lui Harrow. Nu e vreo simpatizantă a vrăjitoarelor. Doar o patrioată proastă ca noaptea.

— Poate că exact *asta* își dorește Rune să crezi despre ea, l-a contrazis Harrow.

Gideon a scuturat din cap. Părerea fetei nu avea niciun sens.

— De ce și-ar risca viața salvând alte vrăjitoare, de vreme ce acum doi ani și-a trădat, fără nici cea mai mică strângere de inimă, bunica?

— Ar putea fi vorba despre o înșelătorie.

Gideon ar fi vrut să schimbe subiectul, doar că genul acesta de înșelătorie era exact lucrul la care Molia Stacojie se pricepea cel mai bine.

„Dar dacă Harrow are dreptate?”

Tovarășa lui a luat halba de pe masă, turnându-și berea pe gât și privindu-l apoi pe Gideon cum continuă să stea pe gânduri.

Gideon ar fi dat uitării această bănuială dacă în episodul petrecut în loja Operei nu ar fi existat un moment în care trănecăneala lui Rune nu ar fi conținut o replică inexplicabil de mușcătoare: „O persoană ca tine evident că preferă compania unor grobieni bătuti în cap și cu niște maniere execrabile.”

Ceea ce nu dovedea nimic însă. Aristocrații asemenea lui Rune Winters dintotdeauna se uitaseră de sus la indivizi de teapa lui. Solda ofițerilor din Gărzile Sângelui era multumitoare, dar un salariu bun nu îți schimba automat statutul social. Deși Gideon nu mai era sărac lipit, nu se putea bate pe burtă cu Rune. Nici pe departe.

Pentru ea, cei asemenea lui – soldați, copii de croitori, membri ai proletariatului – aveau să rămână pe vecie niște ființe inferioare.

Doar că cineva descoperise semnăturile unor vrăji la bordul unuia dintre cargoboturile ei. Prin urmare, Gideon nu putea exclude complet posibilitatea ca Rune să fie Molia sau cel puțin să aibă legături cu aceea.

– Voi continua să monitorizez docurile, a spus Harrow.

Gideon și-a ridicat privirea, observând că informatoarea căzuse pe gânduri.

– Indiferent ce vei descoperi, vei fi plătită.

Lumina din ochii ei s-a stins brusc. A încetat să mai agite restul de bere rămas pe fundul halbei.

– Nu.

Gideon a slobozit un suspin. Cu un an și ceva în urmă, Harrow îl abordase, oferindu-și serviciile. De curând, Molia Stacojie tocmai îi răpise încă o vrăjitoare, iar el era pur și simplu obsedat să-i deoace viitoarele planuri. Așa că a acceptat oferta lui Harrow, așteptându-se ca aceasta să-l jupoaie de bani. Spre marea lui surprindere însă, noua informatoare nu a cerut niciun ban. Când a întrebat-o de ce,

Harrow i-a arătat urechea lipsă, apoi i-a întors spatele și a plecat.

— Nu-i așa că frățiorul tău frecventează cercurile în care se învârt Rune? Pune-l să o spioneze pentru tine.

Gideon a simțit cum se crispează. Subiectul constituise dintotdeauna un măr al discordiei între cei doi frați. Alex pur și simplu nu voia să aibă nimic de-a face cu vânătoria și epurarea vrăjitoarelor. În ultimii doi ani repetase în mod răspicat acest lucru, iar Gideon încetase să-l mai bată la cap.

Trecutul comun îi bântuia pe amândoi – în chip diferit însă. Alex voia să uite; Gideon nu-și permitea s-o facă.

— Pe Alex nu îl interesează spionajul.

— Hmmm... Atunci presupun că va trebui să pui tu însuși osul la treabă.

Gideon și-a ridicat mirat privirea:

— Ce treabă?

— Eu nu mă pot furișa printre ei. Mă vezi pe mine îmbrăcată într-una dintre rochiile alea de fițe? Purtând jdemii de giuvaiericale pe degete?

Harrow a întors capul pentru ca Gideon să poată vedea bine locul în care ar fi trebuit să existe o ureche, în felul acesta dovedindu-i cu asupra de măsură că nu-și avea locul în cine știe ce săli de bal pardosite cu marmură, mângâind din farfurii suflate pe margini cu aur.

— Tu însă poți.

— Și ce propui? Să mă împrietenesc cu Rune Winters?

— Mai mult de-atât, tovarășe, a afișat Harrow un zâmbet hâtru. Ar trebui să-i faci curte.

Gideon a fost cât pe ce să se înece.

— Nu vorbești serios.

Propunerea lui Harrow l-a făcut să simtă cum începe să nădușească.

Femeia s-a aplecat spre el:

— Tu nu ești genul de om care își face prieteni, Gideon. Sau cel puțin nu cu ușurință. Și, cu siguranță, nu cu oameni asemenea lui Rune. Cu toate acestea, reușești să-ți faci admiratori. Indiferent dacă îți dai sau nu seama.

— M-a făcut „grobian bătut în cap”.

Harrow i-a adresat un zâmbet strâmb, de parcă replica lui ar fi amuzat-o.

— Pare o fată croită pe inima mea.

— Vorbesc serios. Nu îi pot oferi nimic. Când fetele asemenea lui Rune își aleg viitorii soți, cei ca mine nu ajung pe listă.

— S-ar putea să fi surprins.

Gândindu-se ce ar putea însemna asta, Gideon a simțit un fior rece, de groază, străbătându-i șira spinării.

Dacă Rune e Molia Stacojie înseamnă că fata e un adevărat maestru al deghizării și că singura cale de a o prinde e să joace și el același joc.

Există o singură problemă.

Alex.

Dacă ar fi urmat sfatul lui Harrow, devenind unul dintre numeroșii pretendenți ai lui Rune, Gideon ar fi nesocotit dragostea pe care o nutrea fratele lui mai mic pentru ea. Sau cel puțin așa ar fi părut.

Or, toate instinctele lui se împotriveau unui asemenea scenariu.

Dar, dacă Rune *chiar era* Molia, Gideon nu numai că avea datoria să o aresteze, dar se simțea și îndreptățit să-și protejeze fratele. Chiar dacă asta ar fi însemnat ca Alex să sufere. Era un preț pe care Gideon l-ar fi plătit, iar apoi ar fi trebuit să se împace cu consecințele propriilor fapte.

Doar nu-l salvase pe Alex din mâinile unei vrăjitoare doar ca să-l lase să devină prada alteia.

Tocmai acest lucru – fratele lui – îi forța mâna.

Gideon și-a trecut degetele pline de bătăături prin păr, gândindu-se la scena desfășurată în loja Operei și tresărind jenat în clipa în care și-a amintit cu câtă cruzime îl caracterizase Rune.

— Mai există o problemă.

Harrow și-a sprijinit un cot de tăblia mesei, așezându-și obrazul în pumn.

— Ia zi-mi.

— În seara asta am cam insultat-o. M-a invitat la petrecerea ei, iar eu i-am dat cu flit.

Harrow a schițat un surâs, de parcă faptul că Gideon se zvârcolea asemenea unui gândăcel prins într-o plasă de păianjen i se părea cel mai amuzant lucru pe care îl văzuse în acea zi.

A început să bată darabana cu degetele în părul ei tuns periută.

— Există o soluție cât se poate de evidentă, doar că nu-ți va plăcea să auzi despre ce e vorba.

Gideon a clătinat din cap, făcându-i semn să continue.

— Trebuie să te duci la petrecere și să-i reintri în grații.

— Vrei să spui că trebuie să mă ploconesc în fața ei.

— Da. Doar că nu te poți duce pur și simplu spunând că-ți pare rău. Trebuie să dovedești că ești sincer. Dacă intenționezi să devii un adevărat pretendent și să cucerești inima lui Rune Winters, va trebui să elimini concurența.

Dându-și seama ce presupune asta, Gideon a scrâșnit din dinți.

Harrow s-a aplecat spre el, ochii părând să-i râdă de situația în care se afla acum ofițerul din față.

— Întrebarea e, tovarășe: cum ai de gând să procedezi?

OPT

RUNE

MINORA: (subst.) categorie de vrăji medii.

Vrăjile Minora necesită sânge proaspăt de vrăjitoare. Sângele vechi de obicei nu funcționează și poate duce la consecințe dureroase pentru vrăjitoare. Se pot face excepții atunci când se folosește sângele alteia. Printre vrăjile Minora se numără: închiderea unei uși de la distanță sau aprinderea unei lumânări fără a folosi un chibrit.

— din cartea *Regulile magiei* scrisă de regina Callidora cea Vitează

CĂRȚILE DE VRĂJITORIE ALE BUNICII ocupau rafturile vechi și prăfuite ale camerei secrete.

— Rezervele tale sunt pe terminate, a spus Verity trecându-și degetele peste flacoanele din sticlă astupate cu dopuri de plută, care atârnavă pe peretele opus bibliotecii.

Din cele șase flacoane, patru erau goale și două pline. Unul conținea sângele lui Rune, celălalt, pe al lui Verity.

— Știu, a răspuns Rune de la birou, ocupată să deseneze pe fundul unei cupe de ceramică semnul unei vrăji intitulate *Rostitorul adevărului*.

Oaspeții urmau să ajungă peste o oră, iar ea trebuia să fie pregătită.

— Doar că menstruația îmi va veni abia peste două săptămâni.

Rune își pusese la punct sistemul de păstrare a sângelui la scurtă vreme după ce aflase că e vrăjitoare, folosind flacoanele pe care Verity le fura din laboratoarele de chimie ale universității. Așa își ferea Rune trupul de cicatrici: colectându-și sângele lunar, la fiecare menstruație. De obicei obținea suficient ca să o țină patru săptămâni. Cu condiția să îl folosească cu parcimonie, făcând doar vrăji Miraj simple. Cu cât o vrajă era mai complicată, cu atât avea nevoie de mai multe simboluri și de mai mult sânge pentru a rămâne activă.

La câteva luni de la epurarea bunicii, Rune a avut prima menstruație. Toate prietenele ei trecuseră prin această experiență cu ani în urmă, când aveau în jur de treisprezece ani, însă prima menstruație a lui Rune s-a petrecut târziu, la vârsta de șaisprezece ani, după Revoluție — în felul acesta ea aflând că e, într-adevăr, o vrăjitoare.

Încă își mai amintea crampele resimțite în partea inferioară a abdomenului. Când au început, se afla la o petrecere, așa că a trebuit să se scuze. Ajunsă în baie, a descoperit pe chihoți o pată neagră, sângele lucind asemenea unui tuș întunecat.

Rune s-a uitat la ea, nevenindu-i să creadă.

Era semnul inițial care definea o vrăjitoare — faptul că la primul ciclu sângele nu e roșu, ci negru.

Rune o văzuse pe bunica ei făcând vrăji și deprinsese cu ajutorul aceleia câteva reguli de bază, însă pe celelalte le învățase de la Verity, ale cărei surori mai mari fuseseră vrăjitoare și o lăsaseră pe mezină să le ajute. Verity se oferise să-și colecteze propriul sânge, oferindu-i-l lui Rune pentru a o ajuta să facă vrăji mai puternice.

Verity s-a îndepărtat de flacoane, îndreptându-se spre mijlocul încăperii, acolo unde se afla biroul lui Rune. O carte de farmece stătea deschisă lângă ea. Pe paginile îngălbenite

se afle cu un pas înaintea vânătorilor de vrăjitoare —, avem nevoie de o tactică mai bună. Te-ai mai gândit la ideea mea?

— Cea în care îmi iau rămas-bun de la libertate și mă mărit cu un pretendent spileuit?

Verity și-a dat ochii peste cap.

— Nu mai dramatiza lucrurile. Îți iei rămas-bun de la viața asta epuizantă, măritându-te în chip strategic cu cineva care te va ajuta fără să știe să salvezi vrăjitoare, a spus ea, începând să răsfoiască cu un aer absent paginile uneia dintre cărți. Ai văzut-o pe Charlotte Gong în seara asta? Purta un inel de aur prins în lăntișorul de la gât.

— Așa și? a ridicat Rune o sprânceană, așezând cupa fermecată pe masă, acum că semnul sângieriu de pe fund se uscaseră.

Nimeni nu s-ar fi gândit să se uite acolo pentru dovada vreunui farmec. În special în casa unei fete care ura vrăjitoarele.

— Adică s-a logodit. Cu Elias Creed.

Elias, fratele cel mare al Lailei și al lui Noah.

— Lucrează la Ministerul Siguranței Publice. Îl pusem în fruntea listei tale de pețitori, îți amintești?

— Ce păcat, a comentat Rune fără nicio urmă de dezamăgire în glas.

Se bucura pentru Charlotte, care avea un temperament adorabil și care la un moment dat îi spusese că epurarea vrăjitoarelor îi provoca dureri de stomac.

— Păcat, într-adevăr. Elias ar fi fost perfect pentru tine. Plicticos. Nu prea inteligent. Apropiat unei surse de informații valoroase. În curând toți pretendenții buni vor fi luați, iar tu vei rămâne fără opțiuni.

— Poate ar fi mai bine să te măriți *tu* în locul meu și să-mi furnizezi toate informațiile pe care le vei obține.

Verity i-a adresat lui Rune un zâmbet strâmb.

— Dacă aş putea, aş face-o. Doar că nimeni nu-şi doreşte o sărăntoacă.

Ceea ce, din nefericire, era adevărat.

Mama lui Verity urâse vrăjitoarele cu atâta patimă, încât îşi denunţase fetele cele mari Gărzilor Sângelui, acestea fiind în cele din urmă executate. Din acest motiv Verity tăiasse orice legătură cu părinţii ei, ceea ce însemna şi că nu mai beneficia de ajutorul lor financiar. Rune bănuia că povestea era chiar mai întunecată decât lăsa prietena ei să se înţeleagă, dat fiind că Verity se cufunda brusc într-o tăcere de gheaţă ori de câte ori oamenii abordau subiectul, ochii ei întunecându-se asemenea unor nori de furtună.

Studiile ei universitare depindeau acum de bursă, de care putea beneficia în continuare numai dacă lua note foarte bune. Altfel ar fi fost scoasă din camera de cămin, nu ar mai fi putut mânca la cantină şi ar fi ajuns pe drumuri.

Ridicându-se de la birou, Rune s-a apropiat de fereastră şi a privit afară. Labirintul din grădina bunicii se întindea în faţa ei, luminat de o lună galbenă ca ceara de albine. Oceanul care se zărea în depărtare semăna cu o oglindă neagră.

Nu se simţea pregătită să se mărite şi principala problemă era aceea că nu se simţea îndrăgostită de vreunul dintre pretendenţi. Nu se aşteptase niciodată să cunoască dragostea. De fapt, în absenţa bunicii, uneori se simţea doar pe jumătate vie. De parcă inima ei ar fi fost o pară zbârcită pulsându-i în piept.

Rune nu mai era capabilă de dragoste şi nici nu avea nevoie de aşa ceva. Lucrul de care avea cu adevărat nevoie era să facă o alegere strategică cât mai bună.

Cel mai mult o descumpănea faptul că jugul căsniciei era pe viaţă, mai ales în condiţiile în care „alesul” ar fi putut să nu afle niciodată cine e ea de fapt.

„Verity însă are dreptate: a sosit timpul să fac pasul.”

Pentru ca planul să dea roade, persoana aleasă trebuia să fie cineva care cunoștea bine secretele Gardienilor Sânge-lui. Poate că era prea năzuroasă, însă când Rune s-a uitat la lista pretendenților întocmită pentru ea de Verity, când i-a trecut în revistă pe cei mai influenți dintre ei, și-a dat seama că ar fi putut găsi ceva mai bun.

Că *trebuia* să găsească ceva mai bun.

De parcă de pe lista ei lipsea un nume.

— Noah Creed e o bună alegere. Se zvonește că tatăl lui îl pregătește să devină următorul bun comandant, însă e un băiat isteț, a spus Verity, continuând să răsfoiască paginile cărții de vrăjitorie aflate pe biroul lui Rune. Bartholomew Wenholt e o alegere și mai bună. Nu e la fel de deștept, iar mama lui e o celebră vânătoare de vrăjitoare.

— Bart e obsedat de el însuși, a spus Rune continuând să privească pe fereastră.

— Da, însă acest lucru ar putea să fie în avantajul tău. Nu va putea să bage prea mult în seamă plecările și sosirile tale, dacă va fi ocupat să-și admire din zece în zece minute propria reflexie în oglindă.

Rune a slobozit un suspin, apoi a revenit la birou, acolo unde Verity lăsase cartea deschisă la pagina pe care se aflau tipărite două dintre vrăjile pe care Rune se străduia de câteva săptămâni să le stăpânească: *Zăvorul* și *Șperaclul*, ambele folosind la încuierea și descuierea ușilor de celulă.

— Bine, a spus Rune, punându-și palmele-n șold. Iată care e planul. Îi voi face curte lui Bart. Îl voi pofti în odaia mea. Îl voi ameți cu vin, a zis privind pocalul vrăjit acum cu farmecul *Rostitorul adevărului*. Dacă informațiile pe care mi le va furniza vor fi valoroase, îl voi alege pe el. Dacă nu, voi mai încerca o dată cu Noah.

Dacă un pretendent nu avea acces la informații de calitate sau dacă nu era capabil să rețină informațiile respective, Rune considera că nu merita să-și piardă vremea cu el.

O bătaie în ușa le-a întrerupt conversația, făcând-o pe Rune să tresară. Un perete fals despărțea dormitorul ei de această anexă secretă, iar ea întotdeauna încuia ușa când intra acolo. Nu voia ca servitorii să o surprindă în odaia pentru vrăjitorii a bunicii.

— Domnișoara Winters? s-a auzit un glas estompat.

Rune a răsuflat ușurată. Nu era decât Lizbeth. După ce bunica fusese arestată, toți membrii personalului de la Conacul Wintersea dispăruseră în noapte, nedorind să servească în casa unei vrăjitoare dovedite. Sau poate nedorind să servească în casa unei informatoare. Sau probabil din ambele motive.

Numai Lizbeth rămăsese.

— Au început să sosească oaspeții.

— Mulțumesc. Coborâm și noi imediat.

Rune a luat pocalul fermecat de pe birou. Avea să-l lase în bucătărie pentru Lizbeth, care urma să-l umple cu vin și să aștepte indicațiile ei. Făcuseră acest lucru atât de des, cu atât de mulți pretendenți, încât devenise aproape o rutină.

Rune a văzut-o pe Verity cum scutură din umeri.

— Ce mi-e Noah, ce mi-e Bart – amândoi îți pot oferi ceea ce vrei, cred. Și în noaptea asta, în vreme ce te decizi, eu și Alex vom afla unde o țin încuiată pe Seraphine, a spus ea sărind de pe birou.

Rune a tras zăvorul, deschizând ușa secretă. A așteptat-o pe Verity să iasă prima din camera pentru vrăjitorii, înainte de a se strecura și ea în dormitor.

— Ieri, în timp ce îl hrăneam pe Henry, mă gândeam că...

Henry era un păianjen. Un păianjen-furnică¹, îi plăcea lui Verity să-și amintească. Rune s-a înfiorat gândindu-se

¹ *Myrmarachne* – numele unei specii de păianjen. Sunt cunoscuți pentru faptul că își pot uni picioarele din față, făcându-le să semene cu antenele unor furnici.

la colecția de arahnide pe care Verity o ținea în tot felul de borcane înșirate pe polița din dormitor. Folosea păianjenii pentru un proiect de cercetare la care lucra.

— Mai ții minte când ți-am spus că păianjenii-furnică vânează mamifere mici?

De fapt, Rune și-ar fi dorit să nu fi ținut minte, ea detestând păianjenii, iar acum își amintea ultima vizită pe care o făcuse în dormitorul prietenei, când aceasta îi întinse un borcan uriaș în care se afla o creatură lucioasă, cu picioare lungi, care se holba la Rune în vreme ce se înfrupta dintr-o mortăciune păroasă de două ori mai mare decât ea. Un șoarece probabil.

— Pânzele trebuie să fie suficient de rezistente ca să le prindă. Se prefac că sunt slabi, iar chițăielile atrag rozătoarele aflate în căutarea unei mese ușor de obținut. Însă, odată ce prădătorul cade în plasa păianjenului-furnică, se transformă rapid în pradă. Iar odată prins, păianjenul îl devorează încet-încet, de-a lungul mai multor zile. De fapt îl mănâncă de viu.

Verity i-a adresat lui Rune o privire penetrantă:

— Fii ca păianjenul-furnică.

Rune a strâmbat din nas:

— Îu... ce scârbos!

Doar că, în vreme ce închidea ușa în urma lor, imaginea i s-a întipărit în minte.

— NU MERG PE JOS DECÂT DACĂ nu am încotro. De ce să umblu, câtă vreme am trei calești pregătite să mă ducă oriunde mi-aș dori?

Bart Wentholt o plictisea pe Rune de moarte. Și-a reprimat un căscat, în vreme ce amândoi străbăteau sala de bal plină de perechi de musafiri dornici să danseze.

— Ar trebui să mă însoțești la o plimbare cu caleașca cea nouă. Duminica asta, poate? Pe după-amiază, desigur. Nu mă dau niciodată jos din pat înainte de prânz.

„Cât de convenabil”, a comentat Rune în gând. „Eu la prânz abia mă vâr în pat.”

Bart a aruncat o privire spre ferestre, zărindu-și propria reflexie zâmbindu-i. Rune își dorea ca Verity să se uite în acea clipă la ea cum își dă ochii peste cap, doar că era prea multă lume care o privea: Alex, care purta o discuție undeva în apropiere; Noah, care dansa cu o fată la celălalt capăt al sălii de bal; plus alți bărbați tineri de pe lista scurtă întocmită de Verity, intitulată „Pețitori pe care Rune ar trebui să-i ia în considerare”. Cu toții așteptau momentul în care Bart va pleca de lângă ea.

În loc de asta, Rune se juca cu panglica bleu-ciel prinsă la încheietură, pe suprafața mătăsoasă fiind brodat blazonul Casei Winters. Împărțise deja celelalte panglici tinerilor care o rugaseră să danseze cu ei la începutul petrecerii. Rune o salvase pe ultima pentru Alex. În felul acesta ar fi putut să facă, deopotrivă, schimb de informații fără să stârnească bănuieli și să se bucure de un binevenit moment de răgaz.

— Mama ta va fi acasă? a întrebat Rune, sperând că nu sărise peste cal. Ador poveștile ei despre vânătoria de vrăjitoare. Sau munca pe care o depune în slujba Gărzilor Sângelui o ține, în ultima perioadă, ocupată?

— Ah, nu ai auzit veștile înfiorătoare?

Bart continua să se uite la propria reflexie. Rune l-a văzut cum își aranjează părul roșcat căzut pe frunte, pentru a-l face să stea mai șic, într-o parte. De parcă veștile pe care urma să i le transmită nu îl afectau defel.

— Au trecut-o în rezervă, cu onoruri, săptămâna trecută. Una dintre micile bestii pe care le vâna a reușit să-i taie cu cuțitul un tendon în zona gleznei. Nu va mai putea niciodată să meargă normal.

— Ce? Dar e groaznic!

Groaznic de *inconvenabil*. Rune s-a bosumflat. Faptul că mama lui era o vânătoare de vrăjitoare constituia singurul motiv pentru care Bart fusese inclus pe lista de pretendenți întocmită de Verity. În clipa următoare, Rune l-a și șters în minte de acolo – cu toate că băiatul ocupase prima poziție –, îndreptându-și atenția spre următorul tânăr eligibil: Noah Creed.

În vreme ce cvartetul de coarde ajungea la cadență, Noah a fixat-o pe Rune cu privirea. Aceasta se juca în continuare cu ultima panglică prinsă la încheietură, pe care stătea scris titlul următoarei piese muzicale. Rune și-a îndreptat privirea spre locul în care Alex dansa cu Charlotte Gong, care, într-adevăr, purta la gât un inel de aur prins într-un lăntișor.

Se zicea că vei avea ghinion dacă îți pui inelul de logodnă pe deget înaintea nunții, așa că fetele le atârnau la gât ca să se laude.

Rune și-a îndreptat apoi privirea spre Alex.

Bineînțeles că se gândise la el ca la o soluție a problemei măritişului. Era cel mai vechi prieten al ei și îi devenise un fel de frate. Poate că relația lor nu era romantică, însă multe căsnicii trainice au la bază mult mai puțin de atât.

Dar Alex nu era alegerea strategică ideală. Prima condiție impusă de Rune era aceea de a căpăta, prin măritiş, acces continuu la informații valoroase, iar Alex nu era candidatul potrivit, pentru că el oricum îi furniza gratuit toate informațiile pe care le afla.

Și-a îndreptat apoi privirea spre Noah.

Dacă s-ar fi desprins de Bart – care tocmai își ajusta eșarfa privindu-se în geamul ferestrei –, i-ar fi putut da lui Noah, înainte de terminarea piesei, panglica pe care o păstrase.

„Se pare că am făcut o alegere”, și-a spus ea reprimându-și dezamăgirea.

Noah era cât se poate de acceptabil, fiind fiul bunului comandant – cel mai puternic om din republică. Iar sora lui, Laila, era o vânătoare de vrăjitoare. Așa că, în vreme ce arcușurile încetau să mai facă corzile instrumentelor să vibreze, indicând sfârșitul dansului curent, Rune s-a desprins de Bart, lăsându-l să se admire în continuare. Oricum i-ar fi luat, probabil, câteva minute să-și dea seama că Rune plecase de lângă el.

În vreme ce dansatorii se despărteau, a început să străbată sala de bal, îndreptându-se spre Noah, care, văzând-o cum se apropie, s-a luminat brusc la față.

Dezlegându-și panglica de la încheietură, Rune i-a adresat un zâmbet larg. Tocmai se pregătea să-și continue mica șaradă, când cineva i s-a pus în cale, împiedicând-o să ajungă la țintă.

— Cetățeană Winters.

Auzind glasul acela, Rune s-a oprit brusc, simțind cum în cap încep să-i bată niște clopote de alarmă.

Cunoștea glasul acela.

„Gideon Sharpe.”

Ce căuta acolo, în sala ei de bal?

Mintea ei tocmai se pregătea să aleagă între „luptă sau fugi”, când deodată a văzut că băiatul din față îi întinde o floare.

— Îți sunt dator cu niște scuze.

„Cu ce?”

Gideon ținea floarea tradafirului în căușul palmelor, tulpina strecurându-i-se printre degete. Dacă pe lume exista un trandafir mai frumos, Rune, cu siguranță, nu îl văzuse. Petalele stacojii se desfoiau dinspre centrul florii, curbându-se discret pe margini.

— Mai devreme m-am comportat cu nesăbuință, a spus Gideon întinzându-i floarea. Și am fost nedrept cu tine.

Conștientă că toată lumea prezentă în sala de bal stătea cu ochii pe ei, Rune a luat, fără tragere de inimă, trandafirul, dându-și seama că tulpina nu avea ghimpi și că nici măcar nu era vie. Era ceva uniform și moale. Privind cu mai multă atenție, a descoperit o fâșie de mătase verde-jad înfășurată strâns în jurul unei tije metalice. Și petalele erau făcute din pânză, cineva având răbdarea să le coase cu delicatețe împreună.

S-a uitat apoi la costumul gri pe care îl purta Gideon. Rareori i se întâmpla să vadă o haină și să nu poată numi creatorul de modă. Doar moda era specialitatea ei. Cu toate acestea, stilul în care era croit acel costum îi era complet necunoscut.

„Să fie ceva de epocă?”, s-a întrebat ea, impresionată fără să vrea de faptul că lui Gideon hainele îi veneau ca turnate.

Părea chiar mai mare și mai spătos fără uniformă.

— Când ne-am văzut mai devreme, tocmai mă întor-sesem de la o epuizantă vânătoare de vrăjitoare, a început el să explice. Știu că nu e o scuză, dar oboseala m-a făcut irascibil, m-a făcut să mă comport aiurea.

Rune și-a ridicat capul, privindu-l în ochi.

În vreme ce privirile lor se intersectau, în sala de bal s-a așternut tăcerea. Luminile, glasurile, veșmintele invita-ților, toate au dispărut în clipa în care lui Rune i-a trecut un gând prin minte:

„Gideon Sharpe e numele care lipsea de pe listă.”

Ceea ce o îngrozea și o tenta, deopotrivă.

Una era să-și petreacă nopțile în postură de Molie Stacojie, păcălindu-i pe Gardienii Sângelui și salvând vră-jitoarele condamnate la moarte – acest tip de pericol îi era familiar –, și cu totul altceva, să-l seducă pe cel mai peri-culos vânător de vrăjitoare din câți existau. Un soldat rece,

brutal, care nu-și dorea nimic mai mult pe lume decât să o ucidă pe Molia Stacojie.

„Va trebui să mă prefac mai mult ca niciodată.”

Era conștientă că păcălirea constantă a lui Gideon ar fi reprezentat cea mai mare provocare cu care s-ar fi confruntat vreodată. Și că se va afla într-un pericol continuu.

„Doar că merită să-mi asum acest risc...”

Merita să și-l asume din simplul motiv că Gideon Sharpe era de departe cea mai bună alegere din punct de vedere tactic. Dacă ar fi început o idilă cu el, ar fi avut acces la informațiile necesare pentru salvarea tuturor vrăjitoarelor – în prezent și în viitor.

Rune și-a dres glasul:

— Ai venit la fix.

Dacă Gideon și-ar fi făcut apariția cincisprezece secunde mai târziu, ea s-ar fi aflat deja în brațele lui Noah, iar alegerea ar fi fost făcută.

— Îți accept cu dragă inimă scuzele...

Rune i-a arătat lui Gideon panglica pe care și-o desprinsese de la încheietură.

— ...dacă accepți să dansezi cu mine.

NOUĂ

GIDEON

IN MOD NORMAL, Gideon făcea pe dracu-n patru să evite astfel de petreceri. Așa că, în momentul în care Rune i-a arătat panglica, și-a dat seama că nici măcar nu știe ce ar trebui să facă cu ea.

În vreme ce aceasta atârna între ei, captând lumina sălii de bal, toți cei prezenți au rămas tăcuți, privindu-l pe idiotul cu ifose cum stă ca un bou în fața amfitrioanei, amintindu-i parcă lui Gideon că nu prea are ce căuta acolo și că Revoluția schimbase o mulțime de lucruri, deși, de fapt, totul rămăsese la fel.

El rămăsese băiatul unui croitor sărman. În ochii musafirilor, costumul demodat pe care îl purta stătea mărturie. Gideon crescuse jucându-se pe niște podele murdare, mâncând supe chioare în miezul unor ierni friguroase și văzând cum hainele îi rămân mici și se deșiră, pentru că părinții nu aveau bani să-i cumpere unele noi. Asta în vreme ce toți oamenii care acum se holbau la el mâncau din farfurii suflate pe margini cu aur, aruncând resturile la dulăii lor obezi, și își schimbau complet garderoba la finalul fiecărui anotimp.

În vreme ce Gideon conducea un grup de oameni disperați prin beciurile pline de șobolani ale palatului ca să ucidă tirani în somn, „revoluționarii” care se aflau acum în jurul lui nu catadicsiseră să pună mâna pe vreo armă. Nici

măcar nu se murdăriseră pe mâini. În loc să-și piardă persoanele dragi în luptele care au premers Noilor Zori, mulți dintre acești aristocrați le predaseră ca să fie epurate, trădându-și familiile și prietenii pentru a-și păstra statutul și în noua republică, după ce se ploconiseră vreme de ani și ani în fața reginelor surori. De parcă pentru ei politica nu ar fi fost ceva pe viață și pe moarte, ci doar un pretext pentru a-și schimba rochiile demodate cu unele ultimul răcnet.

Gideon ar fi preferat să călărească la deal, printr-o mocirlă adâncă până la genunchi, în timpul unui uragan, decât să aibă de-a face cu cei prezenți în sala aceea de bal.

Iar Rune Winters era cea mai nesuferită dintre toți.

În clipa în care Gideon a simțit atingerea unor degete calde pe încheietura lui, a avut senzația că se risipește o vrajă. Și-a coborât privirea și a văzut cum amfitrioana îi leagă o panglică albastră de bal.

Simțea cum îl mănâncă pielea în locurile în care Rune îl atinge, în vreme ce se căznea din răspuțeri să nu inventeze o scuză, ieșind apoi afară și îndepărtându-se de conac fără să privească măcar o dată în urmă. S-a forțat să stea nemișcat, gândindu-se la raportul lui Harrow și la semnătura magică descoperită în cargobotul lui Rune.

„Te afli aici pentru Molie și, cu cât o vei prinde mai repede, cu atât îți va fi mai ușor să stârpești toate vrăjitoarele.”

Gideon o cerceta cu privirea pe fata din fața lui.

„Să fie ea?”

Părea ceva de domeniul absurdului. Răsfățata noii republici deschizând cu șperaclul lacătele din celulele temnițelor, eliberând prizonierele în miez de noapte, ucigând cu sânge rece, pe stradă, ofițeri din Gărzile Sângelui. Cu toate astea, poate că tocmai acest paradox fusese motivul pentru care Gideon nu reușise vreme de doi ani bătuți pe muchie să o prindă pe Molia Stacojie – pentru că se ascunsese, cu multă iscusință, la lumina zilei.

După ce a reușit să prindă panglica la încheietura lui Gideon, Rune și-a înfipt trandafirul de mătase în părul roșcat-auriu împletit și legat la spate sub forma unei jumătăți de coroană.

Gideon își petrecuse ultimele două ore confecționând trandafirul, simțindu-se ușor bolnav în vreme ce îi cosea petalele. Trandafirii întotdeauna aveau darul de a-i trezi niște amintiri dureroase, însă sfatul lui Harrow – acela de a o curta pe Rune – continuase să-i răsunе în minte. Mama lui întotdeauna se emoționa atunci când soțul ei, după câte o ceartă, îi cosea un trandafir.

Toate acestea se petrecuseră, desigur, înainte ca regiele surori să o facă să-și piardă mințile.

— Of, Doamne, cât pot fi de neîndemânatică! Mai mult stric decât...

Gideon a observat că Rune se chinuia cu tulpina trandafirului, care i se încâlcise în păr.

— Hei, lasă-mă pe mine...

Fata și-a lăsat brațele în jos, în vreme ce Gideon desprindea firele de păr aurii prinse de tija învelită în mătase. Cei doi stăteau atât de aproape unul de celălalt, încât parfumul ei părea să fi înlocuit aerul. Băiatul s-a crispat ușor, amintindu-și de o altă fată și de un alt parfum. Doar că Rune nu mirosea a magie. Tot ce putea simți în nări era parfumul ei și aerul sărat care se strecura pe ferestrele deschise.

„Ceea ce nu înseamnă nimic.”

După câte o baie lungă, nici Cressida nu mirosea a magie.

„Cressida.”

Numele acela îl făcea să simtă cum se crispează. Oare Cressida cinase vreodată sub acest acoperiș? Poate că Rune și Cressida fuseseră prietene.

Gideon a înghițit nodul amar care i se proțăpise în gât, așezând cu grijă floarea de mătase în părul fetei, reușind

să o fixeze șic, într-o parte, așa cum mama lui obișnuia să poarte florile confecționate de soțul ei.

Înainte să apuce să se îndepărteze de Rune, cvartetul a atacat următoarea piesă. Imediat Gideon s-a trezit înconjurat din toate părțile de o mulțime de perechi de dansatori.

Cu ochi scânteietori, Rune i-a întins mâna înmănușată, ținând-o undeva deasupra capului, apoi s-a apropiat de Gideon, punându-și cealaltă palmă pe umărul lui.

— Ești pregătit, domnule căpitan Sharpe?

„Ce naiba fac?”, s-a întrebat el speriat.

Nu cunoștea piesa și cu atât mai puțin pașii de dans.

În vreme ce cuplurile de dansatori își sincronizau mișcările în jurul lor, alunecând pe podea și făcând tot felul de piruete în ritmul muzicii, Gideon stătea încremenit ca o statuie lângă Rune, ce rămăsese într-o postură plină de grație, așteptând.

Își ținea sprâncenele arcuite, de parcă l-ar fi întrebat pe partener: „Ce mai aștepți?”

Gideon a început să simtă cum îl strânge gulerul.

— Domnișoară Winters...

Rune trebuie să fi simțit disperarea din glasul lui, pentru că imediat și-a lăsat brațele în jos, făcând un pas înapoi.

— Vai... Tu nu cunoști pașii de dans.

Cei mai mulți dintre prietenii ei continuau să se holbeze, unii dintre ei șușotind cu palmele puse paravan peste gură. Oare râdeau de el?

Oare ea râdea de el?

Gideon și-a amintit iar de cealaltă fată. De o altă petrecere la care se simțise expus și umilit.

Crezuse că rușinea pe care o simțise atunci se stinsese, doar că acum se reaprinsese, asemenea unor tăciuni arzând mocnit.

Harrow se înşelase. Nu are absolut nicio şansă să cucerească o fată precum Rune. Abia ce sosise şi deja reuşise să o facă să se simtă stânjenită. Iar când îşi va da seama că el nu are nici bani, nici proprietăţi – pentru că după Revoluţie îi donase toată prada de război lui Alex –, se va alătura corului de râsete. Dacă nu o făcuse deja.

Trebuia să iasă cumva din încurcătură.

Amintindu-şi sfatul lui Harrow, s-a apropiat de Rune.

— Dacă ne-am fi aflat la un alt fel de petrecere, a spus, aplecându-se la urechea lui Rune, ți-aş fi dat un răspuns diferit.

O altă amintire i s-a proiectat brusc pe ecranul conştiinţei, acompaniată de o melodie sprintară interpretată la scripcă. Îşi revedea surioara purtând cămăşuţa de noapte din bumbac. Încă era trează, în pofida faptului că trecuse de multă vreme ora de culcare. Umiditatea din bucătărie făcea ca părul să-i stea cârlionţat şi lipit de pielea năduşită, în vreme ce micuţa dansa cu spălătorii de vase, care îşi pusese ră prosoapele de bumbac la cingătoare. Bucătarul, roşu în obraji din pricina cuptoarelor, stătea într-un colţ, petrecându-şi arcuşul peste corzile scripcii, în vreme ce servitorii de la palat băteau din palme şi tropăiau, pasându-şi un burduf plin cu bere, înainte de a se prinde şi ei în dans.

Pentru Gideon, amintirile duioase reprezentau o raritate.

Aceasta aproape că l-a făcut să zâmbească.

Dar, pe măsură ce amintirea se risipea, iar luminile pâlpâitoare din sala de bal îl făceau să revină cu picioarele pe pământ, şi-a amintit că Tessa nu se afla prin preajmă. Îşi îngropase surioara adânc în pământ, acolo unde nu avea să mai danseze vreodată.

Din pricina unei vrăjitoare.

Amintindu-și unde se afla și cine stătea în fața lui – o fată care ar putea fi o vrăjitoare deghezată și care adora să se afle în centrul atenției –, Gideon a spus:

— Se pare că ți-am scandalizat musafirii. Mă întreb dacă nu ar fi bine să le oferim mai mult material de bârfă.

Rune și-a întors, nedumerită, fața spre el:

— La ce anume te-ai gândit?

„Să rămân undeva singur cu tine”, i-a răspuns în gând. Atunci Rune ar fi fost vulnerabilă.

— Ce-ai zice să-mi prezinți, numai mie, conacul?

Un tur al conacului i-ar fi oferit lui Gideon ocazia nu numai să descopere vreo dovadă a faptului că Rune se ocupa cu vrăjitoria, ci și să cerceteze locuința ei.

Pe chipul drăgălaș al fetei s-a conturat un zâmbet:

— Desigur. *Eu* ar fi trebuit să-ți propun asta, a răspuns, luându-l pe Gideon de mână și surprinzându-l cu gestul ei.

Amfitrioana era mai mică decât crezuse el, iar palma ei, de două ori mai mică decât a lui.

— Vino cu mine.

A lăsat-o să îl conducă printre musafirii care continuau să șușotească, împrăștiindu-și bârfele ca pe un virus. Pentru o făptură atât de mărunțică, strânsoarea degetelor era surprinzător de puternică, a simțit Gideon, în vreme ce se lăsa călăuzit pe scările impozante aflate la capătul sălii de bal. Dându-i drumul la mână, Rune a început să urce treptele, urmând să iasă curând din gălăgioasa sală de bal.

Ajuns la jumătatea scării, ofițerul a auzit un glas cunoscut strigându-l:

— Gideon?

Ținându-se cu o mână de balustradă, Gideon a încremenit locului, apoi s-a întors și și-a zărit fratele la baza scărilor. Alex își lăsase sacoul undeva în sala de bal, rămânând într-o cămașă albă, apretată și pantaloni cu bretele. Și-a

îndreptat scurt privirea către Rune, aflată la capătul de sus al scării, apoi a revenit la Gideon, care se afla între ei, pentru ca imediat să se uite la panglica bleu-ciel de la încheietura fratelui său.

— Ce cauți aici? a întrebat Alex pe un ton muștrător. Parcă detestai petrecerile.

— Nu *toate* petrecerile, i-a atras Gideon atenția, gândindu-se încă o dată la cele la care el și surioara lui obișnuiseră să participe, după miezul nopții, în bucătăriile palatului.

— Detești însă *acest* gen de petreceri. Ceea ce înseamnă că ai venit aici la vânătoare.

— M-a invitat Rune, a răspuns Gideon pe un ton defensiv.

— Nu am nicio îndoială, a spus Alex mijindu-și ochii și îndreptându-și privirea spre Rune. Aș dori să-mi oferi acum dansul promis, i-a spus el.

Gideon și-a îndreptat privirea spre Rune, care se uita cu un aer ofuscat la Alex.

„*Măiculiță! Oare în ce m-am băgat?*”, a exclamat Gideon în gând.

Era evident că Rune nu dorea să danseze cu Alex, iar dacă ea era într-adevăr Molia, Gideon nu voia ca fratele lui să se afle prin preajma ei.

— Mi-a promis mie deja că îmi face turul conacului, a spus el.

— Îți voi face eu turul conacului, a spus Alex, începând să urce treptele, dar numai după ce voi dansa cu Rune.

Alex nici măcar nu se uita la el, privirea lui glacială rămânând îndreptată spre Rune.

Gideon nu voia să se implice în bătălie, însă, dacă spera să o convingă pe Rune că îi caută afecțiunea, trebuia să pună piciorul în prag, trasând o linie de demarcație între el și fratele lui — mai ales că în relația lor apăruse deja, cu

ani în urmă, o fisură serioasă, care de atunci nu făcuse alt-
ceva decât să se tot mărească.

Gideon s-a gândit la semnăturile vrăjilor descoperite
în cala cargobotului lui Rune.

„Nu am putut s-o protejez pe Tessa”, și-a spus el în
gând. „Dar pe tine încă te pot proteja.”

Se pregătea să-i taie fratelui său macaroana, când
Rune a pășit între ei. Alex se afla cu o treaptă mai jos decât
ea, privind-o de sus.

— Piesa s-a terminat deja, Alex. Va trebui să aștepti
următoarea ocazie.

Înainte să o poată contrazice, Rune s-a răsucit pe căl-
căie, lăsându-i pe ambii frați în spate, rochia ruginie lucind
discret. Ajunsă la capătul de sus al scării, a aruncat o privire
peste umăr, iar ochii i-au scânteiat în lumina lămpilor cu
gaz aerian. Cum acolo era puțin mai întuneric, umbrele din
spate îi conturau trăsăturile.

— Vii odată, Gideon?

Gideon i-a cerut lui Alex scuze din priviri.

„Pentru tine fac asta”, i-a spus în gând.

Fratele lui însă nu părea ofuscat, ci îngrijorat.

Era însă greu de ghicit pentru cine își făcea griji –
pentru Rune ori pentru Gideon? Iar Gideon nu avea vreme
să-și dea seama. Revenind la sarcina pe care și-o asumase
– demascarea Moliei Stacojii –, a ajuns-o rapid pe Rune din
urmă, amândoi părăsind petrecerea și lăsându-l pe Alex pe
trepte.

ZECE

RUNE

RUNE SIMȚEA CUM O FURNICĂ buricele degetelor din pricina supărării.

Da, Alex o prevenise cu privire la fratele lui. Da, Rune ignorase complet avertismentul, dar se așteptase să primească din partea lui o muștruluială, nu o încercare directă de sabotaj.

Trebuia să-i descurajeze intervențiile din fașă – de cum ar fi reușit să-l cucerească pe Gideon.

„Oare cum ar trebui să fac asta?”

Se așteptase să plece de la petrecerea din acea noapte în compania lui Bart sau a lui Noah. Gideon era un cu totul alt gen de pretendent. Nu numai că era vânător de vrăjitoare, dar existau șanse serioase ca el să bănuiască că și ea e una. Era posibil ca acesta să fi fost, de fapt, motivul pentru care el se afla la conac.

Se mira de felul în care Gideon își schimbase atitudinea – oare irascibilitatea manifestată în loja Operei chiar se datorase oboselii? Sau între timp aflase despre ea un lucru pe care dorea să-l investigheze el însuși?

Rune pur și simplu nu putea avea încredere în el. A început să se gândească la Henry, păianjenul-furnică al lui Verity, care se prefăcea că e slab ca să-și atragă prada în plasă.

„Verity avea dreptate. Trebuie să mă comport asemenea lui Henry.”

Îl invitase pe cel mai mare prădător al ei în inima propriei locuințe. Acum trebuia să-l prindă în plasă, ca să-l „devoreze”, așa cum o mai făcuse cu mulți alții înainte: dându-i să bea vin din pocalul fermecat. *Rostitorul adevărului* avea să-l determine să spună adevărul fără ca să-și dea seama că fusese păcălit.

În vreme ce Gideon Sharpe se apropia cu pași mari de ea, și-a amintit scena petrecută în sala de bal. Rămăsese surprinsă de faptul că el nu știe să danseze, de vreme ce Alex era un dansator atât de iscusit.

„Asta pentru că l-am învățat eu”, și-a spus Rune în gând.

Era limpede că pe Gideon nu îl învățase nimeni. Rune nu l-ar fi invitat la dans dacă ar fi știut acest lucru. Nu l-ar fi umilit în felul acela, în fața tuturor musafirilor, mai ales că intenționa să-l cucerească. Iar acum, privindu-i umerii încordați și felul apăsător în care pășea în urma ei, își dădea seama că Gideon rămăsese în alertă.

Dacă voia să-l prindă în plasă, trebuia mai întâi să-l facă să se relaxeze.

— Îmi cer scuze pentru oaspeții mei. Tu ești o figură nouă pentru ei, așa cum probabil știi. Pur și simplu, nu s-au putut abține să nu se holbeze.

Gideon a aruncat o privire în jur, observând totul: de la gresia bleu-ciel a pardoselii la coloanele din marmură albă ce mărgineau încăperea.

— Asta e o manieră delicată de a-mi spune că nu am sânge albastru?

— Nici vorbă! s-a forțat Rune să râdă, intrând în pielea personajului pe care se străduia să-l joace. Uită-te la costumul tău.

— A fost al tatei, a răspuns Gideon pe un ton defensiv.

Rune a rărit pasul.

„Crede că-l iau peste picior.”

Cum de reușea să o dea atât de rău în bară?

— Stai așa..., s-a încruntat ea, dându-și seama ce spusese Gideon. A fost costumul tatălui tău sau tatăl tău a fost cel care l-a croit?

— Și, și.

Rune s-a oprit locului. Dându-și seama că ea nu se mai afla lângă el, Gideon s-a răsucit pe călcâie.

— Gideon. Porți un costum de epocă marca Sharpe Duet și îți imaginezi că oaspeții mei râd de tine pentru că nu ai sânge albastru?

Gideon și-a ridicat capul:

— Da?

Rune l-a privit mirată.

„El chiar nu știe.”

Bunica și prietenele ei nu deținuseră în garderobă nicio creație a firmei Sharpe Duet, dar nu pentru că nu încercaseră să obțină una. Până acum, Rune nu văzuse nicio dată de aproape un costum confecționat de celebra casă de modă.

— Un colecționar ar fi dispus să plătească zeci de mii de dolari numai pentru sacoul ăsta, i-a spus ea. Pentru că e atât de rar.

— Pentru că părinții mei sunt morți, vrei să spui.

Rune a tresărit. Teoretic, el avea dreptate: faptul că părinții lui erau morți sporise valoarea creațiilor rămase în circulație. Dar modelele fuseseră celebre și pe vremea când cei doi artiști se aflau în viață. După ce au fost angajați de reginele surori, Sun și Levi Sharpe au primit comenzi numai de la familia Roseblood, așa că în urma lor rămăseseră foarte puține creații originale.

Rune era convinsă că Gideon știe măcar atâta lucru.

— Ce voiam să spun, de fapt, e că dacă oaspeții mei s-au holbat la tine au făcut-o pentru că ești Gideon Sharpe, o legendă vie. Un erou care și-a riscat viața conducând revoluționarii în palat și care a ucis el însuși două regine surori.

Nu a fost nevoită să-și forțeze tonul admirativ cu care rostise cuvintele. Deși îl disprețuia, nu însemna că nu era impresionată de curajul de care Gideon dăduse dovadă.

— S-au holbat la tine pentru că și-au dat seama că se află la aceeași petrecere cu un erou. Iar despre tine se știe că nu prea accepți invitații.

— Vrei să spui că îmi lipsesc bunele maniere, a clătinat el, edificat, din cap. Nu văd însă de ce acest neajuns ar fi diferit de acela de a nu avea sânge albastru.

Rune a lăsat să-i scape un icnet iritat. Gideon părea să o facă intenționat pe prostul.

Dar, spre marea ei surprindere, în clipa următoare Gideon a surâs — dacă faptul că colțul buzei i se ridicase ușor putea fi numit surâs.

„Oare... mă ia peste picior?”

Rune a simțit cum i se aprind obraji de furie.

„Oare în tot acest timp m-a luat peste picior?”

Zărindu-i obraji îmbujorați, pe chipul lui s-a conturat un zâmbet larg, care a durat câteva secunde.

Rune și-a ferit privirea, străduindu-se să se concentreze.

„Ține-te de plan. Prinde-l în mreje.”

— Dacă ai fi venit la mai multe dintre petrecerile mele, a spus ea apropiindu-se, cu siguranță, acum ai fi știut să dansezi orice atunci când o fată ți-ar fi oferit panglica.

— Să înțeleg că te oferi să-mi dai lecții de dans?

Întrebarea a luat-o pe Rune prin surprindere.

„Chiar așa — să mă ofer?”

Îl învățase pe fratele lui, Alex, să danseze, iar acela se dovedise un elev silitor, bucuros să o lase pe ea să conducă. Se îndoia însă că Gideon va accepta vreodată așa ceva.

— Păi...

— Sunt sigur că o fată ca tine are lucruri mai bune de făcut.

În realitate, nu avea nimic mai bun de făcut. Mai precis, nu în timpul zilei, când era ocupată cu tot felul de sindrofii: picnicuri, banchete și plimbări cu caleașca, toate având ca scop aflarea ultimelor bârfe, pe care Rune le colecta de la prietenii ei așa cum un prosop absoarbe niște picături de apă, sperând din toată inima ca informațiile culese să o ajute să salveze încă o vrăjitoare.

Gideon însă nu părea prea interesat.

— Nu trebuie să te prefaci interesat, a spus ea. Poți să-mi spui, pur și simplu, că nu vrei să dansezi cu mine.

Băiatul i-a adresat o privire tăioasă:

— Nu asta am vrut să...

De data asta Gideon a fost cel care s-a oprit din mers. Când Rune s-a întors cu fața spre el, i-a observat fălcile încleștate și felul nervos în care își freca bărbia cu palma.

— Îți voi face o contrapropunere: m-ai putea însoți la o petrecere *adevărată*, a spus el privind peste umăr, spre sala de bal. Acolo nu vei vedea rochii de seară, muzicieni tocmiți și nici melodii care impun tot felul de pași de dans ridicoli.

S-a oprit din vorbit, cercetând-o pe Rune cu privirea, în lumina pâlpâitoare a lămpilor cu gaz aerian din încăpere. Dându-și seama ce spusese, a scuturat din cap:

— Unei fete ca tine nu i-ar face însă plăcere să fie surprinsă dansând cu plebea, în niște locante rău-famate.

De fapt, ideea o incita pe Rune.

Cu toate că nu s-ar fi căzut să îi dea curs.

— Dar cine zice că voi fi surprinsă? Spune-mi doar unde și la ce oră, și eu voi fi acolo.

Cuta care i se formase lui Gideon pe frunte s-a adâncit brusc.

— Ai grijă, domnișoară Winters, sau aş putea crede că joci la cacealma.

— De ce ești atât de sigur că joc la cacealma?

Colțurile buzelor lui Gideon iar s-au curbat ușor în sus, schițând un surâs.

Ceea ce pentru ea echivala cu o victorie.

Rune a abandonat subiectul, conducându-l pe scara impozantă care ducea la următorul etaj, acolo unde niște uși duble dădeau spre cea de-a doua încăpere, ca mărime, a conacului.

— Asta e camera preferată a lui Alex.

Gideon a urmat-o în camera spațioasă și întunecată, prin care plutea un iz discret de ceai mucegăit și cărți vechi. În fața lor, ferestrele se înălțau din podea până în tavanul foarte înalt, dat fiind că încăperea conținea trei caturi. Geamurile dădeau spre grădinile bunicii lui Rune, iar dincolo de acestea se zărea marginea falezei. În apa îndepărtată a oceanului, reflexia lunii semăna cu o lumânare albă pâlpâind odată cu mișcarea valurilor.

Rune a aprins lămpile cu gaz aerian, luminând încăperea, apoi l-a urmărit pe Gideon cum se plimbă în cerc, privind pereții acoperiți de rafturi cu cărți, precum și balcoanele aflate la cele două caturi superioare, o scară în spirală asigurând accesul spre ele.

— Există și cărți de magie în biblioteca asta?

Rune a simțit cum i se oprește inima în piept.

După Noii Zori, bunul comandant decretase că toate obiectele folosite la vrăjitorie erau considerate ilegale. Dacă în posesia unui cetățean era găsită o carte de farmece, acest

lucru era suficient pentru ca bietul om să fie declarat simpatizant al vrăjitoarelor.

— Simte-te liber să te uiți, a răspuns ea, ascunzându-și panica îndărătul unui zâmbet.

Rune ascunsese toate cărțile interzise în camera secretă.

— Eu nu te opresc.

Gideon părea că ar fi vrut să adauge ceva, când o siluetă masivă aflată în dreptul ferestrei i-a atras atenția.

— Țsta e un...?

Era un pian cu coadă. Alex avea acum propriul pian, dar în continuare îl prefera pe cel din biblioteca conacului. Adesea își petrecea zilele acolo, studiind.

— Nici nu mă mir că fratele meu își petrece atât de mult timp aici.

Alex începuse să vină la Conacul Wintersea aproape zilnic, ca să cânte la pian, pe când avea unsprezece ani. Rune *urâse* să ia lecții de pian, nu-i plăcuse defel să studieze și îi displăcea până și vederea acelor clape alb-negre. Bunica însă nu fusese de acord să-i întrerupă lecțiile. Pe de altă parte, Alex nu numai că era nerăbdător să studieze, dar chiar era un pianist bun. Ce păcat că familia lui nu își permisesese să plătească un profesor care să-i dea lecții! Rune însă îl șantajase pe profesor, care acceptase să-l ia pe Alex ca elev în locul ei. Când bunica a aflat ce se petrecuse pe la spatele ei, trecuseră deja mai multe luni.

Gideon s-a apropiat de instrument, dându-i ocol înainte de a se așeza lângă scăunel.

— Și tu cânti la pian? l-a întrebat Rune.

— Nici vorbă, a răspuns apăsând una dintre clapele de fildeș – un mi becar, ce a răsunat limpede prin încăpere. Fratele meu e muzicianul familiei.

Rune a clătinat din cap. Nimeni nu cânta la fel de frumos ca Alex. Până și bunica ei ajunsese în cele din urmă să-l aprecieze, cucerită de talentul lui.

— Când a primit scrisoarea de acceptare de la Conservatorul Regal, a ascuns-o de ochii părinților noștri, a spus Gideon apăsând o altă clapă — un la becar, de data asta —, nota vibrând în măruntaiele pianului.

Rune s-a încruntat. Alex nu îi spusese niciodată acest lucru.

— De ce?

— Părinții noștri nu și-ar fi permis să-i plătească nici măcar chiria, cu atât mai puțin studiile. Alex nu voia ca mama și tata să se simtă rușinați.

Dacă Alex ar fi venit atunci la Rune, ea ar fi convins-o pe bunica ei să-i împrumute băiatului banii necesari sau ar fi găsit o cale să facă ea însăși rost de ei. Conservatorul Regal era o instituție pretigioasă de pe continent. Facultatea de Interpretare Muzicală era atât de selectivă, încât în fiecare an accepta doar o mână de studenți.

Alex însă studiasse la Conservator — doar pentru câțiva ani. Când a izbucnit Revoluția, a abandonat studiile și nu s-a mai întors acolo niciodată.

Intrigată, Rune s-a așezat pe bancheta pianului.

— Dacă familia voastră nu-și permitea să-i plătească studiile, de unde a făcut rost de bani?

Gideon a apăsat încă o clapă — nota do din octava centrală —, avansând pe claviatură și apropiindu-se de Rune. Cele trei note pe care le alesese formau un acord minor, melancolic, făcând-o pe Rune să-i simtă tristețea în piept.

— Am avut... noroc, a răspuns el, împiedicându-se parcă de cuvântul „noroc”. Hainele confecționate de părinți începuseră să atragă atenția aristocraților.

O altă clapă, o altă notă tristă, atât de aproape de Rune, încât mâneca lui Gideon i-a atins umărul gol.

— Cele două regine vrăjitoare mai mari, Analise și Elowyn, erau atât de pasionate de modelele mamei, încât nu le voiau decât pentru ele.

Gideon s-a postat în spatele lui Rune, umbra lui acoperindu-i fetei omoplații. Aceasta a tresărit surprinsă, simțind cum i se întetesc bătaile inimii. Încă având un deget de la mâna stângă pe clapa pianului, Gideon și-a întins mâna liberă și a apăsător două clape aflate în dreapta ei — fa, apoi fa diez —, cuprinzând-o.

Rune a simțit cum i se zbârlește părul de pe ceafă. Probabil că acum abia dacă mai puteai strecura o palmă între trupurile lor. Cu toate simțurile alertate, Rune se întreba dacă păianjenul-furnică nu cumva își subestimase prada, căzând în plasa acesteia.

Dacă va scăpa nevătămată, avea de gând să o întrebe pe Verity.

Buzele lui Gideon se aflau chiar lângă urechea ei. Când a început să vorbească, Rune i-a simțit răsuflarea pe obraz.

— Analise i-a oferit mamei postul de croitoreasă regală, eu și tata urmând să îi fim adjuncți. Leafa pe un an era mai mult decât suficientă ca să-l putem trimite pe Alex la studii.

Înghițind în sec, Rune s-a străduit să-i răspundă cu un glas cât mai cristalin cu putință:

— Asta s-a petrecut atunci când familia voastră s-a mutat la palat?

— Da, toată familia, cu excepția lui Alex, bineînțeles.

Gideon a rămas tăcut vreme îndelungată. Apoi a adăugat cu jumătate de gură:

— A scăpat de ceea ce noi, ceilalți, nu am putut scăpa. „Oare ce vrea să spună cu asta?”, s-a întrebat Rune.

Alex rareori vorbea despre familia lui. Tot ce știa Rune despre subiect aflase din bârfele altora. Cu puțină vreme

înainte de Revoluție, o boală cumplită răpise viața surioarei lui. Apoi părinții lor se înecaseră, într-un accident stupid, cei doi frați rămânând orfani.

Cu toate astea, câteva episoade ale poveștii continuau să lipsească. Începuse în momentul în care reginele îi angajaseră pe soții Sharpe. Undeva la mijlocul ei, trei membri ai familiei muriseră. Iar către sfârșit, Gideon și Alex le uciseră pe toate cele trei regine în somn.

Oare ce lega toate aceste episoade?

Rune o întâlnise o singură dată pe regina mezină, Cressida, cu ocazia uneia dintre petrecerile obișnuite de la palat. Regina vrăjitoare îi lăsase impresia unei lebede elegante, grațioase și retrase. Avea o piele ca de porțelan, niște ochi ireal de albaștri și un păr ivory. Îi adresase lui Rune mai puțin de zece cuvinte, înainte de a se alătura, plutind parcă, surorilor ei.

Cressida era cunoscută pentru sficiunea ei. Rareori părăsea Thornwood Hall, reședința de vară. Unii oameni considerau că atitudinea ei provenea dintr-o mândrie exagerată, că Cressida se considera superioară tuturor celorlalți.

„Dar e o regină”, își spunea Rune pe vremea aceea. „Chiar că ne e superioară.”

Unul dintre zvonurile mai picante, își amintea Rune acum, făcea referire la iubitul de condiție inferioară al Cressidei. Nu îl aducea niciodată la întâlnirile sau aparițiile publice, de parcă s-ar fi rușinat de flirtul ei. Rune auzise acest zvon șoptit pe la petreceri, însă puțină lume cunoștea numele tânărului și cu atât mai puțin cum arăta acela la chip. Prin urmare, zvonul ar fi putut fi, la fel de bine, o minciună menită să o submineze pe mezina trioului regal.

Iar acum, la doi ani după ce Cressida și surorile ei fuseseră ucise laolaltă cu vrăjitoarele din consiliu, băiatul care îi condusesese pe revoluționari în palat stătea în spatele ei, răsuflarea lui mișcându-i zuluful de pe ceafă, iar degetele apăsând câteva dintre clapele pianului.

„De ce le-ai ucis?”, ar fi vrut să-l întrebe. „De ce ne urăști?”

Rune însă cunoștea deja răspunsul. Gideon ura vrăjitoarele din același motiv pentru care le ura toată lumea. Rune se obișnuise deja cu ura generalizată, pentru că oamenii nu făceau niciun secret din ea.

„Pentru ei, suntem niște scursori nenorocite”, îi spusese bunica în noaptea care a precedat Revoluția, simțind cum lucrurile încep deja să o ia, ca un tăvălug, la vale. Înainte ca revoluționarii să le ucidă pe regine, oamenii ieșiseră în stradă, răsculându-se. Vrăjitoarele erau scoase din propriile locuințe și bătute, când nu aveau parte de niște tratamente și mai rele. Surorile Roseblood trimiseseră armata să-i ucidă pe răsculați ca pe niște câini, ceea ce nu a făcut decât să înrăutățească situația.

„Ei văd în noi un fel de contaminare a tot ce e natural și bun. Se tem de magia noastră așa cum s-ar teme de vreo boală.”

Reginele nu au avut niciodată parte de o înmormântare adecvată, drept care nimeni nu știa unde zăceau cadavrele. Desigur, oamenii lansaseră tot felul de teorii: că ar fi fost arse într-o groapă, că ar fi fost aruncate în ocean sau că fuseseră ciopârțite, pentru ca o eventuală reînviere să nu fie posibilă.

Nimeni nu știa exact.

După moartea lor și nașterea noii republici, bunul comandant smulsese magia din fiecare vrăjitoare prinsă, epurându-le însăși sursa magiei. Le atârna de glezne, ca pe niște animale la abator, le tăia gâtul și apoi le lăsa să atârne până când din trupurile lor se scurgea și ultima picătură de sânge.

Gândindu-se la toate acestea, Rune s-a cutremurat.

De parcă ar fi reacționat la fiorul ei, Gideon și-a retras degetele de pe clapele pianului, făcând apoi un pas în spate. Rune a avut senzația că cineva tocmai îi luase de pe umeri

un palton greu, permițându-i în sfârșit să respire. Băiatul s-a întors cu fața spre miile de cărți care acopereau pereții, luminate de lămpile cu gaz aerian.

— Crezi că aş putea să arunc o privire?

Bucuroasă că Gideon nu-i mai respira în ceafă, Rune a fluturat din mână:

— Te rog.

Dacă el a locuit la palat, a trăit printre vrăjitoare, ceea ce ar însemna că acum e capabil să descopere semnele acestora. Cărțile de farmece te pot da de gol cu ușurință, însă în bibliotecă nu se mai afla nici măcar una. Semnăturile vrăjilor constituiau o altă dovadă, dar ultima vrajă făcută suficient de curând ca să lase urme se desfășurase în camera secretă a bunicii, acolo unde Rune fermecase pocalul pe care i-l dăduse apoi lui Lizbeth.

„Nu are ce să găsească”, și-a spus Rune în gând, urmărindu-l pe vânător cu privirea.

Poate că ar fi fost bine să folosească pocalul acum. Gideon părea relaxat și, cu cât mai repede ar fi aflat unde o țineau Gardienii Sângelui pe Seraphine, cu atât mai repede ar fi putut să o salveze. Important era să o poată face înainte ca vrăjitoarea să fie transferată în temnița palatului.

L-a mai lăsat pe Gideon o vreme să treacă în revistă cărțile aliniate pe rafturi, apoi i-a spus:

— Cititul poate fi o activitate atât de plicticoasă, nu crezi? Uneori obolesc doar uitându-mă la cărțile astea.

Gideon, care tocmai ajunsese la raftul cu librete de operă și piese de teatru, fie nu a auzit-o, fie a preferat să o ignore. Lumina îi puneă în evidență degetele pe care și le trecea peste titlurile tipărite pe cotoarele hârtănite. Când a ajuns la piesa preferată a lui Rune – o dramă despre un erou misterios care își riscă propria viață ca să salveze niște aristocrați aflați în pericol –, Gideon a scos cartea, deschizând-o la prima pagină.

Rune și-a încleștat fălcile, iritată de faptul că Gideon alesese tocmai acea carte. Nu voia ca el să țină în mână ceva ce ea iubea, de vreme ce obișnuia să le dezbrace pe vrăjitoare în pielea goală cu mâinile lui. Să le caute cicatricile. Să le predea mai departe, pentru a fi epurate.

— Pentru o fată căreia nu-i place să citească, constat că ai o mulțime de cărți.

— I-au aparținut bunicii mele, care era pur și simplu obsedată de cărți.

Rune a început să bată darabana cu degetele pe marginea banchetei pianului, abținându-se cu greu să nu-i spună lui Gideon să pună cartea la locul ei și să nu o mai atingă niciodată. A numărat până la zece, simțind cum își pierde răbdarea, apoi a spus:

— Nu ai vrea să vezi cum arată dormitorul unei vrăjitoare, cetățene Sharpe?

Spre marea ei ușurare, Gideon a închis cartea, așezând-o înapoi pe raft. Când s-a întors cu fața spre ea, în ochii lui se putea citi nerăbdare.

— Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere, domnișoară Winters.

Ridicându-se de pe scaun, Rune a sunat clopoțelul, înștiințând-o în felul acesta pe Lizbeth că e pregătită să pună în aplicare prima parte a planului.

UNSPREZECE

RUNE

ÎN DORMITOR, LĂMPILE ERAU deja aprinse. Flăcările ardeau încetișor, de parcă încăperea așteptase răbdătoare sosirea stăpânei.

Rune s-a întors cu fața spre Gideon, care semăna cu un lup pășind pe un teritoriu necunoscut: precaut, rezervat, pregătit să-și rânjească colții la primul semn de pericol.

Cerceta cu o privire scrutătoare încăperea, pereții mov și tavanul transparent, din sticlă. În afară de baldachin, în dormitor se mai aflau puține alte piese de mobilier, însă toate erau de bun-gust și aveau o valoare mai mare decât ai fi crezut la prima vedere. Exact așa cum lui Rune – adevăratei Rune – îi plăcea să fie lucrurile.

Briza care se strecura pe ferestrele deschise îi ciufulea lui Gideon părul.

— Acesta e dormitorul tău.

Rune a bătut din palme.

— Exact.

Dormitorul era locul ei preferat. Cel mai *sigur* loc din conac. Iar ea tocmai invitase acolo un dușman periculos.

— Ai zis că îi aparține unei vrăjitoare, a spus el, apropiindu-se fără grabă și fixând-o cu privirea.

— I-a aparținut bunicii mele, da.

Gideon s-a oprit în loc.

„Credeai că va fi atât de ușor?”, s-a muștră ea în gând.

Rune s-a încruntat, uitându-se la el. Nu i se părea că Gideon e suficient de bun pentru jocul pe care tocmai îl jucau.

Un zgomot de pași i-a făcut pe amândoi să-și îndrepte privirile spre ușă. În prag tocmai își făcuse apariția Lizbeth. Pe tava pe care o ținea în mâini se zăreau două pocale și o carafă cu vin roșu.

— Băutura dumneavoastră, domnișoară Winters.

Rune i-a mulțumit cu o clătinare a capului.

Lizbeth, care jucase acest rol de zeci de ori, a așezat tava pe măsuta joasă aflată în dreptul canapelei pentru două persoane.

— Tocmai ce a sosit o telegramă pe numele dumneavoastră. V-o las lângă pahare.

„O telegramă?”, s-a mirat Rune.

Trebuie să provină de la cineva important, altfel Lizbeth ar fi așteptat până a doua zi.

— Ah, și mai e ceva..., a spus ea oprindu-se în dreptul ușii. Vă căuta Verity.

— Îi poți spune unde mă află... și că voi reveni curând la petrecere.

Rune a așteptat ca Lizbeth să se retragă, înainte de a se trânti pe pernele de pluș ale canapelei. A luat carafa și a turnat vin în cele două pocale. Cel pe care îl vrăjise mai devreme vibra la atingere. Când Gideon s-a așezat lângă ea, Rune i l-a întins.

Băiatul a scuturat din cap:

— Nu, mulțumesc.

Mâna întinsă a amfitrioanei a rămas nemișcată între ei.

— Ah, dar trebuie neapărat măcar să guști, a spus ea forțându-se să zâmbească. E din vinoteca mea specială. Sticla originală a venit taman din Munții Umbriei, de pe

continent. Lizbeth a destupat-o special pentru noi. Uite, a insistat ea.

Gideon însă continua să refuze pocalul.

— Nu beau.

„Poftim?!”, a exclamat Rune în gând, simțind cum broboane de sudoare încep să i se prelingă pe spate.

De ce Alex nu îi menționase acest aspect atât de important?

A înghițit în sec, continuând să țină pocalul în aer.

— Ești sigur?

— Cât se poate de sigur.

Fata a simțit, în chip straniu, cum i se golește mintea de gânduri. Până atunci asta fusese întotdeauna procedura: alege un pretendent, scoate-l din sala de bal, ademenește-l în dormitor, apoi dă-i să bea din vinul fermecat care te face să spui adevărul. Uneori Rune obținea informațiile de care avea nevoie, alteori nu, dar niciodată pentru că era refuzată.

— Te rog, a spus Gideon, îngustându-și ochii și cercețând-o pe amfitrioană cu privirea. Nu te abține din pricina mea.

„Ah, de asta poți fi sigur”, i-a răspuns Rune în gând.

Un gât de vin ar fi avut darul să o relaxeze și ar fi ajutat-o să evalueze situația înainte de a ticlui o tactică nouă. Punând jos pocalul fermecat, s-a întins să-l ia pe celălalt.

— E ceva în neregulă cu vinul ăla?

Rune a încremenit, asemenea unui iepure surprins de lumina unui reflector.

— P-p-poftim?

— Vinul pe care tocmai mi l-ai oferit. După ce l-am refuzat, l-ai pus pe măsută și l-ai luat pe celălalt.

„La naiba!”

— Așa am făcut?

„La naiba! La naiba! La naiba!”

Gideon și-a întins brațul peste speteaza canapelei, degetele lui apucând cadrul lucios, de mahon, din spatele lui Rune.

— Doar nu încercai să mă droghezi, nu-i așa? a întrebat, cutându-și, șăgalnic, buza de sus, de parcă ar fi fost vorba de un simplu flirt.

Ochii lui însă erau întunecați, iar privirea, ușor amenințătoare.

„Deci știe”, și-a spus Rune, alarmată.

Ce-i spusese Alex puțin mai devreme? Că, dacă ar fi încercat să facă vreo magie în prezența lui Gideon, acesta ar fi mirosit-o imediat.

Se străduia din răspuțeri să nu intre în panică. Magiile fiecărei vrăjitoare aveau un miros diferit. Rune nu era capabilă să facă decât niște magii și iluzii simple – niște vrăji slabe –, ceea ce însemna că izul era greu de detectat. De fapt, singura persoană care recunoscuse vreodată izul magiei lui Rune fusese Verity. La câteva luni de la Revoluție, lui Rune îi reușise prima iluzie, înainte să se ducă la un bal. Verity – care pe vremea aceea nu o cunoștea pe Rune – ar fi trebuit să o denunțe în clipa în care a mirosit vraja. În loc de asta, a tras-o pe Rune deoparte și a sfătuit-o ca pe viitor să fie mai precaută.

Din acea zi cele două fete rămăseseră prietene.

„Chiar dacă mă bănuiește, nu are nicio dovadă.”

Rune a așezat pocalul ei la loc, luându-l pe cel fermecat. Ținându-l în căușul palmelor – ca să ascundă semnătura magiei –, l-a privit pe Gideon în ochi, a dus băutura la gură și a luat o dușcă zdravănă.

— Dacă băutura conține droguri, a spus ea, inspirând adânc, vei afla în câteva minute.

Desprinzându-și degetele de pe cadrul lustruit al canapelei, Gideon și-a îndoit cotul, sprijinindu-și tâmpla în pumn.

— Abia aștept să văd.

În vreme ce alcoolul îi pătrundea în organism, încălzind-o din cap până-n picioare, Rune a simțit ceva ciudat.

Magia.

Asemenea unor rugi de iederă care se strecoară pe o fereastră, printre cercevele, putea simți cum *Rostitorul adevărului* îi străpunge liniile de apărare, slăbindu-i inhibițiile și permițându-le celor din jur să arunce o privire în adâncul ei.

Rune a strâns pocalul între degete, întrebându-se ce naiba are să facă mai departe.

„Doar e magia ta. Improvizează ceva în jurul ei.”

Habar n-avea dacă așa ceva e posibil. Nu mai încercase niciodată pe propria piele *Rostitorul adevărului*.

Vraja însă era în așa fel făcută, încât să nu forțeze victima să spună adevărul dacă nu i se cere acest lucru. Dacă Gideon voia să afle ceva de la ea, atunci trebuia să pună o întrebare. Iar Gideon nu știa că Rune fermecase pocalul — și cu atât mai puțin că farmecul o făcea pe victimă să spună adevărul. Prin urmare, Gideon nu avea, în principiu, niciun motiv să o supună pe Rune vreunui interogatoriu.

„Totul va fi în regulă. Păstrează-ți calmul”, și-a zis ea.

Greu de urmat acest îndemn, de vreme ce în acea clipă se simțea asemenea unui animal încolțit.

Gideon se afla la doar câțiva centimetri de gazda lui, ceea ce pune în evidență cât de masiv și de puternic era în comparație cu ea. Rune nu putea ignora căldura pe care ofițerul o degaja, împreună cu un iz amețitor, în componența căruia nu se afla doar praf de pușcă, ci și ceva mai puternic, semănând cu mirosul de cedru proaspăt tăiat. Atât de plăcut, încât Rune simțea nevoia să îl inspire cu nesaț.

Alarmată de inflamarea propriilor instincte, și-a sprijinit cu și mai multă putere spatele de pernele canapelei. Străduindu-se să pară neafectată de toate lucrurile care

începuseră să-i scape de sub control, s-a întins după telegrama împăturită pe care i-o lăsase Lizbeth pe tavă, începând să o desfacă.

— Există un motiv anume pentru care ești abstinent?

Dacă l-ar fi ținut de vorbă, poate ar fi reușit să-l împiedice să-i pună întrebări.

— Nu-mi place să-mi pierd controlul.

— Dar nu e distractiv însuși acest lucru? l-a întrebat privindu-l în ochi.

Gideon s-a uitat într-o parte, ochii lui întunecându-se brusc.

— Pe vremuri ți-aș fi dat dreptate.

Rune și-a pus, curioasă, telegrama în poală.

— Zău?

— A existat o perioadă în viața mea în care aveam nevoie de asta ca să supraviețuiesc, a răspuns el cu un rictus. Sau cel puțin asta obișnuiam să-mi spun pe atunci.

„Să fi fost vorba despre niște «substanțe» mai puternice?”, s-a întrebat Rune.

Pe vremea în care reginele surori se aflau la cârma țării, laudandumul fusese popular printre prietenii bunicii ei.

„Oare la asta se referă?”

— Sunt sigur că Alex ar putea să-ți povestească mai multe.

Frustrată că nu-l putea nici fermeca, nici trage de limbă, Rune l-a întrebat:

— Dar dacă ți-aș cere ție să-mi povestești?

Gideon i-a adresat o privire tulbure.

Nu a răspuns la întrebare, preferând să arate din cap spre telegramă.

— O poezie de amor de la unul dintre amoretzii tăi?

— A, nu..., a răspuns Rune, coborându-și privirea și începând să citească.

În clipa următoare s-a încruntat.

— E doar o...

DOMNIȘOAREI RUNE WINTERS

CONACUL WINTERSEA

MINISTERUL SIGURANȚEI PUBLICE ESTE ÎNCÂNTAT SĂ VĂ ACORDE TITLUL DE OASPETE DE ONOARE AL DINEULUI SAVANȚILOR, CARE VA AVEA LOC SĂPTĂMÂNA VIITOARE. VĂ RUGĂM SĂ PREGĂTIȚI UN DISCURS ÎN CARE SĂ PROSLĂVIȚI NOBILELE VIRTUȚI ALE REPUBLICII. VĂ AȘTEPTĂM JOIA VIITOARE.

AILA WOODS,

MINISTRUL SIGURANȚEI PUBLICE

Rune a simțit cum îi amortesc picioarele.

Dineul Savanților reprezenta un tribut lunar adus eroilor Revoluției, menirea fiind consolidarea loialității față de regim. Rune plănuise să se fofileze de data asta, pentru că ultima oară când participase atmosfera de acolo îi picase greu la stomac.

Citind telegrama încă o dată, a simțit o strângere de inimă.

Dacă ar fi refuzat titlul de oaspete de onoare, Tribunalul ar fi văzut în gestul ei un act de neloialitate.

Trebuia să accepte invitația.

Nu numai că nu avea timp să pregătească un discurs, însă Dineul Savanților constituia un adevărat regal de ipocrizie. Rune ar fi trebuit să se prefacă mândră de faptele ei. Trebuia să declare că nu regretă moartea persoanei pe care, de fapt, o iubise nespus. Discursul ei ar fi trebuit să preaslăvească republica, cerând, în același timp, efectuarea și mai multor epurări, denunțând caracterul dăunător

al vrăjitoarelor care încă se ascundeau printre cetățenii republicii.

Ar fi trebuit să scuipe încă o dată pe mormântul bunicii ei.

Inițial, toată această prefăcătorie fusese ușor de jucat. Pe atunci, Rune reușea să-și reprime furia și tristețea, dar, pe măsură ce își declara cu tot mai multă abnegație loialitatea față de republică, pe măsură ce sporea numărul vrăjitoarelor pe care nu le putea salva, îi venea tot mai greu să se prefacă.

Dacă nu ar fi existat alte o sută de motive ca să-l disprețuiască pe Gideon Sharpe, acesta ar fi fost suficient: el nu trebuia să-și ascundă adevăratele sentimente. Nu trebuia să se prefacă că ura lucruri pe care în realitate le iubea.

Dacă nu l-ar fi detestat atât de mult, probabil că l-ar fi invidiat.

Rune și-a sprijinit spatele de pernele canapelei.

— Nu Lola Parsons trebuia să fie oaspetele de onoare luna asta?

Gideon s-a încruntat, uitându-se când la telegramă, când la Rune.

— Gărzile au arestat-o pe Lola săptămâna trecută, a răspuns el, luând cu delicatețe telegrama și începând să o citească. Una dintre servitoarele ei a raportat existența semnăturii unei vrăji în pivnița casei. Ea neagă, însă noi credem că a găzduit o vrăjitoare.

„Ah!”

— Te-au rugat pe tine să-i iei locul ca oaspete de onoare?

Rune a clătinat fără tragere de inimă din cap.

Gideon s-a încruntat și mai mult.

— Și... asta e ceva rău?

Rune simțea cum răspunsul — adevăratul răspuns — stătea să-i țâșnească pe gură.

„Da. Nu mai pot suporta. Dacă va trebui să închin iar un pahar în cinstea ticăloșilor care mi-au ucis bunica, le voi da foc tuturor.”

Răspunsul – adevărul gol-goluț – aproape că îi ardea limba, umflându-se și atingându-i cerul-gurii. Simțea cum începe să i se strecoare printre dinți.

„Nu, nu, nu, nu, nu.”

Panicată, a încercat să se gândească la un alt motiv pentru care invitația ar fi putut să o descumpănească. Dacă ar fi reușit să rostească un adevăr mai banal, înainte ca cel periculos să-i iasă pe gură, ar fi putut păcăli vraja.

— Nu am cu ce să mă îmbrac!

Gideon a tresărit, surprins de tonul vehement al gazdei.

Rune și-a acoperit gura cu palma, pentru a nu lăsa adevăratul răspuns să țâșnească afară. În clipa următoare, a simțit că pericolul trecuse – cel puțin pentru moment.

Gideon a ridicat o sprânceană:

— Asta-i tot?

„Să te ia naiba!”

Rune a simțit iar impulsul de a spune adevărul. Pentru că nu, nu era tot. *Rostitorul adevărului* îi extrăgea cuvintele de undeva din adâncurile minții, asemenea unei pompe care extrage apa dintr-un puț.

„Urăsc republica asta oribilă. Dacă aș putea, i-aș da foc și aș privi cum arde până la temelie. Dar, dacă nu le cânt cârmuitorilor în strună, o mulțime de fete asemenea mie vor continua să moară.”

De data asta, când a simțit cum cuvintele se pregătesc să-i țâșnească pe gură, Rune a strâns din pumni, căznindu-se să nu-și miște buzele și să se gândească la altceva – la orice altceva – ce ar fi putut spune. Ceva mai puțin incriminator, dar adevărat.

— Nu am suficient timp ca să comand o rochie nouă! Modista mea e ocupată până luna viitoare, iar dineul va avea loc joi.

Rune i-a adresat o privire pleoștită, care nu era pe de-a-ntregul falsă. Nădușise și simțea cum i se întetiseră periculos de mult bătăile inimii.

— Hmm... ce păcat!

Doar că efectul farmecului asupra lui Rune încă nu se risipise. Acum i se furișase în gât, amenințând să o sufoc.

„Spune-i”, o îndemna parcă un șarpe. „Spune-i tot restul.”

— Și..., a urmat Rune simțind cum cuvintele nerostite îi ard limba.

A încercat să le înghită — fără succes însă.

— Vor dori să le vorbesc despre bunica.

Cu această propoziție, Rune reușise să capteze complet atenția lui Gideon.

Se uita atent la ea, sfredelind-o parcă cu privirea.

— Iar tu nu dorești s-o faci.

A scuturat din cap, simțind cum în colțurile ochilor i se adună lacrimi fierbinți. Era îngrozită că ar fi putut scoate pe gură restul adevărului. Și-a dus mâna la gât, pregătită să se sugrume, de cum ar fi rostit ceva incriminator.

În clipa în care o lacrimă fierbinte i s-a prelins pe obraz, expresia întipărită pe chipul lui Gideon s-a înmuiat brusc.

— Îmi pare rău! Probabil nu ți-a fost ușor să fii crescută de o vrăjitoare.

Gideon nu pusese o întrebare, așa că Rune nu se simțea dator să răspundă, însă palpitațiile încă o făceau să simtă cum i se precipită respirația.

Băiatul a aruncat o privire peste umăr, Rune uitându-se curioasă să vadă ce anume îi atrăsese atenția. Între faldurile ceruleu, semitransparente, care decorau partea de

sus a baldachinului și care acum erau trase și legate de cei patru stâlpi, se zărea atârnat pe perete un portret uriaș.

Kestrel Winters ocupa aproape toată pânza. Purta o rochie din catifea neagră, cu guler de dantelă. Își strânsese părul la spate, ca pictorul să-i poată reda fiecare rid, fiecare detaliu al chipului degajând un aer solemn. Avu- sese aproape șaiszeci de ani când pozase, iar frumusețea ei îi sugera lui Rune majestuozenitatea unui stejar rotat.

Cu toate acestea, ce atrăgea privirea era copila aflată în poala femeii. Purta o rochiță din dantelă cu niște panglici bleu-deschis, însă nu era mai elegantă de atât. Avea obra- jii roșii, din pricina alergatului, iar părul blond-roșcat, care fusese meticulos pieptănat cu puțină vreme înainte de sosi- rea pictorului, arăta ca o claie de fân după furtună.

Fetița purta niște ciorapi-pantaloni, având în zona genunchilor niște pete verzi, semn că se jucase prin iarbă. Cu toate că i se spusese să stea nemișcată, artistul nu reu- șise să o picteze prea bine, se foise fără încetare, debordând de energie. Ochii ei luceau poznași, de parcă și-ar fi dorit nespun să râdă, dar s-ar fi abținut, încercând să se comporte așa cum i se ceruse.

Era tabloul preferat al lui Rune. Dintotdeauna avusese impresia că încerca să-i transmită un secret.

Nu era ilegal să păstrezi un portret înfățișând o vrăji- toare pe care o denunțaseși, dar tabloul l-ar fi putut face pe Gideon bănuitor.

— După ce au epurat-o, am fost cât pe ce să-l arunc, a spus Rune cu glas molcom. Însă nu am vrut să uit că răul pândește până și în cele mai surprinzătoare locuri. Așa că l-am păstrat ca să-mi aducă aminte de acest lucru.

Gideon ar fi putut crede că Rune se referise la răul reprezentat de vrăjitoarele asemenea bunicii ei. Pentru Rune însă, răul era reprezentat de propriile fapte — doar o denunțase pe persoana pe care o iubise cel mai mult pe lume.

— Erai foarte drăgălașă, a spus el, privind cu atenție fetița din tablou.

Rune i-a adresat o privire scurtă. Nu reușise să-l convingă să bea vin, dar poate că lacrimile ei avuseseră efectul sperat?

„Asta să fie slăbiciunea lui?”, s-a întrebat ea. „Fetele care plâng?”

În tot cazul, partida încă nu era pierdută. Rune trebuia să preia din nou controlul, înainte ca magia să o facă să scoată pe gură un adevăr și mai periculos.

— *Eram* drăgălașă? l-a întrebat șăgalnică. Adică acum nu mai sunt?

Nu reușise să-l facă să spună adevărul cu ajutorul vinului, dar întotdeauna existau și alte metode de stors informații. Metode pe care le folosisese de nenumărate ori, cu diverși tineri care habar n-aveau că sunt trași de limbă.

Gândul că ar fi putut folosi aceleași metode cu Gideon o făcea să simtă cum i se pune o greutate în stomac – doar că nu avea de ales. Dacă voia să o salveze pe Seraphine, trebuia să afle unde o țin închisă Gardienii Sângelui. Și, indiferent unde se afla celula, cel mai probabil Gideon însuși o azvârlise acolo.

Băiatul i-a adresat lui Rune o privire intensă, tremurul vocii lui sporind efectul general.

— Drăgălașă?! Nu.

Ochii săi luceau în lumina lumânărilor.

— Nu, nu aș spune asta.

Rune și-a trecut ușor degetele peste marginile reverului.

— Atunci... cum m-ai descrie?

Gideon a rămas tăcut, privindu-i degetele.

Rune ura această parte a jocului. Atingerile acelea vag concupiscente – care, în chip inevitabil, reprezentau

preludiul unui *sărut* – erau întotdeauna ultimul și cel mai disperat pas pe calea obținerii unor informații.

Doar că erau un rău necesar. Iar Rune ar fi făcut orice ca să salveze și mai multe fete aflate în pericol să împărtășească soarta bunicii. O soartă pentru care ea însăși se făcuse vinovată.

Gideon încă nu îi răspunsese la întrebare.

— Ei bine? a întrebat ea, împungând cu degetele pieptul lui și pregătindu-se să-i mângâie umerii. Cu siguranță, tu...

Gideon a prins-o brusc de încheietură, oprind-o și privindu-i mâna de parcă ar fi vrut să o studieze.

Fără să scoată o vorbă, a început să-i mângâie palma cu buricele degetelor. Rune a simțit cum inima începe să-i bată în gât, în vreme ce el continua să o mângâie încetișor, cu delicatețe, de parcă ar fi știut exact ce face. De parcă mai făcuse acest lucru de o mie de ori.

Fata a înghițit în sec, având senzația că pielea îi scoate scânteii în locurile atinse de el.

Băiatul s-a aplecat în față, frecându-și obrazul de al ei.

— Rune..., a gemut el, răsufierea lui încălzindu-i fetei gâtul. Vrei să te întorci?

— Să mă întorc? a întrebat ea în șoaptă.

— La petrecere, a răspuns el atingând-o pe gât și apoi pe claviculă. Oaspeții tăi probabil se întreabă unde ai dispărut.

Așadar, Gideon îi oferea o porțiță de scăpare, dacă și-ar fi dorit să o folosească.

„Ca un adevărat gentilom.”

Gândul a avut darul să o sperie.

A scuturat din cap:

— Lasă-i să se întrebe. În afara cazului în care...

Rune s-a tras puțin înapoi, uitându-se la chipul lui, moment în care și-a dat seama că ochii lui nu erau negri, având, de fapt, o nuanță foarte închisă, adâncă, de maro.

— Tu vrei să te întorci?

Gideon i-a adresat o privire mirată:

— Ca să fac... *ce*? Să conversez cu Bart Wentholt? s-a încruntat el. Port conversații mult mai interesante cu propriul cal.

Cum nu se așteptase la asta – să-l audă pe Gideon Sharpe făcând o glumă –, Rune a lăsat să-i scape un hohot prelung de râs.

Gideon i-a dat drumul la mână, rămânând apoi tăcut. Când chicotelile au încetat, Rune a observat că pe chipul lui se așternuse o expresie gânditoare.

— Râsul tău e asemenea unui fitil aprins, i-a spus. Te luminează.

Rune a simțit cum îi bubuie inima în piept. Nimeni nu îi mai spusese vreodată așa ceva.

„Cu siguranță, a spus-o așa, de complezență.”

Gideon Sharpe era un ucigaș cu sânge rece, un individ hain, nu un pețitor duios. Juca același joc ca ea și era neașteptat de priceput.

A simțit un fior de teamă.

Poate că greșise când îl poftise în dormitorul ei.

Îl studia cu atenție: pieptul și umerii lați, mușchii bine conturați ai brațelor, barba de o zi umbrindu-i discret obraji și fălcile. Era mult mai mare decât ea. Dacă ar fi dorit, ar fi putut-o lua pe sus, trântind-o apoi în pat.

Rune a încremenit.

Cum de îi trecuse *acest* gând prin minte?

Ușor tremurătoare, s-a întins după pocalul cu vin, fără să-i mai pese de farmecul pe care îl conținea – ea fiind deja fermecată –, și a mai luat un gât, având grijă să acopere cu căușul palmelor semnătura magiei. Trebuia să se calmeze.

Privirile lor s-au intersectat peste buza pocalului. Rune l-a coborât încet, sprijinindu-l în poală.

De parcă ar fi știut ce efect va avea vinul, Gideon s-a aplecat spre ea și de data aceasta, mulțumindu-se cu câteva gesturi concupiscente – și-a lipit tâmpla de a ei, mângâindu-i ușor brațul cu dosul degetelor, pielea ei părând să lucească la atingerea lui, care, pesemne, era mai puternică decât vinul, de vreme ce o subjuga.

„Cum de e atât de bun la... asta?”

A închis ochii, străduindu-se să nu-și piardă controlul.

— Cât timp ai la dispoziție?

— Următoarea tură începe în zori.

„Tura lui de vânător de vrăjitoare”, și-a spus ea, subliniind în minte cuvintele „vânător de vrăjitoare”.

În clipa în care Gideon a început să-i mângâie obrazul cu policele, a trebuit să-și reprime un geamăt, având senzația că bărbatul de lângă ea e o armă special proiectată ca să o compromită.

— Vei vâna pe cineva anume? l-a întrebat.

— Poate, a răspuns el.

Rune îi simțea răsuflarea pe ceafă.

Gideon a făcut o pauză, apoi a întrebat:

— De ce vrei să știi?

Rune a înghițit în sec. Oare devenise suspicios sau doar flirta?

„Pericol! Pericol!”, o alerta propriul creier.

— Ce faci cu ele... atunci când...?

Apucând-o ușor cu degetele de bărbie, Gideon i-a întors fața spre el, privind-o cu intensitate și respirând sacadat.

— Rune, a spus căscând ochii.

În clipa aceea semăna cu un om care nu mai mâncase nimic de câțiva ani.

— Vorbești prea mult, a urmat el.

„Are de gând să mă sărute”, și-a dat ea seama.

Iar cel mai înspăimântător lucru era că își dorea ca el să o sărute – mai mult decât își dorea să obțină informații, mai mult decât își dorea să o salveze pe Seraphine. În acel moment, cel mai mult își dorea să-i simtă buzele lipite de ale ei. Oare atingerea lor va fi moale sau aspră? Oare sărutul va fi la fel de tandru precum mângâierile sau Gideon se va lăsa pradă hămeselii întipărite pe chip, înfruptându-se din ea?

Senzația a făcut-o pe Rune să-și revină, șocată, din stupoare.

Încetase să mai fie păianjenul-furnică, arahnida care își ademenește prada în capcană. Rune se afla acum captivă în propria capcană... fiind pe cale să fie devorată de propria pradă.

Disperată să iasă din mrejele lui, Rune și-a amintit de pocalul pe care încă îl mai ținea în mână.

Înainte ca Gideon să o copleșească de tot, a vărsat vinul peste costumul lui.

DOISPREZECE

RUNE

GIDEON A SĂRIT DE PE CANAPEA ca o panteră. De cum s-a ridicat în picioare, s-a îndepărtat cu pași împiedicați de Rune, uitându-se la pata întunecată ce continua să se lățească pe sacoul unicat și foarte scump.

Rune a simțit cum i se pune în piept un ghimpe de vinovăție.

— Ah, Gideon! Îmi pare atât de rău...

Ridicându-se de pe canapea, a apucat cu mâini tremurătoare șalul de lână care atârna pe speteaza scaunului din dreptul oglinzii. Se simțea amețită.

— Cât de neîndemânică pot fi! Lasă-mă să-ți curăț pata...

Gideon s-a îndepărtat cu un pas de ea, ridicându-și mâinile în aer.

— E în regulă. Te rog..., nu-ți distruge șalul, a spus el, desfăcând nasturii sacoului, dându-l jos și uitându-se apoi la pată.

— O chem acum pe Lizbeth. Poate dacă va înmuia sacoul în apă...

— Ce se petrece aici? s-a auzit un glas dinspre ușă.

Rune s-a răsucit pe călcâie și a zărit-o pe Verity, care tocmai pășea în încăpere, perlele strălucind în jurul gâtului și la încheieturi. Gâfâia și părea răvășită, de parcă ar fi auzit

strigătul speriat al lui Rune și, așteptându-se la tot ce putea fi mai rău, ar fi alergat într-un suflet spre dormitor.

Zărindu-l pe Gideon, s-a oprit brusc, privindu-i pe cei doi de parcă i-ar fi surprins într-o postură scandalosă. Gura ei în formă de inimioară s-a rotunjit într-un „O” exprimând șocul pe care îl resimțise.

— Cred că e momentul să plec, a spus Gideon.

În vreme ce își puna sacoul pătat pe braț, s-a uitat în ochii ei.

— Nu e nevoie să mă conduci, domnișoară Winters. Noapte bună!

Înainte ca ea să apuce să răspundă, a trecut pe lângă Verity, care rămăsese cu gura căscată, făcându-se apoi nevăzut în hol.

Când s-a îndepărtat suficient, prietena a întrebat-o în șoaptă:

— *Ți-ai pierdut mințile?!*

Ochii ei deveniseră întunecați, asemenea unor nori de furtună.

— Acela..., a spus Verity arătând cu un deget spre ușa pe care Gideon tocmai ieșise, *nu* era în plan. Gideon Sharpe nu se află pe lista ta!

Rune a întredeschis ușa și a aruncat o privire afară, urmărindu-l pe căpitanul din Gărzile Sângelui cum se îndepărtează pe hol. Se simțea înfierbântată, trupul ei fremătând în urma întâlnirii intime pe care tocmai o avusese cu el. Când Gideon s-a făcut nevăzut, a spus:

— Asta pentru că el nu s-a arătat niciodată interesat.

Verity a rămas tăcută.

— Și? Acum s-a arătat interesat?

Rune simțea cum pielea îi vibrează în zona bărbiei, acolo unde o atinsese Gideon. Îrăsună în urechi glasul lui, flămând parcă, în clipa în care atinsese numele.

„Poate?”

Fie asta, fie era un maestru rece și calculat al seducției.

— Nu știu, a răspuns Rune închizând ușa și întorcându-se cu fața spre prietena ei. Dar și-a făcut apariția pe nepusă masă și mi-a dat asta, a urmat ea, desprinzându-și trandafirul de mătase din păr și tresărind în clipa în care și-a smuls câteva fire, apoi l-a întins spre Verity, ca aceasta să-l poată vedea mai bine. Dintr-odată, niciunul dintre numele de pe lista ta nu a mai fost suficient de bun. Am fost nevoită să improvizez.

Verity i-a adresat o privire muștrătoare, buzele ei devenind o linie încordată.

— Ceva nu e în regulă, a spus ea. Gideon Sharpe nu curtează fete precum Rune Winters.

„Au!”

Din te miri ce motiv, replica lui Verity îi provocase durere.

— Hei, mulțumesc, Verity!

Verity s-a uitat la ea.

— Ah, Rune. Nu am vrut să sune așa...

Rune a dat din mână a lehamite.

— Poate că are nevoie de o soție bogată. Poate că joacă cărți pe mize prea mari și e înglodat în datorii până-n gât.

— Sau poate că te joacă pe degete, a completat-o Verity.

Rune și-a ferit privirea, gândindu-se la vinul fermecat și la felul în care știuse exact cum să o dezarmeze cu mângâierile. Gideon părea un bărbat experimentat, iar metodele lui îi erau străine. Măcar atâta lucru îi era acum limpede.

„Verity are dreptate. Situația mă depășește complet.”

În acea noapte, Gideon schimbase cu o sută optzeci de grade situația de pe tabla de joc. Mai întâi cu vinul. Apoi pe canapea. Iar la sfârșit refuzase să destăinuie vreun secret al Gărzilor Sângelui, în pofida faptului că se lăsase distras de nureii lui Rune. Niciunul dintre trucurile ei nu funcționaseră

în cazul lui. Prin urmare, curtea ar fi implicat un nivel de pericol și mai ridicat. Însă întrebarea era: cât de mare ar fi fost răsplata?

Slobozind un suspin, Rune s-a apropiat de pat, trântindu-se pe spate și lăsând plapuma să o cuprindă cu moliciunea. Închizându-și ochii obosiți, a spus:

- Părea ocazia perfectă.
- Riscul e mult prea mare.

Verity s-a așezat și ea pe pat, luându-o de mână și strângându-i-o cu putere. Apoi i-a spus cu glas șoptit:

- Nu vreau să te pierd și pe tine.

Rune a auzit însă și ceea ce prietena nu îi spusese: „Mi-am pierdut surorile. Tu ești tot ce mi-a rămas pe lumea asta.”

Ceea ce era adevărat pentru amândouă. Rune și Verity pierduseră persoanele care contaseră cel mai mult pentru ele, iar acum se mai aveau doar una pe cealaltă, dacă nu l-ar pune la socoteală pe Alex.

În clipele acelea, moliciunea patului i se părea extrem de ademenitoare. Călărise pe deșelate, pe o vreme oribilă, ca să ajungă la Seraphine, iar acum fiecare oscior din trup cerșea puțină odihnă. Cu cât ar fi rămas mai mult în acea poziție, cu atât șansele să adoarmă deveneau mai mari.

— Promite-mi că îl vei refuza și că vei alege un pretendent mai puțin periculos, a spus Verity.

Rune știa că ar fi făcut bine să asculte sfatul prietenei. Ar fi fost înțelept să aleagă un pretendent mai greu de cap și mai puțin periculos decât Gideon Sharpe. Dar, dacă acesta o suspecta deja, oare cea mai bună metodă de a-i risipi bănuielile nu era aceea de a continua să-l curteze?

- Pe cine să refuze? a intervenit cineva în discuție.

Rune a deschis ochii. S-a ridicat în coate, gemând ușor din pricina luptei cu gravitatea, apoi l-a zărit pe Alex cum pășește în cameră.

— Pe fratele tău, a răspuns Verity, ținând în continuare între degete tulpina din sârmă a trandafirului, pe care în clipa următoare i l-a arătat lui Alex.

— Poate ai putea tu s-o ajuți să-și bage mințile-n cap.

Alex a luat trandafirul.

Cu un oftat, Verity s-a ridicat de pe pat.

— Ne vedem tustrei la petrecere.

„Dacă voi fi în stare să mă târăsc până acolo”, i-a răspuns Rune în gând, prăbușindu-se iar în așternuturi.

Alex a petrecut-o cu privirea, apoi a întrebat-o pe Rune:

— Ce-i cu ea?

Rune a slobozit un geamăt, simțindu-se prea obosită ca să-i explice.

Revendicându-și locul pe care tocmai îl părăsise Verity, Alex s-a întins pe pat lângă Rune. Chiar dacă îi despărțeau câțiva centimetri, ea îi putea simți căldura trupului. Au rămas amândoi așa, trântiți pe spate, privind stucaturile de pe tavan.

— Unde e Gideon? a întrebat Alex, glasul lui sugrându-se în momentul în care a rostit numele fratelui.

Ținea în continuare între degete floarea de mătase, contemplând-o.

Rune a tresărit, amintindu-și de recenta sfadă petrecută pe scări.

Ea și Verity încă nu-i pomeniseră de lista cu pretendenți, știind că el nu va fi de acord. „Ar fi mai bine să-i spunem după ce ne vedem cu sacii-n căruță”, spusese Verity când întocmise lista inițială. Amintindu-și de felul în care se comportase Alex în acea noapte, Rune înclina să fie de acord cu sugestia ei.

Alex era excesiv de protector cu fratele lui.

— A plecat acasă.

Rune a închis ochii, simțind cum somnul o cuprinde treptat.

Un glas firav însă îi reamintea că petrecerea încă nu se terminase. Trebuia să se ridice, să coboare la parter și să-și reia rolul de amfitrionă.

„Îngăduie-mi doar un pic de odihnă”, s-a opus în gând. „Apoi voi coborî negreșit în sala de bal.”

În vreme ce Alex se retrăgea în cotlonul liniștit din propria minte în care își putea pune gândurile în ordine – ierarhizându-le și aranjându-le înainte să le prezinte altora –, între ei s-a așternut tăcerea.

Pe vremuri, tăcerile lui prelungi o descumpăneau pe Rune, care, neștiind ce reprezentau, încerca să le umple cu propriile cuvinte, însă cei aproape zece ani de prietenie o învățaseră să iubească acele tăceri, iar acum le găsea la fel de alinătoare precum muzica lui.

Când în cele din urmă a deschis gura, Rune era aproape adormită.

— Rune?

— Mmm?

— Orice crezi că faci cu fratele meu... trebuie să încetezi.

Când Alex s-a ridicat în fund, patul s-a clătinat, iar Rune și-a dat seama că prietenul ei se apleacă să-și scoată, rând pe rând, pantofii. Ar fi vrut să-i spună să rămână încălțat, pentru că ea urma să coboare în sala de bal, însă el a continuat să vorbească, înainte ca ea să apuce să deschidă gura.

— Vânătoarea de vrăjitoare este obsesia lui Gideon. Dacă va descoperi cine ești, nu va ezita să te ucidă.

— De ce mă urăște atât de mult? a întrebat ea, rămânând cu ochii închiși.

Rune a simțit cum Alex se trânteste iar pe pat, lângă ea, simțind răsuflarea lui mângâindu-i obrazul.

— Pe vremea când trăia la palat, fratele meu a fost martorul unor scene oribile..., genul de lucruri care afectează un om pentru tot restul vieții.

Rune s-a gândit la momentul în care Gideon refuzase vinul. „A existat o perioadă în viața mea în care aveam nevoie de asta ca să supraviețuiesc”, spusese el.

Își dorea să afle mai multe, doar că nu i se părea în regulă să stoarcă secretele lui Gideon de la fratele lui.

Totuși Alex nu-i răspunsese cu adevărat la întrebare. Gideon o antipatizase pe Rune încă din ziua în care făcuseră cunoștință, în urmă cu cinci ani, cu multă vreme înainte ca el să fi fost martorul acelor lucruri oribile. Se părea că Rune avea un defect unic, pe care Gideon nu putea să-l sufere.

Ceea ce o deranja mai mult decât ar fi fost dispusă să recunoască.

Alex a întins o mână spre ea, făcând-o să iasă puțin din toropeală, ridicându-și capul și lăsându-l să-și vâre palma sub ea.

— Pentru Gideon este prea târziu, a spus el, întorcând-o pe Rune pe o parte și trăgându-i spatele spre pieptul lui. Tu însă încă poți fi salvată.

Dacă Rune ar fi avut ochii deschiși, și i-ar fi dat peste cap.

„Noi doi ne cunoaștem de șapte ani”, s-a gândit ea, amintindu-și ziua în care îl cunoscuse pe Alex.

Ea avea pe atunci unsprezece ani și o însoțea pe bunica ei la Biblioteca Regală, care era o clădire din sticlă în care se găseau toate cărțile de vrăjitorie existente – asta înainte ca Gardienii Sângelui să le ardă pe toate și să transforme clădirea în propria cazarmă. La un moment dat, în vreme ce se plimba printre rafturi, micuța Rune a auzit muzică venind de undeva din interiorul bibliotecii. Melodia deborda de emoție, așa că fetița a început să inspecteze etajele, descoperind în cele din urmă un băiețel care cânta la pian.

„În toți anii care au trecut de atunci, de câte ori am avut nevoie să fiu salvată?”

Probabil pusese întrebarea cu glas tare, pentru că în clipa următoare Alex a spus:

— Nu de momentele în care *nu* ai nevoie să fii salvată sunt eu îngrijorat, ci de cel în care vei avea nevoie de ajutor și nu va fi nimeni prin preajmă.

Dacă nu ar fi fost atât de obosită, poate că l-ar fi ciupit de braț. În loc de asta, s-a lipit și mai mult de el. Inspirând mirosul curat al cămășii lui proaspăt călcate, Rune și-a îngăduit să se relaxeze pentru prima oară în ziua aceea.

Alex era o prezență familiară.

Alex îi oferea un sentiment de siguranță.

— Rune?

Orice va fi spus Alex mai departe, vorbele lui au fost acoperite de sforăitul lui Rune.

TREISPREZECE

RUNE

CU DOI ANI ÎN URMĂ

ÎN ZIUA ÎN CARE A AFLAT că e vrăjitoare, Rune găzduia petrecerea zilei de naștere a lui Alex, care tocmai împlinea șaisprezece ani. Își petrecuse câteva luni planificând evenimentul, care urma să se desfășoare la Thornwood Hall – comandând decorațiuni, angajând muzicanti și hotărând cu săptămâni înainte meniul. Pe seară, s-a simțit frântă de oboseală, dat fiind că nu stătuse locului toată ziua. Dar, când a început dansul, a simțit o durere în trup: o crampă neobișnuită în partea de jos a abdomenului. Era atât de acută, încât simțea că nu poate purta nici măcar o conversație – cu atât mai puțin să se concentreze asupra pașilor de vals. Doar că ea era gazda, așa că era hotărâtă să rămână pe baricade până la sfârșitul serii.

Abia în clipa în care a simțit un fel de umezeală între picioare s-a scuzat și s-a îndreptat spre baie. Acolo și-a ridicat poalelele rochiei, și-a dat jos chiloții și a descoperit...

Sânge.

Sânge *negru*.

Nu putea fi adevărat.

I se pătasera chiloții din bumbac, așa că i-a scos și s-a repezit la chiuvetă, aruncându-i sub jetul de apă. A luat săpunul și a început să frece.

Și să tot frece.

Doar că pata nu dispărea. De fapt, continua să se întindă nefiresc de repede.

„Nu sunt vrăjitoare”, își spunea ea în gând, în vreme ce o apă întunecată se scurgea în chiuvetă. „Nu pot fi vrăjitoare.”

Crampele deveneau tot mai dureroase. Rune și-ar fi dorit să se facă ghem pe podeaua băii și apoi să se legene până i-ar fi trecut.

„Va fi în regulă”, își repeta. „Voi ascunde chiloții în poșetă și mă voi duce direct acasă, la Wintersea. Nimeni nu va ști nimic.”

Însă în clipa în care Rune s-a uitat peste umăr, ca să verifice partea din spate a rochiei, a descoperit că pata se întinsese și pe mătasea galbenă.

Dacă cineva ar fi văzut-o – dacă nu cumva o văzuse deja –, s-ar fi simțit nu doar umilită, ci și culpabilă.

A simțit cum i se întetește ritmul respirației și cum o cuprinde disperarea. Și-a scos rochia, punând-o sub jetul de apă și frecând îndelung zona pătată, până când a simțit că o dor degetele și ambele brațe.

Doar că pata nu numai că nu dispărea, ci și continua să se întindă pe mătasea galbenă.

Nu mai avea cum să se ascundă.

Magia primei menstruații îi înnegrea rochia.

„Sunt vrăjitoare.”

Revelația a făcut-o să simtă cum îi îngheață sângele în vine.

Apoi a auzit cum cineva apasă pe clanță. Și-a îndreptat brusc privirea spre ușa băii și, văzând că se deschide, s-a proptit în ea.

— Mai există o baie la etajul superior! a strigat, simțind cum inima îi pulsează în gât.

— Ah! s-a auzit glasul Lolei Parsons. Scuze, Rune!

Rămasă în pielea goală, s-a sprijinit cu spatele de lemnul pictat al ușii, așteptând-o pe Lola să se îndepărteze, înainte de a se încuia în baie.

Baia nu dispunea de o fereastră suficient de mare ca să-i permită să se furișeze afară, iar singura ușă dădea spre un hol pe care forfoteau oaspeții lui Alex. Având hainele nu doar ude, ci și tot mai negre, nu avea cum să iasă de acolo.

Rămăsese captivă.

O bătaie în ușă a făcut-o să tresară.

— Rune? s-a auzit prin ușă glasul lui Alex. Ești bine? Ai dispărut de aproape o oră.

„Alex, ajutor!”, și-ar fi dorit să poată striga.

Doar că asta ar fi însemnat să-i spună adevărul. Și, dacă ar fi făcut-o, Alex ar fi denunțat-o. Deși era cel mai vechi prieten al ei, Alex ucisese o regină vrăjitoare și fusese răsplătit pentru asta.

A scăpat hainele ude din mână, care au căzut cu un pleoscăit pe podea.

— Rune? a repetat Alex.

— N-n-nu mă simt bine, a reușit să îngaime.

Rune a văzut clanța coborând, dar, în clipa în care Alex a împins de ea, și-a dat seama că ușa e închisă pe dinăuntru.

A făcut un pas în spate, simțind cum un fior de groază îi străbate șira spinării.

— Rune, lasă-mă să intru.

— Aș prefera să n-o fac, i-a răspuns în șoaptă.

— Mă bagi în sperieți, a spus el. Am cheia, Rune. Pot deschide ușa și singur, dar aș prefera s-o faci tu.

Dându-și seama că nu poate rămâne acolo o veșnicie și că nu are de ales – oricum, dacă e vrăjitoare, Alex ar fi aflat mai devreme sau mai târziu –, Rune a înșfăcat unul dintre prosoape și l-a înfășurat în jurul trupului. Și-a șters lacrimile prelinse pe obraji, a descuiat ușa și a făcut un pas în spate.

Alex a deschis-o și a dat să pășească în baie, moment în care a observat că fata nu purta decât un prosop, ceea ce l-a făcut să se oprească brusc.

— De ce ești...? a întrebat el, începând să roșească.

A dat să-și ferească privirea, dar a observat fața scaldată în lacrimi a lui Rune — sau poate doar machiajul năclăit.

În cele din urmă a intrat, închizând ușa în urma lui.

Rune a continuat să facă pași înapoi, până când umerii i s-au lovit de perete. Simțea că totul se sfârșise: prietenia lor, viața ei. S-a așezat pe gresie, lăsând lacrimile să-i curgă șuvoi.

— Îmi poți spune despre ce naiba e vorba?

În clipa aceea, atenția lui a fost captată de rochia zăcând grămadă pe podea și de chiloții din chiuvetă. Pata neagră continua să se întindă pe ambele piese de îmbrăcăminte.

Rune a observat cum Alex își dă brusc seama despre ce e vorba, pentru că imediat fața i s-a pleoștit.

— Of, Rune. Nu...

Strângând din pumni, a continuat să se holbeze la hainele ei.

— Îmi pare rău! a șoptit ea.

— Rămâi aici, a spus el. Nu părăsi încăperea.

Fără să mai spună o vorbă, a deschis ușa, ieșind pe hol și încuind-o în baie.

„Acum mă va denunța”, și-a spus ea în gând, întinzându-se pe gresie și ducându-și genunchii la piept. Durerea din abdomen a făcut-o să închidă ochii, însă a continuat să plângă fără zgomot, așteptând sosirea Gărzilor Sângelui.

Ar fi putut să descuie ușa și să fugă, dar ce rost ar fi avut? Și unde s-ar fi dus? Gardienii Sângelui ar fi urmărit-o și în cele din urmă ar fi prins-o.

Când ușa s-a deschis, în prag și-a făcut apariția Alex, care s-a grăbit să o încuie la loc în urma lui. La subraț avea o legătură de haine, iar în mână ținea o cană aburindă de ceai.

Rune nici măcar nu s-a așezat în fund.

— Astea sunt ale lui Emily, a spus el, așezând hainele pe podea, lângă Rune.

Emily era bucătăreasa lui.

— Și ceaiul e din partea ei, a urmat Alex, punând și cana pe jos. Zice că te va ajuta să suporti durerea.

Rune s-a încruntat, nedumerită.

— Acum îți voi pregăti o baie fierbinte, bine?

S-a ridicat în fund, urmărindu-l cum dă drumul la apă.

— Unde sunt Gardienii?

Alex și-a ridicat nedumerit capul:

— Cine?

Rune și-a dres glasul:

— Gardienii Sângelui. C-c-când vor sosi?

Alex se holba la ea ca la o nebună.

— Rune, nu am de gând să destăinui nimănui secretul tău.

Lăsând apa să curgă, s-a apropiat de ea, punându-se în genunchi și atingându-i delicat obrazul.

— La noapte poți dormi în camera liberă. Iar mâine-dimineață vom hotărî împreună ce vom face mai departe.

Rune se uita mirată la el.

— Dacă vor afla, te vor ucide și pe tine.

Alex i-a zâmbit, petrecându-i o șuviță rebelă după ureche.

— N-au decăt.

Rune l-a cuprins cu brațele, strângându-l cu putere. Alex a tras-o spre el, ținând-o așa vreme îndelungată. Acolo, în brațele lui, Rune și-a dat seama pentru prima oară că putea să aibă încredere totală în Alexander Sharpe.

PAISPREZECE

GIDEON

CÂND GIDEON A AJUNS în sfârșit în Orașul Vechi, ținând în mână sacoul pătat cu vin al tatălui său, recapitulase de câteva ori în minte seara petrecută la Conacul Wintersea.

Oare făcuse o greșeală că se mișcase cu atâta iuțeală? Observase felul în care Rune tremurase la atingerea lui și ceva îl făcea să creadă că ea vărsase intenționat vinul pe hainele lui.

Poate că exagerase.

Gideon a slobozit un oftat, apoi a trecut încă o dată în revistă evenimentele din acea seară. Rune fusese, fără îndoială, ușor neîndemânică, dacă nu de-a dreptul ciudată. Mai întâi fusese faza cu vinul. Apoi faptul că se arătase atât de descumpănită de primirea telegrami. Apoi urmaseră întrebările pe care i le pusese, în vreme ce încerca să îl seducă, despre munca de vânător de vrăjitoare.

Toate acestea nu erau suficiente pentru ca Gideon să o poată pune sub acuzare. Ar fi avut nevoie de niște dovezi clare. Bunăoară, de niște cicatrici de vrăjitoare. Dacă Rune le avea întipărite pe corp, el trebuia să le descopere.

„Dar dacă nu ea e Molia?”

Dacă nu era, de ce îl invitase în dormitor? De ce flirtase cu el cu atâta nerușinare?

În afara cazului în care era sincer interesată de el.

„Ceea ce e imposibil”, și-a spus Gideon în gând.

A continuat să străbată cufundat în gânduri străzile luminate de felinare ale Orașului Vechi. Era o noapte cețoasă și, în vreme ce se apropia de strada pe care se afla apartamentul, a auzit un zgomot discret de pași în urma lui.

A aruncat o privire peste umăr, însă ceața îl împiedica să vadă suficient de departe.

În clipa în care prin aerul umed a început să se strecoare un miros de trandafiri, Gideon a simțit cum un fior rece îi străbate trupul.

„E moartă”, și-a spus el. „Ai ajuns să-ți imaginezi tot felul de lucruri.”

Cu toate acestea, gândindu-se la cadavrul descoperit cu trei nopți în urmă sub pod, Gideon a grăbit pasul.

Persoana care se afla în spate i-a urmat imediat exemplul.

Gideon a simțit cum i se pune o greutate în stomac. A dus mâna la pistolul pe care de obicei îl ținea la șold, doar ca să-și amintească faptul că în acea seară îl lăsase acasă. Încăperile majestuoase ale Conacului Wintersea nu erau un loc potrivit pentru armele de foc.

„Hei, ești un căpitan al Gărzilor Sângelui!”, s-a mutat în gând. „Nu te pot speria niște pași în ceață.”

Dar ce îl umplea de neliniște nu erau pașii, ci mirosul acela.

Mirosul ei.

Tocmai ajunsese în dreptul intrării pe aleea din spatele clădirii în care locuia. O intrare greu de dibuit, dacă nu locuiai prin zonă și nu știai de existența ei. În vreme ce pașii se apropiau, Gideon a intrat pe alee, moment în care s-a tras laoparte, lipindu-se cu spatele de un gard din lemn.

Dacă urmăritorul știa de existența aleii și ar fi intrat pe aceasta, Gideon l-ar fi putut lua prin surprindere.

Pașii se apropiau, devenind tot mai sonori.

Gideon a simțit cum se încordează, pregătindu-se să se apere, doar ca să audă cum persoana care îl urmărise trece pe lângă el.

A rămas pe loc, ținându-și răsuflarea și simțind cum gardul se înclină ușor sub apăsarea lui. Când zgomo-tul pașilor s-a îndepărtat suficient de mult, Gideon a auzit cum bătăile proprii inimi îl acoperă.

Mirosul ei dispăruse de asemenea.

Oare totul fusese aievea sau propria imaginație tocmai îi jucase o festă?

„Ești un idiot. Probabil a fost doar un lampagiu care se întorcea acasă.”

Desprinzându-se de gard, a pășit pe alee, îndreptându-se spre ușa din spatele clădirii, care nu dădea direct spre apartamentul lui, ci spre spațiul comercial abandonat de la parter – o veche croitorie care cândva le aparținuse părinților lui.

Cu câțiva ani în urmă, Gideon îi oblonise ferestrele cu scânduri, iar apoi rareori mai avusese vreun motiv ca să treacă pe acolo. Cu toate acestea, în acea seară intrase în căutarea unei pânze de mătase și a unor ace de cusut pentru a confecționa trandafirul lui Rune.

Ușa interioară a atelierului dădea spre scara dinspre camerele de la etaj. Gideon a intrat în croitorie și se afla la jumătatea drumului spre ușă, când ceva l-a făcut să se oprească brusc.

„Nu am suficient timp ca să comand o rochie nouă! Modista mea e ocupată până luna viitoare, iar dineul va avea loc joi.”

Gideon a bâjbâit o vreme pe întuneric, până a găsit cutia de chibrituri pe care o lăsase mai devreme lângă ușă.

A aprins o lampă, iar flacăra portocalie a luminat încăperea: pereți ticsiți cu suluri de pânză; o masă mare de lucru, pentru măsurat, tăiat și cusut; o odaie separată pentru luarea măsurilor clienților și, în partea din față, o tejghea pe care zăcea un catastif vechi.

S-a îndreptat spre rafturi, pe unul dintre acestea aflându-se vreo zece-douăsprezece caiete legate în piele.

Nu le mai atinsese din ziua în care părinții lui muriseră. Erau pline cu notițele tatălui și cu schițele originale ale mamei lui.

A luat de pe raft singurul caiet gol, a scos un cărbune de desenat din borcanul aflat lângă el și și-a tras un scaun lângă masa de lucru.

Dacă mama lui ar fi creat o rochie pentru Rune Winters, ce fel de rochie ar fi fost aceea?

Gideon a început să o schițeze. Cărbunele își lăsa dâra întunecată pe pagina albă, în vreme ce el se gândea la clipele petrecute împreună cu Rune pe canapea: părul ei auriu-roșcat strălucind în lumina lămpilor; pielea ei înroșindu-se ușor în locurile pe unde își trecea el degetele; pulsul ei crescând brusc în clipa în care el se aplecase, dând să o sărute. Dar ea fusese cea care îl invitase în iatac, cea care adusese vinul.

Ea făcuse prima mișcare pe tabla de șah.

În tot cazul, Gideon trebuia să continue această șaradă. Dacă într-adevăr ea era și Molia, și persoana care împrăstia cadavre prin tot orașul, cu cât s-ar fi apropiat mai mult, cu atât i-ar fi fost mai ușor să descopere dovezi ale crimelor pe care le înfăptuise. Iar dacă Rune nu era nici una, nici cealaltă, era foarte probabil ca Molia să fie cineva din anturajul ei. Prin urmare, Gideon avea tot interesul să pătrundă în cercul ei, prefăcându-se îndrăgostit și curtând-o.

Dacă ea i-ar permite acest lucru, desigur.

Planul prindea contur pe paginile caietului de schițe al mamei lui.

A continuat să deseneze până când a epuizat toate paginile. Până când palma și încheietura mâinii i s-au înnegrit și până când a simțit cum îl doare spatele de la atâta stat, cu spinarea îndoită, pe scaun.

Când a reușit să producă o schiță pe care să nu o urască, de la care ar fi putut porni lucrul propriu-zis, afară începuse să se lumineze de ziuă.

Întrebarea era: oare ei îi va plăcea?

CINCISPREZECE

RUNE

TĂLPILE BOCANCILOR DE CĂLĂRIE ai lui Rune făceau să zornăie pietrișul aleii care străbătea campusul universității, locul unde urma să se întâlnească cu Verity și cu Alex. Rafalele de vânt ridicau praful în aer și-i făceau pelerina să fâlfâie.

A întâmpinat-o fațada din granit roz a Summer Hall, ușile din lemn fiind bine închise. Și-a pus rucsacul mai sus pe umăr și a deschis ambele uși, pășind înăuntru. Acolo a zărit pereții acoperiți cu tapet purpuriu decorat cu niște dalii uriașe, precum și dalele verzi care duruiau sub călcâiele bocancilor. În campus existau patru cămine studențești. Summer Hall era cunoscut datorită culorilor pastelate și modelelor fitomorfe.

„Dacă în clipa în care vei păși înăuntru te vei trezi înconjurată din toate părțile de flori, vei ști că ai ajuns unde trebuie”, îi spusese Verity prima oară când o îndrumase.

I-a zâmbit fetei de la recepție, care i-a făcut semn că poate să treacă, dat fiind că Rune venea des în vizită la Verity. Tapetele de pe următoarele holuri ale clădirii etalau alte motive florale: iriși albaștri și floarea-soarelui.

A bătut la o ușă micuță, iar în clipa în care s-a deschis, în prag și-a făcut apariția Verity, care părea năucă, ținându-și ochii mișiți și având buclele de pe o parte turtite.

Arăta de parcă tocmai se trezise din somn.

— Scuze că am venit atât de devreme, a spus Rune.

Verity a clipit de câteva ori.

— Am uitat complet de întâlnirea noastră.

— Ah! Vrei să o reprogramăm?

Verity a scuturat din cap:

— Nu, nu. Intră. Doar că... încearcă să pășești peste chestiile rămase pe jos.

Rune și-a urmat prietena în cămăruța de cămin, nu mai mare decât o debara, închizând ușa în urma ei. Hainele lui Verity zăceau grămadă pe jos, între pat și peretele acoperit cu cărți puse unele peste altele. Pe cele câteva polițe se zăreau zeci și zeci de borcane. Unele conțineau vietăți – insecte, rozătoare mici –, iar altele, tot felul de mortăciuni puse la păstrare cel mai probabil în formol.

Rune l-a zărit pe Henry, păianjenul-furnică, lăfăindu-se în cel mai mare borcan din încăpere. Tocmai se înfrupta din gâza pe care o prinsese de curând în plasă.

Verity a pus grămadă hainele împrăștiate, făcându-i loc să pășească.

— Îmi pare rău pentru noaptea trecută, a spus ea, împingând cu piciorul un ciorap.

— Cum? Pentru ce?

Rune și-a dat jos rucsacul și a scos din el o carte de vrăji.

— Când l-am văzut pe Gideon în odaia ta, am reacționat exagerat, a spus Verity, așezându-se pe patul îngust și privind trandafirii albi de pe tapet. Mi-am amintit de ziua în care Gardienii Sângelui au venit după sora mea și cred că am intrat în panică.

Verity rareori vorbea despre faptul că mama ei își trădase cele două fiice mai mari, ambele vrăjitoare. Cele trei surori Wilde fuseseră foarte apropiate.

Ținând în brațe cartea voluminoasă, Rune s-a așezat lângă Verity, a apucat-o de mână și, constatând că era rece

ca gheața, a început să i-o frece între palmele ei calde. În odaia lui Verity dintotdeauna trăsese curentul.

— Ceea ce li s-a întâmplat surorilor tale a fost pur și simplu oribil, a spus Rune. Îmi pare rău că te-am speriat!

Prietena a scuturat din cap:

— Nu vreau să ți se întâmple ceva rău, doar ai rămas singura persoană care îmi ține acum loc de familie.

Cuprinzând-o cu brațul pe Verity, Rune a tras-o spre ea, încercând în același timp să o aline și să o încălzească și observând cât de mult slăbise prietena ei. Bursa nu includea și câteva mese pe zi, pe lângă cazarea la cămin?

— Și tu îmi ești ca o soră, a spus Rune, lipindu-și propria tâmplă de a lui Verity. Tu și Alex sunteți pentru mine ca doi frați.

Verity a arătat din cap spre cartea de vrăji rămasă în poala lui Rune:

— Ai nevoie de ajutor cu o vrajă?

Rune a deschis cartea la paginile unde se aflau vrăjile pe care le exersase: *Șperaclul și Zăvorul*.

Pe pagină se zăreau două simboluri, fiecare fiind inversiunea celuilalt.

— Acestea sunt vrăji din categoria Minora, așa că ar trebui să fii în stare să le fac folosind sângele pe care mi l-ai dat, nu-i așa? Doar că, atunci când încerc, e ca și cum aș merge prin mocirlă – și nu se întâmplă absolut nimic.

Verity a luat cartea și a așezat-o în poală.

— Astea sunt vrăji Minora mai complicate. Probabil ai nevoie de sânge ceva mai proaspăt. Îmi poți arăta?

Încuviințând cu o clătinare a capului, Rune s-a scotocit prin buzunarul interior al pelerinei de călărie, scoțând de acolo un flacon de sticlă plin pe jumătate cu sânge.

Verity a așteptat, așezându-se turcește pe saltea. Cu toate că Verity nu era vrăjitoare, surorile ei întotdeauna o lăsaseră să asiste la activitățile lor. Așa se face că văzuse mai

multe decât apucase Rune să vadă la bunica ei. Așa că, ori de câte ori Rune avea probleme cu câte o vrajă, Verity era persoana la care apela.

După ce și-a suflecat mânecile, Rune s-a ridicat de pe pat, apropiindu-se de ușă. Verity era expertă în curățarea sângelui de pe orice fel de suprafață, așa că Rune nu a mai stat pe gânduri. După ce a încuiat ușa, a scos dopul flaconului, și-a înmuiat arătătorul în sânge, și-a ridicat mâna și a început să traseze simbolul *Șperaclului* pe lemnul ușii: trei linii interconectate – două drepte și una curbă.

Farmecele seamănă cu un instrument muzical sau cu gătitul unui fel delicios de mâncare. Pe măsură ce studiezi și practici meseria, devii tot mai iscusit. Sau cel puțin așa se presupunea că ar fi trebuit să se întâmple în circumstanțe obișnuite.

Pentru că Rune folosea sânge ceva mai vechi, farmecele ei erau mai slabe. Pentru vrăjile adevărate, puternice, era nevoie de foarte mult sânge proaspăt.

Și, pentru ca lucrurile să fie și mai complicate, Rune depindea de micile cantități de sânge pe care le obținea, lună de lună, în timpul menstruației, ceea ce îi limita numărul vrăjilor pe care le putea face și o obliga să se rezume la cele simple.

Mirajele, bunăoară, erau niște iluzii, care înșelau percepția oamenilor. Rune apela des la ele, pentru că erau mai puțin complicate și necesitau mai puțin sânge.

Minorele, pe de altă parte, modificau lumea materială – bunăoară, încuiiau și deschideau o ușă – și, prin urmare, erau mai solicitante. O vrajă Minora necesita sângele proaspăt al vrăjitoarei care o făcea. Rune trișa, folosind sângele lui Verity, pentru că sângele altcuiva întotdeauna sporea puterea unei vrăji. Doar că metoda nu funcționa mereu.

Era ca și cum ai încerca să pregătești un ospăț care să te facă să-ți plouă în gură având la dispoziție ca ingrediente doar niște rădăcinoase, pâine veche și pește împuțit.

Desigur, poți găti, doar că la sfârșit mâncarea nu va fi un ospăț și nici nu va face să-ți plouă în gură.

Rune și-a înmuiat din nou degetul în sânge, continuând să deseneze simbolul. În acest timp, simțea gust de sânge pe limbă și auzea un freamăt familiar în urechi. Un freamăt semănând cu vuietul oceanului. De parcă s-ar fi aflat pe hulă în timpul fluxului, doar că valurile se succedau mai repede și erau mai năvalnice decât te-ai fi așteptat. Prin urmare, era nevoită să facă un efort supraomenesc să-și țină picioarele înfipite în pământ și să nu se lase doborâtă.

În vreme ce magia creștea, a închis ochii, simțind cum trupul începe să-i tremure din pricina efortului. Oceanul vuia tot mai sonor, gustul sălcii al apei înțepându-i parcă gâtulejul.

A strâns din dinți și a continuat să deseneze simbolul pe ușa. În vreme ce valul invizibil începea să se spargă, a simțit cum tâmpilele îi pulsează dureros. S-a pregătit pentru izbitura finală, străduindu-se să termine desenul, cu toate că mâna îi tremura tot mai vizibil. S-a apucat cu cealaltă mână de încheietură, sperând ca în felul acesta să-și poată controla mișcările. Mai avea de trasat o singură linie...

— Rune, a spus Verity, glasul ei înfundat părând să vină de undeva din depărtare.

„Pot face asta. Aproape am terminat.”

— Rune, oprește-te! Dacă vei continua, riști să...

În clipa în care valul s-a umflat iar, și-a pierdut controlul. Vraja s-a spart, iar ea a simțit cum i se înmoaie picioarele. S-a prăbușit pe loc, înecându-se în tumultul sălbatic.

ȘAISPREZECE

RUNE

CINEVA TOCMAI O ZGÂLȚĂIA.
— Rune!

Simțea cum inima îi bubuie în piept. De fapt, tot trupul îi pulsa, din pricina unei dureri care pornea de undeva din zona cefei.

„Auuuuu!”

— Alex..., mă poți ajuta să o așez în fund?

Rune s-a forțat să deschidă ochii, având senzația că încăperea se clatină, năpădită de o pâclă alburie. A zărit o pată aurie deasupra, l-a auzit pe Alex șoptindu-i ceva lui Verity, apoi a închis ochii la loc.

Simțind că stă întinsă pe o suprafață tare, și-a dat seama că se află pe podea.

— Ce s-a întâmplat? a reușit să bâiguie.

Alex a cules-o de pe jos și a așezat-o în pat.

— Ai leșinat, i-a răspuns Verity.

Nu era prima dată când pățea asta. De fapt, leșinase de fiecare dată când forțase nota, încercând să facă o vrajă mult prea dificilă.

Dacă bunica ei ar mai fi fost în viață, ca să o poată îndruma, poate că i-ar fi fost mai ușor. Doar că prima ei menstruație venise la câteva luni după ce bunica fusese epurată, așa că fata a trebuit să învețe totul singură sau cu

ajutorul lui Verity. Trecuseră deja doi ani de când aflate că e vrăjitoare, dar abia dacă putea să facă câteva farmece.

În vreme ce capul înceta treptat să-i mai zvâcnească, s-a forțat să deschidă ochii. Avea senzația că încăperea se rotește în jurul ei.

— Te-ai extenuat, a muștrat-o prietena. A fost ca și cum ai fi lăsat să curgă prea mult curent electric printr-un cablu care nu poate suporta excesul și se supraîncălzește, provocând un incendiu sau o explozie.

Rune i-a adresat lui Verity o privire încruntată:

— Nu prea înțeleg.

— Puterea ta – cantitatea de magie pe care o poți exercita – este excesivă pentru „conductorul” tău, pentru calitatea sângelui pe care îl folosești. Drept urmare, vrăjile se „scurtcircuitează”.

Rune însă nu mai avea la îndemână niciun strop de sânge pe care să-l poată folosi.

Slobozind un oftat, a așteptat să i se limpezească privirea. În cele din urmă, chipurile lui Alex și Verity s-au conturat în fața ei. Amândoi o priveau încrunțați. O fiolă destupată zăcea pe podea, sângele care se aflate înăuntru formând acum o mică baltă roșie.

— Nu, nu, nu..., a bâiguit Rune, întinzând o mână spre fiolă, doar că era deja prea târziu ca să mai poată recupera ceva.

Sângele se scursese în cea mai mare parte printre scândurile podelei, iar cel rămas deasupra începuse să se usuce.

Rune și-a înmuiat degetul arătător în sânge, pe cât de lipicios, pe atât de prețios.

„Câtă risipă!”

Îi mai rămăsese un singur flacon plin până la începutul următoarei menstruații.

Privind dezordinea din jur, a strâns din pumni.

— Ah, cât mi-aș dori să fiu ceva mai talentată!

— Păi ai putea fi, i-a răspuns Verity, ghemuindu-se lângă ea. Sângele ăsta e vechi, Rune. Indiferent cât de mult te-ai antrena și cât de bune ar fi semnele pe care le faci, unele vrăji pot fi imposibile sau periculoase, în absența unei cantități suficiente de sânge proaspăt. Ai putea să te descurci cu o magie simplă, din categoriile Minora sau Miraj, dar, dacă năzuiești să faci unele mai complexe, vei avea nevoie de sânge proaspăt. Altfel, vei păți iar ce s-a întâmplat azi.

— Ca să pot face asta, va trebui să mă tai, a răspuns Rune.

Ceea ce însemna că s-ar fi umplut de cicatrici – un risc pe care nu era dispusă să și-l asume.

Atunci când o vrăjitoare recoltează sânge tăindu-și pielea, magia folosită pentru facerea unei vrăji decolorează cicatricea, care capătă o nuanță argintie. Iată motivul pentru care cicatricile astfel produse erau considerate frumoase pe vremea regimului vrăjitoarelor. Multe vrăjitoare se tăiau cu multă grijă, creându-și în mod intenționat, pe trup, niște modele elaborate. Unele apelau la serviciile unor artiști iscusiți ca să facă tăieturile în locul lor. Zonele cele mai folosite erau partea inferioară a brațelor și spatele, apoi umerii, claviculele și încheieturile. Toate erau însă foarte vizibile, drept care, după Revoluție, vrăjitoarele având cicatrici în zonele respective s-au numărat printre primele identificate și epurate.

Bunica lui Rune nu avusese cicatrici decât pe mâini. Dacă închidea ochii, încă le putea vedea cu ochii minții. Delicatele tăieturi începeau de la marginea claviculei și coborau spre încheieturi, formând tot felul de modele argintii reprezentând scene nautice: o corabie pe jumătate înghițită de valuri în timpul unei furtuni sau monștri marini înotând în străfundurile oceanului.

— Dar nu trebuie *neapărat* să te tai, a spus Verity.

— Cum adică? a întrebat Alex, aflat în spatele lor.

Verity s-a uitat la el:

— Surorile mele obișnuiau să spună că abilitățile unei vrăjitoare sunt o combinație de studiu și practică. Cu cât aceasta învață și memorează mai mult, cu atât devine mai bună. Dar o componentă la fel de vitală e sângele la care are acces. O vrăjitoare desăvârșită poate stăpâni niște vrăji complexe folosindu-și propriul sânge, cu condiția să fie proaspăt, sau sângele altcuiva. Din motive evidente, Rune nu și-l poate folosi pe al ei, dar *ar putea* să-l folosească pe al altcuiva – al unei persoane dispuse să rămână cu cicatrici.

Bunica îi pomenise nepoatei, la un moment dat, că unele vrăjitoare foloseau sânge străin ca să-și amplifice vrăjile. Metoda era necesară pentru vrăjile mari, precum Majorele și Arcanele – cele mai avansate categorii din câte existau. Vrăjile Majora necesitau sângele cuiva care și-l oferea de bunăvoie; vrăjile Arcana presupuneau ca vrăjitoarea să obțină sângele împotriva voinței persoanei respective.

Arcanele erau cele mai puternice vrăji cu putință, drept care fuseseră interzise cu multe secole în urmă. Nu numai că erau considerate malefice, dar presupuneau și un cost uriaș: dacă o vrăjitoare fura sângele cuiva, vraja folosită cu sângele respectiv avea darul să o corupă. Devenea dependentă de puterea obținută, recurgând la metode mult mai coercitive de obținere a sângelui străin. Adesea se ajungea la crimă.

— Vrei să zici că Rune ar putea, bunăoară, să folosească sângele meu ca să facă vrăji? a întrebat Alex.

Verity a încuviințat cu o clătinare a capului.

— Este capabilă să facă vrăji puternice, doar că pur și simplu dispune de resurse diminuate. Vrăjile de bază, precum mirajele, pot fi făcute folosind și sânge vechi, dar cele mai puternice au nevoie de sânge proaspăt.

Alex i-a adresat lui Rune o privire incitată.

— Nu, a spus fata, citindu-i parcă gândurile. Nici vorbă.

— De ce nu? Dacă te-ar ajuta să...?

— Te-ai umple de cicatrici.

Dacă Rune ar fi luat sângele lui Alex, chiar și cu permisiunea lui, în locul tăieturilor ar fi apărut o serie de cicatrici argintii, ce l-ar fi pus în mare pericol. Verity părea că ar fi vrut să intervină, dar în clipa următoare niște glasuri venind de pe hol i-au făcut pe toți trei să-și întoarcă privirile spre ușă, pe care strălucea un semn vrăjit, de culoarea sângelui.

— Trebuie să curăț asta înainte să vadă cineva, a spus Rune, dându-și seama de pericolul în care își pusese prietena.

A dat să se ridice, însă Verity i-a pus o mână pe umăr, împingând-o cu delicatețe înapoi.

— Stai aici și odihnește-te măcar un minut. Curăț eu ușa.

Verity a plecat să aducă o găleată cu leșie și un mop, încuind ușa în urma ei. În tăcerea care s-a așternut apoi în cămăruță, Rune a auzit cum îi ghiorăie stomacul. Magia întotdeauna îi făcea o foame de lup.

Alex a luat cartea de vrăji rămasă deschisă pe pat.

— *Speracul și Zăvorul?*

Rune l-a văzut cum stă în picioare, cartea de vrăji pe care o ținea în mâini umbrind-o.

— E planul de rezervă, i-a explicat. În caz că nu o găsim pe Seraphine înainte de a fi transferată. *Speracul* poate descuia broaștele și lacătele mai complicate ale temniței palatului.

„Sau, mai bine zis, ar putea, dacă aș reuși să fac vraja.”

Alex a închis cartea, apoi i-a aruncat o privire încruntată.

— Dar tu nu ai fost niciodată în temnița palatului, i-a atras el atenția. De unde vei ști ce broaște și lacăte să descui?

— La un moment dat, Noah Creed m-a dus într-un tur al Parcului Oakhaven.

Parcul Oakhaven se afla pe moșia familiei Creed.

— Mama lui e administratoarea închisorii. Am văzut o hartă atârnată pe peretele biroului ei.

— Iar familia Creed a programat pentru mâine-seară un bal mascat, a spus Alex ca pentru sine, dându-și seama care e planul lui Rune. Ai de gând să furi harta.

Fata a scuturat din cap.

— Ar fi prea mult. Dacă aș fura-o, mama lui Noah s-ar alarma, ar dubla paza închisorii și i-ar alerta pe Gardienii Sângelui.

Alex s-a așezat lângă Rune, pe podea, cei doi ocupând tot spațiul liber din odaia lui Verity, restul fiind ocupat de pat și vrafurile de cărți. Întinzându-i cărțoiul, Alex a întrebat:

— Prin urmare..., care e planul tău?

— Dacă mi-aș putea aminti unde se află biroul mamei lui, aș putea copia harta.

Privirea din ochii lui Alex sugera că planul ei nu era mai bun decât ideea lui, de a fura pur și simplu harta, dar, dacă într-adevăr la asta se gândea, a preferat să-și țină părerea pentru sine.

— Îmi imaginez că e vorba despre o hartă mare. Unde ai de gând să ascunzi copia, de vreme ce vei fi ocupată să dansezi și să flirtezi toată noaptea?

Rune i-a adresat un zâmbet afectat:

— Ai vrea tu să știi.

Spre surprinderea ei, Alex a roșit.

O tăcere stânjenitoare s-a așternut între ei, făcându-i pe amândoi să-și abată privirile.

- Te acopăr, a spus Alex.
- Înainte ca Rune să-i poată mulțumi, Alex a continuat:
- Cu o singură condiție.
- Rune și-a îngustat ochii:
- Ce condiție?
- Odată ce Seraphine va fi salvată și se va afla în afara oricărui pericol, promite-mi că te vei da o vreme la fund.
- Rune a strâmbat din nas.
- Doar știi că nu pot face asta.
- Atunci mă tem că nu te voi putea ajuta. Mai mare păcatul, dat fiind că știu cu exactitate unde se află biroul tovarăsei administrator de închisoare Creed.
- Zău? a făcut Rune ochii mari. Stai așa! Să înțeleg că mă șantajezi?
- Eu te șantajez, iar tu leșini din pricina surmenajului. Ai nevoie de o pauză, Rune.
- Detesta privirea lui compătimitoare, așa că și-a întors fața spre flaconul spart rămas pe podea. Atât de mult sânge irosit. Sânge pe care l-ar fi putut folosi ca să o scoată pe Seraphine din celula unei închisori.
- Alex însă avea dreptate. Eforturile făcute în ultimul timp o surmenaseră.
- „Ar fi fain să mă pot odihni.”
- De la o vreme, aveau loc tot mai puține epurări, în special mulțumită faptului că Rune – cu ajutorul lui Verity și al lui Alex – eliberase vrăjitoare din celulele Gardienilor Sângelui, ajutându-le apoi să părăsească insula. Dar nu era singurul motiv. Vrăjitoarele care speraseră cândva că situația se va îmbunătăți ajunseseră să constate că, de fapt, lucrurile se înrăutățiseră. Unele fugiseră – dacă avuseseră cum –, iar altele stăteau bine ascunse.
- Așa că Rune și-ar fi putut îngădui o zi, două...
- O lună.
- Ce?! Nu.

— Plec la Caelis pentru o lună.

— POFTIM?!

Caelis era capitala Umbriei, o țară liniștită de pe continent, aflată de cealaltă parte a strâmătorii Barrow.

„Am nevoie de tine aici!”, a fost Rune cât pe ce să exclame.

— De ce te duci atât de departe?

„Și pentru câtă vreme?”, și-a continuat ea întrebarea în gând.

— Am corespondat cu decanul Conservatorului de acolo cu privire la încheierea studiilor.

Rune a simțit un amalgam de emoții învârtindu-i-se în piept. Supărare – pentru că Alex urma să lase soarta unor vrăjitoare în mâinile Gardienilor Sângelui. Frustrare – pentru că el avea o viață și niște năzuințe care nu aveau nicio legătură cu misiunea lor.

„Doar că nu e misiunea lui”, și-a spus Rune. „E a mea.”

Alex o ajutase, punându-se în felul acesta în pericol, din simplul motiv că era un om bun, care credea că ceea ce făcuse – și continua să facă – noua republică e greșit. Dar nu era o vrăjitoare. Prin urmare, habar n-avea cum e să fi urât și vânat. Să vezi cum oameni asemenea ție sunt epurați doar pentru vina de a fi ceea ce sunt.

Această luptă nu avea cum să fie cu adevărat și a lui. Și ar fi fost incorect din partea ei să-l expună în continuare, de dragul ei, unor riscuri uriașe.

Fusese egoistă.

A simțit o durere cunoscută sub cutia toracică, în vreme ce se uita la cartea de vrăji pe care o ținea la piept și se gândea la bunica ei, amintindu-și de vremurile în care se simțea întreagă, vizibilă și înțeleasă. De vremurile în care nu se simțise atât de dezolant de singură.

„Încetează să-ți mai plângi de milă. Bunica ta nu mai trăiește. Nu poți schimba trecutul. Tot ce poți face e să mergi mai departe și să îmbunătățești tot felul de lucruri în viitor. Asta și-ar fi dorit bunica de la nepoata ei.”

— Dacă mă voi întoarce la studii, voi avea nevoie de un loc în care să stau, a spus Alex, care încetase să se mai uite la ea ca să privească pe fereastră. Există o casă de vânzare lângă port și destul de aproape de școală. Dacă mi se va părea potrivită, o voi cumpăra.

Rune a clătinat din cap, deși nu îi plăcea defel ce auzise.

— Iar dacă o voi cumpăra, vreau ca tu să vii cu mine.

— Vreme de o lună? a scuturat ea din cap.

Nici nu încăpea vorbă. Oare câte vrăjitoare ar fi murit în săptămânile acelea? Chiar și una ar fi fost prea mult.

— Dacă mă ajuți să o salvez pe Seraphine, îți promit că voi veni cu tine, dar numai pentru o săptămână.

— Două săptămâni, s-a tocmit el, îndreptându-și iar atenția spre ea și punându-și mâinile-n sân, de parcă aceea ar fi fost oferta finală.

Chiar în acea clipă cineva a bătut darabana cu degetele pe lemnul ușii.

Amândoi au încremenit.

— Eu sunt, a spus Verity din hol.

Ridicându-se în picioare, Rune s-a uitat la Alex și i-a spus: „Putem vorbi despre asta mai târziu”, înainte de a deschide ușa.

În vreme ce Verity curăța sângele de pe ușă, iar Alex spăla podeaua cu mopul, Rune culegea cioburile flaconului spart, aruncându-le în coșul de gunoi și privindu-l pe prietenul ei din copilărie.

Alexander Sharpe era unul dintre cei doi oameni în care putea avea încredere deplină. Imaginându-și-l plecat la

Caelis, departe de ea, simțea cum o cuprinde o tristețe atât de adâncă, încât îi venea să se întindă pe podea și să plângă.

Ce se va face fără el?

... ..

CÂND RUNE A REVENIT la Conacul Wintersea, acolo o aștepta o telegramă.

Bănuind că e un mesaj prin care i se reamintea de balul mascat de a doua zi, găzduit de familia Creed, a deschis-o, așteptându-se să arunce o privire și să o pună deoparte, dar imediat i-a sărit în ochi faptul că expeditorul inclusese propria adresă. *Din Orașul Vechi*. O zonă industrială a capitalei în care trăiau tot felul de comercianți, zilieri și familii de muncitori.

Niciunul dintre prietenii ei nu locuia acolo.

Curioasă, și-a îndreptat atenția asupra mesajului propriu-zis.

DOMNIȘOAREI RUNE WINTERS
CONACUL WINTERSEA

ÎMI CER SCUZE CĂ AM PLECAT ATÂT DE REPEDE
NOAPTEA TRECUTĂ. DACĂ NU TE-AI SUPĂRAT PE
MINE, S-AR PUTEA SĂ AM O SOLUȚIE PENTRU PRO-
BLEMA TA LEGATĂ DE DINEUL SAVANȚILOR.

GIDEON

„O soluție?”, s-a mirat Rune, amintindu-și de avertismentele lui Verity privitoare la faptul că Gideon fusese la un pas să o sărute.

Oare cât de departe ar fi mers el dacă ea l-ar fi lăsat?

Cu foștii pretendenți, Rune întotdeauna trăgea o linie roșie după primul sărut. Niciodată, sub nicio formă, nu mersese mai departe de atât. Această regulă o ajuta să simtă

că încă deține controlul, pentru că nu-și putea pierde rațiunea, indiferent cât de disperată ar fi fost situația.

„Aceasta e, practic, a doua șansă să aflu unde o țin încuiată pe Seraphine”, și-a spus, cerându-i în gând scuze lui Verity. „Va trebui să profit de ea.”

A început să-i dicteze răspunsul lui Lizbeth, care a dus imediat mesajul la oficiul de telegrafie.

GIDEON SHARPE

STR. PRUDENȚEI NR. 113, ORAȘUL VECHI

SUNT INTRIGATĂ. SPUNE-MI MAI MULTE.

RUNE

P.S.: DACĂ CINEVA TREBUIE SĂ-ȘI CEARĂ SCUZE PENTRU NOAPTEA TRECUTĂ, ATUNCI ACEEA E PERSONA CARE ȚI-A PĂȚAT SACOUL.

Răspunsul a sosit pe după-amiază.

MI-AR FI MAI UȘOR SĂ-ȚI ARĂT. EȘTI CUMVA LIBERĂ MÂINE, LA 10 AM? DACĂ DA, NE VEDEM LA ACEASTĂ ADRESĂ.

GIDEON

P.S.: PROMIT CĂ DE DATA ASTA NU MĂ VOI GRĂBI.

ȘAPTESPREZECE

GIDEON

SEARA, ÎN DRUM SPRE SALA DE BOX, Gideon s-a oprit la oficiul telegrafic, de unde a ridicat mesajul lui Rune.

ABIA AȘTEPT SĂ VĂD CUM NU TE GRĂBEȘTI.

RUNE

Citind mesajul, Gideon a zâmbit. În acea seară se simțea mai bine. Odihnit și pregătit. Dacă Rune era într-adevăr Molia, lucrurile aveau să se limpezească în dimineața următoare.

Când a pășit în ringul de box – la bustul gol, punându-și mânușile și pregătindu-se de încălzire –, încă zâmbea. Era atât de absorbit de propriile planuri, încât nici nu a observat când ușile arenei s-au deschis, fratele lui dând năvală înăuntru.

— Ce naiba ai de gând?

Tonul pe care Alex îi pusese întrebarea i-a șters zâmbetul de pe chip. S-a răsucit pe călcâie și l-a zărit pe fratele lui cum își lasă geanta jos și își scoate cămașa. Luându-și mânușile, Alex s-a strecurat pe sub corzi, pășind și el în ring.

— Mă bucur să te revăd, Alex.

— Te-ai înființat astă-noapte la petrecerea lui Rune. Ai rămas singur cu ea.

Gideon a zărit cu coada ochiului cum bărbații prezenți în sală se uită spre ei.

— Păi...

— Parcă nu o puteai suferi pe Rune Winters, a spus Alex, asumându-și poziția de bază în fața lui Gideon fără ca măcar să se fi încălzit.

Gideon nu îi putea spune adevărul, pentru că fratele său i-ar fi repetat totul lui Rune. Nu i-ar fi păsat că o bănuia pe Rune că e Molia sau că acest lucru l-ar pune pe el însuși în pericol – pentru că Alex nu vedea în oameni decât părțile bune.

— Poate că mi-am schimbat părerea, a răspuns Gideon, luând și el poziția de început.

Alex a scuturat din cap:

— Ești frati-miu. *Te cunosc*. Ce ai de gând?

Gideon a tras un swing leneș. Alex s-a ferit cu ușurință, răspunzând tot cu un swing. Mult mai puternic însă. Gideon l-a blocat, apoi a făcut un pas în lateral.

— E o fată drăguță cu o moștenire frumoasă. Toată lumea știe că își caută un soț. M-am gândit să-mi încerc norocul.

— Ți-ar plăcea profund.

Alex a mai tras un swing – rapid și furios de data asta. Gideon a sărit înapoi în ultima clipă, aerul stârnit de pumnul fratelui său clătinându-i șuvițele de păr căzute pe frunte.

— *Ce mi-ar plăcea?*

— Să fii soțul ei, a răspuns Alex, lăsându-și pumnii jos. Vei fi nevoit să participi la petrecerile ei, să îi distrezi și impresionezi musafirii. Iar tu îi disprețuiești pe acei oameni.

Gideon a urmat exemplul fratelui, lăsând pumnii în jos.

— Poate voi reuși să învăț să-i simpatizez.

Un sentiment de disperare s-a putut citi preț de o clipă pe chipul lui Alex, făcându-l pe Gideon să se simtă vinovat până în străfunduri.

Alex și-a lăsat brațele să atârne flasc pe lângă corp.

— Cei ca Rune nu se combină cu indivizi de teapa ta.

În acea clipă, Gideon a simțit cum sentimentul de vinovăție se evaporă.

Știa exact ce vrea să spună Alex. „Indivizii de teapa lui” erau dereglați, defecti. Murdari. Cei de teapa lui nu aveau ce căuta în sălile de bal în care se adunau oameni precum Alex sau Rune.

Gideon a simțit cum i se încleștează pumnii.

— Zău?

— Da, a răspuns Alex, ochii lui aurii părând să producă scânteii electrice.

— Luminează-mă atunci. Cu ce fel de oameni se combină fete precum Rune? Cu tipi ca tine?

Gideon și-a ridicat pumnii.

— Cu bărbați care stau pe margine, în umbră, prea temători să obțină ce-și doresc? Te-ai obișnuit atât de mult să-ți pice totul în gură, încât acum îți imaginezi că și ea ți se va oferi singură, pe tavă, nu-i așa?

Alex i-a tras un croșeu.

Gideon a simțit o durere puternică în falcă.

A făcut câțiva pași clătinați înapoi, atingând corzile. Simțea deja pe limbă gust de sânge. Urechile îi țiuiau, în vreme ce se prindea cu mai multă putere de corzi, ca să nu cadă în fund.

„Pe asta am meritat-o”, și-a spus când a dat să scuipe sânge.

Străduindu-se să scape de durere, și-a îndreptat spattele și l-a zărit pe Alex afară din ring, luându-și cămașa și îndepărtându-se.

— Alex! l-a strigat. Alex, haide bre! Nu am...

Doar că ușa sălii de box tocmai se închidea în urma fratelui său.

— La naiba!

Simțea că rostise niște cuvinte în care nu credea. Dar poate nu chiar *deloc*.

Alex îl lovise cu precizie în locul cel mai vulnerabil, așa că Gideon ripostase. Ceea ce nu era în regulă, dat fiind că erau frați.

În plus, el era fratele mai mare. Prin urmare, ar fi trebuit să-și protejeze fratele mai mic. Să încaseze pumni, chiar dacă chiar de la Alex.

Dezgustat de sine însuși, singur în mijlocul ringului de box, Gideon și-a lăsat capul pe spate. A închis apoi ochii și a slobozit un suspin adânc.

Alex avusese dreptate.

— Sunt un rahat cu ochi.

OPTSPREZECE

RUNE

A DOUA ZI ERA ORGANIZAT UN PRÂNZ festiv cu ocazia logodnei Charlottei Gong. Rune acceptase invitația cu multă vreme înainte să primească telegrama de la Gideon. Prin urmare, se simțea obligată să participe. Dar avea timp suficient să se vadă și cu Gideon.

Așadar, în zorii zilei, s-a urcat pe cal și s-a îndreptat spre capitală, neștiind nimeni unde se ducea.

După ce a priponit-o pe Lady într-unul dintre grajdurile din Orașul Vechi – stârnind privirile surprinse ale grăjdarilor, neobișnuiți să găzduiască cai de rasă –, s-a îndreptat spre Strada Prudenței.

Când a găsit-o, tocmai trecuse puțin de ora zece, iar strada forfotea de activitate. Un fum negru se ițea pe hornuri, iar izul de cărbune ars venind dinspre fabrici plutea prin aer, combinându-se cu tocmelile pietarilor. Diverși muncitori îi aruncau priviri curioase, în vreme ce ea se străduia din răputeri să nu se pună în calea nimănui. Privea clădirile ponosite, cu odăi de închiriat, observând crăpăturile apărute printre cărămizile maronii și fațadele care păreau să cerșească o mână de var.

Bunul comandant îi oferise lui Alex Thornwood Hall, reședința de vară a Cressidei, drept mulțumire că o ucisese pe mezina surorilor Roseblood. Gideon făcuse însă mult mai multe servicii noii republici – îi condusesese pe revoluționari

în palat, le ucisese pe cele două surori mai mari ale Cressí-dei și își dedicase viața vânătorii de vrăjitoare. Cu siguranță, comandantul îi oferise drept mulțumire căpitanului tot ce acesta și-ar fi putut dori. Așadar, de ce Gideon locuia *tocmai aici*?

Rune a zărit numărul 133 pe o ușă aflată lângă o vitrină bătută în scânduri. Când s-a apropiat ca să bată la ușă, i-au atras atenția literele șterse ale firmei:

DUETUL SHARPE CROITORIE ȘI CASĂ DE MODĂ

— Ah! a exclamat în șoaptă.

Deodată, ușa prăvăliei s-a deschis, Gideon făcându-și, impunător, apariția în prag.

„Te-ai născut așa, malac?”, l-a întrebat în gând. „Sau cândva ai fost și tu mic și fragil ca noi, ceilalți?”

Gideon purta niște pantaloni obișnuiți și o cămașă albă cu mânecile suflecate până la cot. Peste umeri avea petrecut un metru de croitorie.

— Ai întârziat.

„Nu am depășit sfertul academic”, i-a răspuns ea în gând, în vreme ce el se dădea laoparte, făcându-i loc să intre în prăvălie.

În loc să o conducă până la apartamentul de la etaj, Gideon i-a arătat o ușă aflată la stânga, dincolo de care se afla atelierul întunecat care cândva le aparținuse celor mai renumiți creatori de modă din istorie. Simțea cum tremură toată de nerăbdare.

În pofida faptului că era prietenă cu Alex, nu vizitase niciodată locuința familiei Sharpe. Bunica îi interzisese să se ducă în acel cartier. „E o zonă periculoasă, murdară și care colcăie de infractori”, îi spunea, ori de câte ori Rune protesta. „Nu e pentru oameni ca noi.”

Toate ferestrele prăvăliei erau bătute în scânduri, câteva raze de soare strecurându-se printre ele. În vreme ce ochii i se obișnuiau cu semiobscuritatea, se străduia să nu se uite la pânzeturi, la trusele de cusut, la tipare – toate zăcând împrăștiate peste tot, de parcă nu ar fi valorat mare lucru.

Gideon trebuie să le fi moștenit de la părinți.

„Dar de ce le păstrează?”, s-a mirat ea.

Era evident că nimeni nu le mai atinsese de multă vreme.

„Sun și Levi Sharpe au stat cândva chiar în locul în care mă aflu eu acum”, s-a gândit Rune, imaginându-și-i pe cei doi aplecați deasupra mesei lungi de lucru, schițând modele noi în miez de noapte sau cosând până când simțeau că nu mai pot deschide ochii, apoi suflând în lumânări și ducându-se la culcare.

— Asta, a spus Gideon stând în dreptul mesei de lucru, e soluția mea pentru problema ta.

Rune s-a apropiat de el, uitându-se la caietul de schițe rămas deschis pe masă. O lampă cu gaz ardea lângă acesta, luminând paginile. Fata a făcut imediat ochii mari, apropiindu-se și mai mult de masă.

Cineva o desenase pe ea, *pe Rune Winters*, pe hârtie, îmbrăcând-o în cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse vreodată: mâneci-pâlnie din dantelă; un decolteu generos; un corsaj bine mulat pe corp având un model brodat cum nu mai văzuse; o fustă în formă de A ale cărei poale aproape că măturau pământul.

A deschis gura, dând să spună ceva, doar ca să o închidă la loc. Gideon s-a întins să dea pagina, arătându-i schițele detaliate ale fiecărei părți componente: mâneci, corsaj, spatele din dantelă – până și niște pantofi din mătase asortați.

— Asta e...?

— E ce am de gând să croiesc pentru tine. O rochie pentru Dineul Savanților.

Rune tot nu reușea să înțeleagă.

„E vorba despre o farsă, nu-i așa?”

Pretendenții îi mai făcuseră, în trecut, cadouri, dar întotdeauna fusese vorba despre flori, bijuterii sau plimbări cu caleașca. Nimic asemănător cu... asta. Cu o rochie creată *special* pentru ea.

Rune a simțit un fel de fluturat în zona stomacului, de parcă un stol de păsări tocmai și-ar fi luat zborul. Se căznea din răspuțeri să-și reprime zâmbetul larg care amenința să i se contureze pe față.

— Gideon..., ești sigur?

— Absolut. Mai am nevoie de un singur lucru.

Se simțea dispusă să-i ofere orice de dragul rochiei desenate pe paginile caietului de schițe.

— De măsurile tale.

— Ah, a spus ea, uitând brusc de zâmbet. Da, desigur.

Singura persoană care îi mai luase vreodată măsurile era croitoreasa ei.

— Dar dacă nu te simți în largul tău...

— Nu, nu! Mă simt perfect! s-a căznit ea să zâmbească, gândindu-se ce presupune luarea măsurilor: să rămână doar în lenjerie intimă de față cu Gideon Sharpe.

A înghițit în sec, simțind cum îi crește temperatura. Dacă își dorea rochia, trebuia să-i permită acestui nemilos vânător de vrăjitoare să se apropie de ea suficient de mult să-i vadă toate defectele; să-i măsoare colăceii și cutele pe care de obicei le ținea dosite – nu pentru că ar fi avut de ascuns niște cicatrici, ci pentru că era, pur și simplu, o persoană sfioasă.

„Ia stai așa”, s-a gândit Rune, uitându-se la caietul de schițe cu ochi mijiiți. „Deci despre asta e vorba.”

Nu era un gest frumos. Nu era vreo soluție pentru problema ei.

„El, de fapt, vrea să vadă dacă nu cumva am pe piele niște cicatrici argintii.”

Rune simțea privirea întunecată a lui Gideon abătută asupra ei. Când și-a ridicat capul și l-a privit în ochi, și-a amintit cu cine avea de-a face. Bărbatul din fața ei nu era un pretendent – sau nu unul adevărat. Iar schița din caiet rezolva problema *lui*. Nu pe a ei.

„Sau cel puțin așa crede el.”

Zâmbetul ezitant de mai devreme a lăsat loc unuia candid.

Ea nu avea nicio cicatrice argintie. Iar dacă el nu va găsi vreuna, nu va mai avea niciun motiv să continue să o suspecteze.

Plină acum de încredere – pentru că, la urma urmelor, era un joc la care se pricepea de minune –, și-a desfăcut nasturii jachetei de lână, dându-și-o jos de pe umeri.

— Unde e cabina pentru probe?

Gideon a avut un moment de ezitare, de parcă și-ar fi dat seama că planul nu va funcționa. Când Rune l-a privit în ochi, provocându-l tăcută să lase garda jos, a dat semne că își regăsise încrederea. Ținând caietul de schițe în mână, a condus-o în partea din spate a atelierului, acolo unde o oglindă mare, în triptic, îi reflecta imaginea. În centrul încăperii se zărea un podium.

Bucuroasă că lenjeria ei intimă era de cea mai bună calitate, Rune și-a desfăcut nasturii de la bluză.

Gideon a dat să se întoarcă cu spatele.

— Dacă ai nevoie de puțină... Ah!

Fata începuse deja să se dezbrace. Privirea lui s-a îndreptat spre sutienul din dantelă, rămânând o vreme fixă, înainte de a reveni scurt la chipul ei. Gideon a simțit cum încep să-i dogorească obraji.

— E în regulă așa? a întrebat Rune străduindu-se să nu se hlizească.

Gideon a clătinat scurt din cap, întorcându-se cu spatele. Așezând caietul de schițe pe o poliță plină cu metraje de tul alb, l-a deschis cu gesturi lente la o pagină goală.

Rune și-a desfăcut șireturile bocancilor de călărie, apoi și-a dat jos fără grabă pantalonii, încântată de neașteptatul acces de sficiune al lui Gideon.

— Ai făcut asta des pe vremea când îți ajutai părinții?

De parcă și-ar fi dat seama că Rune rămăsese în lenjerie intimă, Gideon nu s-a întors cu fața spre ea, preferând să-și dreagă glasul și să întrebe:

— Ce anume?

— Să iei măsurile clienților.

— Nu am luat decât măsurile Cressidei.

Acest răspuns a părut să-l readucă cu picioarele pe pământ. Și-a luat metrul de croitorie din jurul gâtului și s-a întors ca să o confrunte, având grijă să se uite doar la chipul ei. Nu și-a coborât privirea mai jos nici măcar un centimetru.

— Gata?

— Mda, a răspuns Rune, topăind pe călcâie ca să se încălzească.

Gideon s-a apropiat de ea cu lampa.

— Voi începe de sus și apoi cobor treptat.

Rune știa la ce se referă, dar felul în care rostise cuvintele o făcuse să și-l imagineze coborând într-o manieră... mai puțin verticală. Se pare însă că nu numai ea sesizase ambivalența. Gideon a încremenit brusc, a deschis gura, dând să-și clarifice intențiile, apoi a tușit.

A așezat lampa pe podium, cuprinzând trupul lui Rune într-o lumină caldă — „Ca să-mi pună în evidență *cicatricile*”, și-a spus Rune în gând —, apoi s-a pus pe măsurat.

Degetele lui se mișcau cu iuțeală, indicându-i lui Rune cât de dibace e. Nu se putea abține să nu compare mâinile

lui cu ale fratelui său. Alex avea mâini de muzician: palme mari, degete mlădioase. Elegante și frumoase ca un cântec.

Pe de altă parte, mâinile lui Gideon erau puternice și bătătorite. Niște mâini care puteau deopotrivă ține o armă sau arunca o vrăjitoare într-o celulă – atunci când nu luau măsurile unei fete, desigur.

Nici măcar o dată nu l-a surprins băjbâind sau atingându-i pielea. De parcă s-ar fi străduit din răzputeri să nu o atingă mai mult decât era necesar.

Pentru a-i distra atenția – și lui, și ei înseși – în vreme ce îi măsura bustul, Rune a spus:

– Mă mir că Alex nu mi-a spus niciodată ce croitor destoinic ești. Dacă hainele terminate arată precum schițele, te-aș fi angajat cu ani în urmă.

– Cress nu m-ar fi lăsat niciodată să lucrez pentru tine.

Felul în care rostise numele tinerei regine – „Cress”, nu „Cressida” – a făcut-o pe Rune să se simtă ciudat.

– Nu m-ar fi lăsat nici măcar să-ți vorbesc, a urmat el, îndepărtându-se ca să noteze ultima măsurătoare. La un moment dat, v-am servit ceaiul ție și prietenilor tăi, dar nu m-ai băgat în seamă.

Gideon a revenit lângă Rune, petrecându-i metrul peste talie.

– Asta se petrecea la Thornwood Hall, în timpul uneia dintre petrecerile lui Cress.

Nereușind să-și aducă aminte, Rune și-a ridicat privirea, observând că fața lui Gideon se afla la numai câțiva centimetri de a ei, însă concentrată asupra metrului de croitorie.

– Dacă erai croitorul ei, de ce serveai ceai la petrecere?

A simțit cum strânsoarea metrului slăbește brusc, însă Gideon nu a trecut la următoarea măsurătoare.

— Pe vremea aceea locuiam la *Thornwood Hall*. Cress m-a mutat acolo de la palat ca să... ca să-i *satisfac* mai bine necesitățile. În seara în care a avut loc petrecerea, eram pedepsit, a spus Gideon, trecându-și o mână prin păr. Pentru că îmi neglijasem îndatoririle.

Rune s-a încruntat și mai tare, fiind cât pe ce să îl întrebe ce însemna că își neglijase îndatoririle, doar că Gideon a deschis gura primul:

— Urmează șoldurile.

Era limpede că nu voia să ofere mai multe amănunte. În vreme ce îi măsura circumferința în zona șoldurilor, făcând-o să-i simtă căldura trupului, Rune încerca să și-l amintească: o versiune mai tânără a lui Gideon Sharpe, care îi reumplea paharul în vreme ce ea stătea la bârfe cu prietenii.

Doar că nu și-l putea aminti, ceea ce a făcut-o să simtă o umbră de vinovăție strecurându-i-se în inimă.

„Dar, de fapt, de ce ar trebui să mi-l amintesc?”, s-a întrebat Rune amintindu-și de poreclă. „Cress”. Oare el era singura persoană care o numea în felul acesta pe regină?

Când Gideon s-a îndepărtat ca să noteze măsura din zona șoldurilor, Rune l-a întrebat:

— Eu nu am cunoscut-o prea bine pe Cressida. Cum era?

Gideon a rămas o vreme aplecat deasupra caietului, fără să noteze nimic și fără să-i răspundă lui Rune la întrebare.

— Era... superbă, a spus el într-un târziu. Și ademenitoare, a urmat, de parcă ar fi re trăit un vis. Și puternică.

Rune și-a adus brusc aminte de bârfele despre Cressida și iubitul de condiție joasă. Niște bârfe pe care le considerase pură fantezie. Acum însă se întreba dacă nu conținuseră o doză de adevăr.

Gideon spusese că trăise la reședința de vară a Cressidei, iar el, cu siguranță, era un tânăr chipeș.

„Dacă tipii posomorâți, meditativi și brutali sunt pe gustul tău”, și-a spus Rune încruntându-se.

Felul în care Gideon vorbea despre mezină Roseblood i se părea foarte ciudat. De parcă regina i-ar fi fost prietenă – o persoană pe care apucase să o cunoască bine, cu toate că el nu fusese decât un simplu servitor.

Sau poate că între cei doi se legase o relație intimă.

S-a foit, simțind cum imaginea celor doi împărțind același pat îi provoacă un fior neplăcut. Dacă Gideon fusese iubitul reginei vrăjitoare, Rune ar fi trebuit să se comporte cu mult mai multă băgare de seamă, pentru că era posibil ca el să observe până și cele mai mici indicii incriminatoare.

— Ai auzit de cănișoarele² care cresc prin mlaștinile de pe insulă?

Cu toate că Gideon își întorsese fața spre ea, între ei se interpuneau câțiva pași. Rune stătea în lumina lămpii, purtând în continuare doar lenjeria cu danteluță. Gideon, complet îmbrăcat, rămăsese în partea întunecată a odăii pentru probe. Cu toate acestea, el părea să fie persoana vulnerabilă.

— Acele flori purpuriu-închis care ademenesc și mănâncă gâze? l-a întrebat ea.

Gideon a clătinat din cap.

— Așa era și Cress: frumușică de la distanță, ademenuindu-te să te apropii. Iar tu, ca un idiot, ești fericit să o faci.

Gideon se uita undeva peste umărul lui Rune, în ochii lui putându-se zări o expresie bântuită.

— Abia după ce te ademenea își arăta adevărata natură. Doar că pentru tine era deja prea târziu.

Gideon a privit-o pe Rune în ochi.

— Deja te mânca de viu.

2 Cănișoară (bot.) – v. mai multe aici: <https://incredibilia.ro/planta-carnivora-care-se-hraneste-cu-pui-de-salamandra/>

NOUĂSPREZECE

GIDEON

LA ÎNCEPUT, ATRACȚIA fusese reciprocă. O cunoscuse pe Cressida Roseblood când se dusesse cu mama lui la palat ca să livreze o rochie. În vreme ce mama stătea de vorbă cu cele două regine mai mari, Gideon a așteptat pe hol, știind cât de mult conta momentul respectiv. Dacă reginelor surori le-ar fi plăcut hainele create de părinții lui, Analise și Elowyn ar fi urmat să-i angajeze pe soții Sharpe ca maeștri croitori ai curții regale.

Iar Sun și Levi ar fi primit un salariu de invidiat.

Situația materială – și nu numai – a familiei s-ar fi schimbat radical.

Când Cressida și-a făcut apariția în compania slujnicelor, Gideon stătea sprijinit cu spatele de perete. Nedându-și seama cine e, a măsurat-o cu privirea, admirându-i părul ivory, ochii azurii și trupul mlădios.

Cressida s-a oprit, întorcându-se cu fața spre el. S-a apropiat zâmbitoare de tânărul necunoscut, întrebându-l cum îl cheamă, apoi a stat de vorbă cu el. Gideon era complet subjugat de frumusețea ei, flatat de faptul că regina flirta cu el și, mai presus de orice, surprins că e tratat ca de la egal la egal.

Cressida s-a îndepărtat abia în clipa în care și-a făcut apariția mama lui, părând uluită și spunând că tocmai semnase contractul.

— Atunci presupun că ne vom vedea des.

Gideon încă își amintea cum îi tresăltase inima auzind aceste cuvinte și observând privirea pe care Cressida i-o aruncase înainte de a se îndepărta.

La început, totul s-a desfășurat agale. Odată ce familia lui s-a mutat la palat, Cressida a început să-l invite să se plimbe cu ea prin grădini sau, călare, pe plajă. A început să o însoțească diminețile la micul-dejun servit pe terasă.

Își furau câte un sărut prin încăperile pustii ale palatului, mângâindu-se reciproc.

Pe vremea aceea, totul părea un vis — prea frumos ca să fie adevărat.

Și chiar era.

— Gideon?

Glasul lui Rune i-a întrerupt rememorările. Preț de o clipă, încă rămas pe jumătate în propriul trecut, Gideon nu a văzut-o pe Rune Winters stând pe podiumul din fața lui, ci pe Cressida Roseblood. Urmărindu-l cu ochii de leoaică. Întrebându-se dacă are chef să se joace cu prada ei înainte de a o devora sau dacă nu ar fi mai bine să se repeadă cu colții direct la jugulară.

Gideon simțea cum îi bubuie inima în piept și cum îi transpiră palmele.

— S-a întâmpla ceva? E totul în regulă?

Glasul lui Rune l-a readus complet la realitate.

„Cressida e moartă”, și-a spus el în gând. „Fata asta care stă pe podium e altcineva.”

Rune a coborât, apropiindu-se fără grabă de el.

Gideon a făcut, din instinct, un pas în spate.

Rune s-a oprit, mușcându-și buza de jos, de parcă i-ar fi observat neliniștea, dar neștiind cum ar putea să i-o risipească.

„Revino-ți odată, Sharpe!”

Gideon și-a dres glasul:

— Scuze! Da. Totul e în regulă. Nu ar fi trebuit să deschid subiectul.

— Dar eu am fost cea care l-a deschis, a răspuns ea, studiindu-l cu o privire înnegurată. Dacă simți nevoia să vorbești despre asta...

— Aș prefera să n-o fac.

Unde îi stătuse mintea? Rune nu era absolut deloc persoana potrivită să-i destăinuie cele mai rușinoase secrete personale. Doar era regina bârfelor însăși, capabilă să-i distrugă reputația cu o singură vorbă aruncată în treacăt.

Oare de ce vorbise atât de mult?

— Bine, a răspuns Rune, cuprinzându-se înfrigurată cu brațele.

Tocmai își dăduse seama că tremură. Evident. În atelier era frig, iar ea rămăsese doar în chiloți și sutien.

„Idiotule!”, a exclamat Gideon în gând, scoțând o pătură din cufărul de lângă perete.

Era chiar pătura pe care mama lui o folosea pe vremuri să se încălzească atunci când era nevoită să lucreze până târziu în zilele geroase de iarnă. Gideon s-a apropiat de Rune și i-a aruncat pătura pe umeri.

— Încă o măsurătoare și am terminat.

Rune a clătinat din cap. În vreme ce Gideon se apleca, punând unul dintre capetele metrului de croitorie pe podea, lângă călcâiul ei, i-a cercetat cu privirea picioarele netede, căutând vreo cicatrice argintie, exact cum procedase și cu restul corpului. Doar că nici de această dată nu a descoperit nimic. Picioarele ei erau perfecte, încât acum lui Gideon îi era greu să-și desprindă privirea de pe ele.

Nu găsisese nici măcar un milimetru de piele cicatrizată. Însuși faptul că se dezbrăcase în fața lui și stătuse atâta vreme să îi fie luate măsurile îi dovedea lui Gideon, cu asupra de măsură, că nu avea ce să găsească.

Poate că se înșelase. Poate că Rune Winters nu era Molia.

— Ține piciorul puțin pe metru, a spus el.

De cum Rune a călcat pe capătul metrului de croitorie, Gideon l-a ridicat până la nivelul creștetului ei, ținându-l întins și apoi citind măsurătoarea. Fata era cu treizeci de centimetri mai scundă decât el.

În vreme ce îi nota înălțimea în caiet, a auzit-o cum se apropie de rafturi.

— Astea nu sunt...?

Gideon s-a întors cu fața spre ea, zărind-o înfofolită în pătura de lână care îi ajungea până la coapse. Părea complet nederanjată de privirea lui, în vreme ce trecea în revistă vechile caiete de notițe ale mamei lui, de parcă a sta pe jumătate dezbrăcată în aceeași încăpere cu el ar fi fost cel mai firesc lucru cu putință.

A înghițit în sec, străduindu-se să nu se mai uite la picioarele ei.

— Caietele de schițe ale mamei, a spus el, lărgindu-și gulerul cămășii. Acolo se află toate modelele create de ea.

— Caietele de schițe ale ma...?

Rune și-a întors brusc fața spre el, privindu-l cu ochii cât cepele.

— Crezi că aș putea să...?

— Te rog.

Zâmbetul care a înflorit pe chipul ei l-a făcut să simtă cum îi fâlfâie niște fluturași prin stomac.

Rune a luat toate caietele de pe raft, le-a mutat pe masa de lucru, formând un teanc și apoi așezându-se pe un scaun.

În vreme ce sorbea cu privirea desenele, dând cu gesturi atente paginile, pe chipul ei se putea citi un amestec de uluială și respect. Părea o ființă aproape inocentă. Gideon

a mutat lampa pe masă pentru ca Rune să poată vedea mai bine.

În acea zi fusese foarte atent să nu o atingă, amintindu-și vorbele pe care i le spusese fratele lui în ringul de box. Amintindu-și cine e ea. Și cine e el.

„Te situezi pe o treaptă inferioară față de ea”, și-a spus Gideon.

Și-a tras și el un scaun, așezându-l în cealaltă parte a mesei.

Imediat și-a dat seama că făcuse o greșală.

Din acel loc putea vedea perfect decolteul adânc al sutienului ei, dantela delicată lăsând foarte puțin spațiu de manevră imaginației. Tocmai îi măsurase circumferința din zona bustului, așa că nici el nu înțelegea de ce deodată dădea atâta atenție acestui amănunt. Motiv pentru care și-a îndreptat atenția spre linia gâtului ei.

Dar dacă într-adevăr s-ar fi curtat...

Dacă ar fi fost *împreună*...

Gideon și-a alungat rapid aceste gânduri din minte:

„Nu ți-ai învățat deja lecția de la prima vrăjitoare care te-a atras în mreje?”

El și Rune nu vor forma niciodată un cuplu. Dacă ea era Molia, acest flirt – asta dacă putea fi numit „flirt” – se va încheia în clipa în care el o va aresta, iar Rune va fi epurată. Iar dacă ea nu era Molia, el urma să se dea laoparte, sperând ca fratele lui să-și adune în sfârșit curajul necesar pentru a obține ce își dorea.

Adică exact așa cum ar fi trebuit să stea lucrurile.

Când Rune l-a surprins holbându-se la ea, Gideon și-a ferit privirea – prea târziu însă. În clipa următoare, privirile lor s-au intersectat iar.

Cu gesturi încete, Rune a închis caietul și s-a ridicat de pe scaun.

— Cred că ar trebui să-ți înapoiez asta, a spus ea, ocolind masa, lăsând pătura să-i cadă de pe umeri și apoi întinzându-i-o.

Apoi fata s-a așezat cu fundul pe masă chiar lângă el, începând să-și bălângăne picioarele.

Se străduia din răputeri să se uite doar la față, deși tot ce își dorea în acel moment era să se poată holba la picioarele ei.

Luând de pe masă caietul în care Gideon notase măsurile ei, Rune a dat paginile până a ajuns la schița rochiei concepute special pentru ea. Și-a trecut degetele peste liniile desenului exact așa cum, puțin mai devreme, privirea ei urmărise contururile schițelor făcute de mama lui.

Gideon reușise să o încânte. Acest lucru i se citea lui Rune, cu limpezime, pe chip.

Lui însă nu îi plăcea ce îi provoca acest fapt. Se simțea înfierbântat. Simțea cum inima lui începe să se dezghețe.

Nu ar trebui ca eforturile lui de a o face fericită pe Rune să îi stârnească asemenea reacții.

— Ce faci în după-amiaza asta? l-a întrebat ea, atingându-i cu vârful degetului nasturele de sus al cămășii. La prânz trebuie să mă duc la o masă, dar după aceea... În apropierea Conacului Wintersea există o plajă liniștită unde din când în când mă duc să călăresc. N-ai vrea să mă însoțești?

— Nu pot, a reușit el să îngaime, trăgându-și pătura în poală. Azi am de lucru.

Rune și-a lăsat, dezamăgită, bărbia în piept. Nedorindu-și să pară că o refuză, Gideon s-a grăbit să adauge:

— În funcție de cum va decurge transferul din seara asta, s-ar putea să mă eliberez mai devreme. Aș putea să mă văd cu tine după aceea.

Rune și-a îndreptat iar privirea spre el.

— „Transferul din seara asta”?

Gideon a clătinat din cap:

— Eu și Laila trebuie să transferăm o vrăjitoare în temnița palatului.

Rune și-a coborât privirea.

— E departe? Locul de unde o aduceți, vreau să spun, a întrebat ea, desfăcându-i încet nasturele de la cămașă, în vreme ce lui Gideon îi venea să o tragă spre el și să o așeze în poală.

„Concentrează-te, imbecilule!”

— Nu e prea departe. Acum e închisă într-o mină veche de lângă portul Seldom.

— Înțeleg, a răspuns Rune, ținându-și buzele și trecând la următorul nasture. În seara asta va fi un bal mascat la familia Creed. Ne putem întâlni acolo după ce-ți termini treaba.

Gideon se căznea să își țină mâinile acasă, în vreme ce palmele îl mâncau din pricina păturii de lână.

— Mă voi strădui să ajung.

Rune a zâmbit în clipa în care a dat drumul nasturelui fără să-l desfacă. Înainte de a coborî de pe masă, s-a aplecat spre el, atingându-i obrazul cu nasul.

— Îți mulțumesc pentru rochie, Gideon.

Auzindu-și numele rostit de ea, Gideon a simțit cum îl străbate un fior. A strâns pumnii, simțind că nu se va mai putea abține multă vreme.

— Cu plăcere, a bâiguit el.

Când Rune s-a îndepărtat și a început să se îmbrace, a hotărât să nu se uite la ea cum își pune pantalonii, preferând să-și aranjeze propria ținută.

DOUĂZECI

RUNE

DUPĂ CE A FĂCUT ACT DE PREZENȚĂ la prânzul Charlottei, Rune s-a grăbit să revină la Conacul Wintersea, în tot acest timp nereușind să-și șteargă zâmbetul care i se întipărise pe față. Nici măcar norii cenușii de la orizont nu i-ar fi putut strica dispoziția.

Fusesse atât de ușor! Nu îi venea să creadă cu câtă ușurință Gideon destăinuise locul în care se afla Seraphine. Pentru asta totuși fusese nevoită să se dezbrace aproape de tot.

„A meritat.”

Gideon, a hotărât ea, era pretendentul pe care îl va accepta.

Abia când a dat năvală în propriul dormitor și a început să se schimbe în grabă și-a adus aminte ce spusese el despre mezina dintre reginele vrăjitoare.

„Cressida nu m-ar fi lăsat niciodată să lucrez pentru tine.”

Rune a simțit cum degetele i se încâlcesc printre șireturile pantalonilor de călărie.

„În seara în care a avut loc petrecerea, eram pedepsit.”

Nu îi oferise mai multe amănunte, iar ea nu avea de unde să știe care era, de fapt, adevărul. Poate că fusese pedepsit pentru vreo faptă cu adevărat reprobabilă. Sau poate că Gideon mințise.

Însă își amintea de privirea lui chinuită. De felul în care se dăduse brusc laoparte, când ea se apropiase, de parcă ar fi crezut pentru o clipă că e, de fapt, Cressida. În plus, se vedea că îi e frică.

„Așa era și Cress: frumușică de la distanță, ademenindu-te să te apropii de ea. Abia după ce te ademenea își arăta adevărata natură. Doar că pentru tine era deja prea târziu. Deja te mânca de viu.”

Rune s-a înfiorat.

Dar fiecare poveste are două fațete. Și de vreme ce Cressida era moartă și nu o mai putea spune pe a ei, nu era corect să-l creadă pe Gideon pe cuvânt.

Și-a propus să nu se mai gândească la Gideon și să se îmbrace până la capăt.

În vreme ce își puneă un pulover cu glugă, se întreba dacă nu ar fi bine să-i trimită un mesaj lui Verity. Unul dintre vapoarele ei urma să ridice ancora în zori, iar dacă operațiunea din acea noapte ar fi avut succes, intenționa să o urce pe Seraphine la bord. Ceea ce însemna că nu va reuși să ajungă la petrecerea familiei Creed, iar atunci va avea nevoie de Verity și de Alex ca să-i fabrice un alibi.

Dar, dacă ar fi trimis un mesaj conținând aceste informații, ar fi riscat ca biletul să cadă pe mâini nepotrivite, așa că s-a hotărât să nu scrie nimic, îndreptându-se călare direct spre portul Seldom.

DOUĂZECI ȘI UNU

GIDEON

— RUNE WINTERS NU ARE nicio cicatrice argintie, i-a spus Gideon lui Harrow în vreme ce amândoi urcau treptele de marmură.

Harrow a ridicat una dintre sprâncenele ei subțiri:

— Constat că te-ai mișcat cu mare iuțeală.

— Nu e ce crezi tu, s-a grăbit el să răspundă. Aveam nevoie de măsurile ei pentru o rochie pe care intenționez să i-o croiesc.

Harrow și-a ridicat sprâncenele și mai sus pe frunte.

— Tu, dragul meu prieten vânjos, ești mai deștept decât mi-aș fi imaginat.

Au trecut pe sub o intrare străjuită de două coloane, pășind în cartierul general al Gărzilor Sângelui. Pe vremea când încă găzduia Biblioteca Regală, clădirea era plină cu propagandă vrăjitoarească, cărți mincinoase de istorie și zeci de mii de cărți de magie. Gideon își amintea de busturile vrăjitoarelor celebre care străjuiau aripile clădirii, precum și tablourile cu rame aurite înfățișând epoca de aur a vrăjitoarelor. Între timp, toate dispăruseră, fiind distruse în primele zile ale noii republici.

— Dacă nu are cicatrici, nu o pot pune sub acuzare.

— Cât de atent te-ai uitat?

Gideon și-a amintit de atelierul de croitorie întunecat, având ferestrele bătute în scânduri și de trupul aproape gol al lui Rune stând în lumina lămpii.

— Lumina era destul de slabă, dar, crede-mă pe cuvânt, m-am uitat îndeaproape.

Memoria lui era asemenea unui robinet. Odată ce îl rotea puțin, nu mai putea opri șuvoiul. Amintirea curbelor trupului ei alb; dantela delicată a sutienului; aroma pielii ei...

Gideon o văzuse pe Rune aproape goală. Și *chiar se uitase* la ea. Prin urmare, știa că nu avea ce să găsească.

— E, pur și simplu, impecabilă.

— Era goală pușcă? s-a interesat Harrow.

— Poftim? Nici vorbă. Nimeni nu stă să fie măsurat în pielea goală.

— Păi atunci asta e problema. Molia Stacojie, cu siguranță, nu are cicatrici în locurile în care cineva le-ar putea zări. Cum altfel crezi că s-a fofilat în ultimii doi ani? Va trebui să o dezbraci complet.

Cuvintele au avut asupra lui Gideon efectul unui trăsnet, însă Harrow avea dreptate. Rune *nu* fusese complet dezbrăcată. Iar el o inspectase rapid, în lumina zgârcită a lămpii.

Gideon și-a trecut palma peste față.

Oare cum va reuși să o dezbrace complet pe Rune Winters?

— Poate că nu va trebui să o fac.

Harrow și-a dat ochii peste cap.

— Ai alt plan?

Cei doi au intrat în atriumul ce înconjură scara masivă, în spirală, care ducea la etaj. Deasupra, domul din sticlă, susținut de statuile celor șapte strămoașe sculptate în marmură, lăsa să se vadă un cer înnorat. Libertatea – ținând în mâini o pușcă ridicată. Milosârdia – cu stolul de porumbei

zburând spre cer. Înțelepciunea – având o bufniță pe umăr și o carte deschisă în mâini...

— Îți mai amintești? l-a întrebat Harrow, oprindu-se în centrul atriumului.

Gideon s-a întors cu fața spre ea, observând că stă în locul în care dalele de marmură nu se potriveau.

— Pe vremuri exista un copac care creștea chiar aici, a spus ea, rămânând apoi o vreme tăcută. Ajungea până la cel de-al treilea etaj.

Gideon a clătinat din cap. Îl doborâseră insurgenții la scurtă vreme după izbucnirea Revoluției, apoi îl ciopârțiseră, smulseseră ciotul din pământ, iar la urmă arseseră tot.

— În fiecare primăvară, înflorea și rămânea înflorit vreme de o lună. Stăpâna mea, Juniper, adora să vină aici când petalele începeau să cadă, formând pe jos un covor alb, a spus Harrow înghițind melancolică în sec. Zicea că Amity însăși îl plantase aici și că oamenii clădiseră biblioteca în jurul lui abia peste câteva secole.

Gideon nu o mai auzise niciodată vorbind despre vrăjitoarea la care ucenicise.

— A fost epurată? a întrebat el, readucând-o cu picioarele pe pământ.

Harrow a început să pășească iar, îndreptându-se grăbită spre trepte.

— Nu.

Când Gideon a ajuns-o din urmă, o tăcere grea s-a așternut între ei. Dacă Juniper nu fusese epurată, atunci, cu siguranță, continua să trăiască cine știe pe unde. Gideon se întreba dacă amintirea ei o bântuia pe Harrow așa cum cea a Cressidei îl bântuia pe el.

— Ea e cea care ți-a...? a arătat Gideon spre propria ureche.

Harrow a dus mâna la locul în care se aflase urechea ei înainte ca o vrăjitoare să i-o taie.

— Nu. Dar nici nu a făcut nimic ca să oprească mutilarea.

Oare ce alte acte de cruzime suferise Harrow din partea vrăjitoarelor? Și cum era posibil să nu știe – sau să nu-i pese – dacă fosta ei stăpână e vie sau moartă?

Era însă evident că Harrow nu dorea să dezvolte subiectul, pentru că imediat a trecut la altul.

— Mi-ai vorbit despre planul de a o prinde în capcană pe Rune Winters. Cel care nu presupune să o dezbraci în pielea goală. Crezi că va funcționa?

Zgomotul pașilor sincronizați se răspândea în ecou, în vreme ce urcau la primul etaj, acolo unde se afla biroul lui Gideon.

— În dimineața asta i-am strecurat o informație falsă. Harrow i-a adresat o privire surprinsă:

— Ah!

— I-am spus că există o celulă pentru vrăjitoare în apropierea portului Seldom.

— Și asta e rău?

— Păi nu există nicio celulă de închisoare lângă portul Seldom. Doar o capcană care o așteaptă pe Molia Stacojie.

Ochii aurii ai lui Harrow s-au căscat brusc. În vreme ce procesa informația, a zâmbit impresionată.

— Și tu crezi că Rune își va face apariția acolo.

— Habar n-am, dar, dacă o va face, voi pune mâna pe ea. Și, chiar dacă altcineva își va face apariția, voi ști că Rune e mână-n mână cu Molia, de vreme ce e singura persoană căreia i-am spus unde se află celula.

— Și dacă nu își va face nimeni apariția?

Gideon a slobozit un oftat.

— Atunci voi abandona această pistă, falsă, și mă voi despărți de Rune.

„Și voi spera ca fratele meu mai mic să-și regăsească curajul.”

DOUĂZECI ȘI DOI

RUNE

VECHEA MINĂ DE LÂNGĂ PORTUL Seldom se afla în vârful unei mici faleze înalte de circa o sută de metri. Clădirea părea să se surpe sub povara timpului.

Rune a sosit înarmată cu o vrajă de invizibilitate desenată cu sânge pe antebraț. O botezase *Plimbătorul de fantome* și era vraja pe care o folosea cel mai des în astfel de nopți. O crease ea însăși, combinând două dintre simbolurile găsite într-una dintre cărțile bunicii: cel al *vidului* și cel al *eschivării*. Nu o făcea propriu-zis să dispară – mai degrabă abătea atenția celor care s-ar fi uitat la ea. A descălecat de pe Lady cu circa cinci sute de metri înainte de destinație, pășind pe drumul de pământ. A lăsat iapa să pască într-un mic crâng, apoi s-a îndreptat spre mina care se întrezărea scăldată în razele argintii ale lunii.

Vântul și aerul sărat îi înțepau ochii – singura parte neacoperită. Îmbrăcată din cap până-n picioare în haine negre, își ascunsese părul sub glugă și își acoperise gura și nasul cu un șal moale. O cămașă neagră mulată pe corp și niște pantaloni la fel de strâmți îi ascundeau restul trupului, alături de cizmele din piele înalte până aproape de genunchi.

Felinarul atârnat la intrarea în mină se legăna în bătaia rafalelor de vânt, revărsându-și lumina peste gardianul sângelui care stătea de sentinelă. Pe măsură ce Rune se apropia de clădirea din piatră, a observat că ofițerul de serviciu era însăși Laila Creed.

Protejată de farmec, a scos din buzunarul secret un fluier subțire din argint, nu mai gros decât un stilou. Tot în acel buzunar ținea ultima fiolă plină cu sânge.

Apropiindu-se de Laila, a dus fluierul rece la gură și a produs trei note scurte, suflând cu putere. Notele erau prea înalte pentru urechile Lailei, însă Lady le-a auzit imediat.

Lady fusese cândva calul de paradă preferat al bunicii, care dresase iapa să răspundă la diferite comenzi trasate cu ajutorul fluierului, numerele de dresaj aducându-i iepei, de-a lungul anilor, o mulțime de distincții.

În întuneric, părând mai aproape decât era în realitate, Lady a slobozit un nechezat.

Auzindu-l, Laila și-a dus mâna la pistolul de la șold, mijindu-și ochii. Privirea ei a ricoșat dinspre locul în care se afla Rune, îndreptându-se către sursa nechezatului.

„Bine faci”, s-a gândit Rune. „Du-te și verifică. Mai bine să te asiguri decât să-ți pară rău că n-ai făcut-o.”

Aruncând o privire peste umăr, către intrarea în mină – o ușă arsă de soare, năpădită de licheni –, Laila s-a aventurat cu pași ezitanți în întuneric.

În clipa următoare, Rune a deschis ușa și a pășit înăuntru.

La intrare se afla o încăpere mică, lambrisată, cu două geamlâcuri, unul dintre ele fiind spart. Vechile scânduri i se mișcau sub tălpi. În mijlocul încăperii se zărea o gaură suficient de largă ca să poți arunca prin ea doi bărbați solizi. Capătul unei scări se ițea deasupra podelei.

Când a aruncat o privire, nu a zărit decât o beznă de nepătruns.

S-a încruntat, simțind cum începe să o mănânce pielea. Gardienii Sângelui deveneau tot mai creativi cu locurile de detenție, ceea ce îi îngreuna încercările de a descoperi unde erau ținute vrăjitoarele arestate. În mod normal însă, acolo ar fi trebuit să se afle mai mulți soldați.

Lăsându-se pe vine, s-a străduit să cerceteze cu privirea primul etaj al minei, reușind în cele din urmă să zărească o luminiță pălpâind undeva departe.

„E cineva acolo.”

Rune ezita, incapabilă să-și alunge senzația că totuși ceva era în neregulă. Dar, dacă Seraphine se afla acolo, jos, iar Rune ar fi plecat în clipa aceea, soldații ar fi transferat-o pe vrăjitoare la palat și poate că nu ar mai fi avut niciodată ocazia să o salveze.

Și dacă Gardienii Sângelui o transferaseră deja...

„Voi coborî puțin acolo și voi arunca o privire.”

A atins cuțitașul pe care și-l prinsese la coapsă, tăișul proaspăt ascuțit insuflându-i o brumă de curaj. Și-a pus picioarele pe fusceii scării și, în continuare protejată de vraja *Plimbătorul de fantome*, a coborât în întuneric.

Pe măsură ce cobora, aerul devenea tot mai rece și jilav, iar fusceii, tot mai alunecoși. De cum a atins pământul cu tălpile, s-a desprins de scară și și-a întors fața spre bezna neagră ca smoala, căutând cu privirea luminița caldă pe care o zărise mai devreme.

Imediat a simțit o pală de vânt. Cineva sau ceva se mișca prin întuneric.

A simțit cum i se zbârlește părul de pe ceafă.

„E o cursă”, i-a spus o voce interioară, înainte ca trupul să i se încordeze.

S-a răsucit pe călcâie, dând să se apuce cu mâinile de scară, însă o mână nevăzută a prins-o cu putere de încheietură.

— Te-am prins.

Rune a tras un pumn, însă din pricina întunericului nu își putea vedea atacatorul, așa că nu a lovit decât aerul.

Înainte să mai tragă unul, atacatorul a prins-o și de cealaltă încheietură, forțând-o să se pună în genunchi. Se zvârcolea îndurerată, în vreme ce era trântită la pământ, lovindu-se cu obrazul de o piatră rece. Apoi atacatorul s-a

pus pe ea călare, ținându-și genunchii de-o parte și de alta a coapselor ei și imobilizând-o complet.

Un miros de cedru proaspăt tăiat și de praf de pușcă i-a copleșit lui Rune simțul olfactiv.

— Habar n-ai de câtă vreme aștept ziua asta.

Vocea era pur și simplu inconfundabilă.

„Gideon.”

A simțit cum i se aprinde în piept o furie oarbă. Căpitanul îi întinsese o cursă, iar ea mușcase momeala.

„Sunt o idioată și jumătate.”

Iar acum reușise să o ținuiască la pământ exact în locul în care o așteptase.

Dar cum de o văzuse?

„Nu mă vede”, și-a dat ea seama.

Bezna care domnea în văgăună era atât de intensă, încât Gideon nu putea să vadă absolut nimic. Trebuie să o fi auzit cum coboară pe scară.

Dacă va supraviețui, trebuie să-și îmbunătățească vraja, ca să-i acopere și zgomotele.

— Prietena ta nu se află aici.

„Mi-am dat și eu seama de asta”, i-a răspuns Rune în gând, simțindu-se strivită sub greutatea bărbatului, care își pusese palmele peste omoplații ei, imobilizând-o.

Mâinile ei încă erau libere, însă, din pricina felului în care fusese ținută la pământ, nu putea ajunge la cuțit.

— Ți-a mâncat pisica limba, micuță Molie?

Lui Rune nici prin gând nu-i trecea să vorbească. Câtă vreme Gideon nu putea să o vadă, din pricina întunericului, mai avea o șansă să-și ascundă identitatea. Trebuia să aștepte ca el să slăbească strânsoarea, înainte de a încerca să se elibereze. Nu putea să o țină așa la nesfârșit.

„Dar dacă are o lampă?”

Plimbătorul de fantome o proteja câtă vreme nimeni nu știa că se află prin preajmă, abătându-le celor din jur privirea. Prin urmare, vraja o putea ajuta să-i abată lui Gideon

privirea, doar că el stătea peste ea. Știa *precis* unde se află Molia. Vraja nu îl mai putea înșela.

Iar dacă Gideon avea o lampă, în momentul în care ar fi aprins-o, tot ce avea de făcut era să îi dea gluga jos și să îi tragă fularul de pe nas și gură.

În clipa următoare s-a auzit o scăpărătură de chibrit, urmată de o lumină roșiatică, de tăciune, provenind de undeva din spatele ei.

„Nu!”, a exclamat Rune în gând, simțind un fior de panică străbătându-i șira spinării.

În vreme ce flacăra devenea tot mai luminoasă, Gideon a apucat gluga Moliei. În momentul în care ar fi tras-o, lăsându-i liber părul blond-auriu, inconfundabil, soarta i-ar fi fost pecetluită.

Cu toate acestea, pentru a ține lampa și a-i trage gluga *în același timp*, Gideon trebuia să-și ia mâinile de pe ea. Când a simțit că palmele lui nu îi mai apasă omoplații, s-a întins după cuțitul ascuns în zona coapsei.

A apucat mânerul cu degetele.

Gideon a tras de glugă, dezvelindu-i fruntea.

Rune a scos cuțitul din teacă și l-a împlântat cu putere, nepăsându-i unde îl nimerește. Important era să-i producă o rană cât mai adâncă.

Gideon a slobozit un urlet, rostogolindu-se de pe ea.

Eliberată, s-a ridicat în picioare și a început să alerge.

Nu mai fusese niciodată într-o mină. Nici măcar nu știa cum arată una, dar de un lucru era sigură: nu exista decât o ieșire, de care tocmai se îndepărta cu pași repezi.

A găsit repede sursa de lumină pe care o zărise mai devreme: o lampă care atârna la capătul unui tunel îngust. Tavanul era atât de jos, încât a fost nevoită să se aplece ca să nu se lovească cu capul de el.

În acele clipe se gândea la Verity și Alex. Ar fi trebuit să le urmeze sfatul și să-l evite cu orice preț pe căpitanul din Gărzile Sângelui.

„Doar că nu a câștigat partida”, și-a spus ea.

L-a auzit pe Gideon cum se apropie șontâc-șontâc, înjurând continuu. Câtă vreme nu reușea să pună mâna pe ea, încă mai avea o șansă să scape din încurcătură.

Dar, dacă ar fi prins-o, pentru ea ar fi urmat eșafodul. Gândul a făcut-o să alerge mai repede.

La capătul tunelului luminat se afla o altă scară, care ducea însă către nivelul inferior. Rune nu voia să intre în măruntaiele pământului, să se prindă și mai abitir în capcană, dar în clipa în care s-a uitat peste umăr, zărindu-l pe Gideon cum se apropie schiopătând de ea, și-a dat seama că nu poate face cale înapoi.

Așa că a coborât.

În al doilea orizont de mină era și mai frig decât în primul, iar pământul pe care călca era acoperit cu un deget de apă. A alunecat de câteva ori, fiind nevoită să se țină orbește de perete ca să nu cadă. Cum acolo nu se afla nicio lampă, nu vedea absolut nimic. A descoperit câteva tunele blocate, probabil surpate, trebuind să facă cale înapoi.

Pe măsură ce înainta, nivelul apei creștea.

Când a auzit în spate zgomotul făcut de cizmele lui Gideon pe scară, a simțit cum îi crește nivelul de adrenalină din sânge. Pășind cu greu prin apă, a reușit în cele din urmă să descopere, pipăind pereții, un alt tunel. Dacă ar fi luat-o pe acolo, ar fi reușit să se îndepărteze de vânător.

A călcat într-o baltă, cât pe ce să cadă în ea. A reușit în ultima secundă să-și recapete echilibrul, dându-se pe spate și lovindu-se de o piatră.

„Mina nu doar că se surpă”, s-a gândit, respirând sacadat, în vreme ce umezeala i se strecura în haine. „Este înghițită, în același timp, de mare.”

Apa inundase orizontul la care ajunsese Rune.

A încercat să se țină, pe întuneric, pe lângă pereții găurii inundate, cât pe ce să mai alunece o dată. Nu exista nicio margine pe care ar fi putut pași – doar o groapă inundată, fără fund. În spate se întindea tunelul prin care venise.

„O fundătură”, și-a spus.

În clipa următoare a zărit o lumină. Gideon intrase și el în tunel, îndreptându-se direct spre ea. Ținea lampa în mână și, pe măsură ce se apropia, cu atât mai mult se lumina mica cavernă în care se afla Rune.

A început să cerceteze împrejurimile, străduindu-se să gândească. Vraja rămăsese intactă și, de vreme ce Gideon nu era sigur că ea se află acolo, semnele vrăjite de pe încheietură continuau să-și facă treaba, abătând atenția căpitanului. Sau cel puțin așa spera.

Dar, chiar dacă vraja ar rezista în continuare, tot ce trebuia Gideon să facă era să continue să se apropie. Rune pur și simplu nu mai avea unde să se ducă. Spațiul era prea îngust ca să încerce să se strecoare pe lângă el.

Doar dacă...

S-a uitat la balta întunecată. Capătul unei scări se ițea câțiva centimetri peste suprafață, indicând faptul că gaura fusese cândva calea de acces spre cel de-al treilea orizont al minei.

Apa era tulbure, aproape măloasă. Nu putea să vadă nici ce se afla la un metru adâncime, cu atât mai puțin până la fund, chiar dacă lumina provenind de la felinarul lui Gideon devenea tot mai puternică.

Trăgându-și gluga peste ochi, a continuat să privească apa. Cu siguranță, era rece. Rece ca gheața. Oare ar fi în stare să-și țină respirația suficient de mult ca să rămână ascunsă? Habar n-avea. Dar, dacă își dorea ca Gideon să nu o înhațe, nu avea de ales. Era singura opțiune.

Aplecându-se, a apucat laturile alunecoase ale scării și a început să se scufunde încet, icnind din pricina temperaturii scăzute a apei. Se străduia să nu facă prea multe văturele. Între timp nu îl pierduse nici măcar o clipă pe Gideon din ochi, care însă nu o putea zări din pricina vrăjii. Privirea lui aluneca tot timpul pe lângă ea, îndreptându-se spre cotloanele întunecate ale cavernei.

Văzând așa, Rune a răsuflat ușurată.

Plimbătorul de fantome încă își făcea treaba, convingându-l pe Gideon că ea nu se află acolo.

„Dar mă va vedea de cum voi scoate capul din apă ca să respir”, și-a dat ea seama, uitându-se la semnele însângerate de la încheietură și știind că peste câteva clipe apa le va șterge.

Dar ce alternativă avea?

Înainte ca Gideon să ajungă la ea, Rune a tras adânc aer în piept și s-a scufundat în apa tulbure, folosindu-se de scară ca să coboare suficient de mult ca el să nu poată ajunge la ea.

Pe măsură ce se scufunda, simțea cum vraja slăbește treptat, pentru ca în cele din urmă să dispară complet.

Rune a deschis ochii, ridicându-și capul și așteptând să zărească ochii întunecați, malefici, ai vânătorului. Doar că apa era mult prea tulbure. Tot ce putea întrevedea era lumina slabă a felinarului.

S-a forțat să rămână nemișcată.

Apa rece îi rărise bătăile inimii. În scurtă vreme a simțit cum plămâni cerșesc aer, însă deasupra încă mai pâlpâia lumina lămpii, ceea ce însemna că Gideon încă se mai afla în cavernă.

Simțind cum o ard plămâni, a închis strâns ochii, căzându-se să mai reziste puțin, conștientă că nu va mai putea rămâne sub apă decât încă câteva secunde. Când a simțit că îi explodează pieptul, a deschis ochii și și-a dat seama că rămăsese înconjurată din toate părțile de o beznă deplină.

Căpitanul își luase lampa și plecase.

A dat drumul scării, a ieșit la suprafață și a început să respire cu nesaț.

În clipa următoare, două mâini puternice au înhățat-o, trăgând-o afară din apă.

DOUĂZECI ȘI TREI

RUNE

S-A IZBIT DE GIDEON, care o cuprinsese puternic, pe la spate, cu brațele.

— Dacă nu te-aș vrea moartă, i-a spus el, cu un glas grav, la ureche, aș fi tentat să-ți admir istețimea.

Rune a scrâșnit din dinți.

„Sunt de-a dreptul flatată, ce să zic...”

Lampa lui pur și simplu se stinsese. Iar în absența luminii, Rune nu putea vedea absolut nimic, dar îl simțea pe Gideon mai mult decât și-ar fi dorit: un trup solid, dominator, făcut parcă numai din mușchi. Nu părea să aibă nici măcar un centimetru pătrat de țesut moale. Lipită de el, simțea din plin diferența de gabarit dintre ei. Degetele lui îi cuprindeau complet, ca o cătușă, unul dintre bicepși.

Forța lui, combinată cu statura, i-ar fi asigurat un avantaj net în orice fel de luptă, așa că Rune a încetat să se mai zbată.

A rămas nemișcată în brațele lui, străduindu-se să-și recapete răsuflarea și să se repleze.

Gideon ardea ca o sobă, în vreme ce temperatura corpului ei scădea vertiginos. Apa rece îi ajunsese la piele, așa că avea senzația că e într-un sloi de gheață. Din fericire, căldura trupului lui o ajuta să reziste.

— Nici nu știi cât de bucuros sunt să te scot de aici în felul acesta.

Răsuflarea lui îi ardea parcă obrazul.

— Dar, dacă preferi să ieși pe propriile picioare, va trebui să-ți pun cătușele.

Lui Rune nici prin gând nu-i trecea să-l lase. Cătușele pe care le foloseau membrii Gărzilor Sângelui imobilizau complet mâinile vrăjitoarelor, ca să nu mai poată face farmece.

Dar nu avea de gând nici să-l lase să o târască afară.

Dacă ar fi știut unde anume îl străpunsese cu cuțitul, ar fi putut să-și vâre tocul cizmei în rană, provocându-i o durere suficient de acută ca să-l forțeze să-i dea drumul. Dar, în întuneric, nu putea decât să ghicească. Iar dacă ar fi ratat prima încercare, se îndoia că Gideon i-ar mai fi permis una.

— Să înțeleg că nu ai preferințe?

Nu i-a răspuns, continuând să se gândească. Știa că ochiul de apă se află în spatele lor, iar tunelul, în față.

— Cum vrei tu...

În clipa în care a simțit că strânsoarea slăbește puțin, și-a înfipt picioarele în pământ, și-a îndoit genunchii și s-a împins cu toată puterea în spate. În clipa următoare, a auzit un icnet surprins și a simțit cum Gideon își pierde echilibrul, făcând câțiva pași nesiguri în spate.

Rune sperase că dezechilibrul îl va face să-și deschidă larg brațele.

În loc de asta, a tras-o și pe ea după el, în apă.

Însă era pregătită să suporte un nou șoc termal. De cum apa le-a ajuns deasupra creștetelor, iar Gideon i-a dat drumul, Rune s-a îndepărtat de el. A început să-și agite brațele prin apă până când a dat de scară. S-a apucat de fuscei și a reușit să iasă la suprafață.

Între timp, Gideon, rămas în urmă, o înjura cum îi venea la gură. Îl auzea cum improașcă cu apă, încercând să

ajungă înot la marginea bazinului. Peste câteva secunde ar fi ajuns-o iar din urmă.

Pipăind pereții minei, Rune a început să alerge de-a lungul tunelului întunecat, reușind să ajungă la primul etaj. Îl auzea pe Gideon, rămas mult în urmă, cum continuă să înjure cu voce tare.

S-a repezit spre scara care ducea la intrarea în mină, călăuzindu-și pașii cu ajutorul lămpii. A ajuns la scară și a început să urce grăbită. La capătul scării a făcut o pauză, ciuindu-și urechile, în caz că Laila s-ar fi aflat prin preajmă. A auzit-o cum pășește pe afară, dincolo de ușa încăperii de la suprafață.

S-a apropiat de geamul spart și a aruncat o privire în exterior. În față, sub felinarul care se balansa în bătaia vântului, a zărit-o pe Laila în uniformă, ținând pistolul în mână și scrutând întunericul din jur.

Rune și-a potrivit gluga, ascunzându-și iar fața și părul, în vreme ce îl auzea pe Gideon strigând de la etajul inferior.

— Laila!

Glasul părea să vină de undeva din apropiere.

Laila s-a răsucit pe călcâie, apropiindu-se de ușă.

— Molia e aici, înăuntru!

Gideon începuse deja să urce scara. Dat fiind că Laila se afla afară, Rune urma să fie prinsă la mijloc.

S-a lipit cu spatele de peretele de lângă ușă, ascultând cum Gideon urcă, pas cu pas, scara, apropiindu-se. A strâns cu putere flaconul pe care îl ținea în mână. Nu mai avea la dispoziție decât câteva secunde. Dacă ar fi reușit să refacă vraja *Plimbătorul de fantome...*

În clipa următoare, ușa s-a deschis, iar Laila a pășit în încăpere.

Rune a încremenit.

Înainte ca Laila să-și dea seama că nu e singură, a profitat de ocazie și a tâșnit afară.

Laila s-a întors imediat cu fața spre ea.

Rune a trântit ușa, sprijinindu-se imediat cu spatele de ea, în vreme ce Laila o împingea dinspre interior, făcând-o să tremure.

Gideon urma să își facă apariția dintr-o clipă în alta. Trebuia să țină ușa închisă suficient de mult ca să poată scăpa fugind. Ultima dată când încercase să facă vraja *Șperacul*, leșinase din pricina efortului. Iar vraja înrudită, *Zăvorul*, era la fel de greu de făcut.

„Dacă vrei să faci vrăji mai complexe”, și-a adus aminte de vorbele lui Verity, „ai nevoie de sânge proaspăt.”

Și-a scos cuțitul prins la coapsă. Teaca îi ținuse lama semiuscată. Cu toate că apa ajunsese la aceasta, încă se mai vedea pe ea sângele lui Gideon. Un sânge diluat, însă *proaspăt*.

Rune știa că urma să facă un lucru periculos – nu îi ceruse lui Gideon permisiunea să-i folosească sângele și nici nu ar fi obținut-o, dacă ar fi încercat să-l roage. Prin urmare, sângele putea fi folosit.

„Dar dacă se înșela?”

Laila a început să apese pe trăgaci. Rune a tresărit, în vreme ce zgomotul împușcăturilor se răspândea prin aer, iar gloanțele se înfingeau în ușa șubredă. Dacă Laila continua să tragă, gloanțele ar fi început să străpungă lemnul.

Dacă nu făcea vraja *chiar în acea clipă*, putea să-și ia adio de la viață.

Sperând să nu facă vreo prostie, și-a petrecut degetele peste sângele lui Gideon, apoi le-a apropiat de ușa, trasând semnul *Zăvorului*.

În clipa următoare a simțit pe limbă un gust sărat, înțepător, de parcă marea înspumată s-ar fi mutat în trupul ei. Doar că de data aceasta nu se afla printre valuri,

luptându-se să rămână în picioare, în vreme ce vraja îi lovea spatele – de această dată, valurile se aflau sub ea, care naviga cu iuțeală printre ele cu ajutorul unei bărci făurite de ea însăși.

„Oare așa se simte o vrajă bine făcută?”, s-a întrebat Rune, înțelegând de ce vrăjitoarele obișnuiau să folosească sânge proaspăt: totul devenea foarte ușor.

Sub tumultul vrăjii, s-a auzit o izbitură.

De data aceasta era Gideon cel care se împingea în ușă. Rune îl auzea cum geme, simțindu-l cum se opintește cu toată greutatea. Ușa însă abia dacă se clintea. Zăvorul o ținea închisă, zăvorându-i pe amândoi ofițerii din Gărzile Sângelui în interiorul minei.

A făcut câțiva pași șovăitori înapoi, zâmbind triumfătoare.

Apoi a auzit alte detunături, gloanțele Lailei începând să crape lemnul ușii.

Simțind cum i se șterge brusc zâmbetul de pe chip, s-a răsucit pe călcâie și a luat-o la fugă.

În vreme ce continua să alerge, și-a scos fluierul din buzunar, l-a dus la buze și a suflat cu putere în el. Lady și-a făcut apariția dinspre crâng, pășind pe drumul de pământ și îndreptându-se ată spre ea.

În clipa următoare s-a mai auzit o bubuitură, glonțul trecând pe lângă capul ei și clătinându-i câteva fire de păr. Vrăjitoarea a aruncat o privire peste umăr, zărind-o pe Laila cum trage cu pistolul scos pe geamul spart.

Când Lady a ajuns la stăpâna ei, și-a încetinit galopul, iar Rune a sărit în sa, vârându-și vârful cizmelor în scărițe și apoi dându-i pintenii iepei. Animalul știa deja prea bine că în astfel de situații – cele în care stăpâna dădea de câte un bucluc – tot ce trebuia să facă era să o ducă cât mai departe.

Doar că, până să prindă suficientă viteză, au trecut câteva secunde, moment în care s-a auzit a treia detunătură.

Rune a simțit cum glonțul îi străpunge antebrațul, sângele cald, lipicios, năclăindu-i mâneca. Nu își putea înmă îngădui să se oprească și să verifice cât de gravă e rana. În clipa aceea trebuia să o îndepărteze pe Lady de Laïla și gloanțele ei.

Iar după aceea...

S-a uitat la luminile portului Seldom, care se întrezăreau la orizont, căznindu-se să gândească.

În acea noapte, doi ofițeri din cadrul Gărzilor Sângeului o văzuseră pe Molia Stacojie în vechea mină. Prin urmare, Rune Winters trebuia să fie văzută altundeva. Preferabil într-un loc aflat la mare distanță.

Trebuia să ajungă *rapid* la balul mascat al familiei Creed.

DOUĂZECI ȘI PATRU

GIDEON

CÂND A AUZIT PRIMA ÎMPUȘCĂTURĂ, Gideon mai avea de urcat ultimii trei fuscei ai scării. Și-a ridicat privirea, zărind-o pe camarada lui împingându-se cu disperare în ușă, părul ei, prins la spate într-o coadă, bălăngănindu-se în ritmul bușiturilor.

— La naiba! a scrâșnit Laila. Ne-a încuiat pe dinafară!

Gideon a reușit să ajungă în încăpere simțind cum durerea provocată de rana de cuțit îl săgetează la fiecare pas. Laila s-a dat laoparte, lăsându-l să încerce și el să deschidă ușa.

— Gideon..., sângerezi!

Cuțitul Moliei nu îi atinsese niciun vas de sânge important și nici vreun tendon, ceea ce nu însemna că rana nu îi provoca lui Gideon niște dureri cumplite. Cu toate acestea, ce îl irita cel mai mult era faptul că nu reușise să vadă chipul Moliei înainte de a fi rănit.

— Știu că arată rău, dar nu e nimic grav, i-a răspuns, apucând clanța veche cu ambele mâini și începând să tragă de ea.

Ușa însă nici măcar nu se clintea.

„O înhățasem”, și-a spus el începând să se izbească de ușă. „Se afla în mâinile mele.”

Dar oare de ce Molia nu încercase să-i taie beregata cu cuțitul? Doar era o ucigașă cu sânge rece. Gideon văzuse

cadavrele esangvinate pe care vrăjitoarea le abandonase pe străzile oraşului.

De ce îl înjunghiasse în picior?

Laila s-a mutat în dreptul ferestruicii. Cercevelele erau rupte. A ridicat pistolul, a ţintit prin geamul spart şi a tras de trei ori.

— Cred că ultimul glonţ a nimerit-o, a spus ea, întinzându-şi gâtul.

Gândul că Laila nimerise ţinta l-a făcut să încremenească.

„Dacă e Rune...”

Gideon s-a încruntat. Cui îi păsa dacă e Rune? Indiferent despre cine era vorba, Molia Stacojie nu s-ar fi gândit de două ori dacă ar fi avut *ea* pistolul în mână. Iar dovada acestui lucru era piciorul lui, care continua să pulseze dureros.

„Şi, dacă e Rune, asta înseamnă că e o trădătoare a republicii.”

Indiferent despre cine ar fi fost vorba, în acea noapte, Gideon reuşise să pună mâna pe Molie. Niciodată nu se aflase mai aproape de ea. Dacă el şi Rune ar continua să flirteze, şi-ar putea da seama dacă trupşorul pe care îl ţinuse în braţe pe întuneric fusese sau nu al ei. I-a rămas în minte senzaţia şi ar putea să o compare, dar, indiferent cât de mult se apropiase de Rune Winters în acea noapte, încă nu putea fi sigur că ea e Molia.

Începuse să-l doară umărul, după ce se izbise de atâtea ori în uşă. Tocmai îşi ridica piciorul teafăr ca să îi tragă un şut, când Laila l-a oprit:

— Nu vei reuşi să o dă râmi, a spus ea, arătând ceva pe fereastră.

Gideon a făcut câţiva paşi ca să se uite prin spărtura geamului. O molie stacojie tocmai îşi fâlfâia aripile subţiri pe sub felinarul atârnat afară. Atât de subţiri, încât Gideon avea senzaţia că poate privi prin ele.

— E o vrajă.

Gideon a slobozit un oftat, știind că aveau să treacă câteva ore până când s-ar fi risipit, ca ușa să se deschidă.

S-a întors cu fața spre Laila:

— Ai reușit să-i zărești chipul?

Laila a scuturat din cap:

— Avea fața acoperită și se mișca cu multă iuteală. Ar fi trebuit să aducem cu noi și câinii. Și pe frații Tasker.

Gideon îi lăsase intenționat pe frații Tasker deoparte, după ce îi nesocotiseră ordinele și o torturaseră pe ultima vrăjitoare. Acum își dădea seama că făcuse o greșeală. Cu doi soldați în plus, probabil deznodământul nopții ar fi fost diferit. Iar dacă s-ar fi gândit să aducă și câinii vânători de vrăjitoare...

Dacă ar fi fost sincer cu sine însuși, Gideon ar fi recunoscut că nu adusese câinii pentru că gândul că i-ar fi putut asmuți asupra lui Rune îl făcea să simtă cum i se întoarce stomacul pe dos. Își amintea de felul în care ea tremurase la atingerea lui în dormitor și apoi în atelierul de croitorie, în timp ce el îi lua măsurile.

Devenise indulgent cu o vrăjitoare criminală – sau poate doar o simpatizantă a vrăjitoarelor.

„Idiotule!”

O lăsase să-l facă să creadă că e o fatucă nevinovată. O ființă vulnerabilă, care are nevoie de protecție.

Nu îi spusese nimic din toate acestea Lailei, care tocmai spărgea ultimele cioburi ale geamului cu tocul pistolului.

— Iată ce știm deocamdată, a spus el, renunțând să mai lovească ușa fermecată, ce avea să se deschidă abia în clipa în care semnul de afară ar fi început să se șteargă. Molia Stacojie și-a făcut în noaptea asta apariția într-un loc greșit. Un loc pe care i l-am destăinuit unei singure persoane: Rune Winters. Chiar dacă se va vădi că nu ea e Molia, e evident că e mână-n mână cu aceea.

Era suficient ca să o poată aresta pe Rune.

— Dar, dacă e Rune, acum va ști că îi întinzi o cursă, a spus Laila, folosind mâneca stacojie a tunicii ca să curețe

cioburile rămase pe pervaz. Va ști că pornim în căutarea ei. Dacă aș fi în locul ei, aș urca urgent la bordul primului vapor pregătit să părăsească insula.

Era o mișcare disperată și, chiar dacă, fără îndoială, așa ar fi procedat un criminal încolțit, Gideon avea sentimentul că Molia Stacojie nu e o persoană înclinată să facă gesturi disperate.

„În seara asta va fi un bal mascat la familia Creed. Ne putem întâlni acolo”, îi spusese Rune dimineată.

Când pe pervaz nu a mai rămas nici măcar un ciob, Laila s-a strecurat afară prin spărtură.

— Ar trebui să încălecăm și să ne îndreptăm spre docuri.

— Am o idee mai bună, a spus Gideon, tresărind în clipa în care s-a apropiat de fereastră, străduindu-se să nu își lase greutatea pe piciorul rănit. Tu te duci la cartierul general, aduni o poteră, apoi te îndrepti spre docuri, ca să te asiguri că în noaptea asta nu pleacă niciun vapor.

Laila i-a adresat o privire încruntată, pusă în evidență de lampa care atârna deasupra ei.

— Să înțeleg că tu nu vii?

— Eu mă duc la balul părinților tăi.

Laila s-a încruntat și mai mult.

— M-a invitat Rune, i-a explicat el. Dacă nu ea s-a aflat aici, în noaptea asta, iar Molia e altcineva, înseamnă că Rune încă nu a aflat că tot ce s-a petrecut aici a fost o capcană și o s-o găsească în Parcul Oakhaven.

Apucându-se de pervaz, Gideon s-a uitat la molia care continua să-și fâlfâie aripioarele deasupra ușii.

— Și dacă o vei găsi acolo? a întrebat Laila, dându-se laoparte din dreptul ferestrei.

Strâmbându-se de durere, Gideon s-a strecurat prin spărtură.

— O voi aresta pentru înaltă trădare.

DOUĂZECI ȘI CINCI

RUNE

PARCUL OAKHAVEN SE ÎNVECINA cu o pădure întinsă pe câteva sute de hectare. Reședința în sine era modestă, în comparație cu Conacul Wintersea, și îi aparținuse lui Seraphine Oakes, înainte să fie surghiunită de regină.

Cândva bună prietenă cu familia Roseblood, Seraphine căzuse în dizgrația reginei precedente – mama lui Elowyn, a Analisei și a Cressidei. Bunica lui Rune nu deschidea niciodată subiectul, pentru că o tulbura, însă gurile rele ziceau că puterea lui Seraphine o depășea pe cea a familiei regale. Prin urmare, de teamă sau gelozie – dacă nu din ambele pricini –, regina vrăjitoare o surghiunise.

Parcul Oakhaven a rămas pustiu până la Revoluție, când bunul comandant i l-a dăruit soției lui, Octavia Creed, ca pradă de război.

„Unii soți se culcă în dormitoare separate”, glumise Alex la un moment dat. „Alții se culcă în case diferite.”

Deși vântul îi uscaseră pe jumătate hainele ude, Rune încă tremura de frig, în vreme ce străbătea călare pe Lady inima pădurii care înconjură proprietatea. Octavia angajase o patrulă să o păzească, iar ea nu avea de gând să dea nas în nas cu soldații. De cum a ajuns în pădure, înconjurată de tot felul de conifere, a început să desfacă cu degete tremurătoare și reci geanta de șa în care își pusese rochia de seară.

Abia aștepta să scape de hainele ude. Stând goală pușcă (dacă nu am pune la socoteală cuțitul prins în zona coapsei) în bătaia vântului, și-a strâns părul într-un coc simplu, pe care învățase să-l facă de la bunica ei, care proceda așa ori de câte ori trebuia să se grăbească. Părul ei încă era umed, dar nu mai era ud.

Apoi a cercetat rana provocată de glonțul tras de Laila, constatând că încă sângera. Avusese noroc. Dacă Laila ar fi tras cu doi centimetri mai spre stânga, glonțul i-ar fi pătruns în antebraț și ar fi trebuit scos.

Din fericire, îi intrase în mușchi și ieșise. Curgea sânge, însă rana nu era adâncă. Rune a luat unul dintre bandajele de bumbac pe care le ținea în geanta de șa pentru cazuri de urgență, l-a înfășurat în jurul rănii și apoi i-a legat capetele. Din fericire, avusese prevederea să ia cu sine și o pereche de mănuși. Și le-a pus, ascunzând bandajul, apoi și-a pus rochia și pantofii.

La urmă, și-a pus și masca: o față de vulpe cu urechile ascuțite.

Îmbrăcată complet, a deschis cealaltă geantă de șa, scoțând de acolo patru foi de hârtie de calc și un stilou. După ce a împăturit foile, le-a rulat strâns în jurul stiloului și le-a vârât în sân.

Scoțând apoi pentru a treia oară în acea seară fluierul, a slobozit două note lungi, ordonându-i lui Lady să se ducă direct acasă. De cum iapa s-a îndepărtat, Rune a urmat poteca din pădure, călăuzită de luminile conacului care se întrezărea în depărtare.

Obişnuia să ajungă târziu la petreceri, intrând în pași de vals pe uşile principale și anunțându-și singură sosirea. În acea seară însă, nu voia ca lumea să observe că întârziase. Dimpotrivă, voia ca toți invitații să creadă că se aflase printre ei de la bun început.

Apropiindu-se de casă, s-a gândit să intre pe la bucătărie, pretextând că s-ar fi rătăcit, doar că atunci servitorii ar

fi început să bârfească. S-a apropiat și mai mult, începând să privească ferestrele conacului. Se aflau suficient de aproape de pământ ca să le poată deschide și escalada fără să-și murdărească rochia. S-a hotărât să încerce această variantă, dar în următoarea clipă niște glasuri venind de undeva din apropiere i-au atras brusc atenția.

— Nu mai e nimic de făcut: Thornwood Hall trebuie să fie vândut.

„Alex?”

S-a simțit atât de ușurată să-i audă vocea familiară, încât a fost cât pe ce să nu bage în seamă cuvintele pe care Alex tocmai le rostise.

„Thornwood Hall trebuie să fie vândut?”

A hotărât să se ocupe de acest subiect mai târziu. Aranjându-și masca, și-a asumat un rol ceva mai banal, unul care pentru ea reprezenta deja a doua natură: o fată superficială, căreia nu îi păsa decât de ultimul răcnet în modă, de petrecerile extravagante și de cele mai suculente bârfe. A ieșit din pădure și s-a îndreptat spre un grup format din tineri adunați în jurul unei vetre de exterior bogat ornamentate.

L-a descoperit pe Alex imediat, în pofida faptului că și el purta mască. A lui înfățișa un cap de leu. Se uita la foc de parcă ar fi cumpănit o problemă săcâitoare, căutând răspunsul printre flăcări.

Spre deosebire de fratele lui, care avea constituția fizică a unui soldat, Alex era un băiat mlădios. Dat fiind că era un muzician care își petrecea zilele repetând și compunând, adesea uita să mănânce.

Când Rune s-a apropiat, Alex și-a îndreptat atenția spre ea.

— Rune?

Prezența lui echivala pentru ea cu ce reprezintă o geamandură pentru cineva pe cale să se înece: ar fi vrut să i se arunce în brațe și să se țină de gâtul lui.

Doar că nu a făcut nimic de genul acesta.

— Întinericul ăsta e ceva de groază! a exclamat ea.

Cum încă tremura de frig, s-a apropiat de căldura plăcută a flăcărilor din vatră.

— Am ieșit afară ca să iau puțin aer și în clipa următoare m-am trezit rătăcind prin jungla de colo, a spus ea arătând spre pădurea din spate.

Un bărbat purtând o mască de lup a intervenit:

— Nu știam că ești și tu aici, Rune.

Vocea îi aparținea lui Noah Creed.

— Ai ajuns de curând?

Înainte ca Rune să-i servească povestea pregătită din timp, Alex și-a dat jos sacoul, punându-l pe umerii ei.

— Îți clănțâne dinții-n gură. Hai mai bine înăuntru înainte să îngheți de tot.

Căldura trupului lui rămăsese impregnată în căptușeala sacoului pe care Rune tocmai o uda. Dorindu-și să se usuce mai bine – și în același timp să-i ofere lui Noah un răspuns –, și-a întins mâinile spre foc.

— Ah, dar...

— Insist, a spus Alex, punându-i o palmă pe spate și trăgând-o de lângă foc.

Tonul pe care rostise cuvântul „insist” fusese prietenos, însă conținea o notă ascutită pe care numai Rune o putuse detecta. Și-a ridicat ochii spre el și a observat că din privirea lui dispăruse orice urmă de căldură. În plus, Alex își ținea buzele strânse, semn că nu era doar îngrijorat, ci și supărat.

„Supărat... pe mine?”

Simțindu-se prea obosită ca să se opună, l-a lăsat să o conducă spre casă. Rune a aruncat o privire peste umăr, fluturându-și mâna în semn de rămas-bun spre Noah și băiațul care purta o mască de broscoi. Bart Wentholt, a presupus Rune uitându-se la părul lui.

Reușise să implementeze prima parte a planului: să fie văzută la petrecere. Acum nu mai avea nevoie decât de cooperarea lui Alex și a lui Verity ca să lase impresia că se aflase acolo de la început.

Îndepărtându-se de foc, și-a strâns mai bine sacoul lui Alex în jurul trupului. Cei doi au ieșit din grădină, trecând pe lângă statuile înfățișând amorași și urcând treptele din piatră care duceau spre intrare. Servitorii treceau pe lângă ei, unii cărând tăvi goale aduse din sala de bal, dinspre care se revărsau muzică și larmă, în vreme ce alții se îndreptau în direcție opusă, cu tăvi pline cu băuturi și dulciuri.

Rune a dat să se întoarcă, cu gândul să îi urmeze, însă Alex a prins-o de mână, împletindu-și degetele cu ale ei și trăgând-o în direcție opusă.

— Nu e nevoie să mă bruschezi, i-a spus ea pe un ton vag iritat.

Jumătatea neiritată rămăsese surprinsă de atingerea lui. Ea și Alex nu se mai ținuseră niciodată de mână.

El însă a ignorat-o.

— Pe unde ai umblat? a întrebat el, ținându-și fălcile încheștate, în vreme ce o trăgea de-a lungul unui coridor lung, pustiu.

Foițele de aur din ferigile decorative luceau pe fondul tapetului verde-închis.

— M-am gândit la tot ce poate fi mai rău.

— Nu am avut timp să-ți spun, i-a răspuns Rune cu glas șoptit, aruncând în același timp o privire peste umăr. Și ar fi fost prea riscant să-ți trimit o telegramă. Îmi promiți ceva? Dacă voi începe să mă comport ciudat – înspăimântător de ciudat, vreau să zic –, cum ar fi să fac tâmpenii sau să spun lucruri pline de malițiozitate din pură plăcere, îi vei spune imediat lui Verity. Bine?

Ce ar fi făcut Verity în acest caz nu știa. Știa însă că, odată ce o vrăjitoare dă de gustul magiei negre, parcă ar fi

luat un drog. După prima doză, e foarte greu să te abții să nu-ți mai dorești una.

Rune însă nu voia să o apuce pe acea cale.

— Despre ce vorbești? a întrebat-o Alex.

Nu se simțea schimbată. Poate că nimeni nu va observa nimic ciudat la ea. Poate că o vrăjitoare habar nu are ce se petrece până când nu e prea târziu.

Înainte ca holul să cotească, Alex a deschis o ușă, trăgând-o pe Rune într-o încăpere care mirosea a cărți și a foc de lemne. Trei dintre cei patru pereți erau acoperiți cu corpuri de bibliotecă. Alex și-a desprins degetele de ale lui Rune, care a străbătut într-un suflet covorul Aubusson, apoi a trecut pe lângă un birou masiv, din lemn de stejar, atrasă de lumina răspândită de focul viu al șemineului.

„Am mai fost aici”, și-a spus ea.

Și-a îndreptat privirea spre peretele aflat deasupra șemineului. Într-adevăr, acolo se afla harta temniței palatului.

Harta de care avea absolută nevoie ca să o poată salva pe Seraphine.

Alex își amintise și o dusesese direct la ea. Gândul a avut darul să o încălzească mai mult decât focul din șemineu.

— Alex, ești pur și simplu...

— Încă nu mi-ai spus pe unde ai umblat în seara asta.

Stătea în spatele ei, vorbindu-i pe un ton contondent, neprietenos, în vreme ce îi dădea sacoul jos de pe umeri. Tremurând în continuare și încă nepregătită să renunțe la căldura hainei, a dat să o apuce — moment în care și-a dat seama că Alex o dezbrăcase ca să se uite la brațul ei.

Pe mănuașă de mătase apăruse o pată sângerie.

„O, nu!”

Oare acesta fusese motivul real pentru care îi împrumutase sacoul?

Oare Noah și Bart observaseră și ei pat-

Vorbind pe un ton ceva mai călduros, Alex a întors-o pe Rune cu fața spre el, începând să tragă, rând pe rând, de degetele mânușii. Inelul subțire, de argint, de pe degetul mic a sclipit în lumina șemineului.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a împușcat Laila, i-a răspuns, privind cum îi scoate mânușa de pe mână, dezvăluind privirii bandajul improvizat, acum plin de sânge.

— Sau, mă rog, a tras spre mine. Am avut noroc că nu m-a nimerit în plin.

Alex a rămas tăcut. I se întâmpla foarte rar să se supere pe cineva. În clipa aceea însă, Rune îi simțea supărarea — încordare asemenea unui arc.

— Și de ce, mă rog, încerca Laila să te împuște?

— Mă aflu la vechea mină Seldom, căutând-o pe Seraphine. Fratele tău mi-a întins o cursă.

Rune a văzut cum ochii lui Alex se îngustează îndărătul măștii de leu.

— Cum adică ți-a întins o cursă?

Luând mânușa pătată, fata a aruncat-o în foc, distrugând dovada, apoi a scos-o și pe cealaltă, repetând gestul. Spera ca Verity să poarte în seara asta niște mănuși care să i se potrivească și ei. Altfel, ar fi trebuit ca Alex să o conducă acasă, punându-i propriul sacou peste umeri — ceea ce, cu siguranță, i-ar fi făcut pe cei prezenți la petrecere să sușotească.

Băieții care le dădeau fetelor sacoul până acasă își făceau în felul acesta cunoscute intențiile.

„Dar dacă vor fi preocupați să discute despre mine și Alex”, s-a gândit Rune, „nu se vor mai întreba când am ajuns la petrecere.”

I-a povestit tot ce se petrecuse în mină, omițând ce se întâmplase înainte — și anume că se dusesese singură la Gideon acasă, că se dezbrăcase, rămânând doar în lenjerie

intimă, și că se lăsase măsurată. Toate acestea erau informații irelevante, hotărâse ea.

În vreme ce Rune îl puneă la curent, Alex s-a lăsat pe vine, ridicându-i poalele rochiei și întinzându-se după cuțitul prins de coapsa ei. Trecuseră deja de multe ori prin situații asemănătoare, iar acum funcționau asemenea unui mecanism de ceas bine uns – Alex știa exact unde își ținea Rune ascuns cuțitul.

— Gideon m-a indus în eroare în mod intenționat, i-a spus în vreme ce el îi scotea cuțitul de sub rochie, folosind tăișul pentru a tăia o fâșie lungă din furoul de bumbac. Dacă înainte nu mă suspecta, acum sigur o face.

Chiar dacă Alex observase sângele de pe cuțit, a preferat să nu comenteze.

Când s-a ridicat în picioare, i-a pasat bandajul improvizat lui Rune, iar el s-a grăbit să-l desfacă pe cel vechi, plin de sânge.

Cât timp se concentra să ducă treaba la capăt, fata îl cerceta cu privirea. Masca aurie îi ajunsese pe vârful nasului, tăindu-i obrazii și lăsându-i la vedere buzele, pe care Alex le strânsese nemulțumit la vederea rănii care contrasta cu pielea albă din jur. Rana nu era adâncă, însă continua să sângereze abundant.

— Te rugasem să pui capăt relației cu Gideon, i-a spus el, aruncând bandajul murdar în foc, iar apoi înfășurând rana cu cel curat.

— *El* a luat legătura cu mine, a răspuns ea pe un ton defensiv. *El* a vrut să ne întâlnim.

Alex a legat cu degetele lui elegante, de pianist, bandajul.

— Iar tu nu ai avut de ales? A fost musai să te supui dorinței lui?

— Era cea mai bună șansă de a afla unde e ținută Seraphine.

Alex a inspirat adânc, de parcă Rune ar fi fost un copil care tocmai îi punea răbdarea la încercare.

— Am nevoie de un alibi, a continuat ea, schimbând subiectul. Crezi că e în regulă să spunem că am venit împreună la petrecerea din seara asta?

Cu rana proaspăt bandajată, Rune și-a îndreptat privirea spre harta atârnată deasupra prichiciului șemineului. Din locul în care stătea ea, arăta ca o colecție de cercuri concentrice.

Înainte ca Alex să poată spune ceva, Rune s-a apropiat de biroul masiv al Octaviei Creed, aflat în mijlocul încăperii, unde o mulțime de catastife se aflau așezate unele peste altele. Apucând scaunul masiv, l-a mutat în apropierea șemineului, s-a urcat cu picioarele pe el, apoi a scos din sân hârtia de calc și stiloul puse acolo mai devreme și le-a așezat pe prichici.

— *Am putea* spune că ai venit cu mine la petrecere, a răspuns Alex în cele din urmă, urmărind-o pe Rune cu privirea. Dar numai dacă vei fi de acord cu oferta mea.

Rune, în vârful picioarelor, se pregătea să acopere colțul din stânga-sus al hărții cu prima foaie de hârtie de calc.

— Ce ofertă? l-a întrebat ea, aruncând o privire peste umăr, doar ca să constate că masca de vulpe nu-i permitea să-l vadă pe Alex.

Și-ar fi scos-o, dacă nu ar fi avut ambele mâini ocupate.

— Oferta mea de a te ajuta să o salvezi pe Seraphine, i-a răspuns el, spijinindu-se de biroul directoarei închisorii și privind-o atent. Am zis că sunt dispus să te ajut, dacă vii cu mine la Caelis pentru o lună.

Rune a simțit cum se zbârlește, strângând cu și mai multă putere stiloul între degete.

— Parcă era vorba de două săptămâni.

— Ne va lua, cu siguranță, trei zile să ajungem cu vaporul până acolo și alte trei ca să ne întoarcem. Va trebui să vii pentru o lună încheiată.

„De ce o fi atât de obsedat de asta?”, s-a întrebat Rune. Încrâncenarea nu îi stătea deloc în fire lui Alex.

Rune a revenit la hartă, apăsând cu putere pe hârtia de calc, în vreme ce trasa cu stiloul liniile care se întrezăreau.

— Doar știi că nu pot pleca. Am...

— Ce se va întâmpla după ce reușești, Rune?

— Nu înțeleg ce vrei să spui, i-a răspuns ea, continuând să copieze harta înfățișând mai multe cercuri concentrice, fiecare reprezentând câte un sector al închisorii.

Tocmai ajunsese la al doilea.

— Ce se va întâmpla după ce vei reuși să o salvezi de la epurare și pe ultima vrăjitoare rămasă pe insulă?

Dacă Rune ar fi fost, în adâncul ei, sinceră cu sine însăși, ar fi recunoscut că nu crede că le poate salva pe toate. Spera să o salveze pe Seraphine, iar apoi pe alte vrăjitoare. Se aștepta însă să fie în cele din urmă prinsă. La urma urmelor, era doar o fată, iar pe urmele ei se aflau, probabil, sute de vânători de vrăjitoare.

— Nu le pot salva pe toate, a recunoscut ea, privind liniile care se străvedeau prin hârtia de calc.

— Hai să zicem, de dragul speculației, că vei reuși să le salvezi pe toate. Iar când totul se va sfârși, vei continua să te ascunzi la vedere, pretinzând că ești ceva ce disprețuiești? Trăind printre oameni nesuferiți? Ei nu își vor schimba niciodată părerea despre tine, Rune. Tu nu vrei să scapi de ei? De toată această situație?

Fata a lăsat stiloul jos. Nu voia să se gândească la asta. Pentru că Alex avea dreptate.

Cândva, insula fusese căminul ei, țara în care simțea că și-a găsit locul. Dacă vrăjitoarele nu ar fi recucerit cumva puterea, locul nu avea să mai fie niciodată ca odinioară. Și,

chiar dacă o nouă domnie a vrăjitoarelor ar fi fost posibilă, ea nu avea cum să revină la vechea viață, dat fiind că bunica ei nu mai exista. Viața aceea încetase să existe în ziua în care bătrâna fusese târâtă pe eșafod.

Rune a ridicat stiloul, reîncepând să copieze harta. Mai avea de bifat trei zone ale închisorii.

„Nu voi reuși niciodată. Sau cel puțin nu voi reuși pe deplin.”

În noua republică, vrăjitoarele se vor afla întotdeauna în pericol. Prin urmare, acest joc idiot de-a „ce-ar fi dacă?” reprezenta o pierdere de vreme.

Când a terminat de copiat harta, Rune a desprins și ultima foaie. Abia în acea clipă și-a adus aminte ce spusese Alex afară, în vreme ce se încălzea la foc:

„Nu mai e nimic de făcut: Thornwood Hall trebuie să fie vândut.”

— Ai de gând să pleci pentru totdeauna, a gândit ea cu glas tare, întorcându-și fața spre el. Nu pentru o lună și nu doar pentru studii. Pleci definitiv.

Rune avea senzația că cineva tocmai îi trăsese scaunul de sub fund. Se căznea să-și găsească cuvintele.

— Gideon știe?

— Încă nu i-am zis, a răspuns Alex ferindu-și privirea. Dar mă îndoiesc că îi va păsa. De fapt, sunt convins că se va simți ușurat.

Rune s-a întruntat. Vorbele lui nu păreau să aibă sens.

Alex s-a desprins de birou și s-a apropiat de ea. S-a oprit în dreptul scaunului așezat lângă șemineu, aplecându-și capul mascat spre al ei:

— Vreau să vii cu mine.

— Pentru o lună, da. Mi-ai spus deja asta.

— Nu pentru o lună. Vreau să vii cu mine și să nu te mai întorci niciodată aici. Vreau să ne eliberăm amândoi

de toate acestea, Rune. Nu trebuie să-ți trăiești restul vieții temându-te încontinuu.

Alex și-a împletit iar, cu delicatețe, degetele cu ale ei.

— Dar mă mulțumesc și cu o lună. Deocamdată. Dacă e musai.

„Deocamdată”, a repetat Rune în gând.

De parcă ar fi avut răbdare cu ea. De parcă ar fi fost dispus să aștepte până când i-ar fi venit în sfârșit mintea la cap.

— În Caelis vom merge la operă în fiecare seară. Acolo sunt montate opere adevărate, nu propaganda asta, pe care o disprețuiești atât de mult.

Rune și-a ferit privirea, temându-se ca el să nu observe cât de mult își dorea și ea să asiste iar la un spectacol de operă adevărat. Să vorbească despre complexitatea personajelor, a temelor, în timp ce s-ar fi întors cu trăsura acasă. Bunica nu va mai sta niciodată lângă ea, însă s-ar fi mulțumit și cu Alex.

— Vom merge la balet și la filarmonică. Ne vom petrece weekendurile în munții Umbriei.

Cuvintele i se păreau ademenitoare lui Rune. Caelis, locul în care oamenilor nu le păsa dacă ești vrăjitoare și, cu siguranță, nu te denunțau la poliție. Iar Alex... Alex era băia-tul în care avea încredere totală.

Rune a închis ochii, simțind cum în piept îi încolțește speranța.

„Nu.”

A alungat imediat senzația, trăgându-și mâna dintre degetele lui Alex.

— Ceea ce descrii tu e un *happy-end*, o *fantezie*, a spus ea, sprijinindu-se cu palmele de umerii lui ca să sară de pe scaun. Este minunat... pentru tine. Nu toată lumea ajunge să se bucure de așa ceva.

Bunăoară, nenumărate vrăjitoare nu avuseseră parte de un final fericit – și nu din vina lor. Vrăjitoare precum bunica ei. Precum surorile lui Verity. Și pe Seraphine o aștepta o soartă asemănătoare dacă Rune nu o va salva la timp.

Vârându-și hârtiile la subraț și stiloul între dinți, fata a tras scaunul la loc în dreptul biroului.

— Ai dreptate. Unii oameni sunt dispuși să-și trăiască propriile tragedii.

S-a oprit, strângând între degete speteaza scaunului. Simțea cum tot corpul îi freamătă de supărare.

— Ce vrei să zici?

— Câte dintre vrăjitoarele pe care le-ai salvat au încercat să te salveze pe tine, Rune?

— Ți-am spus deja: nu am nevoie să fiu salvată.

— Și vei continua să-mi spui asta până în ziua în care îți vor pune lațul la gât, iar oamenii din jur vor aclama. Vei continua să mi-o spui și atunci când îți vor tăia beregata și te vor lăsa să sângerezi până la moarte.

Oare de ce îi făcea el asta? Era singurul ei punct de sprijin. Întotdeauna se putuse bizui pe el.

Nu se certaseră niciodată. *Absolut* niciodată.

— Poate că asta merit, a răspuns ea, așezând cele patru foi de calc pe masă, fiecare conținând câte un sfert din harta închisorii.

— *Poftim?! a exclamat Alex cu glas tunător.*

Punând stiloul pe birou, Rune a înfășurat bine hârtiile în jurul lui și și-a vârât întregul pachet la loc în sân.

— Uită-te la mine, Rune.

Alex se afla în spatele ei, însă Rune, în loc să se întoarcă, a început să se uite cu atenție la un nod întunecat de pe lemnul mesei.

— Mi-am trădat bunica. I-am călăuzit pe soldații din Gărzile Sângelui până la noi acasă, a spus, strângând din

punini și simțind cum o cuprinde un sentiment de autodispreț. În ziua în care au omorât-o, am stat acolo și am privit execuția. I-am lăsat să creadă că o uram.

Rune se simțea recunoscătoare că masca îi acoperă jumătatea de sus a feței, ascunzând lacrimile care i se adunaseră în colțul ochiului, în vreme ce își întorcea fața spre el.

— Oamenii nevinovați nu fac așa ceva.

Ar fi trebuit să urce ca o vijelie pe eșafod și să-i facă pe toți făptașii albie de porci. Ar fi trebuit să urle adevărul la cer: că o iubise pe Kestrel Winters și că toți cei din jur erau adevărații demoni, pentru că îi doriseră moartea.

— Ai făcut ce trebuia făcut ca să supraviețuiești, i-a spus Alex, punându-și masca la loc. Kestrel își dorea ca tu să trăiești, Rune. Nu da cu piciorul darului pe care ți l-a făcut.

Fata și-a întors brusc privirea.

„Greșești”, i-a răspuns în gând.

Nu fusese niciun dar faptul că fusese lăsată să trăiască, în vreme ce persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume era moartă.

„Din pricina mea.”

Rune și-a amintit ziua în care o executaseră. Kestrel Winters își păstrase demnitatea și nu cerșise îndurare, asemenea vreunui infractor de rând condamnat la moarte. A stat în fața propriilor ucigași etalând demnitatea și atitudinea unei regine. Dacă ar fi ajuns și ea pe eșafod, își dorea să aibă puterea să se comporte exact la fel. Știind că făcuse tot ce îi stătuse în puteri pentru ca alte vrăjitoare să nu împărtășească soarta bunicii.

— Uneori am senzația că îți e teamă să te uiți la mine, a spus Alex, lipindu-și palmele calde de obrazii ei, pe sub mască, și înclinând fața lui Rune spre el. O faci cumva pentru că nu vreau să-ți fac vreun rău? Sau pentru că nu vreau să te vânez ca fratele meu? Sau pentru că nu vreau să te văd murind?

Alex o ținea pe Rune de obraji cu putere, cu hotărâre.

— Chiar crezi că meriți toate aceste lucruri, Rune?

Se uita la el ca la un spectacol de operă care nu îi plăcea. Una dintre comediile ridicole în care eroina obține tot ce a visat vreodată și apoi trăiește fericită până la adânci bătrâneți. Operele acelea erau atât de nerealiste, încât mereu o făceau să-și dorească să plângă. Sau să se ridice și să plece.

Uneori simțea același lucru pentru Alex.

Acesta și-a desprins delicat palmele de pe obraji ei, dându-i masca peste cap. De parcă ar fi vrut ca ea să-l privească.

— Rune...

O răpăială în ușa l-a făcut să se îndepărteze imediat de ea. S-a grăbit să pună sacoul înapoi pe umerii fetei, acoperindu-i mâna bandajată – doar că era deja prea târziu.

Verity a dat buzna înăuntru.

— Deci *aici* erați.

Buclele castanii îi atârnavă peste umeri, iar rochia stacojie pe care o purta făcea ca pielea ei să pară mai albă ca de obicei.

— Dacă voi mai fi nevoită să-l ascult pe Bart Wentholt înălțând ode colecției lui de pantofi voi începe să urlu. Nu i-a trecut vreodată prin cap că *nimănui nu-i pasă*?

Verity a închis brusc gura, plimbându-și ochii suveică când la Alex, când la Rune.

— Ce-ai pățit la mână?

DOUĂZECI ȘI ȘASE

GIDEON

GIDEON ȘI-A LĂSAT CALUL pe mâna grăjdaru-lui, intrând pe ușile suflate cu aur ale conacului Oakhaven. Un mic candelabru pâlpâia deasupra, luminând musafirii aflați în foaierul de la intrare, care așteptau să li se aducă trăsurile la scară.

De-o parte și de alta a foaierului se aflau cele două scări gemene, din marmură, care duceau spre etajul conacului Octaviei Creed.

Gideon luptase alături de soțul ei, bunul comandant, în timpul Revoluției. Pe vremea aceea, era doar Nicolas Creed. Un simplu soldat din compania de gardă a palatului.

Se cunoscuseră cu ani în urmă într-un club de box, pe când Gideon o încasa rău de tot în fiecare seară. Meciurile se încheiau întotdeauna în același fel: Gideon își ridica trupul bine bumbăcit de pe podeaua ringului, târându-se apoi spre barul aflat în spatele sălii și prefăcându-se că nu observă rânjetele bărbaților din jur. Cu toții se simțeau dezgustați de prezența lui. Îl porecliseră „curva vrăjitoarei”. Nu voiau ca Gideon să boxeze, dar nici nu îl alungau, temându-se de mânia Cressidei. Și, de vreme ce nu se puteau descotorosi de el, bărbații urcau rând pe rând în ring, făcându-l terci în fiecare seară. Vărsându-și supărarea și ura pe o țintă umană, pe care Gideon era bucuros să le-o ofere.

Chiar îi făceau o favoare.

Gideon nu îi spunea niciodată Cressidei cum se procop-sise cu vânățiile, iar pe ea fie nu o interesa, fie se prefăcea că nu o interesează.

Într-o seară, după ce s-a târât afară din pat aseme-nea unei gângănii ordinare (ceea ce de fapt și era), Gideon a observat un bărbat suficient de bătrân ca să-i poată fi tată privindu-l peste tejgheaua barului cum se îmbată criță îna-ntea unui meci.

În vreme ce restul îl scuipau pe Gideon atunci când treceau pe lângă el, bătrânul se mulțumea să-l privească. Gideon presupunea că individul îl va aștepta să plece, urmându-l până pe alee și terminând ceea ce băieții începuseră în ringul de box. Bărbații care îl urau făceau uneori asta.

S-a uitat în ochii bătrânului, salutându-l de la distanță.

Când meciul de box a început, Gideon se afla deja sub influența laudanumului, care îi ajunsese în sânge. Deși avea vederea încețoșată și își simțea trupul frânt, putea totuși simți privirea străinului ațintită asupra lui. Puțin mai târziu, când a ajuns pe podea – amorțit, în pofida pumnilor primiți, fără să-și mai simtă pielea învinețită sau sângele care îi umplea gura –, l-a văzut pe omul acela cum îi oprește pe cei-lalți să îl arunce în spatele barului, așa cum făceau de obicei.

În loc, l-a ajutat pe Gideon să se așeze la o masă sepa-rată, comandându-i ceva de mâncare. În vreme ce simțea cum încăperea se rotește în jur, și-a lăsat capul însângerat pe masa lipicioasă, dorindu-și ca adversarul să-i fi rupt un os, pentru ca în felul acesta să simtă ceva.

— Dacă într-o zi ți se va năzări că vrei să ripostezi în ring, caută-mă, i-a spus bărbatul, așezat de cealaltă parte a mesei.

A notat o adresă pe o foaie de hârtie, i-a pus-o în palmă și i-a închis apoi degetele.

Bărbatul era Nicolas Creed.

Fusese singura persoană din clubul de box care văzuse în Gideon mai mult decât „curva vrăjitoarei”. Privise dincolo

de vânătăi și zărise un băiat care nu mai avea pentru ce să trăiască.

Nicolas a fost cel care l-a învățat pe Gideon să boxeze, arătându-i că nu era musai doar să încaseze pumni. Putea da și el – mai tare și cu mai multă iscusință decât adversarul.

Nicolas a fost cel care a crezut în el pe vremea când Gideon nu mai credea în el însuși.

Dar Gideon avea senzația că toate acestea se petrecuseră demult – parcă într-o altă viață.

Acum însă, trei ani mai târziu, în vreme ce stătea în foaierul soției lui Nicolas, și-a îngropat amintirea acelor zile la loc în memorie și a început să urce șontâc-șontâc scările, luându-se după murmurul difuz produs de oaspeții mulțumiți de petrecere. Oamenii se uitau la el, surprinși de apariția căpitanului. Gideon se zgâia la măștile lor, căutând-o pe Rune și continuând să înainteze.

Gideon nu purta mască. În vreme ce Laila și ceilalți se îndreptau spre docuri, el s-a dus să se spele și să-și oblojească rana de cuțit din picior, apoi a ales din garderobă un alt costum creat de tatăl lui – nu își comandase sau confecționase niciodată vreunul –, a urcat pe cal și s-a îndreptat direct spre balul mascat.

— Sper că totul a mers ca pe apă pentru tine, Gideon.

Vocea, aparținându-i lui Charlotte Gong, l-a făcut să se oprească. Și-a întors fața și a zărit un chip pe jumătate ascuns de o mască de iepure. Un inel de logodnă, din aur, îi sclișea la gât.

„Ca pe apă?”

S-a gândit dacă ar trebui să o întrebe ce vrea să spună, doar că nu avea timp să stea la discuții. Trebuia să o găsească pe Rune și să o aresteze.

În clipa în care a pășit în sala de bal, și-a dat seama la ce sarcină se înhămasse. Numai acolo se aflau circa o sută de oameni. Alții mișunau pe afară – și toți invitații purtau măști.

Slobozind un oftat, a început să caute, începând din latura estică a sălii de bal și ținându-se pe margine, ca să-i evite pe cei care dansau. Căuta o femeie cu păr blond-roșcat, iar când a văzut că nu o găsește, a început să se uite după Verity (șatenă, păr buclat) și Alex (chică maro-roșcată). Cei doi se aflau adesea în compania lui Rune și, dacă l-ar fi descoperit pe unul dintre ei, ceilalți doi, cu siguranță, s-ar fi aflat prin preajmă.

Gândindu-se la fratele lui, Gideon s-a blocat.

Dacă în seara aceea urma să o aresteze pe Rune trebuia să o facă fără ca fratele lui să știe. Cel mai bine ar fi fost să o prindă pe Rune singură. Pentru aceasta însă va trebui să o scoată de la petrecere.

Ar putea să-i dea lui Alex vestea proastă mai târziu.

Gideon tocmai începuse să treacă invitații în revistă a doua oară, când cineva l-a strigat:

— Cetățene Sharpe! Ai reușit! Mă temeam că nu vei ajunge.

S-a întors cu fața spre locul de unde venise glasul, zărind o fată cu mască de vulpe cu sclipici care se uita la el. Pe umeri purta sacoul altcuiva.

„Rune?”

Sub mască se zăreau două buze roșii, zâmbitoare. Rune avea părul împletit foarte strâns la spate. Părea mai întunecat ca de obicei – de parcă domnișoara Winters ar fi umblat prin ploaie și părul i-ar fi rămas umed.

„Sau poate a căzut într-un ochi de apă.”

Gideon și-a mijit ochii.

Amintindu-și ultimele cuvinte pe care i le spusese Laila – „Cred că ultimul glonț a nimerit-o” –, și-a coborât privirea, căutând grăbit rana. S-a uitat mai întâi la corsajul strâns al rochiei gri, apoi la mânușile din mătase, însă totul părea în regulă. Nu arăta ca un infractor care alergase până acolo într-un suflet, ca să ajungă la timp.

Apropiindu-se de el, i-a pus o palmă pe braț:

— Cum a decurs transferul?

Gideon s-a încruntat. Oare Rune chiar avea de gând să se prefacă că în seara aceea nu trecuse pe la mină?

— Conform planului.

Ceea ce era adevărat. Gideon o transferase pe Seraphine Oakes mai devreme, după ce se întâlnise cu Harrow. Acum vrăjitoarea era închisă într-o celulă aflată undeva în măruntaiele temniței palatului.

Gideon a aruncat o privire în jur ca să vadă dacă nu cumva Alex – sau vreunul dintre pețitorii lui Rune – se afla prin apropiere. Trebuia să rămână doar cu ea cât mai curând cu putință, ca să o poată aresta.

— Le-am povestit fetelor la prânzul oferit de Charlotte, a spus ea, luându-l de cot și călăuzindu-l spre centrul sălii de bal de parcă nici prin cap nu i-ar fi trecut că ofițerul venise la petrecere ca să o aresteze. Acum, firește, va trebui să le pun la curent cu ce s-a întâmplat între timp, a urmat zâmbind și așteptând ca el să-i ofere mai multe detalii.

— Ce ai făcut?

Dacă Rune răspândise informația pe care i-o dăduse doar ei însemna că numărul suspectilor sporise neașteptat de mult.

Gideon și-a amintit brusc vorbele pe care i le adresase Charlotte pe scări: „Sper că totul a mers ca pe apă pentru tine.”

Văzându-l cum reacționează, Rune i-a dat drumul.

— Îu! Să nu-mi spui că era un secret! a exclamat ea, mușcându-și buza de jos. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

„La naiba!”

Gideon simțea cum i se învălmășesc gândurile în cap.

Rune îi pomenise mai devreme despre prânz, înainte ca el să o pună pe o pistă greșită. Știind cât de mult le plăcea

lui Rune și prietenilor ei să bârfească, acum era convins că ea împrăștiase informația în stânga și-n dreapta.

— Vai, cât de nesimțită am putut să fiu! s-a văitat ea. Mă simt ca naiba!

Simțind cum nădușește, Gideon și-a desfăcut gulerul cămășii.

— Câți invitați au participat la prânzul acela?

— Hmm... Greu de spus..., a răspuns Rune făcând pe ingenua. Vreo douăzeci... douăzeci și cinci de persoane, să zicem?

Știind cum circulau bârfele în mediul ei social, Gideon își imagina că cifra se umflase masiv până la căderea serii. Iar dacă într-adevăr zeci și zeci de oameni aflaseră de mină pe la prânz, oricare dintre ei putea fi Molia sau vreun acolit al ei.

Prin urmare, cum mai putea ști cine venise la mină?

Gideon a fixat-o pe Rune cu privirea, neputându-și da seama dacă e proastă sau dacă nu cumva e o manipuloare de nota zece. Tocmai lărgise considerabil numărul suspectilor. Întrebarea era: o făcuse cu sau fără intenție?

„Oare mă sabotează? Sau e nevinovată?”

Nu avea cum să știe. Și, în tot cazul, acum nu mai putea să o aresteze. Nu înainte de a obține alte dovezi.

A scrâșnit din dinți. Revenise în locul din care plecase.

— Rune, plecăm. Ești gata?

Cei doi și-au întors capetele, zărindu-l pe Alex la câțiva pași de ei. Purta o cămașă albă apretată și nelipsitele bretele maro. Gideon și-a dat seama al cui sacou atârna pe umerii lui Rune.

— Verity are mâine-dimineață un examen, i-a explicat Alex lui Gideon, ridicându-și de pe față masca de leu și privind-și fratele în ochi.

Fata care urma să dea un examen – Verity de Wilde – se afla lângă Alex, fața ei fiind pe jumătate acoperită de o

mască de corb. Își ținea mâinile împreunate pe piept, peste corsajul stacojiu, în vreme ce îl fixa pe Gideon cu privirea, de parcă nu i-ar fi convenit că se postase atât de aproape de prietena ei.

— Ce legătură are examenul lui Verity cu tine? a întrebat-o Gideon pe Rune.

Verity a intervenit pe un ton ofuscat:

— Eu și Rune am venit la petrecere împreună cu Alex. Iar acum el ne va duce acasă.

„Aha.”

Gideon a făcut un pas în spate, îndepărtându-se de cei trei prieteni. Dacă Rune venise la bal împreună cu fratele lui, nu avea cum să se fi aflat și în zona portului Seldom.

A simțit încă o lovitură în plex.

Rune ar fi putut să mintă – nu și Alex. Fratele lui nu l-ar fi sabotat niciodată, ajutând o vrăjitoare periculoasă. Nu după toate necazurile prin care trecuse familia lor.

În vreme ce Alex, Rune și Verity dădeau să plece, Gideon a observat cum fratele lui o ține pe Rune de talie.

„Bine cel puțin că-mi urmează sfatul.”

Ceea ce, dintr-un motiv pe cât de straniu, pe atât de nedeslușit, nu l-a făcut pe Gideon să se simtă mai bine.

Dimpotivă, acum se simțea mult mai rău.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

RUNE

TRĂSURA TRESĂLTA ȘI SE CLĂTINA în vreme ce vizitiul lui Alex mâna caii pe străzile pietruite ale orașului. Verity și Alex stăteau în fața lui Rune, care ocupa singură una dintre banchete.

Ar fi trebuit să se simtă victorioasă după ce văzuse ce mutră făcuse Gideon în clipa în care își dăduse seama că planurile îi fuseseră dejucate. În loc de asta, se simțea mai degrabă... epuizată. De parcă, dacă ar fi avut ocazia, ar dormi o lună încheiată.

„Probabil asta am să și fac în Caelis”, și-a spus ea, forțându-se apoi să revină cu picioarele pe pământ.

Încă nu se hotărâse dacă merge cu Alex – și cu atât mai puțin dacă sejurul va dura o lună.

O tensiune ciudată se strecurase între ei după ce părăsiseră biroul directoarei închisorii, iar Rune simțea privirea abătută cu care Alex continua să o fixeze. Oare ce voise să-i spună înainte ca Verity să dea buzna în încăpere?

— Haideți să ne uităm puțin pe harta asta!

„Așa e. Harta.”

Luna aproape plină revărsa pe geamurile trăsurii suficientă lumină pentru ca cei trei să poată studia harta. Ghemuindu-se pe podea, Rune a scos hârtiile din corsaj și le-a desfășurat, așezându-le ca pe niște piese de puzzle.

Verity și Alex s-au aplecat ca să vadă mai bine.

— Există șapte sectoare, a spus Rune mijindu-și ochii ca să vadă mai bine cercurile pe care le trasase puțin mai devreme.

O poartă marca intrarea primului – și celui mai mare – sector, care definea cercul exterior. Toate cercurile concentrice care urmau erau prevăzute cu alte porți. Șapte în total. Iar fiecare dintre ele purta numele câte unei strămoașe: Milosârdia, Libertatea, Înțelepciunea, Dreptatea, Prietenia, Răbdarea, Vitejia.

Rune își amintea de vremurile în care coloanele Operei încă erau pictate cu portretele strămoșelor. Toate fuseseră distruse de foc, în timpul Revoluției, când patrioții devalizaseră clădirea. Între timp coloanele fuseseră vopsite, însă Rune încă își amintea portretele vrăjitoarelor: Prietenia, surprinsă râzând și având părul ciufulit; Înțelepciunea, zâmbind discret; Justiția, având fața îndreptată spre cer...

— Ai idee în care sector o țin închisă pe Seraphine? a întrebat Alex.

Rune a scuturat din cap. Nu numai că habar n-avea în ce sector sau celulă se află Seraphine – nu știa nici măcar de câți gardieni urma să se ferească. Sau cum ar fi putut trece de porțile ferecate. La cine se aflau cheile? Iar dacă ar fi reușit să treacă de toate porțile, cum ar fi ieșit din închisoare?

— Pare imposibil, a spus Rune, pleoștindu-și descumpanită umerii.

— Nu degeaba se zice că temnița palatului e inexpugnabilă, a comentat Alex.

— Nu ne ajută deloc spunând asta, i-a atras Verity atenția, adresându-i o privire muștrătoare.

A trecut și ea lângă Rune, așezându-se turcește și aplecându-se peste hartă în vreme trăsura continua să se hurducăne. Rune a strâmbat din nas, dându-și seama că în curând va trebui să-i spună prietenei, cu maximă delicatețe, să nu se mai dea cu atât de mult parfum...

Nu în acea noapte însă. Dacă Rune doar *se simțea* epuizată, lui Verity i se citea oboseala pe față. Îi apăruseră niște cearcăne întunecate sub ochi și căsca adânc o dată la câteva minute, spărgând liniștea care se așternuse în trăsură. Nu era prima dată când Rune se simțea vinovată că nu o lasă pe Verity să învețe. Doar știa că din această pricină prietena ei lua uneori note mici la școală.

Dacă ar fi știut la ce se gândea Rune în acea clipă, Verity ar fi muștrat-o. Amândouă erau implicate în această poveste într-un fel care lui Alex avea să-i rămână pentru totdeauna străin. Rune își pierduse bunica în timpul epurărilor; Verity își pierduse surorile. Amândouă doreau să salveze cât mai multe vrăjitoare cu putință, ca să răzbune cumva moartea celor pe care nu reușiseră să le pună la adăpost.

— Mi-aș dori să știu o vrajă capabilă să te facă să mergi prin ziduri, a spus Rune, sprijinindu-și capul pe bancheta trăsurii și uitându-se la Alex.

— Există așa ceva?

Rune a dat din umeri:

— Dacă există, nu am găsit-o în nicio carte.

Verity și-a ridicat ochelarii pe nas.

— Sunt sigură că există o vrajă capabilă să dărâme ziduri, dar vei avea nevoie de o cantitate impresionantă de sânge ca să o poți face. Iar sângele e un ingredient care îți cam lipsește.

Spunând asta, a scos un creion și un carnetel din buzunar și a început să noteze ceva. Își ținea vârful limbii în colțul buzelor, în vreme ce completa cu sârguință o listă.

— Iată ce va trebui să aflăm: unde e ținută Seraphine, cum funcționează porțile, cam câți gardieni...

— Cum va reuși Rune să iasă după ce va intra, a adăugat Alex, părând nemulțumit, însă dornic să participe.

— În ce zi intenționează să o execute, a continuat Rune.

Aceasta era ultima șansă. Dacă și acum va ajunge prea târziu, nu avea să se mai ivească alta.

Când a completat lista, Verity și-a așezat carnetelul pe genunchi și a început să bată în el cu capătul creionului:

— Sunt o mulțime de informații.

— Laila, cu siguranță, cunoaște o parte dintre răspunsuri, a spus Alex. Mama ei a fost gardian, iar ea e vânătoare de vrăjitoare. A avut de mai multe ori acces în temnița palatului.

— Tipa care m-a împușcat în seara asta? și-a arcuit Rune sprâncenele amintindu-și de clădirea Operei și de fals nevinovatele interpretări pe care Laila le lansase cu privire la faptul că Rune întârziase.

Și Verity părea să-și amintească același lucru, pentru că imediat a început să scuture din cap:

— Nu-mi place felul în care Laila se uită la Rune de la o vreme. Cel mai bine ar fi să o evităm. Cu toate acestea..., a urmat ea aruncându-le celor doi prieteni o privire ghidușă, fratele ei ar putea să ne fie de folos.

— Noah nu e vânător de vrăjitoare, i-a atras Alex atenția.

— Dar sora lui este, iar mama lor e gardian. Noah e un băiat isteț, înzestrat cu spirit de observație. În plus, a urmat Verity îndreptându-și privirea spre Rune, se află pe primul loc pe lista ta de potențiali elibili.

— Eligi..., ce?! a întrerupt-o Alex, adresându-i lui Rune o privire nedumerită. Despre ce vorbește fata asta?

Rune a tresărit, amintindu-și cum îl excluseseră pe Alex din plan. Hotărând pe loc că e prea târziu să îl pună la curent, i-a răspuns:

— Verity a întocmit o listă de bărbați eligibili ca să...

— Nu!

Ferocitatea cu care Alex a rostit cuvântul le-a luat pe amândouă prin surprindere.

— *Eu voi sta de vorbă cu Noah*, a spus Alex pe un ton care amintea de mugetul unui tunet distant. I-am invitat săptămâna asta pe el și pe Bart la o partidă de cărți.

Rune s-a uitat la el, descoperind că Alex o fixa cu o privire opărită.

— Și ce ai de gând să faci? O să-l întrebi, așa, în treacăt, cum se poate trece de porțile închisorii administrate de mama lui? a scuturat ea din cap. Șansele ca Noah să cunoască vreunul dintre răspunsuri – și cu atât mai puțin pe toate – sunt extrem de mici. Nu merită riscul de a-l face să intre la bănuieli.

Alex a deschis gura, dând să o contrazică, însă Rune i-a luat-o înainte:

— Am deja o soluție mai bună.

Iar soluția mocrise în mintea ei în tot acest timp, asemenea unui tăciune aflat la fundul unei grămezi de cenușă. Rune însă nu o pomenise, știind care va fi reacția prietenilor.

Verity și-a ridicat privirea de pe listă.

— Păi atunci... hai s-o auzim!

— Gideon cunoaște absolut toate răspunsurile. Dacă aș folosi vraja care te face să spui adevărul...

— Ai mai încercat o dată, i-a atras Verity atenția. Și nu a funcționat.

— Ai încercat deja? s-a mirat Alex trecându-și degetele prin păr.

Rune a preferat să-l ignore.

— Nu a funcționat pentru că a refuzat paharul de vin, i-a spus ea pe un ton oțărât lui Verity. Dar pot lega vraja de orice: o haină, un pantof, un ceas. Aș putea vrăji un degetar și apoi să i-l vâr în buzunar. Nici nu ar ști că se află acolo.

— Va ști, a contrazis-o Alex. Fratele meu e familiarizat cu magia.

— Nu cu magia *mea*, a ricanat Rune. Esențele vrăjitoarelor sunt diferite.

După cursa pe care i-o întinsese Gideon – o cursă în care picase ca o toantă –, Rune își dorea nespus să rupă relațiile cu fratele lui Alex. Era, pur și simplu, prea deștept. Dar, dacă ar fi făcut-o acum, când el o suspecta, ar fi fost ca și cum și-ar fi recunoscut vinovăția.

Prin urmare, nu putea bate în retragere – trebuia să-și continue ofensiva, trebuia să se prefacă îndrăgostită de el, de parcă nu s-ar fi confruntat în mină.

— În calitate de căpitan din Gărzile Sângelui, Gideon a escortat vrăjitoare pe porțile închisorii de sute de ori. Cu siguranță, știe unde se află Seraphine și pentru ce dată a fost programată execuția.

— Dar deja te suspectează, Rune!

— Nu m-a arestat în seara asta, i-a atras ea atenția.

Reușise să câștige ceva timp cu prânzul acela. Cât anume însă nu avea de unde să știe.

Ceea ce nu avea darul să o liniștească. Nu îi putea însă blama pe prietenii ei. Deși pentru moment reușise să-l păcălească pe Gideon, nu își ștersese complet urmele.

— Nu am nevoie decât de un obiect pe care să-l vrăjesc. Un obiect pe care el să-l poarte cu sine.

— Cum rămâne însă cu semnătura vrăjii? a întrebat-o Verity. O va vedea și își va da seama că e mâna ta.

— Atunci va trebui să vrăjesc un obiect care să-mi permită să o ascund cu ușurință. Mă voi gândi, bine? Dineul Savanților va avea loc peste cinci zile. Îl voi ruga să mă însoțească, iar după aceea voi folosi vraja ca să obțin de la el răspunsurile pe care le caut.

— După aceea, a repetat Alex pe un ton sumbru.

Verity nu a comentat, preferând să rămână tăcută.

Rune și-a dat seama că ambii prietenii începuseră brusc să o irite. Oare chiar nu înțelegeau că găsisese cea mai bună soluție?

— Dacă aveți voi o soluție mai bună, renunț cu dragă inimă la a mea. Până atunci însă, acesta e planul pe care îl voi urma.

Alex și-a întors capul spre geamul trăsurii, învârtindu-și inelul de argint pe care îl purta pe degetul mic. Verity s-a încruntat, cufundată în tăcere.

101

DUPĂ CE ALEX A LĂSAT-O la Conacul Wintersea, luându-și laconic rămas-bun, Rune i-a dictat lui Lizbeth o telegramă:

GIDEON SHARPE

STR. PRUDENȚEI NR. 113, ORAȘUL VECHI

VII CU MINE LA DINEUL SAVANȚILOR?

RUNE

După aceea s-a prăbușit în pat, străduindu-se să nu se gândească la supărarea lui Alex, la tentanta invitație de a-l însoți la Caelis sau la tensiunea care se strecurase între ei în acea noapte. Resimțea conflictul cu Alex ca pe un fel de dezechilibru. De parcă corabia cu care călătoriseră împreună în toți acești ani ar fi ajuns deodată în niște ape agitate.

Alex nu amestecase niciodată loialitatea față de Rune și dragostea pe care o nutrea față de fratele lui. Îi plăcea să mențină cele două relații disjuncte. Prin urmare, faptul că Rune îl curta acum pe Gideon îl bulversa pur și simplu pe Alex, făcându-l să trăiască un sentiment de anxietate. Atât și nimic mai mult. Iată de ce se comporta atât de protector.

A scuturat din cap. În acele clipe nu își permitea să se lase distrasă, așa că l-a alungat din minte pe cel mai bun prieten al ei și s-a aruncat în brațele somnului.

DOUĂZECI ȘI OPT

RUNE

A TRECUT O ZI ȘI JUMĂTATE până când a primit un răspuns de la Gideon. Se afla în odaia secretă, pregătind discursul pentru Dineul Savanților, când Lizbeth a întrerupt-o:

— A sosit un pachet pentru tine.

Rune, care tocmai așternea pe hârtie niște minciuni sforăitoare, a rugat-o pe Lizbeth să lase pachetul pe masă. Abia când a ajuns la capătul paragrafului și-a ridicat privirea.

Era o cutie obișnuită, albă, legată cu niște panglici bleu-deschis.

„Albastrul de Wintersea”, a comentat ea în gând.

S-a ridicat în picioare, nedesprinzându-și privirea de pe cutie. Înghițind nodul care i se proțăpise în gât, a dat la o parte discursul pe care tocmai îl compunea, trăgând pachetul mai aproape. A desfăcut panglica și a scos capacul, apoi a dat la o parte hârtia maro, de împachetat. În interiorul cutiei se afla împăturită o rochie verde-mentă, iar deasupra a zărit un bilet scris cu cerneală neagră.

Îmi ceri să fiu companionul tău?

Gideon

Rune a citit și a răscitit biletul înainte de a-l întoarce pe partea cealaltă, sperând să găsească o continuare. Doar că Gideon îi trimisese doar acele câteva cuvinte.

„Să fie un «da»?”, s-a întrebat ea.

Uitându-se la pânza verde-deschis, a pus biletul la o parte și a scos rochia din cutie. În clipa în care aceasta i s-a dezvăluit privirii, Rune a simțit un freamăt interior. În vreme ce pipăia cu degetele mânecile din dantelă și corsajul decorat cu câteva broderii delicate, a simțit cum i se întetesc bătăile inimii.

După ce și-a desfăcut șireturile corsajului, și-a dat jos hainele și și-a pus rochia cea nouă și elegantă. Mătasea din care era confecționată era moale la atingere, iar mânecile din dantelă i se potriveau ca turnate. Cum nu avea cine să-i lege șireturile corsajului la spate, l-a lăsat desfăcut. Și-a vârât picioarele în pantofii asortați, de mătase, cu care sosise rochia, și a pășit în dormitor ca să se privească în oglinda mare.

A simțit cum i se urcă inima în gât.

Verdele-mentă și dantela albă îi puneau în valoare tenul deschis și nuanțele roșcate ale părului. În vreme ce pipăia broderiile vălurite ale corsajului, se străduia să-și aducă aminte cât de mult îl ura pe băiatul care le făcuse.

Doar că era cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse – și cu atât mai puțin *purtase* – vreodată și nu putea să ignore valul de căldură care îi cuprinsese trupul. Își dorea să o fi rugat pe Lizbeth să rămână și să o ajute să lege șireturile corsajului, pentru ca rochia să i se potrivească perfect.

Tulul îi șfichiuia între picioare în timp ce se întorcea la birou. S-a așezat pe scaun, a luat un stilou și o foaie de hârtie, începând să scrie un răspuns:

Gideon Sharpe

Str. Prudenței nr. 113, Orașul Vechi

Da, Gideon. Te rog să fii companionul meu.

Rune

P.S.: Planul meu e să te cuceresc definitiv, ca să-mi faci rochia până la sfârșitul zilelor.

P.P.S.: Dă-mi de știre când vei crede că planul funcționează.

Îi venea greu să se concentreze după ce primise rochia, așa că s-a simțit aproape ușurată în clipa în care Lizbeth a întrerupt-o iar. Terminase de scris discursul și acum îl citea cu glas tare, în vreme ce pășea prin încăpere.

— Domnișoară Rune..., s-a uitat Lizbeth peste umărul ei, pășind apoi în camera secretă. A sosit un domn în vizită. Vă așteaptă în foaier.

Rune, care nu aștepta pe nimeni, și-a ridicat privirea:

— Cine e?

Lizbeth a răspuns cu glas șoptit:

— Căpitanul din Gărzile Sângelui.

„Gideon?!”, a exclamat Rune în gând, făcând ochii cât cepele. „Ce ar putea dori?”

— Spune-i că...

Și-a dat seama că încă purta rochia făcută de el, șireturile de la spate atârându-i până la talie.

— Spune-i că voi coborî îndată. Și poate ar fi bine să-i oferim o tratație?

Lizbeth a încuviințat, apoi s-a făcut nevăzută.

„La naiba!”

Cu o zi în urmă, cumpărase din oraș un sacou pentru Gideon – ca să îl vrăjească cu *Rostitorul adevărului* și să-l înlocuiască pe cel pe care îl pătase cu vin. Nu că ar fi putut vreodată să înlocuiască cu adevărat un sacou marca Sharpe Duet. Amintirea momentului încă îi provoca frisoane de vinovăție. Ca să i se potrivească, croitoreasa fusese nevoită să facă câteva ajustări, așa că sacoul nu se afla la Conacul Wintersea și nu putea fi folosit pentru a-l face pe Gideon să-i ofere informațiile de care avea nevoie.

„E în regulă”, și-a spus, începând să-și dea ușor rochia jos. „Iar acum fă-te cât mai prezentabilă cu putință și du-te la el.”

S-a uitat după hainele pe care și le dăduse jos mai devreme – erau puse grămadă și boțite.

Dându-și seama că avea nevoie de altele, s-a repezit la garderobă, scoțând de acolo primul lucru care i-a venit la mână: o rochiță simplă, de vară, care îi ajungea până la genunchi. Desculță, a coborât în grabă scările, încetinind pasul de cum l-a zărit în foaier pe tânărul bărbat.

Gideon stătea cu spatele la ea, ținându-și mâinile la spate și rotindu-și ochii prin încăpere. Purta pantaloni maro simpli și își suflecuse mânecile până la coate, etalându-și antebrățele.

De cum l-a zărit, a simțit cum i se oprește inima în piept. Era băiatul care cu două seri în urmă o ținuse la pământ. Băiatul căruia, tot atunci, îi implântase un cuțit în coapsă.

— Gideon, a spus ea, revenind cu picioarele pe pământ. Ce surpriză plăcută!

Gideon s-a întors cu fața spre ea, Rune tresărind ușor în clipa în care căpitanul i-a adresat o privire scormonitoare. Oare cât de multe amănunte despre întâlnirea din mină își amintea? Locul fusese atât de întunecat! Chiar și atunci

când Gideon aprinsese lampa, nu reușise să-i dea gluga la o parte ca să-i vadă chipul. Cu toate acestea, era posibil ca el să știe că ea era intrusa?

Simțind cum i se înmoaie picioarele, s-a sprijinit de balustradă, apucând-o aproape cu prea multă putere, apoi a continuat să coboare spre parter.

— Ce vânt te aduce la Wintersea?

— Am venit să te întreb dacă nu ai vrea să faci o plimbare cu mine.

— O... plimbare?

— Ziceai că știi o plajă prin apropiere.

Gideon a devenit brusc nesigur pe sine, desfăcându-și mâinile unite la spate.

— Dar dacă ești ocupată...

— Ah! Da. Vreau să spun, *nu*... Adică nu sunt ocupată. Și, da, există o plajă, a răspuns Rune, ajungând la capătul treptelor și dându-și seama că gâfâie, cu toate că nu depusese niciun fel de efort notabil. Cred că o plimbare ar fi binevenită.

— Minunat, a spus el.

„Dar care e motivul real pentru care ai venit aici?”, l-a întrebat ea în gând.

S-a străduit să zâmbească, apoi și-a îndreptat privirea spre Lizbeth, care tocmai își făcuse apariția în foaier ținând în mâini un șal tricotat. Rune și l-a pus pe umeri.

Preț de o clipă, Rune și Gideon s-au uitat stânjeniți unul la celălalt, până când ea și-a dat seama că el nu cunoaște drumul către plajă, de vreme ce nu mai fusese nicio dată acolo.

— Așa..., a spart ea tăcerea. Urmează-mă.

L-a condus prin casă și abia când au ajuns în grădină s-a întrebat dacă nu ar fi făcut bine să-și fi luat cuțitul pe care de obicei îl ținea prins la coapsă.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

GIDEON

GIDEON A ÎNCETINIT, ca să pășească în același ritm cu Rune, în vreme ce ea îl conducea prin labirintul viu din grădina conacului. Gazda avea într-o mână un felinar, iar cu cealaltă își ținea șalul strâns în jurul gâtului.

Părul îi stătea despletit, iar briza îi tot împingea zulfii pe față, făcându-l pe Gideon să simtă o frustrantă nevoie de a-i aranja cu degetele.

În acea seară, Rune nu se dăduse cu ruj și nu-și sulemenise obrajii. În plus, era și desculță. Arăta ca o ființă sălbatică, expusă intemperiei. Nu ca fata pe care Gideon o zărea de obicei pe la petreceri.

Aspectul ei l-a făcut să lase garda jos. Venise la conac sperând să-i recâștige încrederea, pentru că ea constituia cea mai bună pistă a investigației care o avea în vedere pe Molia Stacojie. Doar că acum... dădea din colț în colț. Nu mai era sigur pe sine, iar tăcerea care se așternuse între ei părea să se tot adâncească.

Gideon s-a uitat la rana urâtă de pe antebrațul lui Rune. Oare cum putea o fată care își petrecea zilele planificând petreceri și răspândind zvonuri să se procopsească cu o asemenea rană?

— Te-ai lovit?

Rune a tresărit surprinsă:

— Ah, da! Am căzut de pe Lady... ieri, când am călărit. Mi-am tăiat mâna într-o piatră. Uneori pot fi atât de nesăbuită, i-a răspuns zâmbindu-i, vârându-și mâna rănită sub șal și schimbând imediat subiectul. Te-ai mai gândit la invitația mea?

— La Dineul Savanților? Credeam că răspunsul a fost cât se poate de limpede.

Rune s-a uitat la el, cu gura ușor deschisă.

Se părea că răspunsul lui nu fusese chiar atât de limpede.

Gideon a schițat o jumătate de zâmbet:

— Rune..., bineînțeles. Te voi însoți. Te așteptaseși la un refuz?

Fata l-a privit în ochi:

— Nu știu la ce să mă aștept de la tine, a răspuns, cuvintele părând să zăbovească o vreme prin aer.

Oare vorbise Rune Winters ? Sau Molia Stacojie?

Gideon nu avea nicio dovadă că cele două personaje se contopeau într-o singură persoană. Rune avea un alibi solid pentru acea seară. Cu toate acestea, suferise de curând o rană care putea fi foarte bine cea provocată de glonțul tras de Laila. Nu o putea aresta, dar nici nu era convins de nevinovăția ei.

Era motivul pentru care se afla acolo. Dacă Rune era într-adevăr Molia, în niciun caz nu ar mai fi avut încredere în el după cele petrecute la mina Seldom. Gideon trebuia să dreagă situația, pentru că singurul fel în care ar fi putut să o demaște presupunea o reapropiere. Iar singura cale de a obține așa ceva era să o convingă să aibă iar încredere în el. Dacă așa ceva mai era posibil.

„Oare ce-ar fi fost dacă i-aș face curte cu adevărat?”

Acest gând l-a făcut să se crispeze. Habar n-avea cum cineva s-ar putea îndrăgosti de o ființă atât de superficială precum Rune Winters.

Dar poate că nu-și pusese problema așa cum trebuia.

Cum s-ar putea cineva îndrăgosti de o ființă care se *preface* că e atât de superficială – pentru a o păcăli?

A doua variantă i se părea mai facilă.

Gideon și-a dres glasul.

— Grădinile tale sunt, pur și simplu, minunate, i-a spus tresărind, pentru că imediat și-a imaginat-o pe Rune dându-și ochii peste cap.

„Asta-i tot ce poți, iubărețule?”

— Zău? a răspuns Rune cu glas șoptit, privind în jur. Mă străduiesc să le mențin în bună rânduială, dar îmi lipsește... dedicația bunicii, care iubea florile de parcă ar fi fost copiii ei.

Pomenind-o pe Kestrel, chipul lui Rune s-a umplut de duioșie. Apoi a continuat să vorbească, privind tufele care formau labirintul viu.

— Uneori, dacă îmi mijesc ochii, parcă o văd ajustând tufele de trandafiri sau sorbind ceai în seră, având lângă ea cutia cu pliculețe de semințe și planificând ce modificări va mai face prin grădină...

Albindu-se brusc la față, de parcă ar fi luat-o gura pe dinainte, i-a adresat o scurtă privire lui Gideon.

— Vreau să spun că...

— Noi nu am avut niciodată o grădină, a spus el, încercând să o liniștească. Mama însă creștea plante aromatice într-un ghiveci așezat pe pervaz.

De cum a rostit cuvintele, Gideon și-a dorit să fi spus altceva. Lipsa de avere a familiei lui era o dovadă grăitoare a diferențelor de statut social, de educație, de nivel de trai dintre ei. O diferență care se redusese după Revoluție, dar care nu avea să dispară niciodată de tot.

Dându-și seama la ce se gândește el, Rune a spus:

— Acum ai putea să-ți amenajezi o grădină, dacă ai vrea. Ai putea să trăiești la o moșie mult mai somptuoasă

decât Conacul Wintersea, având niște grădini mult mai bine întreținute, ca răsplată pentru ce ai făcut pentru republică. Sunt sigură că bunul comandant ți-ar oferi una, dacă l-ai ruga.

— Sunt mulțumit de apartamentul din Orașul Vechi.

— Chiar așa?

Îndoiala din glasul ei l-a făcut pe Gideon să tresară, amintindu-și de ziua în care îi luase măsurile în atelierul de croitorie al părinților lui. Se întreba ce gânduri îi trecuseră ei prin cap în vreme ce străbătea străzile pline de funingine ale cartierului, în duduital fabricilor din apropiere.

— Să înțeleg că Orașul Vechi nu te-a impresionat.

Rune s-a încordat.

— Nu am vrut să spun decât că...

— A fost prima dată când ai călcat pe-acolo?

Rune nu avea nevoie să răspundă la această întrebare, pentru că el putea ghici cu ușurință care era adevărul. De-a lungul anilor în care ea și Alex fuseseră prieteni la cataramă, Rune nu trecuse niciodată pe la el pe acasă. Fie fratele lui Gideon fusese prea rușinat să o invite acolo, fie o invitase, iar ea îl refuzase.

— Când părinții noștri au murit, atelierul și apartamentul mi-au revenit mie, a explicat Gideon.

— Dar de ce ai ales să trăiești acolo? De ce nu ai vândut totul și nu l-ai rugat pe comandant să-ți pună la dispoziție o altă proprietate? Thornwood Hall, de exemplu, ar fi putut fi al tău.

„Thornwood Hall”, a repetat Gideon în gând, cutremurându-se.

O umbră întunecată adăsta deasupra acelei case. Încă putea simți prezența Cressidei, duhoarea magiei plutind prin aer. În cele câteva ori când revenise acolo, se simțise asaltat de niște coșmaruri sinistre.

— Mai degrabă m-aș culca sub un pod decât la Thornwood Hall, a răspuns el mai mult pentru sine. Dacă Orașul Vechi nu e de nasul tău, cu siguranță, cartierul în care am locuit înainte ți s-ar părea complet nefrecventabil.

— Nu am zis niciodată că Orașul Vechi nu ar fi de nasul meu.

Dându-și seama că glasul ei venea de undeva din spatele lui, Gideon s-a oprit din mers. Și-a întors fața spre ea, zărind-o scăldată în lumina auriu-roșiatică a înserării, în vreme ce rochia albă, de vară, fâlfâind în bătaia vântului, i se freca de genunchi. Tocmai ajunseseră la capătul grădinilor, acolo unde boscheții erau mai scunzi și mai puțin îngrijiți. Mai sălbatici — așa cum era și ea în acele clipe.

— Gădesc cartierul tău destul de șarmant.

— „Șarmant” e un cuvânt pe care oamenii îl folosesc, în general, atunci când nu vor să jignească pe cineva.

Rune a simțit cum se îmbujorează, în vreme ce zulfii continuau să-i acopere fața.

— Chiar ai de gând să-mi răstălmăcești fiecare vorbă pe care o rostesc?

Gideon a făcut o pauză, cercetând-o cu privirea. Dacă el și Rune s-ar fi curtat cu adevărat — ceea ce nu s-ar putea întâmpla niciodată —, acesta ar fi fost exact genul de dispută pe care ar fi avut-o.

— Ți se pare *șarmant* că oamenii care locuiesc în Orașul Vechi trag de fiecare bănuț ca să supraviețuiască? Ți se pare *șarmant* faptul că părinții își petrec o jumătate de an flămânzind, pentru ca copiii să aibă ce mânca? În vreme ce copiii penitenți cerșesc pe străzile Orașului Vechi? În vreme ce bătrânii și infirmii mor de frig în pat pentru că nu-și permit să-și încălzească locuințele?

Astfel de lucruri erau la ordinea zilei în Orașul Vechi.

Rune i-a adresat lui Gideon o privire îngrozită. Evident că ea nu știa nimic despre toate aceste realități, de vreme ce trăise într-o lume complet diferită, care, deși ar fi putut să o

străbată călare, de la un capăt la celălalt, într-o oră, se afla la fel de departe de lumea reală ca luna de Pământ.

Gideon s-a întors cu spatele, continuând să meargă, supărat pe sine însuși că deschisese subiectul. Iritat că ea era..., ei bine, ea.

— Nu prea înțeleg de ce ești supărat pe mine, i s-a adresat ea din spate. Dacă copiii penitenți cerșesc pe stradă, ar trebui să dai vina pe republică. Doar bunul comandant le-a proscris familiile pentru că au ajutat vrăjitoare.

Gideon s-a oprit în loc.

— Sau nu-ți mai amintești că bunul comandant ne-a promis o lume mai bună? a continuat ea, înainte ca Gideon să apuce să-i răspundă. O lume în care nimeni nu va mai fi nevoit să trăiască în mizerie?

În pofida supărării lui, Rune avea dreptate. Își mai amintea mitingurile, cuvântările, broșurile ascunse prin buzunare sau între paginile cărților date din mână în mână pe sub nasul aristocraților. Nicolas Creed chiar promisese o lume mai bună. Doar că acea lume încă întârzia să-și arate întregul chip.

— Dacă oamenii trăiesc în sărăcie, a spus ea, ar trebui să-ți canalizezi supărarea spre ei.

Gideon s-a întors cu fața spre ea:

— Tu crezi că înainte nu am trăit în sărăcie? Habar nu ai cum arată lumea reală, Rune. De când te știi, ai avut parte de o viață privilegiată, de huzur. Nu zic că ar fi vina ta. Pur și simplu, descriu o realitate. Dacă nu vrei să te uiți la aspectele urâte ale vieții, poți să n-o faci. Poți pretinde că nu există.

Rune a simțit cum i se înroșesc obraji.

— Oameni ca tine și ca bunica ta au prosperat sub regimul vrăjitoarelor, când lucrurile mergeau mai rău decât acum. Așa că nu te prefacă că ți-ar păsa. Nu ți-a păsat atunci și nu-ți pasă nici acum. Reginele surori sau bunul comandant sunt totuna pentru tine.

Rune a tresărit, de parcă tocmai ar fi primit un ghiont. Observându-i reacția, Gideon a lăsat garda jos.

„La naiba. Am întins prea mult coarda.”

— Rune..., i-a spus, trecându-și încordat degetele prin păr. Îmi pare rău!

Oarc chiar fusese necesar să dea dovadă de o sinceritate atât de crudă? Rune i se părea, deodată, atât de mititică. Ar fi vrut să se apropie de ea, dar se temea ca fata să nu aibă vreo reacție abruptă.

— Sunt de acord cu tine: Revoluția ar fi trebuit să îmbunătățească lucrurile pentru toată lumea, însă, vorba aceea, mai e mult până departe.

Fata a rămas tăcută, uitându-se la Gideon, în vreme ce vântul îi înfoia părul.

„Am dat-o în bară”, și-a spus el. „Acum va face stânga împrejur, se va întoarce acasă și nu va mai vorbi niciodată cu mine.”

În loc să încerce să salveze ultima șansă de a ajunge la Molia Stacojie, îi spusese ce-i spusese. Acum se simțea ca naiba că o insultase și își dădea seama că ar face bine să-i sugereze să se întoarcă amândoi la conac.

Imediat însă, Rune s-a apropiat, oprindu-se la câțiva centimetri de el.

— Dacă aş fi crezut că ești mai prejos decât mine..., a spus ea, adresându-i o privire intensă, de ce aş fi ieșit să mă plimb cu tine?

Gideon i-a întors privirea.

„Chiar așa, de ce?”

Și-a întins mâinile să adune părul răvășit care acopere fața fetei. A rămas surprins să constate că nu se ferește și-l lasă să i-l dea pe spate. Între timp, privirea ei devenise mai puțin intensă, permițându-i să-i citească sentimentele cu mai multă limpezime.

Nu ar fi trebuit să-i placă atât de mult senzația pe care i-o producea atingerea părului ei, felul în care Rune se relaxa, deși se afla atât de aproape de el.

— Moștenitoarele frumoase pot curta soldați de rând, a spus el. Dar nu se mărită cu ei.

Rune i-a adresat un zâmbet ușor amuzat:

— Să înțeleg că tocmai m-ai făcut „frumoasă”, Gideon?

— Nu am făcut decât să constat o realitate. Te rog, nu schimba subiectul.

Rune și-a ferit privirea.

— Doar știi că e adevărat. Oamenii de condiția ta socială nu se căsătoresc cu plebei.

Din câte observase Gideon, cei născuți în familii bogate și privilegiate își doresc și mai multe bogății și privilegii, nu mai puține. Era ceva asemănător cu dependența de droguri – în clipa în care un om dă de gustul puterii, își dorește și mai multă, pentru a-și satisface pofta.

— Eu nu știu să dansez pe muzica pe care o interpretează orchestrele tocmită la balurile tale, a spus el. Nu mă bucur de respectul prietenilor tăi. Nu folosesc șaptesprezece tacâmuri diferite la cină.

Gideon și-a retras mâinile din părul ei, care imediat s-a înfioat la loc, în bătaia vântului.

— Nu am cum să-ți sporesc moștenirea.

Gideon era conștient că pășea pe nisipuri mișcătoare amintindu-i motivele pentru care nu ar putea forma un cuplu și că șarada pe care amândoi o jucau era foarte fragilă. Dar, dacă scopul era să se prefacă vulnerabil, să o provoace și pe ea să fie la fel, atunci trebuia să spună adevărul.

— Cei ca tine sunt, pur și simplu, niște oameni... *imposibili*, a spus ea. Mie nu-mi pasă de aceste lucruri.

Gideon a simțit nevoia să-și dea ochii peste cap, dar nu a făcut-o.

— Evident că îți pasă.

— Atunci de ce ne aflăm aici? Dacă sunt atât de superficială — o ființă făcută numai din brizbrizuri, fără nicio substanță —, ce ai găsit la mine? De ce cineva ca *tine* și-ar dori pe cineva ca *mine*?

Gideon a deschis gura, dând să răspundă, doar că pur și simplu nu știa ce să zică.

A cercetat-o cu privirea, observându-i părul ciufulit luminat de ultimele raze ale soarelui aflat la asfințit și ochii cenușii asemenea oțelului topit.

Profitând de tăcere, Rune a tras propriile concluzii:

— Poate că ai dreptate, a spus ocolindu-l, ridicând felinarul, trăgând zăvorul porții aflate la marginea grădinii și pășind pe pajiștea învecinată.

— Unul dintre noi crede că e prea bun pentru celălalt. Dar nu sunt eu persoana aceea.

Poarta s-a închis în urma ei.

Gideon a urmărit-o cu privirea.

„Poftim?”

Rămas în grădină, Gideon s-a uitat la Rune cum pășește pe poteca înconjurată de iarba înaltă, îndreptându-se spre pădurea care se zărea în depărtare. Din niște motive pe cât de obscure, pe atât de stranii, gândurile lui s-au îndreptat spre Cressida.

Gideon învățase foarte repede să nu o provoace pe Cress. Certurile cu ea aveau întotdeauna consecințe. Ori de câte ori îi nesocotea dorințele sau nu se supunea, Cressida îl pedepsea. Uneori își vărsa mânia pe alții, până când Gideon a încetat definitiv să i se mai opună.

Rune, pe de altă parte, păruse surprinsă de insultele pe care le încasase de la el, însă deloc impresionată de nesupunerea lui.

Rune era asemenea unui teritoriu încă neexplorat. Și, în absența unei hărți cu ajutorul căreia să se poată orienta, Gideon a rămas nemișcat, privind-o cum se îndepărtează.

Nici măcar glasul lui Harrow, care tocmai îi răsuna în urechi, nu îi era de ajutor.

„Dacă ți-ar fi plăcut cu adevărat de fata asta”, și-a spus el, „te-ai fi dus după ea.”

Sărind peste poartă, a început să alerge pe potecă, simțind cum inima îi bate cu putere în piept. În general evita situațiile care îl puneau într-o postură vulnerabilă. Cu toate acestea, iată-l acum alergând drept spre una asemenea.

— Dacă vom face asta, a spus el, când a ajuns-o din urmă, trebuie să știi câteva lucruri.

Rune și-a întors privirea spre el.

— Ca să te poți hotărî dacă asta e ceea ce vrei. Dacă *eu* sunt ceea ce îți dorești.

Pădurea îi împiedica să zărească marea, însă Gideon simțea deja briza sărată invadându-i nările. Prin urmare, se aflau aproape de țărm.

Rune îl cerceta cu privirea la lumina felinarului.

— În regulă. Spune-mi.

„E doar un joc”, a ținut el să-și reamintească, simțind cum i se pune o greutate în piept. „Nu are nicio importanță.”

Dar, dacă era adevărat, de ce se simțea ca și cum ar fi pășit peste buza unei prăpăstii, sperând că nu va cădea?

TREIZECI

GIDEON

— ULTIMA FATĂ DE CARE AM FOST îndrăgostit era vrăjitoare, i-a spus.

Rune a simțit cum se crispează.

— Am cunoscut-o în ziua în care părinții mei au devenit croitorii casei regale.

Modelele create de mama lui atrăgeau deja de aproape un an atenția aristocrației. Cu câteva luni în urmă, banii obținuți de pe urma succesului în afaceri permiseseră familiei să se mute de la periferie, din cel mai sărac cartier al orașului, într-o clădire cu apartamente de închiriat din Orașul Vechi.

Apoi, peste noapte, reginele le oferiseră un statut și mai înalt, invitând familia Sharpe să locuiască la palat. Ceea ce însemna că deodată și-au permis să plătească studiile lui Alex, că Gideon nu mai era nevoit să sară peste mese și că Tessa, mezina familiei, putea în sfârșit să mănânce pe săturate.

— Cum părinții mei abia dacă puteau să țină pasul cu cerințele reginelor, m-au chemat să le dau o mână de ajutor. Alex plecase la Conservator, iar Tessa era încă prea mică – tot ce putea face la vârsta aceea era să ne stea în cale. Cressida ceruse să-i stau la dispoziție doar ei, așa că mă mutasem la Thornwood Hall.

În vreme ce se gândea câte amănunte ar fi fost bine să scoată la iveală, Gideon simțea cum i se pune o greutate în stomac. Nu voia ca Rune să afle toate detaliile sordide din trecutul lui, însă existau câteva lucruri pe care merita să le afle înainte ca relația lor să se adâncească.

— Cress nu dorea să fiu croitorul ei, a spus Gideon întorcându-și privirea spre Rune, care mergea pe lângă el privind drept în față. Iar eu eram bucuros să-i satisfac... anumite dorințe.

— Vrei să zici că ați devenit... intimi.

— Da.

Gideon și-ar fi dorit să poată zăgăzui amintirile care tocmai îi năvăleau în minte: nopțile lungi petrecute în grădinile Cressidei, care întotdeauna se încheiau în patul ei; degetele lui trecute peste cicatricile argintii pe care ea și le etala cu mândrie, de parcă ar fi fost vorba despre niște opere de artă.

Fiecare cicatrice fusese făcută fie de Cressida, fie de una dintre surori, iar întreaga colecție de semne argintii semăna cu o grădină sălbatică crescută pe corpul ei: trandafiri și crini, ghiocei și iriși, toate florile ițindu-se printre frunze, ghimpți și tulpini. Florile argintii i se întindeau pe pulpe și coapse, acoperindu-i partea stângă a trunchiului și a pieptului și continuând pe brațe.

Cicatricile preferate ale lui Gideon erau cele în formă de petale, care îi acoperau Cressidei claviculele.

Femeia reușise să-l vrăjească complet, însă Gideon nu avea de gând să-i povestească lui Rune toate amănuntele.

— Nu a durat mult până când lucrurile au început să o ia la vale.

— Ce vrei să spui?

Glasul lui Rune a avut darul să-l readucă cu picioarele pe pământ. Cei doi ajunseseră deja în pădure, iar poteca pe care veniseră continua printre copaci. Frunzele străluceau în nuanțele aurii ale înserării.

— Apoi mama a început să... nu se simtă bine.

Gideon își amintea de degetele învinețite și însângerate, de ochii înroșiți și de oasele care păreau să-i iasă prin piele.

— A început să aibă vedenii și să ne acuze pe mine și pe tata – ba chiar și pe Tessa – că făcuserăm tot felul de lucruri. Bunăoară, că îi furaserăm carnețelele, că îi distruserăm pânzeturile. Că o sabotaserăm în fel și chip.

Amintindu-și de acea perioadă, Gideon a simțit cum se încordează. Mama lui își acuza familia de cele mai groaznice lucruri: pe soț, că o înșelase; pe Tessa, că o otrăvea; pe Gideon, că o agresa pe Tessa. Cu alte cuvinte, îi acuza de cele mai coșmarești lucruri cu putință. Lucruri care încă îl mai făceau să nu doarmă bine. Și de fiecare dată simțea mirosul inconfundabil, de cupru coclit, al vrăjitoriei.

— Reginele surori o torturau pe mama „la foc mic”.

— Dar nu are nicio noimă, a comentat Rune. Dacă doreau ca mama ta să fie croitoreasa curții regale, de ce să o fi chinuit astfel?

Gideon i-a adresat o privire mirată.

— E evident că nu i-ai cunoscut pe cei din familia Roseblood. Vrăjitoarele sunt din fire ființe caracterizate de cruzime, dar surorile Roseblood erau de-a dreptul malefice. Îi torturau și ucideau pe toți cei care le supărau, apoi foloseau sângele victimelor ca să facă vrăji.

Rune a scuturat neconvinsă din cap:

— E imposibil.

— Am văzut toate acestea cu propriii ochi.

— Nu, ce vreau să zic e că... Ce descrii tu sunt vrăji Arcana, care sunt interzise. Le-a scos în afara legii regina Raine, cu câteva secole în urmă.

Gideon s-a uitat la ea surprins că știe acest lucru. Însă bunica ei fusese vrăjitoare. Evident că aflase câteva lucruri despre vrăjitorie.

— Arcana reprezintă nivelul cel mai înalt al vrăjitoriei, a explicat Rune. E nevoie de sânge luat cu japca de la cineva. Magia care rezultă e puternică și letală, însă o vlăguiește pe vrăjitoarea care o face. Dacă surorile Roseblood făceau într-adevăr vrăji Arcana însemna că își făceau rău cu bună știință.

Vorbele i-au adus aminte lui Gideon de ce îi spusese, cu ani în urmă, Cressida, după ce le surprinsese pe ea și pe surorile ei stând în jurul unui cadavru plin de sânge. Prive-liștea, combinată cu duhoarea puternică a magiei, îi întor-sese stomacul pe dos.

„Cu cât dispunem de mai multă putere, Gideon, cu atât oamenii vor mai mult să dăm greș. Ce am putea face? Să-i lăsăm pe cei care ne urăsc să ne pună la cale moartea? Să respectăm regulile jocului, când toată lumea le nesocotește? Asta ar fi o nesăbuiință din partea noastră. Odată ce ai pus mâna pe putere, pentru tine însuți și pentru cei dragi, trebuie să faci totul ca să o păstrezi. În acest scop poți să-ți sacrifici inclusiv sufletul. Dacă nu o faci, vei privi cum cei dragi sunt răniți de cei care râvnesc la ce ai tu.”

Rune rămăsese tăcută. Preț de câteva minute, singurele zgomote care s-au auzit în pădure au fost pașii lor pe poteca presărată cu ace de brad și foșnetul vântului care se strecura printre coroanele copacilor.

Gideon era conștient că acum urma pentru el partea cea mai grea. S-a uitat la Rune, încercând să-și spună că ar trebui să omită respectivul episod al relației lui cu Cressida. Dar, dacă își făceau cu adevărat curte, și-ar fi dorit ca Rune să îl cunoască.

„Unul dintre noi crede că e prea bun pentru celălalt. Doar că nu sunt eu persoana aceea.”

Gideon urma să-i testeze vorbele și, dacă s-ar fi dovedit a fi neadevărate, nu ar fi putut să o învinovățească.

— Când i-am spus Cressidei că relația noastră s-a sfârșit, că nu mai voiam să am de-a face cu ea, m-a avertizat că,

dacă aveam de gând să-i refuz avansurile, surioara mea va împărtăși soarta mamei. Pe vremea aceea, Cressida pur și simplu mă înspăimânta, iar eu îmi doream cu disperare să o cruț pe Tessa. Așa că am ascultat-o, a spus Gideon, trecându-și degetele prin păr. Dar tot a ucis-o pe mezină.

— Crezusem că sora ta a murit de *sudor anglicus*³, a spus Rune.

Probabil asta îi spusese Alex.

— Mai ții minte petrecerea la care ți-am turnat ceai în ceșcuță? Cress se autoconvinsese că o înșelam cu o servitoare și voia să mă pedepsească. Când și-a dat seama că nu mă simt deloc umilit să servesc ceai, a schimbat tactica, spunându-mi că va trebui să-mi dovedesc devotamentul față de ea confecționându-i până în zori treizeci și șase de trandafiri de mătase – din cei pe care tata obișnuia să-i facă pentru mama – și că, dacă nu aș reuși, ceva cumplit urma să i se întâmple surioarei mele.

Gideon s-a uitat la Rune, care își ținea buzele strânse.

— La floarea de mătase pe care ți-am dăruit-o am muncit vreo două ore.

În vreme ce calcula în minte cât i-ar fi luat lui Gideon să confecționeze treizeci și șase de trandafiri, Rune a simțit cum i se întunecă privirea.

Până la ivirea zorilor, Gideon reușise cum-necum să coasă doisprezece trandafiri. Pentru Cressida, a constituit încă o dovadă că nu regreta suficient de mult presupusa infidelitate. Chiar în acea zi a folosit o vrajă care a îmbolnăvit-o pe surioara lui de *sudor anglicus*. Cressa a încuiat-o pe Tessa în camera ei și a poruncit ca nimeni să nu o îngrijească.

Gideon a încercat să spargă ușa, trântindu-se în ea, bătând în lemn cu pumnii, doar că Cressida o vrăjise să reziste oricărei încercări de forțare. În tot acest timp, Tessa

3 Sudoarea engleză (med.) – v. mai multe aici: https://ro.wikipedia.org/wiki/Sudoarea_engleză

plângea și striga după ajutor, delirând din pricina febrei și rostind numele mămicii ei. Gideon a început să țipe la Cressida, care tăcea și rânjea disprețuitor. Apoi s-a repezit la ea, doborând-o și ținându-o la pământ. O prinsese cu degetele de gât, pregătit să o sugrume până când ar fi simțit cum trupul i se pleoștește, însă gărzile palatului l-au tras de acolo, l-au pus în lanțuri și l-au azvârlit într-una dintre celulele temniței.

Când i-au dat drumul, Tessa era deja moartă.

— Mama s-a înecat a doua zi. Tata s-a spânzurat peste câteva zile. Cu toate acestea, Cressida încă nu se simțea satisfăcută, a spus Gideon strângând din pumni. Știam că mai exista o persoană căreia i-ar fi putut face rău dacă nu aș asculta-o întocmai.

— Fratele tău, a șoptit Rune.

Gideon a clătinat din cap. Alex devenise ultima amenințare nerostită a reginei vrăjitoare.

În perioada aceea Gideon s-a apucat de băut. Se îmbăta în fiecare zi. Uneori își turna primul pahar de cum se trezea din somn. Era singura soluție ca să se poată strecura noapte de noapte în patul ei.

Uneori avea senzația că Cressida preferă să-l simtă îndărătnic. De parcă ar fi obținut mai multă plăcere forțându-l să facă ceva.

Își amintea noaptea în care îl marcase cu fierul roșu. Mai întâi folosisese o vrajă ca să-l ținuiască de perete. În poziția aceea nu s-ar mai fi putut opune torturii. Nu uitase niciodată cum se zvârcolise, în vreme ce ea îi ardea carnea încordată.

„E un blestem, Gideon”, îi spusese, apăsând cu și mai multă putere, în vreme ce el se căznea să nu urle de durere. „Unul pe care, cu siguranță, îl voi activa dacă mă vei înșela iar.”

— De-aia Alex a ucis-o, a șoptit Rune ca pentru sine.

La Gideon ajungea vuietul distant al valurilor. În locul în care ajunseseră, mirosul oceanului era puternic, iar copacii începuseră să se rărească, printre ei întrezărindu-se deja dunele domoale de nisip. În vreme ce ieșeau din pădure, Gideon deslușea tot mai bine linia țărmului. Spre răsărit exista și un dig circulabil, care separa golful cu apă puțin adâncă din față de oceanul propriu-zis, acolo unde vălurelele turcoaz sclipeau sub cerul rozaliu.

— Am distrus o seară perfectă, a spus el, impresionat de priveliște.

Și-ar fi dorit să se arunce în apă și să lase marea să-i spele pata pe care nu reușise niciodată să o curețe, însă, în vreme ce se apropia cu pași grăbiți de țărm, Rune l-a prins de mână, oprindu-l.

— Nu ai distrus nimic.

Gideon și-a dat seama că Rune își împletise degetele cu ale lui. Când s-a uitat la ea, i-a zărit în ochi o furtună atât de vijelioasă, încât a simțit cum i se taie răsuflarea.

— Nu ești lucrurile care ți s-au întâmplat, Gideon.

Și-ar fi dorit ca vorbele ei să reflecte adevărul.

— Nimeni nu se poate descotorosi de propriul trecut.

Pe Gideon trecutul îl formase, îl bântuise, îl *distrusese*. Tot ce făcuse în preajma Noilor Zori – faptul că îi ajutase pe Nicolas Creed și pe ceilalți insurgenți să cucerească palatul, împușcându-le pe Analise și Elowyn în propriile paturi, căutând-o apoi pe Cressida, doar ca să fie oprit de Alex, care o găsisese înaintea lui și-i făcuse felul pentru ca Gideon să nu o facă cu propriile mâini – fusese consecința comportamentului reginelor față de el și familia lui.

Era chiar motivul pentru care continua să vâneze vrăjitoare. Pentru că multă lume pătimise din pricina lor la fel de mult ca el, dacă nu și mai mult, Harrow fiind doar unul dintre exemple.

Vrăjitoarele erau niște ființe malefice până în măduva oaselor. Dacă li se oferea prea multă putere, puteai fi sigur

Că Vor abuza de ea. Pentru a le zădărnici revenirea, pentru a asigura faptul că nimeni vreodată nu va mai ajunge la chere-mul lor, vrăjitoarele trebuiau să fie stârpite până la ultima.

Gândul l-a făcut pe Gideon să-și desprindă degetele de ale lui Rune, amintindu-și de ce se află acolo.

O suspectase că e o vrăjitoare care se ascunde la lumina zilei. Pentru a o prinde cu minciuna, avea nevoie de o dovadă. Și exista un semn cât se poate de grăitor, pe care toate vrăjitoarele îl purtau asupra lor.

Gideon și-a amintit cum pipăia pe întuneric cicatricile argintii ale Cressidei, în vreme ce ea dormea.

Și-a amintit sfatul pe care îl primise de la Harrow cu două seri în urmă.

Soarele începuse să se facă nevăzut dincolo de linia orizontului. În curând avea să se întunece și singura lumină de pe plajă ar fi fost cea produsă de micul felinar aflat în mâna lui Rune. Înainte ca soarele să dispară de tot, și-a desfăcut primii trei nasturi de la cămașă.

Rune a ridicat din sprâncene, încrețindu-și fruntea.

— Ce faci?

— Mă duc să înot.

— *Acum?!*

— Apa e liniștită, afară e cald. Prin urmare, condițiile sunt perfecte pentru o bălăceală, i-a răspuns, scoțându-și cămașa peste cap și lăsând-o să cadă între ei, pe nisipul plajei.

Rune a simțit cum îi piere graiul. Văzând-o cât de uimită rămăsese, Gideon și-a reprimat un hohot de râs. A ridicat și el o sprânceană, apoi a întrebat-o:

— Nu vii și tu?

TREIZECI ȘI UNU

RUNE

IN ACEA PERIOADĂ A ANULUI, apa oceanului era deosebit de rece. Când l-a văzut scoțându-și cămașa, Rune a deschis gura, dând să-i spună și lui acest lucru.

Doar că vorbele i-au murit pe buze.

A tras adânc aer în piept, simțind cum sângele i se înfierbântă la vederea umerilor și brațelor musculoase. Și-a înfipt unghiile în palmă, căznindu-se să nu se mai holbeze la liniile ferme ale claviculelor, abdomenului și coapselor. La pielea care, în lumina asfințitului, căpătase o nuanță aurie, ca de miere.

Deși se căznea să nu se uite, un semn marcat pe partea dreaptă a pieptului a făcut-o să-și întoarcă iar privirea spre el: simbolul unui trandafir plin de ghimpi încercuit de o semilună. Rune l-a recunoscut imediat. Pe vremuri, blazonul reginelor surori putea fi zărit peste tot, inclusiv pe hainele lor. Reginele puneau să le fie brodat pe manșete, gravat pe bijuterii sau cusut pe pelerinele de călărie.

Trandafirul și semiluna fuseseră blazonul Cressidei.

„Un tatuaj?”, s-a întrebat Rune.

Zgomotul pantalonilor lui Gideon aruncați pe nisip a făcut-o să simtă cum îi încremenește gândul în minte. Se holba la blazon, conștientă că băiatul stătea aproape gol în fața ei și în același timp temându-se să-și abată privirea. Povestea pe care tocmai i-o destăinuise încă rezona în

fiecare fibră a trupului ei. Furie, suferință și rușine – principalele sentimente cărora el tocmai le dăduse glas. Și, cu toate că Rune își dorea nespus să existe și o altă fațetă a poveștii, imaginându-și că Gideon deformase adevărul, nu putea ignora blazonul acela.

„Nu e un tatuaj”, și-a dat seama cercetând cu privirea liniile roșii. „E semnul făcut cu fierul roșu.”

Cea mai mică dintre reginele vrăjitoare îl însemnase pe Gideon așa cum obișnuiau fermierii să-și întipărească inițialele pe pielea vitelor, pentru ca atunci când le-ar fi lăsat libere pe pajiște toată lumea să știe cui aparțin, iar ceilalți să nu le confunde cu cele din propria cireadă.

Cressida îl marcase pentru totdeauna pe Gideon, de parcă ar fi fost proprietatea ei. Rune a simțit cum groaza îi îngheață sângele în vine.

— Gideon...

Neobservându-i frământările, Gideon și-a vârât un deget sub tivul chiloților.

— Ultima strigare, Rune, a spus, dându-și jos chiloții și rămânând complet despuiat.

— Oh! Cerule! și-a acoperit fata ochii cu palmele. Gideon Sharpe!

— Să fie roșeață ce văd acum pe obrajii tăi?

Fierbințeala pe care o simțea Rune în acele clipe a reușit să-i încălzească iar sângele.

— De ce ești atât de rușinoasă? Să nu-mi spui că nu ai profitat niciodată de претендентii care fac coadă la ușa ta.

Simțind cum pielea obrazilor îi ia foc, Rune a reușit să schițeze un zâmbet.

— Doar că tu ești *cel mai rău* dintre toți.

Amândoi au început să râdă.

Rune și-ar fi dorit nespus să-și ia palmele de pe ochi și să se uite la el, dar nu voia să profite de ocazie, așa cum probabil ar fi făcut altă fată. Așadar, a rămas nemișcată,

ținându-și în continuare palmele la ochi. Apoi l-a auzit cum pășeste prin nisip. În loc să se îndrepte spre apă, Gideon se apropia de ea. A făcut un pas în spate, cât pe ce să se împiedice de un buștean. Gideon a prins-o de cot, ajutând-o să-și regăsească echilibrul.

Îi simțea răsuflarea în obraz.

— Vino cu mine, i-a spus, stând la câțiva centimetri de ea — un bărbat superb de 1,83 de metri.

Rune a simțit nevoia să-și lipească cu și mai multă putere palmele de ochi.

— Nu-ți dorești să simți apa mării pe piele?

— Absolut deloc, a răspuns ea, simțind cum o dor ochii. Apa trebuie să fie rece ca gheața.

— Faci cum vrei, i-a spus el, dându-i drumul la cot.

Gideon a intrat în mare improșcând apa în jur. Auzind clipocitul, Rune a cedat tentației, luându-și palmele de pe ochi și privindu-l cum intră gol pușcă în valuri.

Se străduia să-și amintească ce rol ar trebui să joace, însă masca cu care încercase să se protejeze îi aluneca cu repeziciune de pe chip. După ce își dezvelise sufletul în fața ei, Rune nu se mai putea preface că e o fată superficială, o biată ființă bârfitoare. Nu-și mai putea spune că există două fațete ale poveștii sau că Cressida și surorile ei fuseseră adevăratele victime.

Evident că nimic din ce pătimise nu reprezenta o scuză pentru ceea ce făcea acum — și anume că vâna vrăjitoarele una câte una, sprijinind un regim politic violent —, însă o ajuta să-l înțeleagă mai bine.

— Hai odată, Rune! Apa e destul de caldă...

În acea seară, Gideon ridicase miza jocului, spunându-i ceva profund și dureros de adevărat, iar dacă voia să accepte provocarea, trebuia să-i ofere ceva pe măsură.

Doar că Rune trăise atât de multă vreme o minciună, încât nici nu mai știa dacă rămăsese vreo fărâmbă de adevăr în ea.

„Dacă nu ar mai trebui să mă ascund”, s-a gândit, „cine aş fi atunci?”

Cine era *adevărata* Rune Winters?

Nu Rune ca amfitrioană, nu Rune ca suflet al petrecerilor, nu Molia Stacojie, ci persoana care zăcea undeva în străfundurile ei, încă rămase imaculate.

Rune însă juca un rol de atâta vreme, încât nici măcar nu-și mai amintea cum arăta acea persoană.

Pe vremuri fusese o fetiță căreia îi plăcea să poarte panglici și mățăsuri, dantele și perle. O fâșneată care se bucura să danseze cu băieți drăgălași și să bârfească cu amicii din lumea mondenă. O fată care obișnuia să bea ceai pe terasă, în compania bunicii, și care frecventa Opera.

„Dar în ce măsură fata aceea sunt eu?”, s-a întrebat ea, gândindu-se la portretul care atârna în dormitor.

Dacă ar fi ajuns la maturitate, cum ar fi fost ea?

Ce ar fi făcut?

„Ar accepta provocarea și ar înota goală pușcă într-o mare rece ca gheața”, și-a spus Rune.

Măcar atâta lucru știa și ea.

Cu gesturi încete, și-a desprins șalul de pe umeri și l-a lăsat să cadă pe nisip. A început să-și desfacă șireturile cor-sajului din bumbac, scoțându-l apoi și așezându-l lângă șal.

În clipa următoare a simțit cum briza caldă îi mângâia abdomenul și picioarele.

Și-a dat jos apoi sutienul și chiloții, conștientă fiind că Gideon o privea, în vreme ce se lupta cu valurile.

A rămas despuiată în lumina tot mai săracă a înserării, părul stându-i răsfirat peste umerii goi. Simțindu-se puhavă în comparație cu constituția robustă a băiatului, și-a reprimat tentația de a-și acoperi sânii cu brațele, în vreme

ce pășea prin nisip către țărmul înspumat. De fapt, își dorea ca el să o privească – să îi cerceteze trupul în căutarea unor cicatrici, fără să poată descoperi vreuna. Avea o mulțime de cicatrici obișnuite – tot felul de tăieturi și julturi banale, colecționate de-a lungul anilor. Doar că niciuna nu era argintie și, prin urmare, Gideon avea să rămână cu buzele umflate.

În clipa în care a pășit în ocean, apa rece a făcut-o să simtă un frison neplăcut.

— Mare mincinos mai ești, i-a spus, cuprinzându-și trupul cu brațele ca să se apere de frig. Ai zice că aici tocmai s-a topit un aisberg.

Gideon a început să râdă, improșcând-o cu apă. În clipa în care a simțit stropii reci pe piele, Rune s-a ferit, dar a continuat să înainteze, respirând sacadat, în vreme ce apa rece îi cuprindea genunchii, apoi coapsele și talia.

„Oare la ce se gândește în clipa asta?”, s-a întrebat ea, strângându-și cu și mai multă putere trupul. „Oare mă compară cu alte fete pe care a reușit să le dezbrace?”

Își dorea să-și poată alunga tot acest noian de întrebări din minte. La urma urmelor, cui îi păsa la ce se gândea? Ei, în niciun caz.

Când în cele din urmă a ajuns lângă el, apa îi ajungea până la gât și era nevoită să stea în vârful picioarelor.

— Bunica obișnuia să mă aducă aici pe vremea când eram mică, a spus privind contururile insulei aflate în larg și digul care o unea de țărm. Rămânea pe plajă și îmi striga să nu mă îndepărtez prea mult. Mereu își făcea griji că un curent m-ar fi putut duce în larg.

Acum ar fi fost momentul perfect să-și deșarte sufletul, să-i spună cum e să fii crescută de o vrăjitoare. Cu toate acestea, după secretele pe care i le destăinuise el, nu avea dispoziția necesară să-l mintă sau să mimeze o ură pe care nu o simțea. Dar nici nu-i putea spune adevărul.

Ca un adevărat animal de pradă, Gideon i-a simțit slăbiciunea.

— Trebuie să-ți fi fost foarte greu să o denunți.

„Nici vorbă”, ar fi răspuns ea dacă s-ar fi aflat într-o lojă de operă sau la un bal, înconjurată de prietenii.

Doar că aceia nu se aflau în acea clipă prin preajmă. Erau doar ei doi, jucând un joc nou. Unul care era mult mai periculos pentru Rune decât pentru el.

„Nu a fost greu să-mi denunț bunica”, și-a spus ea. „A fost pur și simplu insuportabil.”

Rune a tras adânc aer în piept, asumându-și riscul de a rosti un mic adevăr:

— Bunica a fost cea mai bună prietenă a mea, i-a spus, ferindu-și imediat privirea. A fost... genul de persoană cu care mi-aș fi dorit să semăn.

În ziua în care republica o ucisese murise și o parte din Rune.

În acea dimineață, își pusese cea mai frumoasă rochie și se pieptănase până când părul ajunsese să lucească asemenea unui lan de grâu copt. Bătrâna o învățase să arate întotdeauna ca scoasă din cutie, cu orice ocazie, iar Rune înțelesese că execuțiile publice nu constituie vreo excepție. Nici măcar atunci când tu ești persoana osândită.

După ce se strecurase în fața mulțimii furioase, Rune fusese cât pe ce să leșine la vederea lui Kestrel stând pe eșafod. Părul – de obicei coafat și prins cu un ac cu diamant – îi atârna ciufulit peste față. Îi răniseră obrazul nobil și îi alun-gaseră lumina din ochi. Cineva chiar îi smulsese mânecile cămășii, dezvăluind cicatricile argintii.

Kestrel se uita cu o privire de acvilă peste marea de chipuri, de parcă nu ar fi observat că e scuipată și nu ar fi auzit cum e făcută în fel și chip.

În clipa în care și-a zărit nepoata, gloata i-a urmat privirea.

„Știați că fata a fost cea care a denunțat-o pe hoașca asta bătrână?” se auzeau oameni comentând. „A fost curajoasă mititica.”

Rune își asumase perfect rolul de tânără moștenitoare atât de loială republicii, încât fusese în stare să-și dea bunica pe mâna călăilor. Același rol pe care trebuia să-l joace și acum, și era conștientă că e doar începutul.

Doar că, sub masca pe care o purta din necesitate, durerea îi frânsese inima în două.

În vreme ce privirile li se intersectau, bunica și-a mișcat buzele, șoptindu-i nepoatei două cuvinte scurte. Niște cuvinte pe care Rune nu le merita: „Te iubesc.”

Scârțâitul acut, de metal frecându-se de metal, umpluse aerul, în vreme ce lanțurile de pe eșafod o ridicau pe bunică – prinsă de glezne – spre cer. A rămas atârnată acolo, cu capul în jos, cu mâinile încătușate și cu părul clătănându-se în bătaia vântului.

Un ofițer din cadrul Gărzilor Sângelui s-a apropiat ținând un cuțit în mână și i-a tăiat beregata. Sângele a început imediat să țâșnească, improșcând eșafodul. Bunica a început să horcăie, căznindu-se să respire, trupul zvârcolindu-se asemenea unui viermișor pus într-un cârlig. Toată ținuta și eleganța de odinioară dispăruseră. Rune și-a înfipt dinții în buza de jos, forțându-se să nu urle. Să nu plângă. Spunându-și să dea dovadă de stoicism și să rămână nemișcată, în vreme ce sângele se prelingea asemenea unor panglici groase, roșii, din tăietură, trupul bunicii rămânând în cele din urmă nemișcat.

Apoi Rune a privit cum cadavrul e aruncat într-o groapă comună de la marginea orașului. Nu a putut să îl ia acasă și să-l îngroape sub mărul din grădină, acolo unde primăvara mormântul ar fi fost acoperit cu un strat de petale albe. Nu își permitea să dea dovadă de un asemenea devotament, pentru că era periculos să-și expună adevăratele sentimente, tănuite undeva în adâncul inimii.

Lui Gideon îi spusese doar prima parte – cea în care descriesese cum asistasese la execuția bunicii.

Băiatul o cerceta cu privirea, în vreme ce soarele dispărea treptat dincolo de orizont, colorând cerul în nuanțe purpurii întunecate și scaldându-l pe el într-o lumină albastru-aurie. În vreme ce valurile clipoceau în jur, un pescăruș țipa în depărtare.

„I-ai spus deja prea multe”, s-a muștră în gând, ferindu-și brusc privirea și temându-se că Gideon îi va observa ochii plânși. „Acum are și mai multe motive să te bănuiască.”

Rune își simțea gâtul umflat, iar ochii o ardeau. Își dăduse jos masca și, în absența acesteia, bâjbâia.

În clipa următoare, Gideon a început să se apropie de ea prin apă. Înainte să apuce să se îndepărteze înot, a simțit cum îi apucă bărbia în căușul palmei și cum îi dă după ureche cu cealaltă mână șuvița udă care îi atârna pe obraz.

— Nu e o crimă să fi iubit o vrăjitoare, Rune, i-a spus, aplecându-se până când frunțile lor s-au lipit una de cealaltă, iar răsufălările au început să se intersecteze. Iar dacă ar fi o crimă, cei vinovați s-ar număra cu sutele.

Gentilețea lui a avut darul să-i spulbere ultima redută de apărare, făcând-o să simtă cum toate ușile către sufletul ei rămân deschise.

Permițându-i inamicului să pătrundă înăuntru.

Și-a ridicat fața plânsă. Apa oceanului le ascundea trupurile, dar se vedea pe chipul lui că nu uitase nici măcar o secundă ce se afla sub valuri. Părea că ezită să se apropie mai mult de ea, nefiind sigur dacă Rune va accepta și mai multă intimitate.

Se forța să-și spună că *nu* va accepta. Probabil Gideon se aflase și el în mulțime în acea zi, ovaționând, în vreme ce Kestrel murea în chinuri. Prin urmare, sub nicio formă nu-și dorea ca el să se apropie și mai mult.

Gideon era vânător de vrăjitoare. În plus, o suspecta și chiar în acea clipă continua să o încolțească.

Cu toate acestea...

Rune și-a amintit momentul în care el se aflase deasupra ei acolo, în mină. Și-a amintit cât de greu și de bine făcut e. Apoi și-a amintit cum a scos-o din apă cu brațele vânjoase. Și-a amintit de căldura trupului revărsându-se peste pielea ei rece.

Oare ce ar fi simțit dacă trupurile lor s-ar fi lipit goale unul de celălalt?

Rune găsea pervers felul în care își dorea să afle răspunsul la această întrebare.

Citindu-i gândurile în ochi, Gideon se forța în continuare să rămână nemișcat. Își simțea gâtul umflat, în vreme ce inima îi bătea cu repeziciune, făcând să-i zvâcnească palma cu care o ținea de bărbie.

Prin urmare, aceeași dorință năvalnică îl asalta și pe el.

„E doar un joc”, și-a spus ea, cuibărindu-și obrazul în palma lui. „Doar ne prefacem.”

Astfel se gândea în vreme ce își trecea degetele prin părul lui, trăgându-l apoi spre ea, buzele lor împreunându-se cu nesaț.

TREIZECI ȘI DOI

GIDEON

DACĂ GIDEON AR FI FOST SINCER cu sine însuși, ar fi recunoscut că o parte din el își dorea ca Rune să fi fost fata care reușise să fugă din mină. Ceea ce ar fi trebuit să-l tulbure. Atunci ea ar fi fost inamicul lui – o vrăjitoare malefică, criminală. Însă o fată capabilă să-l surclaseze îl incita mai mult decât ar fi fost dispus să recunoască.

La fel de incitant i s-a părut sărutul ei, semănând cu gustul unui fruct interzis. Amețitor și delicios. Capabil să-i trezească simultan toate simțurile. În clipa în care Rune i-a atins cu dinții buza de jos, o fierbințeală i-a străbătut trupul, făcându-l să o cuprindă de talie.

Pielea ei i s-a părut atât de moale la atingere, încât și-ar fi dorit să se poată cufunda în moliciunea aceea. Să se îngroape în ea.

De parcă și ea ar fi simțit la fel, Rune l-a cuprins de gât, arcuindu-și trupul spre el.

Nu ar fi trebuit să-i fie atât de bine – să simtă o asemenea „potriveală”. De parcă nu ar fi avut de ce să se rușineze. De parcă-parcă ar fi meritat atenția unei fete ca ea.

Un glas interior, semănând cu al lui Alex, i-a atras imediat atenția – „Fetele de condiția lui Rune nu se combină cu băieți de teapa ta” –, făcându-l să se simtă de parcă cineva i-ar fi turnat în cap o găleată cu apă rece ca gheața.

Trăgând adânc aer în piept, s-a desprins brusc de ea, cât pe ce să se împiedice.

„Ce mama naibii fac?”

Evident că fratele lui avea dreptate.

Iar cel mai important lucru era faptul că Alex era îndrăgostit de Rune.

Rămasă fără sprijin, fata și-a pierdut echilibrul, fiind acoperită de un val, ieșind apoi din el scuipând apa sărată care îi pătrunsese în gură.

Gideon simțea cum trupul îi freamătă deja de dorul atingerii ei. De parcă îmbrățișarea ei ar fi fost singurul lucru adevărat din univers și, până când ea nu s-ar fi întors lângă el, totul ar fi fost anapoda.

Gideon a scuturat din cap, încercând să scape de senzație.

— Gideon, îmi pare rău... Credeam că...

Părul ud i se lipise de obraji, gât și umeri. Rune înghițea în sec, privindu-l cu ochii cășcați și tremurând.

— Credeam că și tu îți dorești să...

„Poftim?”

A început să scuture cu putere din cap:

— Sunt o idioată și jumătate.

Îndepărtându-se de el, a înotat până la țărm, bățând apa cu mișcări ferme. Gideon însă apucase să citească în glasul ei faptul că reușise să o umilească.

„Credeam că și tu îți dorești să...”, și-a repetat în gând vorbele rostite puțin mai devreme de Rune.

Doar că ea înțelesese complet greșit atitudinea lui.

— Rune!

Fie nu îl auzise, fie îl ignora. Pentru că fata tocmai începuse să înoate și mai vârtos.

A pornit pe urmele ei. Voia ca ea să afle că și el își dorește, cu aceeași ardoare, să o sărute.

Și că încă își dorea.

A privit-o cum ajunge la mal și pășește pe nisipul ud în vreme ce valurile îi scaldă picioarele.

Silueta trupului gol se întrezărea în lumina felinarului așezat pe plajă. Chiar dacă prima grijă era să ajungă la ea, nu putea să nu o admire.

„Poate că nu e vrăjitoare.”

Gideon nu putea distinge nicio cicatrice argintie pe pielea netedă. Și... la naiba! Doar se *holba* la ea!

Ceea ce îl făcea să ezite. S-a străduit să se gândească la Alex, fratele pe care îl trădase sărutând-o pe Rune. Cum ar fi putut să se repeadă la fata de care Alex era îndrăgostit și să o sărute iar?

Dar, dacă era vrăjitoare și Gideon nu s-ar fi dus după ea – dacă nu i-ar fi spus răspicat că își dorește din toată inima să o sărute –, Rune ar fi pus capăt acestui simulacru de idilă, iar el ar fi pierdut cea mai bună șansă să o prindă pe Molia Stacojie.

Iar Gideon trebuia neapărat să pună mâna pe ea. Cu *orice* preț.

Dacă Rune era Molia, iar Alex era îndrăgostit de ea, atunci Gideon trebuia să acționeze în primul rând pentru binele fratelui său, pe care trebuia să-l protejeze de influența nefastă a încă unei vrăjitoare periculoase.

În clipa în care Gideon a pășit pe plajă, Rune tocmai își punea rochița albă. Lăsându-și lenjeria intimă pe plajă, a luat din nisip felinarul și s-a îndreptat cu pași repezi spre pădure.

Gideon a ieșit din apă scuturându-și apa din păr și punându-și apoi, cu gesturi grăbite, pantalonii. Și-a cules de pe jos cămașa și a luat-o la fugă după Rune, orientându-se o vreme după lumina felinarului, apoi pierzând-o cu totul din vedere.

TREIZECI ȘI TREI

RUNE

TREMURA DE FRIG în vreme ce străbătea cu pași repezi poteca din pădure, încercând să se îndepărteze cât mai repede cu putință de plajă. Soarele scăpătase de ceva vreme, iar copacii din jur se preschimbaseră în niște siluete întunecate. Poalele rochiei i se lipiseră de picioarele ude și simțea cum din păr i se prelingeau pe spate stropi de apă.

Doar că, în pofida frigului, Rune simțea că în interiorul ei arde un cuptor.

— Idioată, idioată, idioată!

„Vrăjitoarele sunt din fire ființe caracterizate de cruzime.”

Dacă Gideon era încredințat de acest lucru și o bănuia pe Rune că ar fi o vrăjitoare, atunci ar avea despre ea aceeași părere pe care o avusese despre Cressida.

Evident că se îndepărtase în clipa în care ea îl sărutase. Rolul pe care ea îl juca — acela de tânără superficială, de demoazelă bârfitoare — îl irita pe Gideon. Iar pe adevărata Rune... Gideon ar fi vrut să o vadă moartă.

Rune îi repugna.

„Cum de nu mi-am dat seama?”

În clipa aceea își dorea să fi știut o vrajă capabilă să o facă să dispară de pe suprafața pământului vreme de o săptămână încheiată.

— Rune!

A simțit cum i se oprește inima în piept. Gideon se afla neașteptat de aproape. A aruncat o privire peste umăr, dar întinericul acoperise asemenea unui giulgiu toate lucrurile la care nu ajungea lumina zgârcită a felinarului.

Rune s-a întors cu fața spre casă, grăbind pasul.

Nu suficient însă.

— Încetează să mai fugi de mine.

De data asta vocea venise chiar din spatele ei. Rune se pregătea să o ia la fugă, când Gideon a apucat-o de încheietură, obligând-o să se oprească.

— Nu ai făcut nimic greșit.

Rune a scuturat din cap, simțind cum o rușine copleșitoare îi străbate trupul.

— Nu ar fi trebuit să presupun că...

Gideon s-a postat în fața ei, tăindu-i calea pe cărarea care ducea spre Conacul Wintersea. Rune a observat că, în graba de a o ajunge din urmă, nu apucase să-și pună cămașa pe el.

— Ai presupus corect.

Atunci de ce se îndepărtase de ea?

„Te minte”, și-a spus Rune în gând. „L-ai surprins cu garda jos atunci când l-ai sărutat și i-ai expus fățarnicia. El nu dorește să te sărute. Nu și-a dorit niciodată acest lucru. Doar se pricepe mai bine ca tine la acest joc.”

Rune se pregătea să treacă pe lângă el, când în pădure s-a auzit ceva.

„Niște glasuri.”

Gideon s-a întors brusc cu fața spre locul dinspre care păreau să vină. În depărtare se zăreau vreo șase torțe pâlpâind asemenea unor licurici și apropiindu-se pe potecă.

— Vine cineva, a spus Gideon.

— Evident, a comentat Rune stingând felinarul, apoi luându-l pe Gideon de mână și trăgându-l de pe cărare.

Zăbind cicatricile marcate cu fierul roșu pe frunțile celor care se apropiau, Gideon s-a încruntat:

— Niște penitenți care au intrat ilegal pe proprietatea care îți aparține?

— Nu au intrat ilegal, a răspuns ea cu glas scăzut, pășind ușor prin vegetația joasă și îndepărtându-l și mai mult pe Gideon de cărare.

Cei câțiva copaci aflați acum între ei și potecă îi ascundeau suficient de bine.

— Le-am permis eu să folosească potecile.

Gideon se afla în spatele ei, ținându-se în continuare de mână, în vreme ce torțele treceau prin dreptul lor.

— Le permiți tu?

Rune era bucuroasă că Gideon nu putea citi pe chipul ei adevărul.

„Fac mai mult decât asta”, i-a răspuns în gând.

Uneori, atunci când știa că nu poate fi prinsă, Rune le lăsa penitenților, în câteva locuri prestabilite, pâine proaspătă și brânză.

— Folosesc poteca ca să ajungă la plajă, acolo unde, după asfințit, obișnuiesc să pescuiască.

Faptul că le permitea penitenților să folosească poteca nu reprezenta un ajutor direct – prin urmare, nu era ceva ilegal.

— Ai de gând să mă denunți?

— Nu. E doar... surprinzător.

— Sunt și copii printre ei și, așa cum ai spus mai devreme, nu am ales eu să mă nasc într-un mediu privilegiat, așa cum nici acești copii nu au ales să se nască într-un mediu defavorizat.

— Nu te acuz de nimic, Rune. Cred că e... admirabil, a spus el, strângându-i degetele în palma caldă.

„Ah!”, a exclamat ea în gând, o liniște stranie așternându-se apoi.

Rune îl urâse pe acest băiat din ziua în care Alex le făcuse cunoștință, iar acum iată-l ținând-o de mână, pe întuneric.

„De voie, nu de nevoie.”

Gândul a făcut-o să-și elibereze degetele.

Pentru că și el o urâse. Și încă o mai ura. Oare nu din acest motiv se îndepărtase atunci când ea îl sărutase?

Și-ar fi dorit să înțeleagă ce anume văzuse în ea de o respinsese cu atâta fermitate.

— Mai ții minte ziua în care ne-am cunoscut?

Rune avea pe vremea aceea treisprezece ani. Ea și Alex erau prieteni de aproape doi ani când, într-o zi fierbinte de vară, a invitat-o să sară de pe faleză în apa oceanului, în golful fără nume, care, susținea el, avea cele mai bune stânci pentru plonjoane. Rune nu mai făcuse niciodată ceva atât de îndrăzneț, iar gândul că se va arunca în gol o incita. Doar că golful se afla lângă un cartier sărac al orașului, iar bunica îi interzisese cu desăvârșire să îl viziteze pe Alex acasă.

Așa că Rune nu a pomenit de golful fără nume și nu a cerut permisiunea să se ducă. De fapt, nici măcar nu i-a spus bunicii ce urma să facă.

Când au ajuns acolo, a zărit un grup de copii care se cocoțau pe stânci și apoi plonjau în mare. Unul dintre ei urca mereu mai sus decât ceilalți și se arunca mai departe.

Băiatul era Gideon, fratele despre care Alex îi povestise atât de multe.

— Cum aş putea s-o uit? a răspuns Gideon în șoaptă, amintindu-și de fetița de atunci.

Cum deasupra frunzișul copacilor se rărise, lumina lunii strecurându-se printre crengi, Rune a putut observa cum Gideon se încruntă.

— O fată bogată dă o tură prin mahala ca să vadă cum trăiesc sărăntocii cei jechoși și se hotărăște că lumea aceea nu e de nasul ei.

— *Poftim?! a exclamat Rune, simțind cum i se urcă sângele la cap.*

Nici măcar nu observase că ieșiseră deja din pădure.

— Păi nu de aia l-ai rugat pe Alex să te ducă acolo?

— El m-a invitat pe mine, a răspuns ea pe un ton defensiv.

— Siiigur că da, a ricanat el, încleștându-și fălcile. Ca să-ți arate o comoară, nu-i așa?

Rune și-a îndreptat privirea spre el, zărindu-i în întuneric doar silueta.

— Despre ce naiba vorbești?

— Despre nimic. Nu contează.

Rune a scuturat din cap, în vreme ce iarba de pe pajiște foșnea de jur împrejurul lor, legănându-se în bătaia vântului și biciuindu-le picioarele goale.

— În acea zi ai fost atât de mojit. Mi-am imaginat că ești cel mai necioplit băiat din lume.

— Eu? a tușit Gideon mirat. *Eu* am fost mojit? A fost taman pe dos!

— Te-ai luat de felul în care eram îmbrăcată, insultându-mă.

— Nu e adevărat.

— Ba da! Ai zis că rochia mea e *de sclifosite!*

— Aaa... la asta te referi. Da, îmi aduc aminte, a spus el, frecându-și bărbia cu palma. Numai dantelele pe care le purtai ar fi asigurat trei mese consistente pentru toți copiii ieșiți la bălăceală în ziua aceea.

Rune a deschis gura să-i răspundă, dar și-a dat seama că nu știe ce să zică.

— Nu știam.

— Nu îți dădeai seama că o rochie confecționată de un creator de modă le spune celor din mahala că faci parte din **cu** totul alt tablou?

„Un alt tablou?”

— Aveam treisprezece ani, s-a apărat ea. Și nu mă îndepărtasem niciodată de zona centrală a orașului. Alex era singura persoană de la periferie pe care o cunoșteam.

Cei doi au ajuns la poarta de lemn care dădea spre grădinile moșiei Wintersea.

— Fusesem atât de nerăbdătoare să te cunosc..., a continuat ea cu glas șoptit.

Gideon i-a aruncat o privire piezișă.

— Însă tu nu ai vrut nici măcar să dai mâna cu mine.

Spunând aceasta, Rune a descuiat zăvorul, pășind apoi în grădină. Gideon a rămas pe loc.

— Nu mai făcusem niciodată asta.

Rune s-a întors cu fața spre el.

— Ce anume?

— Numai aristocrații își dau mâna atunci când se salută. Eu... pur și simplu nu știam ce însemna gestul. Mi s-a părut că te uita la mine de sus. Sau că încerci să păstrezi o anumită distanță.

Rune a început să-și miște buzele asemenea unui pește nimerit pe uscat.

— Dar tu nu știai, a urmat el, părând să-i ia lui Rune vorbele din gură. Acum înțeleg.

— Ai fi putut să nu fii atât de presumțios.

Gideon a lăsat să-i scape un mic oftat.

— Sigur.

— Sigur?

— Ce vrei să fac acum? Să-mi cer scuze? a exclamat el, depărtându-și brațele sub cerul înstelat al nopții. Îmi cer scuze că m-am purtat urât cu tine, Rune Winters. Până și la vârsta de cincisprezece ani eram un bou insuportabil.

Lăsându-și brațele în jos, a început să o cerceteze cu privirea.

— Crezi că e suficient?

— Dar nu asta... Nu am...

— Și atunci? De ce e atât de important?

— Habar n-am! i-a strigat ea, strângând din pumni. Probabil m-am simțit jignită. Pe vremea aceea îmi doream să mă plăci.

Se simțea mai despuiată decât fusese pe plajă.

Gideon a rămas tăcut, continuând să o cerceteze cu privirea. Dorindu-și să fi avut cum să dea timpul înapoi și să nu se fi deschis atât de mult în fața lui, Rune s-a răsucit brusc pe călcâie, începând să străbată grădina. A auzit cum Gideon deschide și apoi închide în urma lui poarta de lemn. În clipa următoare a ajuns-o din urmă, pășind în același ritm cu ea.

În vreme ce străbăteau labirintul vegetal, Gideon a rămas o vreme tăcut.

— Îmi amintesc cum suna râsul tău, a spus el, de cum a început să se zărească partea din spate a conacului. M-a atras asemenea unui magnet pe plajă, acolo unde am dat peste cea mai frumoasă fată din lume.

Apropiindu-se de ușă, Rune a rărit pasul.

Gideon s-a oprit în spatele ei.

— Când l-am văzut pe Alex lângă tine, mi-am dat imediat seama cine ești: *Rune Winters*. Fata despre care Alex vorbea întruna. O fată, ca să zic așa, „intangibilă”, pentru că fratele meu mai mic a găsit-o primul.

Rune s-a încruntat, iritată de vorbele lui.

— Nu așa funcționează prietenii, a spus ea, întorcându-se cu fața spre el. Alex nu m-a „descoperit”. Nu sunt proprietatea lui.

Gideon și-a îndreptat privirea spre gura ei.

— Nu vorbesc despre prietenie, Rune.

Fata a simțit un fior străbătându-i pielea.

Lipindu-și degetul mare de buza ei inferioară, Gideon a început să i-o mângâie cu delicatețe. Atingerea a avut

efectul unui comutator, făcând-o pe Rune să se simtă străbătută de un curent electric.

— Dar tu? a întrebat-o el.

Ochii lui semănau cu niște ochiuri de apă adânci, fără fund. Dacă s-ar fi uitat prea mult la ei, ar fi riscat să se scufunde și să nu mai iasă niciodată la suprafață.

— Ce-i cu mine?

— Ai crezut despre mine că sunt cel mai necioplit băiat din câți cunoscusești vreodată, a spus el cu glas aspru și aproape șoptit. Asta-i tot ce ți-ai zis atunci?

Rune a înghițit în sec. Nu. Nu își spusese doar asta.

Își amintea că în ziua aceea îl urmărise pe Gideon sărind de pe stânci. Felul în care trupul lui se arcuia prin aer, asemenea unui pește spintecând apa. Niciun fel de bravadă – doar siguranța cuiva care știe foarte bine ce face.

— Ai fost... impresionant.

— Impresionant, a murmurat el, buzele lui schițând un început de surâs. Și ce altceva?

Rune și-a mușcat buza de jos, nedorindu-și să recunoască la ce se mai gândise în acea zi îndepărtată. Își amintea că băiatul îi încuraja pe puștii din jur, care nu erau suficient de curajoși să plonjeze singuri, coborând de pe stâncile de sus ca să sară împreună cu ei.

— Toată lumea te admira, a recunoscut ea. Era și imposibil să n-o faci. Dar nu te făleai cu asta, deși ai fi avut toate motivele.

Gideon a făcut un pas în spate, de parcă răspunsul l-ar fi surprins.

„Oare jocul continuă?”, s-a întrebat ea. „Sau acum totul e pe bune?”

Faptul că nu își dădea seama avea darul să o neliniștească.

În liniștea aceea, Rune îl putea observa pe Gideon în detaliu: barba de o zi care îi umbrea falca, mirosul de mare

pe care încă îl degaja pielea lui. Între timp, Gideon își pusese cămașa, iar Rune se uita acum la nasturi.

— Încă crezi că sunt o sclifosită? l-a întrebat cu glas șoptit.

Dintre toate întrebările pe care i le-ar fi putut pune, de ce naiba o alesese tocmai pe *aceasta*?

Gideon a făcut o grimasă.

— Da, i-a răspuns, apucând-o deasupra taliei cu palmele puternice. Dar tu? Încă crezi că sunt o brută?

— Cu sigu...

Gura lui tocmai se freca de obrazul ei, făcând-o să simtă un șoc electric străbătându-i trupul și să respire sacadat. Nici măcar nu era vorba despre un sărut propriu-zis, ci mai degrabă o mângâiere. Apoi Gideon a coborât puțin mai jos, lipindu-și buzele de o zonă sensibilă a gâtului.

Simțind cum i se întetesc bătăile inimii, Rune a închis ochii.

Gideon a coborât și mai mult, ajungând aproape de umărul ei și începând să o sărute. Să o guste. Când dinții lui i-au zgâriat ușor clavicula, Rune a tras abrupt aer în piept, strângând din pumni. Insistența discretă a dinților producea un curent periculos, care amenința să o tragă la fund.

Gideon a continuat să o sărute tot mai pasional, acoperind suprafețe tot mai mari ale pielii ei. Oare ce se petrecea era aieveja? Sau amândoi încă se prefăceau? Rune și-a vârât degetele în părul lui, luându-i capul în brațe și spunându-i în șoptă să nu se oprească.

Oare ar fi trebuit să îl invite în casă? În dormitor?

Dacă ar fi avut cum să rămână singură preț de câteva minute, ar fi putut face vraja *Rostitorul adevărului*, de această dată folosind un obiect folositor.

Se străduia să nu-și piardă capul, în vreme ce Gideon își trecea degetele prin părul ei, lipind-o cu tot mai multă

putere de uşă. Rune se simţea ca magnetizată, incapabilă să reziste asaltului.

„Concentrează-te”, şi-a spus ea.

Exista o anumită regulă pe care nu o încălcase niciodată în timpul jocurilor amoroase pe care le juca cu pretenţii. Uneori îi mai invita în dormitor, ca să smulgă de la ei anumite informaţii, dar niciodată nu îi ademenise în pat. Baldachinul reprezenta o linie roşie de netrecut.

Oare va reuşi să respecte această regulă şi în cazul lui Gideon?

În vreme ce el continua să o sărute pe gât, Rune a reuşit în sfârşit să-l întrebe:

— Nu vrei să intri?

— Păi...

Rune se uita la el simţind cum îi freamătă tot corpul. Ochii lui negri precum cerneala scânteiau de poftă. Prin urmare, linia roşie urma să fie încălcată. Rune avea să deschidă uşa şi amândoi...

În clipa următoare, Gideon a făcut un pas în spate.

Un aer rece s-a strecurat deodată între ei.

— Poate într-o altă seară, i-a răspuns.

„Stai așa... Ce?!”

Rune şi-a îndreptat spinarea, străduindu-se să-şi revină din șoc.

— Se face târziu. Ar trebui să mă duc acasă.

— Aha..., desigur, a răspuns Rune, jignită de respingere, care o făcuse să nu i se mai poată uita în ochi. Îi voi porunci unuia dintre servitori să-ți aducă calul.

Gideon a scuturat din cap:

— Nu e nevoie. Știu unde se află grajdul. Pot să-mi recuperez și singur calul.

Rune a vrut să insiste – să-i spună că e datoria ei de gazdă să-i aducă calul –, însă Gideon a întrerupt-o apucând-o de mână.

— Rune, i-a spus mângâindu-i articulațiile pumnului cu policele. Mi-ar face *o mare plăcere* să urc la tine, dar mi-am promis că voi lua lucrurile cu încetișorul.

Spunând aceasta, i-a ridicat mâna și a sărutat-o în zona sensibilă a încheieturii, făcând-o să simtă un frison plăcut pe șira spinării.

— Iar dacă voi pași în seara asta pe ușa casei tale, mă tem că nu mă voi putea ține de cuvânt.

Rune a simțit cum îi încolțește în piept un sentiment contradictoriu. Nu voia ca el să se țină de cuvânt. Dimpotrivă, ar fi vrut ca el să urce împreună cu ea în dormitor. Chiar în clipa aceea.

— Noapte bună, domnișoară Winters!

Spunând aceasta, s-a întors cu spatele, îndreptându-se spre grajdurile moșiei. Rune l-a privit cum dispare după colțul casei. Tremurând din toate încheieturile și sprijinindu-și spatele de zid, s-a prelins până pe dalele de piatră ale terasei.

Încă simțea pe buze gustul lui. Avea senzația că Gideon continua să o țină cu palmele deasupra taliei.

„El de fapt nu te dorește”, și-a spus, simțind cum îi freamătă pielea în toate locurile atinse de el.

„Ai grijă, că ai început să-i cazi în mreje.”

Se părea că Gideon juca și câștiga — de vreme ce Rune își dorea să se repete tot ce făcuseră în seara aceea. Și din niște motive care nu aveau nimic de-a face cu salvarea vrăjitoarelor.

— Îl urăsc din toți rărunchii, le-a spus ea umbrelor din grădină, căznindu-se să-și aducă aminte de toate motivele care îi dădeau dreptate să spună așa ceva.

Doar că glasul îi cam tremurase în clipa în care își declarase ura.

TREIZECI ȘI PATRU

GIDEON

STĂTEA ÎN DREPTUL FERESTREI ÎNALTE până în tavan din birou, ascultând-o pe Harrow raportându-i ultimele descoperiri.

— Îți mai amintești de corabia la bordul căreia am găsit semnăturile acelor vrăji? l-a întrebat ea. Cu o oră înainte să ridice ancora, în cală a fost încărcat un ultim transport: două butoaie de vin livrate de un aristocrat.

Dincolo de fereastră, un soare stacojiu tocmai apunea deasupra capitalei republicii. Ministerul Siguranței Publice se afla în vârful dealului din centrul orașului, permițându-i lui Gideon să zărească portul.

Doar că în acea clipă el nu admira peisajul, ci se folosea de propria reflexie în geamul ferestrei ca să-și potrivească noul sacou, în vreme ce asculta raportul lui Harrow.

— Din păcate, individul avea fața acoperită cu o glugă, a continuat Harrow. În plus, era o noapte fără lună, așa că docherii nu l-au putut identifica.

— Dar de unde știu că e vorba despre un aristocrat? a întrebat Gideon punându-și butonii.

Sacoul era un cadou din partea lui Rune și ajunsese la birou cu mai puțin de o oră în urmă. „Ca să-l înlocuiesc pe cel pe care l-am pătat” scrisese în biletul atașat. Gideon îl întorsese pe partea cealaltă, căutând o continuare, însă Rune doar atât găsisese cu cale să-i scrie.

Trecuseră trei zile de când o lăsase cu buzele umflate pe terasa conacului, iar Gideon era conștient că îi fusese greu să îi întoarcă spatele – oricum, mai greu decât ar fi fost dispus să recunoască.

— Docherii ziceau că individul a folosit tot felul de expresii sofisticate, ca o persoană educată. În plus, au observat că purta un inel pe degetul mic.

— Asta-i tot? Păi... în continuare nu știm mare lucru, a oftat Gideon. Jumătate dintre aristocrați poartă inele.

— În cazul nostru, e vorba despre un inel simplu, subțire. De argint, poate. Docherii ziceau că semăna cu inelele de logodnă pe care și le permit sărăntocii.

Gideon a scuturat din cap.

— Poate chiar era un sărăntoc. Un om poate fi deopotrivă sărac și inteligent.

— Eu nu fac altceva decât să transmit informațiile primite, a spus Harrow. Nu trebuie să te ofuschezi. Ambii băieți ziceau că individul nu provenea din mediul lor, în pofida faptului că se străduia să ascundă acest lucru.

— Poate că era doar un comerciant care întârziase cu marfa.

Gideon se întreba dacă Rune – sau persoana pe care o angajase să supravegheze afacerea ei maritimă – ținea liste cu inventarul mărfurilor încărcate în fiecare vas și dacă listele respective erau arhivate după ce marfa ajungea la destinație.

— Voi căsca ochii. Poate voi zări un aristocrat care poartă un inel simplu, a spus el în cele din urmă, continuând să probeze sacoul în dreptul ferestrei.

Nu mai purtase niciodată o haină atât de fină. Era un sacou ocru, din satin, cu două rânduri de nasturi. I se potrivea surprinzător de bine și, dacă s-ar fi luat după numele magazinului scris pe cutie, Rune probabil cheltuisese o mică avere ca să i-l cumpere.

Când a deschis cutia, Gideon a avut senzația că îi simte mirosul. Un iz delicat, de parcă briza i-ar fi strecurat în nări esența mării. Un miros frumos, sălbatic... și periculos.

S-a încruntat, alungându-și gândul din minte.

Era evident că Rune își dorea ca el să poarte sacoul în acea seară, cu ocazia Dineului Savanților. De fapt, dacă nu se grăbea, era posibil să întârzie.

Îndepărtându-se de fereastră, s-a îndreptat spre ușă.

— Păi, eu m-aș cam...

— Mai e ceva, l-a întrerupt Harrow.

Gideon s-a oprit, privind-o în ochi.

— Ce e?

— Niște bârfe, i-a răspuns Harrow. Neverificate.

Pe chipul ei nu putuse citi nicio umbră de ironie în clipa în care rostise cuvintele, iar privirea ei nu părea deloc ghidușă, așa că i-a făcut semn din cap să continue.

— Unii dintre informatori mi-au spus că au fost zărite semnăturile unor vrăji prin oraș. Prin ganguri și poduri. Uneori, și mai multe într-un singur loc. De parcă vrăjitoarele s-ar fi adunat în grupuri mici.

Ca și cum ar fi auzit dangătul unui clopot de alarmă, Gideon a simțit cum i se trezesc în același timp toate simțurile.

— Câte dintre incidente au fost raportate Gărzilor Sângelui?

Harrow a scuturat din cap.

— Oamenilor le e teamă că ar putea deveni ei înșiși suspecti. Dacă soldații descoperă semnătura unor vrăjitoare în pod, proprietarii ar putea fi acuzați că simpatizează cu ele. Alții abia așteaptă – în secret, desigur – revenirea lor. Și mai sunt cei cărora li s-a promis o viață mai bună în era Păcii Roșii, doar ca să constate că nivelul de trai nu a făcut altceva decât să scadă.

Gideon și-a amintit de molia care fâlfâise în dreptul ușii mînei din portul Seldom, cu câteva zile în urmă.

— Ai idee dacă vreuna dintre semnături îi aparține ei?

— Nimeni nu a raportat vreo molie stacojie. Dar asta nu înseamnă că nu ar putea fi una dintre vrăjitoare. Sau chiar tartorița lor.

Harrow a continuat apoi cu glas scăzut:

— Gideon, penitenții spun că vrăjitoarele se reorganizează și intenționează să revină, ca să-și ia înapoi ce le-a aparținut. Ei cred că se coace ceva mare – mare de tot. Ceva capabil să răstoarne întregul regim.

Auzind cuvintele lui Harrow, Gideon a simțit cum i se întoarce stomacul pe dos.

Vrăjitoarele nu puteau reveni la putere – doar își dedicase viața ca să se asigure de acest lucru.

— Trebuie înștiințat bunul comandant.

Dacă ce îi spusese Harrow era adevărat – că tot mai mulți oameni simpatizau în secret cu vrăjitoarele, permițându-le să se întrunească în casele și fabricile lor –, era posibil să se revină la razii, ca la începuturile Noilor Zori.

— Că tot veni vorba despre Molie, a spus Harrow, ce s-a întâmplat cu capcana? Mă așteptasem ca Rune Winters să se afle deja în închisoare.

Gideon a strâns din pumni, amintindu-și cât de aproape fusese să prindă Molia în mină.

— Planul a dat greș. Cred că am urmat o pistă falsă.

— Mi-ai urmat sfatul?

Gândurile lui s-au îndreptat spre Rune și spre discuția lor din grădina conacului. Avusese nevoie să facă o sforțare uriașă ca să plece de lângă ea, iar în drumul spre casă, de două ori fusese cât pe ce să tragă de hăț și să facă cale întoarsă.

Imaginea unui Alex distrus, înșelat, fusese ceea ce îl făcuse să reziste tentației.

Gideon a lăsat să-i scape un oftat plin de frustrare.

Regreta că o sărutase? Da. Fără îndoială că da. Ce fel de bărbat sărută fata din visurile fratelui mai mic?

Doar că lui Gideon îi și *plăcuse* să o sărute.

S-a gândit la clipele petrecute împreună pe plajă. La momentul în care ea s-a dezbrăcat în pielea goală. La faptul că i-a permis să o privească.

A simțit cum i se aprinde iar un foc în piept.

Și-a trecut palma peste ochi, încercând să-și alunge din minte imaginile.

— Am urmat sfatul tău idiot, da.

— Ai reușit să o dezbraci în pielea goală.

Simțind cum se îmbujorează, Gideon și-a ferit privirea.

Harrow a slobozit un șuierat:

— Te-ai mișcat *repede*, văd. Și?

Gideon a scuturat din cap:

— Nu există nimic. Nicio cicatrice.

— Dar ai cercetat-o temeinic?

— Mai „temeinic” decât am făcut-o nici că s-ar fi putut.

— Deci te-ai culcat cu ea.

— Ce? Nu!

Gândul a făcut ca flacăra din piept să se preschimbe brusc în focurile iadului.

— *Nu*. Aseară ne-am dus să înotăm.

Harrow a ridicat, sceptică, o sprânceană.

— *M-am uitat*, a gemut Gideon. Și nu am găsit nimic.

— Ai spus că era noapte. Cât de bine puteai să vezi?

— *Harrow*.

— Gideon. Vorbim despre o vrăjitoare care se fofilează deja de doi ani. Ți dai seama că nu își ține cicatricile într-un loc pe care să-l poată vedea toată lumea. Te-ai uitat între picioarele ei?

Imaginea coapselor lui Rune l-a făcut pe Gideon să se frece cu putere la ochi.

— Oprește-te.

— Pentru că, dacă aş fi o vrăjitoare care se ascunde la lumina zilei, cu siguranță acolo mi-aş ține cicatricile.

Gideon a lăsat să-i scape un geamăt:

— Mă omori cu zile, Harrow.

— Trebuie să te culci cu ea.

— Nici vorbă.

— Să nu-mi zici că nu te-ai gândit la asta.

Evident că se gândise. Și îl duruse la propriu, fizic, faptul că trebuise să refuze invitația lui Rune. De cum ajunsese acasă, făcuse un duș rece ca să nu se mai gândească la ea.

Dacă cei doi și-ar fi făcut cu adevărat curte, Gideon nu s-ar mai fi putut gândi la nimic altceva.

Doar că nu își făceau curte. Nu cu adevărat. Așa că *trebuia* să nu se mai gândească la ea.

— E singura cale, dacă vrei să fii sigur.

— Nu, a repetat el.

Ar fi mers prea departe. Ar fi depășit o linie roșie.

— Dacă ai fi dedicat trup și suflet sarcinii tale, tovarășe, a spus Harrow, punându-și mâinile-n sân, dacă ți-ai dori cu atâta ardoare să o prinzi pe micuța Molie, nu ai lăsa nicio piatră neîntoarsă.

De această dată, Gideon și-a trecut ambele palme peste față, apoi prin păr, apucându-se de el.

— Haide, Gideon! Cu un fățau ca al tău, nu ar trebui să fie o problemă.

Simțea cum i se învâlmășesc sentimentele în piept, ceea ce îl frustra teribil. Trupul îi fremăta de dorință. Și, pentru ca lucrurile să se complice și mai mult, era înclinat să creadă că Harrow are dreptate. Când înotaseră în apa oceanului fusese întuneric, iar el o privise pe Rune de la distanță și nu îi cercetase pielea centimetru cu centimetru.

Imaginându-se făcând acest lucru, Gideon a înghițit nodul care tocmai i se proțăpise în gât.

Dacă voia să se dumirească – dincolo de orice îndoială – că Rune Winters era sau nu vrăjitoare, trebuia să meargă cu idila până-n pânzele albe.

Dar oare după aceea s-ar mai fi putut suporta pe sine însuși?

Pe de o parte, era posibil ca fratele lui să nu-i mai vorbească niciodată. Pe de alta, dacă Rune *era* Molia Stacojie – nu numai că salva vrăjitoare, dar și ucidea soldați din Gărzile Sângelui, plănuiind în același timp o răzmeriță –, era dator să facă tot ce i-ar fi stat în putință ca să afle adevărul. Să o oprească.

Gideon a lăsat să-i scape un geamăt grav:

— Bine.

În clipa următoare a revăzut-o cu ochii minții pe Rune scoțându-și rochia, aceasta alunecându-i peste picioare, coapse și trunchi. A revăzut-o apoi cum o aruncă pe nisip, apoi își scoate și lenjeria de corp.

Simțind cum i se oprește răsuflarea în gât, a spus cu glas sugușat:

— O voi face.

De cum ar fi avut dovada că Rune era nevinovată, ar fi putut proceda în consecință. Dacă Rune nu era nici Molia, nici acolita aceleia, atunci nu reprezenta nicio amenințare pentru Alex. Caz în care Gideon ar fi încheiat relația amoroasă cu ea înainte ca lucrurile să scape de sub control, sfătuind-o pe Rune să-și îndrepte atenția către bărbatul care de fapt o merita – și anume fratele lui mai mic.

„Dar dacă se va vădi că e Molia...”

Prin fața ochilor lui Gideon au început să se succedă crâmpie de amintiri sclipind asemenea unor cioburi de sticlă: Rune în pielea goală, apropiindu-se prin apă de el;

moliciunea taliei în clipa în care el a cuprins-o cu palmele; gustul pielii – o combinație de apă sărată și săpun.

Dar nu numai atributele fizice îl făceau pe Gideon să simtă cum îl ia cu amețeală. Ci și bunătatea ei. Sollicitudinea ei. Sălbăticia ei. Predispoziția de a se contra cu el.

Dacă nu era suficient de atent, risca să se îndrăgostească de ea.

S-a îndreptat spre ușă.

— Dacă nu mai ai nimic de raportat, voi pleca.

Deja se făcuse târziu.

— Nu, nu mai am nimic, a răspuns Harrow, urmându-l la mică distanță. Te conduc.

De cum au ieșit din birou pe hol, un soldat de sex feminin din regimentul lui s-a îndreptat spre ei. Harrow s-a lipit de perete, făcându-i loc.

Observând fața albă ca hârtia a tinerei, Gideon a rămas pe loc.

— Căpitane, a spus aceea oprindu-se în fața lui Gideon. Frații Tasker încă nu s-au prezentat la raport.

— Încă nu?

Lui Gideon i se păruse ciudat când aflase, puțin mai devreme, de absența lor. Nu le stătea în caracter să nu fie punctuali. Ura lor crâncenă față de vrăjitoare făcea din ei niște soldați devotați. Deși Gideon nu aprecia tacticile pe care cei doi obișnuiau să le urmeze, rezultatele obținute erau de nota zece.

Iar între timp se făcuse seară.

Una era să întârzii o oră, două, dar o tură întreagă?

Gideon s-a încruntat, gândindu-se la cadavrele mutilate ale soldaților din Gărzile Sângelui descoperite în ultimele câteva luni prin tot orașul – semănând cu niște firimituri însângerate de pâine, ca în povestea cu Hänsel și Gretel.

Un sentiment sumbru a pus stăpânire pe el.

S-a uitat la ceas, apoi a întrebat:

— Poți s-o trimiți pe Laila să-i caute acasă?

— În noaptea asta Laila e de serviciu la închisoare.

Gideon ar fi putut trimite un alt ofițer, dar dacă frații Tasker nu se aflau acolo? Oare cine știa unde să-i caute? Gideon avea o bănuială, dar deja risca să întârzie la Dineul Savanților. Dacă i-ar fi căutat el însuși, probabil ar fi ratat evenimentul.

Și-a trecut o palmă peste frunte.

— Bine, a spus el. Mă duc. Dar trebuie trimisă imediat o telegramă.

— Desigur, domnule.

Intrând înapoi în birou, a luat stiloul de pe masă și a notat grăbit un mesaj. A împăturit foaia de hârtie, a scris pe ea adresa, apoi i-a întins-o soldatului.

— Acest mesaj trebuie să ajungă la Wintersea în mai puțin de o oră.

TREIZECI ȘI CINCI

RUNE

MAJORA: (subst.) a doua cea mai puternică categorie de vrăji.

Vrăjile Majora sunt foarte puternice și au nevoie de sângele proaspăt al unei alte persoane, luat cu sau fără consimțământul aceleia. Printre vrăjile Majora se numără: provocarea unui dezastru natural sau pricinuirea unei boli mortale.

— din cartea *Regulile magiei* scrisă de regina Callidora cea Vitează

— AM VRĂJIT SACOUL, a spus Rune, stând nemișcată pentru ca Verity să-i poată prinde părul cu agrafe.

— Sacoul lui Gideon? Câtă îndrăzneală! i-a răspuns Verity cu glas straniu, dat fiind că ținea între dinți una dintre agrafe. Unde anume ai pus semnătura vrăjii?

— Într-unul dintre buzunarele interioare.

Desenase simbolul însângerat al *Rostitorului adevărului* cu câteva ore în urmă, apoi împachetase sacoul și i-l trimisese lui Gideon. Dacă cadoul ajunsese la timp, iar Gideon îmbrăcase haina, se aștepta să poată smulge de la el răspunsurile de care avea nevoie, cu ușurința cu care ar fi deșirat un pulover tricotat.

În acea seară intenționa să fie mai tranșantă. După trei zile de tăcere din partea lui – nicio telegramă, nicio floare, nicio invitație la plimbare –, fusese nevoită să se împace cu gândul că o uitase. În mod normal, după o asemenea întâlnire, претенdenții se străduiau să-i mențină atenția trează, trimițându-i buchete uriașe de flori sau invitat-o la niște picnicuri *tête-à-tête*.

Nu și Gideon Sharpe. Era evident că pe el îl durea în cot.

— Așa, a spus Verity, răsucind o ultimă șuviță roș-aurie și punând încă o agrafă în părul prietenei. Gata.

Rune s-a uitat în oglindă. Alegând un stil care arăta înșelător de simplu, prietena ei reușise să îndeplinească câteva șuvițe subțiri, făcând din ele niște bucle largi, apoi adunase totul într-un coc elegant.

Deoarece crescuse împreună cu două surori mai mari, care o învățaseră o mulțime de trucuri, Verity întotdeauna reușea să facă din părul lui Rune o mică capodoperă.

— Ce ai de gând să porți? a întrebat Verity, care rămăsese în uniforma școlară, compusă dintr-o bluză albă și o fustă plisată.

Venise direct de la ore ca să o pregătească pentru Dineul Savanților. Deși nu îi plăcea faptul că Rune îl curta pe Gideon, încă era dispusă să o ajute.

În vreme ce Rune se ducea să-și ia rochia cea nouă, Lizbeth a bătut la ușă.

— O telegramă pentru dumneavoastră, domnișoară Rune, a spus menajera, așezând biletul de la Gideon pe măsuta de toaletă.

Rune l-a luat, simțind cum i se întetesc bătăile inimii. A rupt pecetea și a început să citească:

DOMNIȘOAREI RUNE WINTERS
CONACUL WINTERSEA

VOI ÎNTÂRZIA LA CINA DIN SEARA ACEASTA. A INTERVENIT O PROBLEMĂ CARE NECESITĂ ATENȚIA MEA NEÎNTÂRZIATĂ.

GIDEON

Rune s-a pleoștit brusc, simțind cum i se spulberă toate speranțele. Telegrama era primul mesaj primit de la el în ultimele trei zile, iar Gideon nici nu își ceruse scuze, nici nu îi promisese că va drege situația.

„Oare chiar a intervenit ceva important sau pur și simplu mă evită?”

— Cine ți-a trimis-o? a întrebat Verity, uitându-se peste umărul destinatarei.

Rune și-a alungat supărarea, arătându-i apoi telegrama prietenei.

— Gideon mă anunță că va întârzia la cină.

Mijindu-și ochii, Verity a început să citească mesajul, apoi și-a ridicat privirea:

— Crezi că vraja va ține suficient de mult?

— Ar trebui să țină până la miezul nopții.

Forța magiei urma să scadă puțin câte puțin, pe măsură ce se apropiau zorile, dar nu din această pricină își făcea Rune griji.

„Dacă nu va veni deloc? Dacă s-a răzgândit în ceea ce mă privește?”

Poate că discuția pe care o purtaseră îl convinsese că Rune era într-adevăr o persoană extrem de superficială. Sau poate că sărutul ei nu se ridicase la standardele lui. Sau poate că, după ce o văzuse goală pușcă, ajunsese la concluzia că nu mai e interesat de ea.

Rune a început să-și roadă unghia de la degetul mare. Nu era obișnuită să fie respinsă. Ura senzația pe care i-o provoca gândul că nu e suficient de bună, suficient de deșteaptă sau de frumoasă. Oare așa te face să te simți o idilă adevărată? Fragilă și nesigură? De parcă prima boare de vânt te-ar putea culca la pământ?

Colac peste pupăză, dacă nu și-ar face apariția la Dineul Savanților, Gideon i-ar năru planurile înainte ca ea să fi apucat să le pună în aplicare. Avea nevoie ca Gideon să vină, să fie *interesat* de relația lor, ca să obțină informațiile necesare salvării lui Seraphine.

— Vin și eu cu tine, a spus Verity, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Poftim? Nu. Nu trebuie să-ți sacrifici seara pentru mine, a spus Rune așezându-se pe pat. Ai teme de făcut și examene pentru care trebuie să înveți.

— Iar tu trebuie să ții discursul înfiorător. Singură-singurică. Aș putea măcar să-ți asigur puțin sprijin moral. Cine știe? Poate că, dacă mă iei cu tine, îmi voi putea vârî nasul pe ici, pe colo... Aș putea să mă prefac răătăcită, iar când vreun soldat săritor din compania de gardă mă va escorta, i-aș putea pune câteva întrebări nevinovate despre securitatea închisorii...

Adevărul era că, dacă Gideon avea să-i tragă țeapă – și încă într-o manieră atât de bătătoare la ochi –, ar fi vrut să o aibă pe Verity prin preajmă. S-a uitat la uniforma prietenei, apoi i-a spus:

— Va trebui să împrumuți o rochie de la mine.

— Evident, a răspuns Verity zâmbind, în vreme ce se îndrepta spre garderoba ticsită a lui Rune.

— Ia ce-ți place, a spus Rune. Cu excepția rochiei verzi atârdate pe ușă.

Era rochia pe care i-o confecționase Gideon.

Rune îi adăugase un buzunar secret în interior. După ce prietena ei a căutat în garderobă ceva potrivit pentru

dineu, Rune a deschis ușa care dădea spre odaia pentru vrăji și a pășit înăuntru. În vreme ce se întindea după flaconul cu sânge – în caz că în acea seară ar fi avut nevoie să facă și alte vrăji –, atenția i-a fost atrasă de o carte așezată pe masă.

Rareori lăsa cărți de vrăjitorie pe unde se nimelea, iar pe cea de pe masă nu a recunoscut-o imediat. S-a apropiat de birou, cercetând cu privirea copertele aurite și cotorul gros al cărții. A deschis-o la prima pagină și și-a dat seama că e vorba despre una dintre cărțile rare din biblioteca bunicii – o carte de vrăjitorii plină de formule magice puternice.

„Ce ciudat”, și-a spus Rune.

Toate vrăjile din acea carte depășeau abilitățile lui Rune. Prin urmare, de ce se afla pe birou? Nu își amintea să o fi luat din raft și să o fi pus acolo.

„Să o fi luat Verity?”

Prietenei sale îi plăcea să răsfoiască astfel de cărți, căutând vrăji inedite care i-ar fi putut fi de folos ei.

În afară de ele două, singura persoană care mai știa de existența încăperii secrete era Alex.

„Ah, și Lizbeth”, și-a adus Rune aminte.

Uneori Lizbeth intra acolo din proprie inițiativă, ca să șteargă praful de pe rafturi și să măture podeaua.

Cartea conținea tot felul de simboluri, ilustrații stilizate și descrieri detaliate. După ce a început să o răsfoiască, a deschis-o undeva pe la mijloc, la o vrajă intitulată *Despărțitorul pământului*.

Pe pagina din stânga se aflau cele șapte semnături aurii ale vrăjii, una mai complicată decât cealaltă. Dedeșubt exista o descriere a efectului vrăjii. Pe pagina din dreapta se afla o ilustrație reprezentând un oraș împărțit în două în urma unui cutremur. Se zăreau case năruite, trotuare crăpate și oameni urlând înspăimântați.

— Nici prin minte să nu-ți treacă să încerci vraja.

Rune și-a întors capul, descoperind-o pe Verity lângă ea. Aceasta se uita la carte în vreme ce ținea în brațe rochia pe care tocmai și-o alesese.

— Dacă o vrajă pentru descuiat lacăte te face să leșini, vraja asta te va băga direct în comă.

Rune a întors cartea, pentru ca Verity să poată citi mai bine descrierea.

— Ai avea nevoie de sângele altcuiva – și vorbesc despre o cantitate *uriasă* – ca să poți face această vrajă.

Cuvintele prietenei i-au amintit de conversația pe care o purtase cu Gideon în pădure și de lucrurile pe care acesta le spusese despre reginele surori. Dacă cineva cunoștea adevărul, aceea era Verity. Surorile ei fuseseră prietene cu familia Roseblood și obișnuiau să facă vrăji împreună.

— Verity, tu crezi că surorile Roseblood au folosit vreodată vrăji Arcana?

Verity și-a ridicat privirea din carte:

— De ce întrebi?

— Ieri-seară, Gideon mi-a spus ceva ciudat.

Amintindu-și clipele petrecute cu el pe plajă, momentul în care el își lăsase hainele pe nisip, intrând până la piept în apă, buzele lui lipite de ale ei, a simțit cum o cuprinde o căldură plăcută.

În cele din urmă, a reușit să se adune și să-și continue gândul:

— Le-a acuzat pe Cressida și pe surorile ei că obișnuiau să ucidă oameni și să le folosească sângele ca să facă vrăji. A zis că magia neagră le corupsese.

— Și tu l-ai crezut?

Rune s-a gândit la cicatricea de pe pieptul lui Gideon, la pielea arsă, cutată, roșie, având forma unui trandafir și a unei semilune. O dovadă suficientă a faptului că Cressida,

dacă nu și surorile ei, fusese o persoană capabilă de niște acte de o cruzime extremă.

— Nu știu ce să cred, dar magia neagră ar putea explica de ce erau atât de puternice.

Privirea lui Verity s-a înnegurat brusc.

— Așa a reușit tatăl meu vitreg să o facă pe mama să se întoarcă împotriva surorilor mele.

Rune a făcut, surprinsă, un pas în spate.

— Poftim?!

— Surorile mele făceau schimb de sânge pentru vrăjile Majora. De bunăvoie, desigur. Doar că într-o zi tatăl meu vitreg a dat buzna chiar în timp ce făceau o vrajă. După aceea a declarat că vrăjile lor reprezentau o abomi-națiune și a convins-o pe mama că singura cale prin care surorile mele ar fi putut să se „purifice” era să le bată până când ar fi scos ticăloșia din ele.

Rune se uita îngrozită la Verity, care nu îi mai povestise niciodată aceste întâmplări din trecut.

Văzând-o pe prietena ei cum tremură, a apucat-o de mână.

— Dar e îngrozitor!

Verity a strâns-o cu și mai multă putere pe Rune, până când articulațiile au început să i se albească.

— Obişnuia să le țină încuiate cu zilele. Le dezbrăca și apoi le bătea la spate cu cureaua. Le obliga să stea îngenuncheate cu orele pe un strat de sticlă pisată.

Reamintindu-și toate aceste scene, Verity și-a înfipt unghiile în pielea lui Rune.

— Iar ceea ce mi se pare complet inacceptabil e faptul că mama îl lăsa să facă toate aceste lucruri. O avortase pe mezină cu câțiva ani în urmă și nu își revenise niciodată de pe urma traumei. Tatăl meu vitreg profita de starea ei, convingând-o că surorile mele erau ticăloase până-n măduva

oaselor. Prin urmare, atunci când le auzea vaietele, nu făcea nimic. Îi lua partea, în detrimentul propriilor fiice.

„Apoi și-a dat fiicele pe mâna Gărzilor Sângelui”, a urmat Rune în gând.

Nici nu era de mirare că Verity își ura părinții – motivul pentru care se străduia atât de mult să-și păstreze bursa: ca să nu mai fie niciodată nevoită să revină acasă și să depindă de mila lor.

Doar că...

„Au!”

Rune și-a coborât privirea, observând că unghiile prietenei erau cât pe ce să-i străpungă pielea...

— Verity! Mă rănești!

Preț de o clipă, Verity a părut că nu voia să se oprească. Sau poate că nu *putea* s-o facă. Apoi însă a scuturat din cap:

— S-scuze, a bâiguit ea.

Rune și-a lipit mâna de piept, cercetând cu privirea semnele asemănătoare unor paranteze care îi apăruseră pe piele.

— E în regulă. Te înțeleg, ești abătută.

— Surorile mele nu erau corupte de magia neagră, a spus Verity implorând-o din ochi să o creadă. Nu erau niște abominațiuni. Vrăjitoarele folosesc de secole sângele altor vrăjitoare ca să-și amplifice vrăjile – și nu e nimic rău în asta.

Verity a arătat spre cartea de pe biroul lui Rune, rămasă deschisă la vraja *Despărțitorul pământului*.

— Bunăoară, acea vrajă... Nicio vrăjitoare nu ar putea să o facă folosindu-se numai de propriul sânge, pentru că ar însemna să își provoace niște răni extrem de grave.

„Totuși surorile tale nu-și foloseau reciproc sângele cu de-a sila”, ar fi vrut Rune să-i atragă atenția lui Verity,

spre deosebire de acuzația pe care Gideon o lansase împotriva reginelor.

Doar că Verity părea prea afectată de amintirea acelei perioade din viața ei, iar Rune nu o putea învinovăți, așa că a lăsat-o în pace.

— Haide, a spus ea, luând flaconul cu sânge pentru care intrase în camera secretă și apoi îndreptându-și privirea spre rochia (cam demodată) care atârna pe antebrațul lui Verity.

— Hai să-ți găsim ceva mai drăguț de purtat.

TREIZECI ȘI ȘASE

GIDEON

CÂND GIDEON A AJUNS pe strada Freshwater, soarele deja apusese. Harrow călărea lângă el pe un cal împrumutat. După ce au constatat că apartamentul fraților Tasker e gol, cei doi au pornit, la sugestia lui Gideon, spre cartierul plin de cabareture și cazinouri în care frații obișnuiau să își petreacă timpul liber, sperând să găsească pe cineva care să-i fi zărit.

Cartierul respectiv era un fel de paradis al plăcerilor, cunoscut pentru bordeluri, case de pariuri și crâșme. De obicei, acolo domnea o atmosferă de carnaval, însă acum, în chip straniu, străzile erau învăluite într-o liniște neobișnuită. În față, o mulțime tăcută se adunase în dreptul unei alei.

Harrow s-a uitat către Gideon, care tocmai privea cu ochi mijți întreaga scenă.

Pe măsură ce se apropiau, caii deveneau tot mai neliștiți, simțind probabil în nări duhoarea morții. Dându-se jos din șa, Gideon și-a lăsat calul priponit de un stâlp, apoi și-a tăiat cale prin mulțime.

Harrow îl urma la mică distanță.

Aleea era mărginită de două berării și era luminată doar de lămpile stradale cu gaz aerian și de un felinar așezat pe jos, părând să-i aparțină bătrânului care stătea lângă o pătură ce acoperea două mogâldețe având dimensiunile unor oameni maturi.

În aer se simțea un miros pregnant de sânge, ce l-a făcut imediat pe Gideon să simtă cum i se întoarce stomacul pe dos. Și-a tras gulerul cămășii peste nas și s-a apropiat.

— Când i-am descoperit, tocmai duceam gunoiul, a spus bătrânul, ținându-și umerii pleoștiți asemenea unui cioroi zgribulit. Nu mi s-a părut în regulă să îi las să zacă aici..., în halul în care i-am găsit, așa că..., a urmat el arătând spre pătură.

— Aș putea să arunc o privire?

Bătrânul a clătinat din cap.

Gideon s-a aplecat și a dat pătura laoparte. Deși în ultimele câteva luni asistase la zeci de scene asemănătoare, nu era pregătit pentru ce a văzut.

Unul dintre ofițerii lui părea să se holbeze la el, însă ochii scobiți și pielea exsangvinată erau ceva nou. Gura lui James Tasker rămăsese strâmbă, exprimând probabil ultima senzație pe care o trăise, și anume o groază totală.

Gideon s-a forțat să tragă și mai mult de pătură, îndreptându-și apoi privirea spre gâtul gardianului sângelui, acolo unde se zărea o tăietură semănând cu o gură deschisă. Printre bucățile de piele sfâșiate, tendoane și sânge încheșat, se zărea albul unei vertebre. Spinarea lui James părea să fi rămas singurul lucru care mai ținea laolaltă capul de restul trupului.

Gideon a simțit iar cum i se întoarce stomacul pe dos. Și-a ferit privirea, trăgând pătura la loc peste fața ofițerului.

— Celălalt arată la fel, a spus bătrânul care rămăsese lângă Gideon. Și el are gâtul tăiat, a urmat, scuturându-și capul cărunt. Sărmanii de ei!

— Chiar așa, a încuviințat Gideon.

Nu îi avusese deloc la inimă pe frații Tasker, a căror cruzime nu reușise să o țină în frâu. Ceruse de câteva ori să fie trecuți în rezervă, dar nu le dorise moartea.

Zărind-o pe Harrow stând undeva la mijlocul aleii, ținând în mână un felinar împrumutat, s-a ridicat în picioare.

— Cheamă cioclul, i-a spus bătrânului, care a clătinat din cap, făcându-i loc să treacă.

Gideon s-a apropiat de Harrow, care a ridicat felinarul în aer, arătând către zidul de cărămidă de lângă ei.

— Se pare că tipa ți-a lăsat un mesaj, tovarășe.

Gideon și-a ridicat privirea, zărind niște dăre de sânge lucind pe cărămizile galbene. Sângele fraților Tasker, a presupus el. I-a luat câteva clipe să-și dea seama că dărele formau niște cuvinte – mai precis, o amenințare:

„Tu urmezi, Gideon.”

— Ce ai de gând să faci? l-a întrebat Harrow.

— Să-i raportez comandantului ce s-a întâmplat, a răspuns Gideon, străduindu-se să ignore groaza rece ca un sloi de gheață ce i se proțăpise în piept.

— Și după aceea?

— Probabil va ordona reintroducerea restricțiilor de circulație pe timp de noapte. Și va relua raziile.

După Noii Zori, Gideon îmbrățișase cu dragă inimă restricțiile și încălcările drepturilor cetățenilor noii republici. Își spusese că trebuie să facă tot ce îi stătea în putere să-i protejeze, chiar dacă asta însemna să dea buzna în casele lor și să le percheziționeze fără niciun fel de preaviz, să îi închidă noaptea în celulele garnizoanelor și să îi târască în camerele de anchetă pentru simpla vină de a fi pus la îndoială justetea epurărilor.

Doar că era foarte ușor ca genul acela de putere să-i corupă pe cei care aplicau legea. Gideon văzuse soldați abuzând de poziția lor, iar toate măsurile extreme îl cam nelinișteau.

— Dar dacă raziile și interdicțiile nu vor fi suficiente? a întrebat Harrow.

Ceea ce era posibil. Raziile și interdicțiile reușiseră într-o primă etapă să înlăture o mulțime de vrăjitoare și de simpatizanți ai acestora, dar nu o opriseră pe Molia Stacojie. Gideon avea de-a face cu o vrăjitoare care se pricepea de minune să se ascundă la lumina zilei.

— Singura cale să punem cu adevărat capăt acestor fărâdelegi e să o prindem.

Gideon s-a gândit la conversația pe care o purtase mai devreme cu Rune și la jurământul pe care îl făcuse. Ideea că Rune era Molia Stacojie, o vrăjitoare care îl juca pe degete și care ar fi fost capabilă de un asemenea măcel, îl făcea să simtă cum i se întoarce stomacul pe dos.

Doar că nu putea întoarce spatele grozăviei doar pentru că se simțea indispus. Și nici nu putea permite ca sentimentele pe care le nutrea față de Rune să-l abată din misiunea dedicată aflării adevărului. În situația dată, Gideon avea nevoie mai mult ca oricând să rămână cu capul pe umeri.

Cu o seară în urmă, în lumina lunii, Rune păruse diferită. Nu mai semănase cu fata agasantă care îl acostase în loja Operei. Gideon se îndrăgostise atât de mult de Rune cea gânditoare și sensibilă, încât nepotrivirea dintre cele „două” cu care avusese de-a face în ultima vreme nu îi trezise nicio bănuială.

Cine oare era adevărata Rune Winters?

Se întreba dacă nu cumva teoria inițială fusese corectă: Rune juca un rol ca să ascundă un adevăr întunecat având legătură cu propria persoană.

Și, dacă așa stăteau într-adevăr lucrurile, trebuia să afle care era acel adevăr întunecat.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

RUNE

ÎN VREME CE SE STRĂDUIA să o privească pe tânăra femeie din fața ei, lumina pâlpâitoare a celor o sută de lumânări îi încetoșa privirea.

— Uf, sună oribil să fi fost crescută de o vrăjitoare!

— Da, oribil, a încuviințat Rune, care simțea că o dor pomeții după atâtea zâmbete forțate. Sinistru!

Dar, dacă durerea reprezenta costul minciunilor pe care le debitase – și pe care continua să le debiteze –, atunci era dispusă să o suporte.

Cuvântarea fusese un adevărat triumf, dacă te-ai fi luat după numărul patrioților care se adunaseră mai apoi în jurul ei, așteptând să schimbe câteva vorbe cu vedeta serii. Câtă vreme fuseseră servite cele șase feluri de mâncare, Rune se simțise rău și aproape că nici nu se atinsese de bucate. În vreme ce se lăsa asaltată de admiratori, își auzea stomacul ghiorăind. Aceștia păreau atrași asemenea unor insecte de devotamentul pe care ea îl manifesta față de noua republică, de felul în care îi întruchipa virtuțile și, desigur, de repulsia pe care i-o provoca vrăjitoria.

Rune privea marea de chipuri căutându-l pe Gideon, însă acela nu se zărea pe nicăieri.

„Nu vine”, și-a spus, străduindu-se să-și reprime dezamăgirea. „Oare sunt chiar atât de ușor de uitat?”

Cum cina propriu-zisă se încheiase, participanții nu mai aveau acum parte decât de muzică, discuții și desert. Servitorii strânseseră mesele din centrul încăperii, iar acum confeționau un fel de scenă, dând de înțeles că urmau și alte distracții.

A zărit-o pe Verity în curte. Purta o rochie crem, cu mărgelute aurii și cu un decolteu generos. Într-o mână ținea un manșon asortat, iar cu cealaltă îi făcea semn să se apropie, dând de înțeles că are să-i spună un secret.

— Vă rog să mă scuzați, le-a spus Rune fetelor aflate în fața ei. Revin imediat.

Și-a tăiat cale printre patrioții care se ploconeau în fața ei, trecând apoi pe lângă servitorii care pregăteau scena. În vreme ce făcea slalom printre mesele acoperite cu fețe de masă albe, apretate, a simțit cum aerul rece al serii o face să tremure.

În mod obișnuit, Dineul Savanților avea loc în sala mare de bal a palatului, însă în acel an organizatorii o mutaseră în curte. Serile încă erau răcoroase, deși vara se apropia cu pași repezi, iar Rune se întreba cine avusese o idee atât de proastă.

Când a ajuns lângă ea, Verity a luat-o de braț și a condus-o spre un colț al curții în care nu se afla nimeni. Când s-au îndepărtat suficient de mult de ceilalți invitați, i-a spus cu glas șoptit:

— Vrajitoarele sunt ținute în cel de-al șaptelea cerc al închisorii, după Poarta Vitejiei.

Vitejia era cea de-a șaptea strămoasă.

„Acolo se află poarta cea mai îndepărtată de intrare”, a comentat Rune în gând, revăzând cu ochii minții harta închisorii.

Având grijă să nu i se citească gândurile pe chip, în caz că le spiona cineva, Rune a întrebat:

— Cum ai obținut această informație?

Verity i-a adresat un zâmbet șugubăț:

— Am folosit câteva dintre trucurile tale cu unul dintre gardienii care tocmai își terminaseră tura la închisoare, i-a răspuns ea cu un licăr ghiduș în privire, făcând-o să se întrebe ce truc folosise. A mai zis că toți cei care lucrează în cadrul închisorii dispun de niște monede de acces care corespund sectorului lor. Sunt ca niște chei care îți permit să te deplasezi în zona pentru care ai primit autorizație, dar nu dincolo de ea.

„Interesant”, și-a spus Rune.

— Prin urmare, dacă vrem să o salvăm pe Seraphine, a spus ea cu glas șoptit, trebuie să găsim un gardian autorizat să treacă de cea de-a șaptea poartă. „Și să-i fur moneda de acces”, a adăugat Rune în gând.

— Un gardian... sau un vânător de vrăjitoare, a spus Verity.

Rune i-a adresat o privire mirată:

— Un vânător de vrăjitoare?

— Gardianul cu care am stat de vorbă mi-a spus că toți ofițerii de rang înalt din Gărzile Sângelui – mai precis, căpitanii și adjuncții lor – au asupra lor câte o monedă de acces care le permite să le treacă pe vrăjitoare prin Poarta Vitejiei.

Prin urmare, dacă toți căpitanii din cadrul Gărzilor Sângelui aveau câte o monedă de acces însemna că și Gideon se afla în posesia uneia.

Rune se întreba unde anume o ține.

A început să se gândească, simțind cum în mintea ei se rotesc niște rotițe ca de ceasornic. Dacă ar fi reușit să șterpească moneda lui Gideon și, poate, uniforma de ofițer – cu toate că deocamdată nu prea știa cum va izbuti

să o facă –, oare chiar ar fi fost posibil să treacă de ultima poartă?

O agitație stârnită brusc i-a întrerupt gândurile.

Și-a îndreptat privirea spre ușă și a zărit un personaj cunoscut intrând în curte. O persoană care de curând o împușcase.

Laila Creed.

Purtând uniforma stacojie de gardian al sângelui, Laila a pășit printre invitați, ținând în același timp un prizonier de mână. Acesta din urmă avea capul acoperit cu un sac negru, iar cătușele de la mâini au făcut-o să-și dea seama că e vorba despre o vrăjitoare.

În vreme ce servitorii umpleau cești și pahare cu cafea fierbinte și vin scos de la gheață sau plimbau printre oaspeți tăvi cu plăcinte presărate cu zahăr pudră, Laila străbătea cu pași hotărâți curtea. Lumina celor o mie de lumânări pâlpâia pe mesele lungi, în vreme ce invitații sușoteau incitați, atenția lor îndreptându-se asupra scenei înălțate în mijlocul curții.

„Nu”, și-a spus Rune. „Nu e o scenă.”

Niște lanțuri groase atârnavă de bârna solidă de pe platformă, iar Laila tocmai le lega de gleznele vrăjitoarei.

„E un eșafod.”

Fără să mai stea pe gânduri, Rune a pornit într-acolo.

Verity a apucat-o de încheietură, oprind-o.

— Nu poți face absolut nimic, i-a șoptit ea, devenind albă ca varul. Nu aici.

Rune își tot strângea pumnii, știind că prietena ei avea dreptate.

— Cine...?

Înainte să apuce să termine întrebarea, Laila a tras sacul cel negru de pe capul vrăjitoarei.

Rune și Verity au simțit cum li se oprește răsuflarea în gât.

Chipul tocmai dezvelit îi părea șocant de familiar lui Rune. Îl văzuse zugrăvit în medalionul din aur pe care bunica ei obișnuia să îl poarte la gât. Un medalion pe care rareori și-l dădea jos.

În copilărie, lui Rune îi plăcea să deschidă medalionul și să privească cele două tinere femei pictate în interior. În stânga se putea zări portretul lui Kestrel, realizat pe când aceea avea circa nouăsprezece ani; în dreapta, portretul lui Seraphine, care era puțin mai în vârstă.

Cele două crescuseră împreună. Fuseseră prietene la cataramă încă din copilărie – motivul pentru care Rune rămăsese atât de contrariată.

Vrăjitoarea de pe eșafod avea *exact* chipul zugrăvit în interiorul medalionului bunicii – ochi căprui strălucitori, trăsături ascuțite, acviline și niște bucle negre care îi înconjurau capul asemenea unui nor. De parcă Seraphine Oakes nu ar fi îmbătrânit nici măcar cu o zi.

„De ce e atât de tânără?”

Bunica lui Rune avusese șaptezeci de ani și ceva când murise, iar femeia de pe eșafod – *Seraphine* – părea să aibă cel mult douăzeci și trei.

Rune nu mai știa ce să creadă. În timp ce se străduia să-și dea seama despre ce poate fi vorba, bunul comandant a urcat pe platformă, făcându-i pe toți cei prezenți în curte să înceteze orice conversație.

Soldații din Gărzile Sângelui s-au retras. Nicolas Creed s-a apropiat de Seraphine, care avea mâinile încătușate în așa fel încât să nu își poată mișca nici măcar degetele.

— Bună seara! a spus Nicolas, purtând costumul lui obișnuit de culoare neagră. Pentru această noapte v-am pregătit o surpriză. Nu mai avem nevoie decât de...

Și-a rotit privirea scormonitoare prin mulțime până când a zărit-o pe Rune.

— Ah, acolo este. Cetățeană Winters, ai putea să mi te alături preț de câteva clipe?

„Să fie o altă cursă?”, s-a întrebat Rune în gând.

A privit marea de chipuri, însă oaspeții păreau la fel de surprinși ca ea. Verity a strâns-o cu și mai multă putere de încheietură, însă Rune nu îl putea refuza pe comandant, iar Verity știa și ea acest lucru, așa că, fără tragere de inimă, i-a dat drumul.

Neavând de ales, Rune s-a îndreptat spre eșafod. Pe măsură ce se apropia, a putut să zărească tăietura din buza lui Seraphine și vânătaia care îi înconjura unul dintre ochi, înnegrindu-i pielea maronie.

— Invitata noastră de onoare e un patriot-model. Curajul, loialitatea domnișoarei Winters, precum și refuzul ei de a tolera vrăjitoriile sunt niște exemple de urmat pentru toată lumea.

Auzind numele „Winters”, Seraphine și-a îndreptat brusc capul spre Rune, mijindu-și ochii căprui.

„Mă privește cu ură”, și-a spus Rune în gând, înghițind apoi în sec.

Pe măsură ce se apropia de eșafod, își dădea seama, tot mai îngrozită, ce se petrece.

Aveau de gând să o ucidă pe Seraphine chiar acolo, în mijlocul curții.

Aceasta era distracția serii: execuția în cadru restrâns a unei vrăjitoare, pentru deliciul invitaților savanților.

Simțea cum bătăile inimii îi rezonază în urechi. Auzea de jur împrejur un murmur difuz. Și-a rotit privirea, sperând să-l zărească pe Gideon. Oare el știuse? Să fie vorba de una dintre cursele lui?

Doar că Gideon nu se zărea pe nicăieri.

În cele din urmă, Rune s-a oprit lângă bunul comandant, care i-a pus o mână grea pe umăr. Laila a deschis o cutie neagră, extrăgând cuțitul pentru epurări, așezat – ca un bebeluș, ai fi zis – pe o bucată de catifea roșie, și întinzându-i-l lui Rune.

Un zâmbet i s-a conturat pe buze în clipa în care a spus:

— Rune Winters, în această noapte îți ofer privilegiul de a o epura pe Seraphine Oakes.

TREIZECI ȘI OPT

RUNE

ÎN VREME CE LAMA CURBATĂ a cuțitului sclipea în lumina lumânărilor, o liniște apăsătoare s-a așternut peste toți cei prezenți în curte. Cuțitul acela curmase nu doar viața bunicii, ci și alte sute de vieți.

Când l-a luat, Rune s-a așteptat să-i ardă degetele, însă, în vreme ce Laila i-l așeza în palme, a simțit că atât lama, cât și mânerul erau reci la atingere. Tot ce spera era să nu se dea de gol, începând să tremure.

„Ce mă fac?”

Dacă ar fi refuzat să o ucidă pe vrăjitoarea din fața ei, ar fi dezvăluit adevărul în fața tuturor inamicilor prezenți la dîneu. Era înconjurată din toate părțile. Și nu era vorba numai despre Laila și ceilalți soldați din Gărzile Sângelui. Lângă ea se aflau bunul comandant însuși plus sute de patrioți, aflați pe la mese, și mii de gardieni, care patrulau sălile palatului.

A simțit cum panica îi îngheață sângele în vine. Era încolțită.

Comandantul le-a făcut semn muzicanților să cante. Asta era cea mai sinistrală parte a epurărilor – muzica. De parcă a tăia gâtul unei femei și a o privi cum sângerează pe scândurile unui eșafod nu ar fi fost o crimă, ci o artă plină de rafinament.

Rune a strâns cu putere mânerul cuțitului.

Laila s-a retras, mutându-se lângă manete. Peste o clipă, avea să le tragă, iar lanțurile o să se pună în mișcare, atârând-o pe Seraphine cu picioarele în sus asemenea unei vaci așteptând să fie belită într-un abator.

Preț de o clipă, Rune și Seraphine au rămas singure pe eșafod. Rune ar fi putut să facă o vrajă, dar ar fi trebuit să scoată flaconul cu sânge din buzunar, să îl destupe și să deseneze sigiliul vrăjii; or, cineva și-ar fi dat seama ce face și ar fi oprit-o.

„Aș putea să-mi cretez degetul cu acest cuțit”, s-a gândit ea. „Doar puțin. Și să folosesc sângele pentru a-mi desena sigiliul vrăjii în palmă.”

Dar ce vrajă putea fi făcută suficient de repede? Una care să nu necesite prea mult sânge și care să nu atragă atenția?

Iar cicatricea argintie care i-ar fi rămas în palmă ar fi echivalat cu o condamnare.

Dar poate că acesta era prețul care trebuia plătit ca să o salveze pe Seraphine. Ca să îndeplinească ultima rugă-minte a bunicii.

În vreme ce Laila ținea manetele, orchestra continua să cânte.

— Mă umpli de dezgust, a scrâșnit Seraphine, un strop de salivă ajungând pe obrazul lui Rune, făcând-o să tresară și să-și reîndrepte atenția spre vrăjitoare. Lui Kestrel i-ar fi fost rușine cu tine.

În pofida numeroaselor nopți petrecute într-o celulă sordidă, Seraphine părea teafără și frumușică, amintindu-i de o vrăbiuță.

— Nu meriți să porți numele de Winters, a urmat vrăjitoarea, adresându-i o privire opărită.

De parcă Seraphine i-ar fi tăiat deja gâtul lui Rune, dacă cele două ar fi schimbat rolurile.

„Am venit după tine”, ar fi vrut Rune să-i spună. „Am încercat să te salvez.”

Doar că ar fi auzit-o prea multe urechi, așa că nu a îndrăznit să zică nimic.

— Nu ai chiar *nimic* să-mi spui? a întrebat-o Seraphine cu un glas tremurând de ură — sau poate din pricina durerii pe care o simțea din pricina morții lui Kestrel ori a faptului că în curând avea să moară.

Rune avea nevoie ca invitații să fie cumva distrași de ceva care să îi facă să intre în panică.

Un incendiu ar fi fost o soluție bună, pentru că Rune l-ar fi putut folosi pentru a provoca un haos de nedescris. Însă pentru provocarea unui foc adevărat era necesară o vrajă complicată, care presupunea folosirea unei mari cantități de sânge. Iar Rune nu numai că nu îi cunoștea sigiliul, dar nici nu dispunea de atât de mult sânge.

Dar *iluzia* unui incendiu... iată un lucru de care era în stare.

Laila a tras de manetă. În clipa următoare, s-a auzit un sunet înfiorător, de metal frecându-se de metal. Rune știa ce urma — la fel și toți cei prezenți.

Lanțurile au făcut-o pe Seraphine să simtă cum îi fuge pământul de sub picioare. A făcut o tumbă prin aer, trupul ei ajungând să atârne neajutorat, în vreme ce lanțurile continuau să îl tragă în sus.

Neavând de ales, Rune s-a hotărât să riște și să facă vraja, deși era conștientă că îi va provoca o cicatrice. S-a pregătit să atingă cu buricul degetului vârful cuțitului și să apese cu putere, când un miros acru, de fum, a început să se întindă peste curtea palatului.

— Foc! a strigat cineva.

„Poftim?!”, s-a mirat Rune, care nici măcar nu apucase să se înțepe.

— FOC! s-au auzit apoi mai multe glasuri repetând strigătul alarmat.

Rune a lăsat cuțitul jos, apoi și-a ridicat privirea. Un fum negru împânzea aerul, atrăgându-i atenția către coloana de foc care se înălța în cealaltă parte a curții. Doar că, în loc ca flăcările să fie roșii, erau negre. La fel ca ochii lui Seraphine.

„E un foc vrăjit. Și nu e vraja mea”, și-a dat Rune seama, aducându-și aminte de privirea ucigașă pe care i-o adresase Seraphine cu câteva clipe în urmă.

„Să fie vraja ei?”

Deodată, coloana de foc s-a deplasat. *Rapid*, șerpuind către eșafod și îndreptându-se direct spre Rune. Dându-și seama că se află în pericol, Rune a tras adânc aer în piept, simțind cum fumul îi arde gâtul.

A început să tușească și să lăcrimeze din pricina fumului care îi încețoșa privirea.

„Ajut-o pe Seraphine”, s-a îndemnat ea.

În timp ce pășea cu pași nesiguri prin fum, cineva a strigat-o pe nume – să fi fost Verity? –, dar Rune nu și-a întors capul, pentru că trebuia să ajungă la Seraphine înainte ca focul vrăjit să le devoreze pe amândouă.

Un foc negru se întinsese de jur împrejur. Căldura îi ardea lui Rune spatele și îi pârlea părul. Simțind cum mânerul cuțitului se încinge în mână, arzându-i pielea, l-a lăsat să cadă pe jos.

Înainte să poată ajunge la Seraphine, flăcările întunecate s-au furișat între ele. Vrajitoarea a dispărut, lăsând-o pe Rune singură, prinsă în îmbrățișarea letală a flăcărilor magice.

Ca la un ordin nevăzut, în clipa următoare, cercul de foc s-a apropiat și mai mult de ea.

De parcă ar fi intenționat să o ardă de vie.

TREIZECI ȘI NOUĂ

GIDEON

DUPĂ CE A PĂRĂSIT GROTESCUL LOC al crimei de pe strada Freshwater, Gideon s-a îndreptat călare spre palat, sperând să nu fi ratat complet Dineul Savanților. După ce a lăsat calul la grajd, a privit trăsurile cum sunt trase în rotondă, semn că cina se apropia de sfârșit, apoi a urcat treptele palatului și s-a îndreptat spre curte.

Tocmai străbătea holul mare, străduindu-se să-și alunge din minte imaginea cadavrului lui James Tasker, când, auzind mai multe glasuri strigând „Foc!”, a tresărit înspăimântat.

Toate veneau din aceeași direcție.

În vreme ce larma se răspândea în ecou, Gideon a început să alerge. Pentru că locuise atât de multă vreme la palat, cunoștea toate scurtăturile, iar când a ajuns în curte, i-a văzut pe oaspeții savanților cum se îmbulzesc pe uși, călcându-se în picioare și încercând să-și scape pielea. Mirosul de fum îi însoțea. Gideon s-a uitat peste capetele oamenilor, zărind-o pe Rune stând singură pe eșafod, în vreme ce o coloană de foc se îndrepta, învârtăjită, spre ea.

— Nu...

Gideon s-a năpustit spre grămada de oaspeți panicați, împingându-i înapoi și ignorându-le protestele, coatele și pumnii, în vreme ce își tăia cale pe ușă încercând să ajungă la Rune.

De cum a făcut, împiedicat, primii pași în curte, și-a ridicat privirea și a văzut-o cum dispare în flăcări.

— Rune!

Gideon a ridicat poalele sacoului scump pe care Rune i-l trimisese mai devreme, punându-și-l peste cap, înainte de a se aventura în perdeaua de fum gros.

Și-a ținut respirația în vreme ce înainta lovindu-se de mese și împiedicându-se de scaune. Și-a adunat toate forțele ca să continue să meargă, chiar dacă fumul îi înțepa ochii, iar căldura flăcărilor îi ardea pielea. S-a împiedicat încă o dată de treptele eșafodului. Le-a urcat cu pași împiedicați, trăgându-și sacoul mai bine peste cap și avântându-se direct în flăcările întunecate care se roteau în jurul locului în care Rune se făcuse nevăzută. Totul mirosea a lemn ars și păr pârlit.

Când a pășit în ochiul cercului de foc, Rune s-a repezit la el. Văzându-i fața plină de funingine, Gideon a simțit o strângere de inimă. S-a apropiat de ea dintr-un singur pas, aruncându-și sacoul peste umerii ei și înfășurând-o bine. Din pricina șocului, Rune tremura din toate încheieturile.

— Ai venit, a șoptit ea.

Gideon a tras-o la piept, încercând să o ferească de căldură. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ajuns cinci minute mai târziu? Dar dacă nu ar fi ajuns deloc?

„Nu te mai gândi la asta. Scoate-o cât mai repede de aici”, s-a muștră el în gând.

— Ești pregătită să fugim?

Rune a încuviințat cu o clătinare a capului.

Luând-o în brațe, Gideon a pășit prin foc fără să simtă cum flăcările îi pârlesc pielea. În acele clipe nu simțea decât fruntea lui Rune lipită de pieptul lui și atingerea brațelor ei în jurul gâtului. De cum a ieșit din cercul de foc, a simțit cum fumul des îl sufocă. A bâjbăit prin el până când a găsit treptele, pe care a coborât cât pe ce să se împiedice și să o scape pe fată din brațe.

Ajuns la baza eșafodului, și-a regăsit echilibrul, a prins-o mai bine în brațe, apoi a început să alerge spre marginea curții ca să iasă din perdeaua de fum. Rune l-a cuprins cu și mai multă putere de gât, în vreme ce se uita peste umărul lui.

— Vine după noi.

Gideon simțea căldura cum îi arde spatele și zărea cu coada ochiului flăcările întunecate.

„Trebuie să ajungem la ușile palatului”, și-a spus el.

Focul nu era unul natural. Printre cei prezenți la Dineul Savanților se aflase o vrăjitoare. Una puternică, pentru că Gideon nu mai văzuse o magie atât de impresionantă de peste doi ani. Tot ce spera era ca, indiferent cine anume era vrăjitoarea, să nu fi încuiat ușile, ținându-i captivi pe el și pe Rune în curtea palatului.

Când a zărit ușile la numai zece pași de el, a făcut un ultim efort, forțându-și picioarele să se miște mai repede.

S-a izbit cu umărul de ușă, făcând-o să se deschidă cu zgomot, apoi și el, și Rune s-au prăbușit pe podeaua din marmură a sălii palatului. În cădere, Gideon s-a răsucit pe spate, căzând cu un geamăt îndurerat pe omoplați, dar având grijă ca Rune să nu se rănească.

Toți oaspeții plecaseră, iar sala mare a palatului era goală.

Ținându-și palmele lipite de podea de-o parte și de alta a capului lui Gideon, Rune rămăsese de-a bușilea. Sacoul, aproape ars, îi atârna pe umeri, în vreme ce părul roș-auriu se transformase într-o încâlceală care îi obtura vederea.

O expresie uimită i-a luminat deodată chipul:

— De ce ai făcut asta?

Gideon i-a adresat o privire încruntată, ducând un deget la buzele ei.

— Ce?

— De ce...? De ce ți-ai riscat viața pentru mine?

Gideon s-a ridicat în capul oaselor, privind-o în ochi.

— Păi ce credeai? Că te-aș lăsa să arzi de vie?

— Poate? Nu știu! Ce ar trebui să cred?

Rune rămăsese prăvălită peste el, având rochia înfășurată în jurul coapselor.

— Nu am mai primit nicio veste de la tine de trei zile. Nici măcar nu mi-ai trimis flori!

„Flori?! Despre ce naiba vorbește?”

Gideon i-a cercetat cu privirea fața plină de funingine.

— Tu... vrei să primești flori?

— Ce? a îngăimat Rune dându-se jos de pe el și străduindu-se să-și scoată sacoul. *Nu... nu contează.*

Era evident că suferise un șoc.

Înainte ca Gideon să-și poată da seama ce e în capul ei, un miros puternic de lemn ars a invadat sala palatului. Și-au îndreptat amândoi privirea spre uși, zărind focul nepământesc cum pătrunde înăuntru. De parcă ar fi fost flămând și numai Rune i-ar fi putut ostoi nesațul.

În vreme ce soldații din garda palatului soseau înarmați cu găleți pline de apă, Gideon s-a ridicat în picioare, luând rămășițele sacoului ars și plin de funingine de pe umerii fetei. Știind că apa nu va reuși să stingă un astfel de foc, a luat-o de mână și a tras-o din dreptul ușii.

Apoi amândoi au început să fugă.

Amintindu-și de zilele în care locuise la palat, Gideon a calăuzit-o pe Rune prin aripa destinată servitorilor și prin bucătărie, în vreme ce personalul de acolo încremenea la vederea unui căpitan din Gărzile Sângelui însoțit de o aristocrată murdară din cap până-n picioare, amândoi trecând ca o vijelie pe lângă rafturile cu oale și plitele de gătit.

Gideon a scos-o pe Rune pe ușa din spatele palatului, folosită în special pentru livrările de marfă. De cum aceasta s-a închis în urmă, cei doi s-au simțit în siguranță – cel puțin pentru moment. Rune și-a desprins mâna de a lui Gideon,

sprijinindu-se cu spatele de zidul de piatră și respirând sacadat. S-a aplecat în față și și-a pus palmele pe genunchi.

Băiatul continua să privească ușa bucătăriei, întrebându-se dacă focul nu ar putea ajunge până acolo, aprinzându-o.

În spatele palatului era liniște și nu se zărea nici țipenie. O lună plină se înălțase pe cer, arătându-și din când în când chipul printre norii aflați în mișcare.

— Ce naiba a mai fost și asta?

— O vrajă, a răspuns Rune.

— Știu și eu că a fost o vrajă. Dar de ce ai fost *tu* de fapt ținta ei?

— Nu știu. Chiar nu știu, a răspuns Rune, așezându-se pe jos după ce se prelinsese până la pământ frecându-și spatele de zid.

Toată fața îi era neagră de funingine.

— Dar dacă ai fi zărit și tu cum s-a uitat Seraphine la mine... Voia să mă vadă moartă, Gideon.

— Crezi că ea a fost de vină pentru ce s-a întâmplat?

Gideon nu era capabil să facă vreo vrajă, dar își petrecuse aproape doi ani din viață în preajma unei vrăjitoare. Pentru o vrajă atât de puternică, Seraphine ar fi avut nevoie de foarte mult sânge și — mult mai important — ar fi trebuit să-și poată folosi mâinile, care, în clipa în care izbucnise incendiul, îi erau ferecate cu cătușe.

— Nu ar fi fost posibil.

În clipa următoare, ușa de la bucătărie s-a deschis, făcându-l pe Gideon să-și ducă mâna la pistolul pe care îl ținea în teaca de la șold. Doar că în pragul ușii și-a făcut apariția o fetiță, care, dând cu ochii de un ofițer din Gărzile Sângelui, a căscat speriată ochii. Cel mai probabil era odrasla unui angajat de la bucătărie. Fetița ținea în mâini un pahar cu apă și, după ce i-a adresat lui Gideon o privire temătoare, s-a lăsat pe vine și i l-a întins lui Rune.

— Focul vrăjii a stins, domnișoară Winters.

După ce a luat cu degete tremurătoare paharul, Rune a mângâiat obrazul fetei – un gest care, din cine știe ce motiv, l-a făcut pe Gideon să se încordeze.

— Mulțumesc, scumpete.

Gideon a privit-o cum bea apă, încercând să-și dea seama ce naiba se petrecuse.

În acea seară, o vrăjitoare încercase să o ucidă pe Rune. Doar că vrăjitoarele nu obișnuiesc să se ucidă între ele.

Prin urmare, Rune nu avea cum să fie una.

Nu-i așa?

După ce fetea s-a întors în palat, iar cei doi au rămas iar singuri, Gideon și-a amintit cuvintele străzii pe care i le adresase Rune puțin mai devreme.

— Ce ai vrut să spui când ai pomenit despre flori?

Rune a simțit cum se îmbujorează.

— Habar n-am de ce am spus așa ceva, i-a răspuns ridicându-se grăbită în picioare.

— Erai supărată pe mine. De ce?

Strângând din pumni, Rune și-a ferit privirea.

— Te rog..., hai să uităm momentul!

Gideon s-a apropiat de ea și i-a luat fața în palme, făcând-o să se uite iar la el.

— Spune-mi.

Cum Rune continua să își țină fălcile încleștate, și-a petrecut un deget peste bărbia ei, ajutând-o să se relaxeze.

I se părea periculos să stea atât de aproape de ea. Proximitatea îl făcea să o dorească. Își dorea ca moliciunile ei să-i alunge din memorie chipul exsangvinat al lui James Tasker. Își dorea să o sărute ca să-și șteargă din memorie avertismentul scris pe zidul din cărămizi galbene.

În acea clipă, Rune era pentru el un fel de far pâlپând încurajator într-o noapte lungă și întunecată.

„Doar că fata asta nu e pentru ti”

— Am tot așteptat să primesc o telegramă, a spus ea. Sau orice alt fel de semn care să-mi dea de înțeles că nu sunt chiar de ignorat. Doar că până în această seară nu am primit nimic de la tine. Iar în biletul pe care mi l-ai trimis nu scria decât că vei întârzia, a urmat ea, ridicând privirea spre el. Am crezut că mi-ai dat papucii.

— *Să-ți dau papucii?!* a făcut Gideon ochii cât cepele, simțind cum îl bufnește râsul. Rune, în ultimele trei zile nu m-am gândit *decât* la tine.

Fata a ridicat nedumerită din sprâncene. Gideon se pregătea să-și dovedească afecțiunea, când un zgomot de pietriș călcat în picioare i-a întrerupt.

Băiatul i-a dat drumul chiar în clipa în care cineva și-a făcut apariția la capătul îndepărtat al aleii — o siluetă pusă în evidență de luminile stradale.

De această dată, Gideon chiar și-a scos pistolul din teacă.

— Arată-ți chipul! a strigat el, pășind protector în fața lui Rune.

— Of, în numele preamiloștivelor strămoașe, s-a auzit un glas de femeie. V-am căutat peste tot! Sunteți în regulă?

Rune și-a mijit ochii.

— Verity?

Trecând în fața lui, Rune a pășit pe alee, apropiindu-se de siluetă.

— Așteaptă, a avertizat-o el. S-ar putea să fie o iluzie.

Rune însă grăbise deja pasul.

— De ce nu mă împuști, ca să vezi dacă sângerez? l-a întrebat Verity făcându-și apariția la capătul aleii întunecate.

În vreme ce o îmbrățișa pe Rune, i-a adresat lui Gideon o privire opărită.

— Nu mă tenta, a răspuns el, punându-și pistolul la loc în teacă.

Rune s-a uitat chiorâș la el, apoi s-a întors iar cu fața spre prietena ei.

— Ești teafără?

Verity a clătinat din cap.

— Sunt în regulă, doar că trebuie să plecăm de aici. Încă nu au prins-o pe vrăjitoarea care a provocat incendiul. E posibil să fi rămas prin preajmă.

Lui Gideon îi displăcea gândul că Rune s-ar putea întoarce la Conacul Wintersea singură. Mai ales după ce o vrăjitoare încercase să o ucidă.

— Dă-mi voie să-ți pun la dispoziție o escortă.

— Apreciez grija de care dai dovadă, a răspuns Rune, însă nu e necesar.

— Dar *tu* ai fost ținta acelei vrăji! a insistat el. Dacă vrăjitoarea care a făcut-o te va ataca iar, nu vei reuși să-i ții piept.

— Dar tu vei reuși? l-a întrebat Verity.

„Bineînțeles că voi reuși”, ar fi vrut Gideon să răspundă, doar că nu se putea măsura cu o vrăjitoare atât de puternică. Cu toții știau acest lucru.

— Voi fi în regulă, a spus Rune apropiindu-se de el, ridicându-se în vârful picioarelor și sărutându-l precipitat pe obraz. Îți mulțumesc că nu m-ai lăsat să ard de vie.

Gideon a simțit privirea scormonitoare a lui Verity îndreptată asupra lui. Acea nu făcea niciun efort să ascundă faptul că nu îl consideră demn de prietena ei. Iritat de disprețul ei și animat de dorința de a-i dovedi că se înșală, a prins-o pe Rune de gât și și-a lipit buzele de ale ei, împiedicând-o să plece. O săruta apăsător și fără să se grăbească, revendicând-o pe Rune de față cu Verity. Sau cel puțin așa a debutat scena, pentru că, după ce Rune s-a lăsat îmbătată de sărut, Gideon a început să uite că aveau spectatori. Apoi Rune a revenit brusc cu picioarele pe pământ, punându-i

o palmă pe piept, dezlipindu-și buzele de ale lui și făcând câțiva pași înapoi.

— Piciorul-cocoșului sunt florile mele preferate, i-a șoptit cu răsufierea tăiată, continuând să meargă de-a-ndă-răteala. Dar accept și margarete.

Gideon a schițat un zâmbet:

— Am băgat la cap.

Faptul că o lăsa pe Rune să plece fără să știe ce pericole o pândeau de cum ar fi ieșit de pe aleea palatului contravenea tuturor instinctelor lui. Dar, așa cum spusese Verity, nu putea face prea multe ca să o protejeze.

Doar să o prindă pe vrăjitoarea care o atacase puțin mai devreme.

În spatele lui, ușa de la bucătărie s-a deschis iar. Gideon a întors capul și a zărit-o pe Laila ieșind afară.

— Trebuie neapărat să vezi ceva. Repede! Deja a început să se șteargă.

Curios, Gideon a urmat-o.

În curtea palatului care duhnea a fum, deși nu mai ardea niciun foc magic, Laila a dezlipit o față de masă de pe una dintre mesele lungi, arătând ceva dedesubt.

Gideon s-a lăsat pe vine, aplecându-și capul.

Între două scaune, ceva lucea discret, asemenea unui obiect fosforescent.

— Este semnătura unui vrăji, a spus Laila.

Gideon s-a pus de-a bușilea, mijindu-și ochii și străduindu-se să vadă mai bine. S-a târât apoi pe sub masă, simțind cum pietrișul îi înțeapă genunchii, până când s-a dumirit despre ce e vorba.

Zărea același lucru, noapte de noapte, în coșmarurile lui. Revedea același semn marcat pe piept ori de câte ori se privea în oglindă.

Un trandafir cu ghimpi încastrat într-o semilună.

Ori de câte ori îl zărea, i se întorcea stomacul pe dos.

— În această seară, o vrăjitoare a reușit să se ascundă printre invitați.

Gideon a simțit cum îl mănâncă semnul de pe piept făcut cu fierul roșu. A început să se scarpine, iritarea dispărând imediat, ceea ce l-a făcut să se întrebe dacă nu cumva totul fusese doar în capul lui.

Între timp, și Laila se strecurase sub masă, așezându-se turcește de cealaltă parte a semnăturii vrăjii. Își ținea capul aplecat, uitându-se când la Gideon, când la semnătură, care părea să plutească pe lemnul tăbliei.

— Cui îi aparține?

Gideon a simțit cum trecutul se năpustește asupra lui asemenea unei fiare, încercând să-l înșface și să-l tragă înapoi în vremuri apuse.

Își dorea să poată nega ce se afla în fața propriilor ochi. Își dorea să poată găsi o altă explicație, dar știa precis cui aparține semnătura aceea — o știa mai bine decât își cunoștea propriul nume.

— Unei vrăjitoare care ar trebui să fie moartă, a răspuns el, privind-o pe Laila în ochi. Numele ei e Cressida Roseblood.

PATRUZECI

RUNE

— MĂICULIȚĂ, CE MAI SPECTACOLI a exclamat tare Verity în clipa în care trăsura s-a îndepărtat de palat. Cu un talent ca ăsta te poți prezenta la audițiile de la Teatrul Regal.

Rune a lăsat să-i scape un suspin. Verity era confuză. Fusese teribil de îngrijorată în clipa în care o văzuse împresurată de focul magic, iar când, în cele din urmă, o revăzuse vie și nevătămată, Rune tocmai flirta cu o „forță” la fel de periculoasă: Gideon Sharpe.

— Pe cuvânt, dacă nu aș fi știut cum stau lucrurile de fapt, aș fi crezut că te-ai îndrăgostit de un căpitan din Gărzile Sângelui care se ocupă cu vânarea celor ca tine.

Rune și-a ferit privirea, incapabilă să-și alunge sentimentul de vinovăție care i se proțăpise în piept.

— Nu sunt îndrăgostită, a răspuns ea, privind pe geamul trăsorii străzile din centrul orașului. Și sunt perfect conștientă că el urăște casta noastră. E — dacă nu cumva ai uitat — motivul pentru care îi permit să-mi facă curte. Ca să îl pot stoarce de informații.

— Și, mă rog, câte informații ai stors de la el până acum?

Rune a deschis gura dând să răspundă, doar ca să-și amintească faptul că singura informație pe care i-o dăduse Gideon fusese una falsă.

„Oare Verity are dreptate?”

Oare faptul că îl curta pe Gideon nu era decât o pericolasă pierdere de vreme?

— Trebuie să-i erodez și mai mult sistemul de apărare, a răspuns Rune. Odată ce-i voi câștiga pe deplin încrederea, va fi la mâna mea.

Verity și-a întors privirea spre geamul trăsurii.

— Cum spui tu...

Știind că Verity nu e cu adevărat supărată pe ea, ci doar pe oamenii care încercau să-i facă rău, Rune a schimbat subiectul.

— Ai idee dacă Seraphine e teafără?

Verity a clătinat din cap, vădit relaxată.

— Au dus-o înapoi în celulă.

Cum tensiunea se risipise, Rune și Verity au rămas tăcute până în clipa în care trăsură a oprit la Thornwood Hall.

Locuința lui Alex se afla într-o pădure. Arbori bătrâni se semețeau deasupra. Vizitatoarele au ieșit din trăsură și s-au îndreptat spre casa cu ziduri de piatră.

„Seamănă mai degrabă cu un mic castel”, și-a spus Rune privind construcția.

La fiecare colț se zărea un turnuleț, iar la aproape toate ferestrele pâlpâia câte o lumânare, făcându-le să semene cu niște ochi. De parcă fosta locuință a Cressidei ar fi privit-o pe Rune cum se apropie.

S-a grăbit să o prindă pe Verity din urmă, pășind după ea în interiorul casei.

Acum că Verity obținuse informațiile necesare privind temnița palatului, cei trei prieteni trebuiau să ticluiască un plan ca să o scoată pe Seraphine de acolo — și asta cât mai curând posibil.

De cum a pășit înăuntru, Rune l-a auzit pe Alex cântând la pian, acordurile împânzind toate încăperile și având darul să o mai liniștească puțin. În vreme ce Verity cotrobaia

prin bucătărie în căutarea unor aperitive, Rune s-a luat după muzica venind dinspre celălalt capăt al casei, atrasă de sunete așa cum o corabie avariata urmează lumina unui far.

Simțind cum părul continuă să-i miroasă a fum, și-a înfășurat și mai strâns șalul în jurul umerilor. Se afla în colimatorul Gardienilor Sângelui de doi ani, așa că se obișnuise cu gândul că existau oameni care îi doresc moartea, dar nicio dată nu îi trecuse prin minte că și o vrăjitoare ar fi căutat s-o ucidă. Gândul pur și simplu o bulversa.

Ușa serei stătea deschisă. Zărindu-l pe pianist, Rune s-a oprit ca să-l privească cum cântă.

Umerii descărnați ai lui Alex stăteau aplecați peste claviatură, în vreme ce își mișca degetele pe clape asemenea unor păianjeni. Ori de câte ori îl vedea, Rune avea senzația că revine acasă, prezența lui semănând cu o pătură caldă într-o zi friguroasă.

Alex era un prieten statornic și de nădejde. Delicat și grijuliu.

S-a sprijinit de canatul ușii, îngăduindu-și preț de o clipă să se întrebe cum ar fi dacă i-ar accepta oferta. Dacă ar abandona totul și ar pleca cu el la Caelis, unde ar putea duce o viață lipsită de teamă și unde ar fi în sfârșit ea însăși.

„Nu”, și-a spus ea. „Aici, în noua republică, am un scop. O datorie.”

Vrăjitoarele continuau să fie azvârlite în închisoare și apoi epurate. Rune nu le putea abandona, doar era vorba despre ființe nevinovate, iar ea îi datora măcar atâta lucru bunicii. Faptul că putea să salveze fete condamnate de către republică la moarte era singurul fel în care execuția bunicii căpăta o anumită semnificație.

Era o alegere pe care Rune o făcuse de bunăvoie.

Și, indiferent de visele pe care le-ar fi putut avea despre o altă viață, ea aparținea, de fapt, celei de acum și de aici.

De cum s-a auzit o notă greșită, Alex s-a oprit din cântat.

— Rune! a exclamat el, dând laoparte câteva şuvițe aurii care îi căzuseră peste ochi. M-ai speriat.

— Scuze, a spus ea, ieșind de sub pragul ușii și pășind în încăpere, apropiindu-se de el. Nu am vrut să te întrerup.

Alex s-a ridicat de pe bancheta pianului și a cercetat-o cu privirea din cap până-n picioare.

— Ce s-a întâmplat?

Rune s-a uitat la rochia frumoasă croită de Gideon, care acum era plină de funingine. Probabil la fel arăta și fața ei.

— Păi... e o poveste lungă. Ți-o voi spune de cum Verity va reveni din bucătărie.

Părând îngrijorat, Alex i-a făcut loc pe banchetă. Rune s-a așezat, și-a lăsat șalul să cadă pe podea, lângă ei, apoi a arătat din cap către claviatură:

— Nu te opri din pricina mea.

Continuând să o privească, Alex și-a întins degetele peste clape și a reînceput să cânte.

Imediat a părut să dispară pur și simplu de lângă ea, atât de concentrat interpreta compoziția.

— Cânti mai bine decât fratele tău, măcar de atâta lucru sunt sigură, a spus ea la sfârșit, amintindu-și ziua în care Gideon apăsase câteva dintre clapele pianului din bibliotecă.

— O, da? Ți-a cântat serenade?

Tonul jucăuș cu care Alex pusese întrebarea nu a reușit să-i ascundă neliniștea din glas. Înainte ca Rune să apuce să răspundă, Alex a coborât capacul claviaturii, iar clapele au dispărut.

— Vreau să-ți arăt ceva.

S-a ridicat de pe banchetă și s-a îndreptat către perețele îndepărtat, unde se zărea un pupitru așezat între două ferestre. A luat o foaie mare de hârtie, s-a întors lângă Rune și i-a întins-o.

— Titlul de proprietate pentru casa din Caelis.

Rune se uita la document dându-și seama că tocmai o învăluie o amorțeală ciudată.

— Ai cumpărat-o? l-a întrebat simțind cum începe să o doară stomacul. Deja?

— Măine voi scoate la vânzare Thornwood Hall. Te rog, nu mai fi atât de nefericită.

— Bineînțeles că sunt fericită pentru tine, a răspuns Rune, înapoindu-i titlul de proprietate. Doar e ceea ce-ți dorești.

Doar că nu era ce își dorea ea.

Alex era refugiul ei. Când se afla în preajma lui, nu mai era nevoită să se prefacă. Alex și Verity reușiseră să umple golul din viața ei creat de dispariția bunicii. El și Verity se aflau mereu prin preajmă – după fiecare noapte periculoasă în care ea salva vrăjitoare; după fiecare petrecere ridicolă, când Rune simțea cum îi plesnește capul din pricina atâtor bârfe și flirturi, sătulă să mai joace un rol care nu o caracteriza; în momentele de liniște, precum și în cele pline de zgomot.

Și, spre deosebire de Verity, care era asemenea unui pinten îmboldind-o să meargă mai departe, Alex semăna cu un pârlăuș răcoros care îi oferea un loc de odihnă și recuperare, amintindu-i că, la urma urmelor, era o fată cu nevoi și slăbiciuni – și nu o eroină invincibilă.

„Ce mă voi face fără tine?”

Poate că aceasta era problema. Rune avea nevoie de Alex mai mult decât el avea nevoie de ea. El îi oferise atât de mult, iar ea îi dăduse în schimb atât de puțin.

O făcea chiar în acea clipă, fiind egoistă. Generos din partea ei ar fi fost să-l lase să plece.

Rune a înghițit amăreala care i se adunase pe limbă, străduindu-se să-i fie o prietenă mai bună.

— *Doresc să-ți termini studiile, i-a adresat ea un zâmbet sperând să nu pară fals. Iar după aceea, îmi doresc să devii un compozitor celebru în toată lumea, cu numele căruia să mă grozăvesc pe la petreceri, spunându-le tuturor că te-am cunoscut personal pe vremea când nu știai care e diferența dintre *adagio* și *allegro*.*

Alex a cercetat-o îndelung cu privirea, părând că nu se poate hotărî ce să spună.

— Te vei întoarce să mă vizitezi? l-a întrebat ea.

— Ăăă... dacă... dacă vrei să vin, desigur.

Nu era răspunsul de care avea nevoie Rune, pentru că ea voia ca el să-și dorească să o viziteze și să aibă nevoie de ea așa cum ea avea de el.

Așezându-se la loc pe bancheta pianului, băiatul s-a uitat în ochii ei. Alex avea niște ochi superbi: aurii, strălucitori, cu irizări castanii.

— Dar pentru tine ar fi mai ușor să te rupi complet, a spus ea. Să lași insula asta în urmă..., cu mine, cu tot, a adăugat pe un ton șoptit.

— Nu, a răspuns el cu glas moale, însă ferm, lipindu-și delicat palmele de obraji ei. Rune... niciodată... vreau să zic...

Înainte să poată continua, Verity a intrat în încăperea cu o tavă pe care se zăreau un ceainic, cești de ceai și fursecuri.

— Mai e cineva la fel de *hămesit* ca mine?

Alex și-a lăsat brusc palmele în jos. În vreme ce îl urmărea cum se ridică de pe bancheta pianului și apoi cum se oprește lângă șemineu ca să ațâțe tăcut focul, Rune și-a amintit cuvintele pe care i le spusese Gideon în grădină:

„Când l-am văzut pe Alex lângă tine, mi-am dat imediat seama cine ești... O fată, ca să zic așa, «intangibilă», pentru că fratele meu mai mic a găsit-o primul.”

Crezuse că Gideon se referise la destrămarea prieteniei dintre ea și Alex. Acum însă se întreba dacă nu se gândise la altceva.

— Și? Cum a decurs cina? a întrebat Alex, în timp ce Verity așeza tava și umplea cele trei ceșcuțe de ceai.

Verity a repetat tot ce îi povestise deja lui Rune – despre vrăjitoarele ținute închise dincolo de a șaptea poartă și despre moneda de acces de care aveau nevoie să se poată deplasa prin închisoare –, înainte de a-i descrie lui Alex focul magic pe care îl folosiseră Seraphine și care fusese cât pe ce să o ucidă pe Rune.

Alex a scuiat ceaiul înapoi în ceșcuță.

— Seraphine a făcut... *ce?*!

Rune, care rămăsese așezată pe bancheta pianului, a traversat încăperea și s-a așezat pe canapea.

— Nu putem fi siguri că a fost mâna ei. Nu avea cum să facă o vrajă, dat fiind că avea mâinile imobilizate.

— Dacă nu ea, atunci cine?

Tăcere.

Constatând că reușise să atâțe focul din șemineu, Alex a lăsat vătraiul din mână și i s-a alăturat lui Rune pe canapea.

— Dacă aveau de gând să o epureze în seara asta, a spus Verity, zilele lui Seraphine sunt numărate. Trebuie să o scoatem din închisoare cât mai repede cu putință.

— Dacă Seraphine e ținută în cel de-al șaptelea cerc al închisorii, a spus Rune, ca să o eliberez am nevoie de o uniformă de gardian al sângelui și de o monedă de acces pentru Poarta Vitejiei.

Întrebarea era: cum ar fi putut să obțină cele două lucruri?

Verity și-a scos carnetul și stiloul pe care le ținea în manșonul auriu.

— Dacă aş folosi vraja *Plimbătorul de fantome*, ca să mă strecur în Comandamentul Gărzilor Sângelui, aş putea să fur uniforma şi moneda de acces ale cuiva. Problema e că nu mi-a rămas decât un flacon cu sânge. Şi aş vrea să-l țin, dacă voi putea. În caz că, odată ajunsă în închisoare, aş da de vreun bucluc.

Verity a început să-şi lovească gânditoare bărbia cu capătul stiloului.

— Aş putea eu să-ţi fac rost de o uniformă. Am o colegă de cămin care îşi face stagiul la Ministerul Siguranţei Publice. Nu va putea să obţină o monedă, dar şi stagiarii de acolo poartă uniformă.

Spunând aceasta, Verity a măsurat-o pe Rune cu privirea:

— Şi aveţi cam aceleaşi dimensiuni. Tot ce ar trebui să fac ar fi să mă strecur în camera ei, ceea ce e destul de uşor. Cât despre moneda de acces...

— Pot eu să fac rost de monedă, a întrerupt-o Alex.

Rune şi Verity s-au uitat neîncrezătoare la el:

— Cum?

— Ziceai că toţi ofiţerii de rang înalt din cadrul Gărzilor Sângelui au câte una, a spus Alex, începând să rotească inelul subţire, din argint, aflat pe degetul mic de la mâna stângă. Fratele meu e căpitan şi, din câte ştiu, are o singură slăbiciune. Daţi-mi câteva zile şi vă voi face rost de monedă.

De când îl cunoştea, Alex refuzase să ia partea cuiva. Mai precis, refuzase să-i ia partea, în detrimentul lui Gideon.

Oare ce se schimbase?

— În afara cazului în care credeţi că între timp o vor epura pe Seraphine.

— Am o bănuială că vor aştepta Ziua Libertăţii, a spus Verity, ai cărei ochi abia se vedeau, dat fiind că stătea cu spaatele la foc.

În acel an, Ziua Libertății marca a doua aniversare a Noilor Zori – noaptea în care revoluționarii le detronaseră pe regine. Și în anul precedent în oraș fusese organizat un festival grandios, sărbătoarea durând până în zori.

— Sunt de acord, a răspuns Rune. E un eveniment public, iar bunul comandant întotdeauna își dorește ca la o epurare să fie prezenți câți mai mulți spectatori, în special atunci când vrăjitoarea în cauză este o celebritate. Cum Ziua Libertății pică peste mai puțin de o săptămână, nu va trebui să așteptăm prea mult.

În acea noapte, cineva le stricase autorităților distracția. Prin urmare, Ziua Libertății era următoarea ocazie în care ar fi putut face un spectacol din execuția lui Seraphine.

Ceea ce însemna că Rune, Verity și Alex trebuiau să fie pregătiți să-și pună planul în aplicare înainte de Ziua Libertății.

PATRUZECI ȘI UNU

RUNE

UN TUNET A ZGUDUIT CASA, întrerupând întâlnirea celor trei prieteni.

— Poate ați face bine să rămâneți amândouă peste noapte, a spus Alex, în vreme ce ploaia se întetea, răpăind pe acoperiș.

Verity a scuturat din cap:

— Măine, la prima oră, am examen, a spus, ridicându-se în picioare. Trebuie să plec.

— Atunci ia trăsura mea, a zis Rune, observând că prietena ei părea frântă de oboseală. În felul acesta, măcar n-o să te faci ciuciulete.

Deodată geamurile serei au fost luminate de un fulger. Rune a ieșit să vadă cât de tare plouă, constatând că pământul deja băltea. Spera ca drumurile să nu se fi înfundat. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca prietena ei să rămână împotmolită în mijlocul unei furtuni.

După ce i-a dat indicațiile necesare vizitiului, a privit din dreptul ușilor din față ale reședinței Thornwood Hall cum trăsura o duce pe Verity spre cămin.

Alex s-a postat lângă ea:

— Le voi porunci servitorilor să-ți pregătească o odaie.

RĂMĂSESE DE ZECI DE ORI peste noapte la Thornwood, dar asta se întâmplase înainte ca Gideon să-i povestească despre scenele cumplite care se petrecuseră de-a lungul timpului în acea casă. Rune bănuia că, pentru a o proteja, el omisese cele mai cumplite lucruri. Numai gândindu-se la ce se putuse petrece acolo simțea cum i se face pielea de găină.

În vreme ce zăcea în patul pentru oaspeți, privind tavanul sub care dormise de atâtea ori, nu se putea abține să nu se întrebe: în care odaie o încuiase Cressida pe sora lui Alex, aflată pe moarte? În care pat îl obliga, noapte de noapte, pe Gideon să stea cu ea?

„Să fi fost chiar patul acesta?”

S-a ridicat în capul oaselor, simțind cum o mănâncă tot corpul. Luase decizia greșită. Ar fi trebuit să plece împreună cu Verity. Știa că nu va reuși să adoarmă în acea casă, câtă vreme nu se putea gândi decât la Gideon și la sora lui aflată cândva la cheremul unei vrăjitoare crude și malefice.

A coborât din pat și s-a apropiat desculță de fereastră, dând draperia laoparte. În ora care trecuse de la plecarea lui Verity, tunetele deveniseră tot mai puternice, iar ploaia nu contenise să se cearnă. Dacă drumurile fuseseră mai devreme noroite, acum trebuiau să fie de-a dreptul mlăștinoase. Ar fi fost o nesăbuintă din partea ei să călărească până la Wintersea.

Dar nici nu avea de gând să doarmă în acea casă.

În vreme ce străbătea coridorul întunecat, răceala podelei i se strecura în picioare. Servitorii stinseseră lămpile și se vârâseră în pat, iar acum interiorul părea abandonat. A numărat ușile până când a ajuns la odaia lui Alex, apoi s-a strecurat înăuntru.

Când scândurile au început să scârțâie sub tălpile ei, Rune l-a auzit pe Alex cum se foiește în pat.

— Rune? a întrebat Alex, ridicându-se în capul oaselor și privind-o cu ochi mijiți, prin părul ciufulit, pe intrusa care se întrezărea în semiobscuritatea încăperii.

— Nu am somn, a răspuns ea, apropiindu-se de pat. Te deranjează dacă...?

Alex s-a dat laoparte, făcându-i loc. Rune s-a strecurat pe locul rămas cald, culcușindu-se. Perna mirosea ca Alex – un miros cald, masculin.

Preț de câteva clipe, au rămas întinși unul lângă celălalt, tăcuți și nemișcați.

— Tu știi ce s-a petrecut în casa asta? l-a întrebat în cele din urmă cu glas șoptit. Vreau să spun..., ce i s-a întâmplat fratelui tău?

Alex s-a întors cu fața spre ea.

— Nu-mi povestește niciodată nimic despre acea perioadă din viața lui, dar am bănuielile mele, a răspuns el întinzându-și oasele și punându-și apoi palmele sub cap. Abia după înmormântarea Tessei și a părinților noștri mi-am dat seama că ceva era în neregulă. Gideon arăta de parcă... de parcă cineva stinsese în el lumina vieții. Inițial am crezut că pur și simplu suferă de pe urma doliului. Doar ne pierduserăm în decurs de trei zile trei membri ai familiei: pe mama, pe tata și pe surioara noastră. Evident că Gideon nu era în apele lui. Doar că nu era numai doliul. Când am venit acasă pentru înmormântări, am avut impresia că nu suporta nici măcar să mă privească. S-a dedicat trup și suflet croitoriei, făcând rochii pentru Cressida și evitându-mă, cu toate că revenisem doar pentru câteva zile, fără să știu când aș mai fi avut ocazia să dau ochii cu el.

Când m-am mutat la școala de pe continent, eu și Gideon ne scriam săptămânal. După cele trei înmormântări, când m-am întors la școală, am continuat să-i scriu, dar nu am mai primit niciun răspuns. Am rugat câțiva prieteni vechi să vadă ce mai face, dar niciunul dintre ei nu

vorbise sau nu îl văzuse pe Gideon de câteva luni. Exista, pesemne, ceva ce el nu îmi spunea, iar eu nu înțelegeam de ce. Dintotdeauna ne spusese răm deschis tot ce aveam pe suflet. De fapt, nu îmi dădeam seama că el încerca să mă salveze. Și nu știam că *el* avea, de fapt, nevoie să fie salvat.

Alex a înghițit în sec, frecându-și fruntea cu palma. Rune a rămas tăcută, așteptându-l să continue.

— Chiar înaintea semestrului al doilea, am primit o scrisoare de la un prieten care îl văzuse pe fratele meu cu o seară în urmă la un meci de box. „Mort de beat” au fost cuvintele pe care acela le-a folosit ca să-l descrie. „Până la urmă o să se omoare.” Nu îmi puteam recunoaște fratele în personajul descris, așa că în aceeași zi am cerut o învoire și m-am întors acasă cu primul vapor. M-am dus la sala de box, să-l caut. Am verificat fiecare scaun, iar când am văzut că nu se afla acolo, l-am întrebat pe barman dacă văzuse un bărbat pe nume Gideon Sharpe. Acesta a arătat din cap către ringul de box: „Curva vrăjitoarei? E chiar acolo.” Am avut nevoie de câteva clipe să înțeleg la ce se referă barmanul. Tânărul din ring care tocmai era stâlcit în bătaie nu era altul decât fratele meu. Fața lui era atât de însângерată și plină de vânătăi, încât nu îl recunoscusem. „Curva vine în fiecare seară” mi-a spus barmanul. „După ce vrăjitoarea își face mendrele cu el.” Îi puteam citi individului scârba în ochi, în vreme ce rostea cuvintele. O scârbă care, de fapt, se putea citi în ochii tuturor celor prezenți. Când Gideon a primit ultimul pumn, prăbușindu-se la podea și nemairidicându-se, am privit cum trupul lui e aruncat pe alee odată cu gunoiul. De parcă ar fi fost ceva obișnuit. De parcă fratele meu ar fi obișnuit să se ducă acolo în fiecare seară, beat sau drogat, lăsându-se apoi stâlcit în bătaie. De parcă ar fi crezut că merită să se lase bătut.

Rune a simțit cum i se pune un pietroi în piept. Auzind cuvintele rostite de Alex, a simțit nevoia să închidă ochii.

Simțind zbuciumul ei interior, Alex i-a întins o mână pe sub așternuturi. Când mâna lui a găsit-o pe a ei, degetele lor s-au împletit strâns.

— Nu știam ce să fac. Fratele meu mai mare mi se părea un străin care zăcea inconștient pe o alee. Nicolas Creed m-a ajutat să-l trezesc, apoi am reușit să-l cărăm până la vechiul apartament al părinților noștri. Când Gideon și-a revenit din beție, nu s-a bucurat că mă revede. M-a întrebat de ce nu sunt la școală. I-am răspuns că am de gând să mă întorc acolo de cum el s-ar fi făcut bine. Ei bine, nici măcar nu a vrut să audă de așa ceva. Mi-a spus să mă întorc îndată pe continent. Că locul meu e în Caelis, nu pe insulă. Că nu ar trebui să stau în preajma lui. Probabil cuvintele m-ar fi durut dacă el nu ar fi arătat atât de îngrozit. Țin minte că mă gândeam: „Mă îndepărtează ca să mă protejeze de ceva.”

— De Cressida, a comentat Rune.

Alex a clătinat din cap.

Desprinzându-și mâna de a ei, a cuprins-o de talie, trăgând-o spre el și lipindu-și pieptul de spatele ei, așa cum un copil ar lua în brațe o pătură ca să se simtă mai comod.

— Am început să mă duc serile la ringul de box, așteptându-l să-și facă apariția. Doar că el mă ignora. Ura faptul că eram martorul nefericirii și urii lui de sine. Dar, dacă ar fi existat o șansă, cât de mică, să îl salvez, mă simteam dator să-i fiu alături. În fiecare noapte, eu și Nicolas îl culegeam de pe alee și îl duceam acasă. Când Gideon își revenea din beție, începeam să ne certăm, iar apoi el ieșea valvârtej pe ușă afară. De fiecare dată se ducea la ea. Mă tem că se temea de ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu s-ar fi prezentat la „datorie”.

Alex a strâns-o pe Rune de talie cu și mai multă putere.

— Într-o noapte, Nicolas mi-a spus că există o singură soluție ca să-l salvăm pe fratele meu. M-a dus la o întrunire desfășurată în beciul unui prieten. Încăperea era ticsită, iar în clipa în care Nicolas s-a ridicat în picioare ca să țină un discurs, mi-am dat seama despre ce e vorba — despre *trădare*. În ultimii ani avuseseră loc tot felul de răzmerițe, însă ceea ce se petrecea acolo era diferit. Bărbații și femeile din acel beci puneau la cale o *revoluție*. Plănuiau să instaureze o orânduire în care vrăjitoarele să nu mai dețină puterea. O societate lipsită de magie. Abia atunci, ziceau ei, am putea trăi într-o lume în care săracii nu se vor mai culca fără să fi luat cina și în care nu vor mai fi nevoiți să muncească în condiții atroce, pe un salariu de mizerie, sau să devină robi ca să-și protejeze familia de foame. Sau cel puțin așa credeau oamenii care aveau în spate povești de viață sfâșietoare și motive întemeiate să fie nemulțumiți. Ceea ce m-a speriat însă a fost ura lor, setea lor de răzbunare. Când Gideon a aflat că participasem la întrunire, s-a făcut foc și pară. Cei prinși complotând împotriva reginelor surori dispar fără urmă, mi-a spus el. Nimeni nu știa ce se întâmplă cu ei. I-am răspuns că, dacă voia să mă pună la adăpost, trebuia să mă însoțească la întruniri. Drept care, călcându-și pe inimă, a făcut-o. După câteva săptămâni a început să nu mai bea așa des și să se bată în ringul de box mai rar. După alte câteva săptămâni, s-a oferit voluntar să conducă, împreună cu Nicolas, o incursiune armată la palat. Voiam să-l însoțesc, dar nici n-a vrut să audă. Vedeă în mine mezinul care trebuie protejat de aspectele dure ale vieții de insurgent. Cu alte cuvinte, nu egalul lui. Nu eram o persoană cu care să-și poată împărți poverile sau care să-i poată ține de șase. Ne-am certat ca la ușa cortului din această pricină și apoi ne-am despărțit în termeni duri. În vreme ce Gideon și Nicolas îi călăuzeau pe ceilalți insurgenți în palat, m-am dus la Thornwood Hall înarmat cu un pistol încărcat. Știam că Cressida rareori își părăsea

reședința. Măcar atâta lucru puteam face pentru fratele meu – să-l scap în sfârșit de ființa aceea malefică.

Spunând aceasta, Alex s-a cufundat în tăcere, de parcă doar atât și-ar fi îngăduit să povestească. Continua să o țină pe Rune de talie, strângând-o la piept.

Fata simțea bătaile inimii lui pulsându-i în omoplat. După câteva minute de tăcere, l-a întrebat:

— Nu-ți vine greu să dormi în casa asta știind ce s-a petrecut aici?

— Păi tu de ce crezi că am scos-o la vânzare? a răspuns el. După căderea regimului vrăjitoarelor, Gideon a moștenit Thornwood Hall, dar, cum nu voia să aibă nimic de-a face cu această casă, mi-a dăruit-o mie. Nu calcă pe-aici decât atunci când nu are încotro. Nu vine nici măcar să mă viziteze, a oftat Alex adânc, clintindu-și zulufii de pe frunte. Trăiesc de doi ani aici și în tot acest timp nu am încetat niciodată să încerc să-l aduc înapoi pe fratele meu. Doar că acel Gideon pe care l-am cunoscut și l-am iubit... nu mai există, Rune. Nu se va mai întoarce niciodată.

Peste câteva clipe, Rune și-a dat seama că Alex tremura lângă ea, apoi a simțit pe gât fierbințeala unei lacrimi. S-a întors cu fața spre el, însă în încăpere era prea întuneric ca să-i poată distinge chipul.

Faptul că prietenul ei lăcrima o făcea să simtă cum se rupe ceva în sufletul ei. L-a cuprins cu brațele pe după gât și l-a strâns la piept.

La atingerea ei, Alex a început să tremure și mai tare.

Rune l-a ținut așa, lăsându-l să plângă în brațele ei până când Alex s-a cufundat în somn. Când tunetele s-au domolit, iar ploaia a încetat, luna și-a arătat chipul printre nori revărsându-și lumina argintie peste pat. Rune și-a privit prietenul cum doarme, tentată să rămână de dragul lui.

Doar că nu putea să doarmă. Cel puțin nu în casa aceea.

Când s-a asigurat că Alex doarme profund și că nu există niciun pericol să îl trezească, și-a desprins cu grijă brațele. Cum furtuna trecuse, s-a îmbrăcat cu gesturi grăbite, a împrumutat o pelerină și un cal și s-a îndreptat spre Wintersea înainte de ivirea zorilor.

PATRUZECI ȘI DOI

GIDEON

— VOM REIMPUNE RESTRICȚIILE de circulație pe timp de noapte, a spus Nicolas Creed ridicându-se de la birou. Trimiteți mai mulți gardieni ai sângelui pe străzi. Reluați raziile și anchetați orice persoană care *pare* suspectă, chiar dacă nu aveți nicio dovadă împotriva ei. Trebuie să ne asigurăm că oamenii înțeleg gravitatea situației în care ne aflăm. Dacă se vor teme suficient de mult, se vor supune.

Gideon, care tocmai îi dăduse raportul privitor la Cressida, s-a uitat în ochii bunului comandant:

— În mod normal, aș fi de acord, domnule.

Nicolas a ridicat dintr-o sprânceană:

— Să înțeleg că nu ești?

— Restricțiile de circulație și raziile au fost deosebit de impopulare în timpul Păcii Roșii. Nu numai că astfel de măsuri îi vor face pe simpatizanții vrăjitoarelor să îmbrățișeze cu și mai multă ardoare cauza Cressidei, dar s-ar putea să întoarcă și mai mulți cetățeni împotriva noastră. Oamenilor nu le place să le fie încălcate drepturile, domnule.

Nicolas a pășit în fața biroului. Gideon a observat pentru prima dată cât de mult îmbătrânise mentorul lui. Ridurile care îi brăzdau acum fața nu existaseră cu doi ani în urmă — și nici firele albe din păr.

— Vii cu mine? Peste câteva minute am o întâlnire la Tribunal.

Gideon a clătinat din cap, postându-se lângă Nicolas și amintindu-și cum fusese acesta în urmă cu doi ani: bărbatul care intrase împreună cu el în ringul de box după ora închiderii și apoi rămăsese până în zori, nepermițându-i să se dea bătut. Crezând în el într-un moment în care Gideon nu mai avea puterea să creadă în el însuși.

Pe vremea aceea, Cressida îl distrusese atât de mult, încât nu mai rămăsese nimic bun în el. Bietul de el se afla pe fundul prăpastiei și nu se întrezărea nicio soluție ca să iasă de acolo. Și, cu toate că Nicolas încercase în repetate rânduri să-i arunce o funie, niciodată nu păruse suficient de lungă.

După o noapte deosebit de proastă, în care Gideon refuzase să se ridice de pe podeaua ringului de box, Nicolas s-a așezat lângă el.

— Nu am de gând să mă las păgubaș, i-a spus el, adresându-i o privire aprigă. Nu am de gând să te abandonez. Voi sta aici câtă vreme va fi nevoie. Auzi ce-ți spun?

— De ce? a întrebat Gideon.

— La urma urmelor, Nicolas Creed era un strain, care nu avea niciun motiv să-i pese de soarta fiului unui croitor mort.

— Ridică-te în picioare și află.

Pe vremea aceea, Gideon nu mai credea că merită să fie salvat – depășise cu multă vreme în urmă acel prag. Dar, în vreme ce îi întorcea privirea lui Nicolas, se întreba dacă ar fi putut crede *în el*. Dacă s-ar fi putut încrede în ceea ce acesta văzuse dincolo de trupul stâlcit în bătaie, la care alți oameni nici măcar nu se puteau uita.

Poate că ar fi putut să înlocuiască glasul din capul lui – cel care îi tot repeta cuvinte precum „netot”, „scârbos”, „mai bine mort” – cu glasul lui Nicolas.

Zis și făcut.

A folosit încrederea pe care i-a arătat-o acel om ca pe o cârjă. A avut nevoie de câteva luni ca să-și revină cât de cât, dar, puțin câte puțin, încrederea lui Nicolas în Gideon a devenit una cu încrederea celui din urmă în sine însuși. În scurtă vreme, Gideon a încetat să-și mai lase oponentii să-l facă knockout. A început să riposteze și să lovească cu tot mai multă forță. A început să creadă că, *poate-poate*, există ceva pentru care merita să se lupte.

— Am înțeles ce ai avut de spus despre încălcarea libertăților oamenilor, a spus Nicolas întrerupându-i gândurile, în vreme ce amândoi străbăteau coridoarele luminate cu gaz aerian ale aripii de vest a palatului, îndreptându-se către sala tronului. Soldații din garda de corp păseau în fața și în urma lor, păzindu-l pe comandant.

— Unui bun lider îi pasă de cei de care e responsabil. Iar tu ai dat dovadă în repetate rânduri că ești un astfel de conducător.

Surprins de aceste laude, Gideon și-a umflat pieptul.

— Din păcate însă, oamenii nu știu întotdeauna ce e bine pentru ei. Uneori au nevoie să intervenim și să-i apărăm de ei înșiși.

Gideon nu prea putea să-l contrazică. Dacă Nicolas nu ar fi intervenit în viața lui cu doi ani în urmă, el ar fi rămas pe podeaua ringului de box, dorindu-și să moară.

Poate că ar fi fost mort deja.

— Un bun lider este suficient de curajos ca să facă alegerile grele pe care alții nu vor să le facă, a continuat Nicolas. Și nu o face de dragul binelui. O face pentru a-i proteja pe cei nevinovați. O face pentru că e datoria lui.

— Așa e.

Gideon însă și-a amintit că Rune le permisesse penitenților să îi folosească potecile moșiei. Între milă și pedeapsă, ea alesese mila. Dacă și el ar putea face același lucru? Poate că există o cale de a o găsi și aresta pe Cressida fără ca

autoritățile să încalce drepturile cetățenilor obișnuiți. Fără să-i facă să trăiască temându-se de Gărzile Sângelui.

Îndreptându-se spre Camera Comunelor, locul în care se întrunea Tribunalul, Nicolas a ieșit de pe hol și a pășit în camera tronului.

Gideon l-a urmat.

Camera tronului era mai întunecată decât holurile pe care le străbătuseră, iar zgomotul pașilor se răspândea în ecou prin încăperea pustie. Noaptea întunecase vitraliile ferestrelor, în vreme ce coloanele suflate cu aur aruncau niște umbre lungi pe podeaua de agat.

Trei tronuri întunecate se zăreau la capătul îndepărtat al încăperii. Zărindu-le, Gideon a simțit un fior rece în ceafă, de parcă cineva l-ar fi prins de gât cu niște degete înghețate.

Faptul că erau goale ar fi trebuit să-l liniștească, pentru că simbolizau un triumf al binelui asupra răului. În loc însă, Gideon avea senzația că seamănă cu un gol așteptând să fie reumplut. De parcă încăperea – tronurile – ar fi așteptat revenirea reginelor.

Și-ar fi dorit să poată grăbi pasul și să dea uitării senzația pe care tocmai o trăia, însă Nicolas s-a oprit în fața celor trei simboluri ale puterii, privindu-le cu atenție.

— Interdicțiile, raziile, anchetele – toate sunt niște măsuri de urgență. Iar într-o situație de urgență, drepturile individuale trebuie uneori să fie puse între paranteze. Asta până când trece pericolul. Trebuie să pui ambele aspecte în balanță, Gideon: pe un talger se află încălcarea temporară a drepturilor, cu scopul punerii la adăpost a oamenilor; pe celălalt se află veșnica posibilitate ca Cressida Roseblood să reocupe tronul și să se răzbune pe noi toți.

Spunând aceasta, s-a întors cu fața spre Gideon:

— Ce ți se pare, pe termen lung, mai rău?

Era indiscutabil. Evident că reapariția Cressidei era varianta cea mai rea.

Gideon își cerceta mentorul cu privirea. Aveau cam aceeași înălțime și, chiar dacă Nicolas era puțin mai athletic decât el, avea o musculatură bine lucrată. De luptător. Gideon nu știa care dintre ei ar fi învins acum într-un meci de box.

Nicolas l-a apucat pe Gideon de umăr:

— Sunt mândru de bărbatul în care te-ai transformat și am încredere în judecata ta. Prin urmare, te las pe tine să faci alegerea. Ține însă minte un lucru: un mare lider cântărește consecințele fiecărei decizii luate, iar apoi trebuie să suporte povara acelor. Așa că întreabă-te: cu povara căror consecințe vei putea trăi mai departe?

Dându-i drumul lui Gideon din strânsoare, Nicolas și-a rotit umerii, în vreme ce continua să privească cele trei tronuri – de parcă și pe el l-ar fi apucat mâna de gheață, iar acum încerca să se elibereze.

— Gândește-te pe îndelete, i-a spus, răsucindu-se pe călcâie și dând să plece. Apoi anunță-mă ce ai hotărât.

Gideon se uita la tronurile goale, care îi aminteau cu asupra de măsură pentru ce anume luptaseră cu doi ani în urmă. Dacă nu se va mișca suficient de repede, dacă nu o va găsi pe Cressida și nu îi va stârpi insurecția din fașă, ar fi pierdut toate lucrurile care contau pentru el: propria libertate, precum și capacitatea de a-i proteja pe cei vulnerabili.

Iar oamenii ar fi suferit mai mult decât înainte, deoarece Cressida era o ființă răzbunătoare, iar dacă s-ar fi ivit ocazia, ar fi făcut republica praf și pulbere. Laila, Harrow, Alex, Rune, cu toții s-ar afla în pericol.

„Rune nu e legată de aceeași datorie ca mine”, și-a spus el, amintindu-și de îngăduința cu care ea îi trata pe penitenți. „Rune își permite să dea dovadă de milă.”

Gideon însă nu își permitea. Trebuia să îi păzească pe oameni de acea ființă malefică. Trebuia să o oprească pe Cressida cu orice preț.

— Am hotărât deja ce voi face, i-a strigat lui Nicolas, care ajunsese deja la jumătatea încăperii.

Bunul comandant s-a întors cu fața spre el:

— Vom relua restricțiile de circulație și raziile. Și vom tripla prezența Gărzilor Sângelui pe străzi.

Gideon știa că nu e un moment potrivit să dea dovadă de milă.

Alex

DUPĂ CE A TRANSMIS NOILE ORDINE la Comandamentul Gărzilor Sângelui, Gideon s-a îndreptat spre Orașul Vechi. Tocmai începuse să se însereze când a ajuns acasă. A deschis ușa și a descoperit o telegramă strecurată. A luat-o de pe jos și a deschis-o, crezând că e de la Rune.

Doar că telegrama fusese expediată de la Thornwood Hall.

GIDEON SHARPE

STR. PRUDENȚEI NR. 113, ORAȘUL VECHI

FRATE, LA SFÂRȘITUL SĂPTĂMÂNII VOI PLECA LA CAELIS CA SĂ-MI TERMIN STUDIILE. ÎMI VÂND PROPRIETATEA, IAR DISEARĂ VOI ORGANIZA O MICĂ PETRECERE DE RĂMAS-BUN. NIMIC EXTRAVAGANT. DOAR UN JOC DE CĂRȚI CU CÂȚIVA PRIETENI BUNI. M-AȘ BUCURA NESPUS DACĂ AI PUTEA VENI.

ALEX

Trecuseră doi ani de când Gideon nu mai călcase pe la Thornwood Hall, dar revenise acolo adesea în timpul unor coșmaruri recurente. Ura și casa, și amintirile legate de acel loc. Vestea că Alex avea de gând să o vândă reprezenta pentru el o adevărată ușurare.

Doar că orașul Caelis se afla de cealaltă parte a strâmtoării Barrow. Gideon nu prea avea motive să călătorească pe continent și nu își permitea să-și ia zile libere – cu atât mai puțin acum, de când Cressida începuse să dea târcoale tinerii republici. Oare când își va revedea fratele?

Gideon și-a frecat bărbia cu degetele, amintindu-și de pumnul primit de la Alex în ringul de box.

Dacă Alex era pe picior de plecare, îi datora să se confrunte cu propriii demoni și să se ducă la petrecere. Ca să dreagă pe cât posibil relația cu frățiorul lui. Cine știe? Poate că nu vor mai avea ocazia să se revadă vreodată.

Dar cel mai important lucru era faptul că Alex trebuia să afle că Cressida trăiește. Că nu reușise s-o ucidă și că trebuia să-și păzească spatele.

Gideon și-a luat tunica.

La urma urmelor, Thornwood Hall nu era decât o casă. Iar el se săturase să se teamă de ea.

PĂTRUZECI ȘI TREI

GIDEON

STĂTEA ÎN PLOAIE PRIVIND UȘILE străjuite de Arcade și doi lei din piatră cu gurile deschise. Ploaia îi uda părul și hainele, făcându-l să simtă tot mai pregnant frigul. Însă în oase îi sălășluia un frig și mai profund.

Nu reușea să-și miște picioarele. Nu reușea să-și convingă mușchii să-l treacă pragul.

„Am greșit venind aici. Nu pot face asta”, și-a spus.

A dat să facă stânga-mprejur și să plece, compunând deja în minte telegrama prin care i-ar fi cerut scuze lui Alex și pe care ar fi expediat-o în ziua următoare, dar, în ciuda frigului lăuntric, și-a amintit cuvintele lui Rune, asemenea primei zile de primăvară după o iarnă aspră: „Nu ești ce ți s-a întâmplat, Gideon.”

Glasul ei a avut darul să-l facă să-și depășească coșmarurile, traumele trecutului, având efectul unei injecții cu adrenalină, al unei doze de curaj.

A tras puternic aer în piept, apoi a pășit în casa blestemată.

Aceleași covoare azurii acopereau podelele. Același tapet cu motive florale decora pereții. Aerul încă mai păstra izul magiei lui Cress – o combinație de sânge și trandafiri –, însă între timp devenise fanat și siropos.

În vreme ce majordomul lui Alex îl conducea pe coridoarele reședinței Thornwood, Gideon avea sentimentul că face o călătorie în timp. Tot felul de scene din trecut i se derulau în memorie, făcându-l să se încordeze, dar îi era suficient să se gândească la Rune ca să și le alunge din minte.

Când au ajuns în salon, Gideon s-a îndreptat spre masa rotundă așezată lângă foc, acolo unde șase tineri jucau cărți în jurul vrafului de monede aflat la mijoc. I-a zărit pe Noah Creed și pe Bart Wentholt, precum și pe alți câțiva cunoscuți.

Alex stătea cu spatele la el.

— Gideon Sharpe! a exclamat Bart, părul lui roșu lucind în lumina focului, în vreme ce îi făcea semn nou-so-sitului să se așeze pe scaunul liber. Ai venit la țanc. Alex, împarte cărțile și pentru el.

Gideon și-a dat jos sacoul, apoi s-a așezat. Aflat de cealaltă parte a mesei, Alex amesteca zâmbitor cărțile, părând bucuros să-și revadă fratele. Lăsându-se pe speteaza scaunului, Gideon se minuna de calitățile fratelui său. În primul rând, Alex era o persoană sociabilă. Avea prieteni pe care îi invita la el acasă și pe care, de asemenea, îi vizita. Se pricepea să poarte conversații politicoase cu tot felul de oameni. Nu se răstrea, nu se încrunta și nici nu sărea la bătaie – cu toate că îi trăsese un pumn în ringul de box, dar atunci nu fusese vina lui.

Alex se îmbrăca cu gust și era un bun dansator. Folosea tacâmurile corecte pentru fiecare fel de mâncare, servea la masă vinuri care de fiecare dată îi impresionau pe oaspeți și cunoștea valoarea jertfei de sine. Chiar și după ce își abandonase studiile – o decizie pe care Gideon își dorea să o fi combătut cu mai multă asprime –, Alex nu încetase nicio dată să studieze muzica și să exerseze la pian.

După Revoluție, Alex a stat vreme de mai multe săptămâni la căpătâiul lui Gideon, ajutându-l să se lupte cu

dependența de laudanum. Nu s-a urnit de acolo decât în ziua în care s-a convins că sevrăjul încetase.

Gideon nu știa ce s-ar fi ales de el dacă frățiorul lui nu i-ar fi sărit în ajutor.

Dacă Rune Winters își căuta cu adevărat un soț, Alexander Sharpe ar fi fost candidatul ideal.

Gândul a avut darul să-i lase lui Gideon un gust amar. Înainte să accepte ideea, și-a îngăduit să se întrebe:

„Dar dacă Alex nu ar fi îndrăgostit de ea? Oare aş înceta să mă prefac și aş curta-o cu adevărat?”

Și-a permis să-și imagineze cum ar fi decurs un astfel de scenariu. Ar fi trebuit să se ducă la petrecerile ei, să învețe să danseze pe muzica agreată de Rune, să-și petreacă mai puțin timp în Orașul Vechi și mai mult la Wintersea.

Ar fi putut face toate aceste lucruri – un preț mic pentru luxul de a face lungi plimbări prin pădure împreună cu ea. Sau pentru privilegiul de a se lua la hartă cu Rune. Sau pentru cel de a face cunoștință cu fata vie, aproape sălbatică, ascunsă îndărătul aparențelor.

„Nu contează”, și-a spus în cele din urmă, lovindu-și pumnii unul de celălalt. „Pentru că fie ne vom preface la nesfârșit..., fie nu ne vom mai preface deloc.”

— Gideon? l-a readus Bart cu picioarele pe pământ, punând trei monede de cupru pe mijlocul mesei. Joci?

Smuls din visare, Gideon a clătinat din cap.

— Da, joc, i-a răspuns, extrăgând o pungă din buzunarul de la haină, scoțând trei monede de cupru și aruncându-le pe masă.

În vreme ce Alex împărțea cărțile, Gideon a observat pe degetul mic al fratelui, în locul în care de obicei se afla un inel, o linie alburie.

„Inelul mamei”, și-a amintit el.

I-l dăruise lui Alex după înmormântarea părinților.

În clipa următoare și-a adus aminte ce îi spusese Harrow: „Cu o oră înainte să ridice ancora, în cală a fost încărcat un ultim transport: două butoaie de vin livrate de un aristocrat.”

Iar aristocratul purta un inel pe degetul mic.

„Un inel simplu, subțire. De argint, poate. Docherii ziceau că semăna cu inelele de logodnă pe care și le permit sărăntocii.”

Gideon a privit cum fratele lui împarte cărțile pe masa de joc, străduindu-se să își amintească cum arăta inelul mamei lor.

Imediat și-a dat seama ce enormitate putuse să-i treacă prin minte.

„Alex ajutând o vrăjitoare criminală? După ce vrăjitoarele ne-au distrus familia?”

Era ceva pur și simplu inimaginabil. Alex nu era capabil de astfel de lucruri. Doar știa cât de mult își dorea el să o înhațe pe Molia Stacojie.

„Alex nu mi-ar sabota niciodată eforturile.”

— Gideon? E rândul tău.

Gideon și-a întors capul, zărindu-l pe Noah cum îi arată cărțile puse cu fața în jos pe masă. Apoi și-a dat seama că toată lumea îl aștepta să joace, așa că a ales grăbit o chintă și a aruncat-o pe masă.

— Săptămâna trecută, faptele tale au făcut valuri prin toată aristocrația, a spus Noah, decartând o chintă la culoare și bătându-l pe Gideon.

— Zău? Când?

— Când ți-ai făcut apariția la petrecerea lui Rune de după spectacolul de operă.

— Aha, a răspuns Gideon, decartând două perechi în clipa în care i-a venit iar rândul. Păi ce să zic? Aristocrații nu sunt greu de șocat. Ajunge să folosești furculița greșită la o cină. Sau să porți niște haine demodate.

Noah a zâmbit, însă ochii lui păreau două bucăți de gheață. Dintre frații Creed, Gideon dintotdeauna o preferase pe Laila, care își manifesta agresivitatea așa cum își ținea pistolul – la vedere. Noah era mai puțin deschis.

— Zău așa, ce-ți veni? Săptămâna trecută ți-ai făcut apariția la petrecerea lui Rune. În seara asta ai venit să joci cărți. Dacă o vei ține tot așa, ne vom trezi că organizezi propriul bal în scopuri caritabile.

— Dacă o voi face, a spus Gideon, trăgând câteva cărți din pachet ca să le înlocuiască pe cele lăsate pe masă, vei fi prima persoană invitată.

Noah a schițat un zâmbet.

— Dar nu aveai de apărat o reputație? Și anume pe cea de „cel mai inabordabil burlac din republică”?

— Gideon, l-a întrerupt Alex, întrezărind parcă nori de furtună adunându-se și simțind nevoia să-i împrăștie.

Iată de ce Gideon era convins că pentru el întotdeauna cea mai bună soluție e să stea acasă.

— Povestește-ne ce s-a întâmplat seara trecută la Dineul Savanților, a continuat Alex. E adevărat ce scrie în ziare?

— Da, spune-ne totul de-a fir a păr, a intervenit un tânăr pe care Gideon nu știa cum îl cheamă, cu ochii lucind în lumina focului din șemineu. Chiar a avut loc un atac vrăjitoresc în incinta palatului?

Gideon a încuviințat cu o clătinare a capului.

— Da, e adevărat.

— Și aveți vreo pistă? l-a întrebat Alex, privindu-l în același timp pe Bart cum decartează.

— S-ar putea să avem, dar încă investigăm cazul.

Alex a fost ultimul care a decartat – un careu. Văzându-l, toți ceilalți și-au aruncat învinși cărțile pe masă.

— Rune părea profund afectată, a spus Alex, trăgând monedele spre el, în vreme ce Noah strângea cărțile de pe masă, pe care apoi le-a amestecat.

Tinerii din jur au început să mizeze, aruncând monedele pe mijlocul mesei de joc.

„Când s-o fi văzut cu Rune?”, s-a întrebat Gideon uitându-se la fratele lui.

Abia dacă trecuseră douăzeci și patru de ore de la eveniment.

— În *New Herald* scrie că cetățeană Winters se mai află în viață mulțumită ție, a spus tânărul pe care Gideon nu știa cum îl cheamă. Și mai zice că te-ai aruncat drept în focul magic, ca s-o scoți de acolo.

Ar fi preferat să nu re trăiască momentele în care Rune dispăruse în foc. Teamă că nu va reuși să ajungă la ea suficient de repede pe care o trăise cu o zi în urmă încă îl făcea să simtă un fior rece pe șira spinării.

— Cu asta mă ocup: vânez vrăjitoare, a spus el încercând să se descotorosească de teamă. Prin urmare, magia nu îmi e străină.

— A fost mâna Moliei Stacojii?

Era limpede că tinerii aflați în jurul mesei nu aveau de gând să-l lase în pace până când nu le-ar fi făcut pe plac. Așa că Gideon le-a povestit cu lux de amănunte tot ce se petrecuse în seara precedentă. În vreme ce prietenii lui Alex ascultau cu urechile ciulite, jocul continua, iar Gideon vedea cum punga cu monede i se golește treptat-treptat.

Niciodată nu fusese bun la jocurile de noroc.

— Eu, unul, sunt bucuros că avem parte de niște oameni precum Gideon, capabili să facă toată munca murdară pentru noi, a spus Bart, care tocmai câștigase o partidă cu un ful. Vă puteți imagina cum e să te confrunți zi de zi cu astfel de pericole? s-a cutremurat el. Nici nu-i de mirare că fetele sunt în limbă după el.

Gideon a fost cât pe ce să izbucnească în râs, întrebându-se ce ar fi avut de spus despre asta Harrow sau Laila.

— Că tot veni vorba despre fetele care îl adoră pe Gideon, a intervenit Noah, luând apoi un gât de băutură. Cum e domnișoara Winters? Se ridică la nivelul propriei reputații?

Dacă ar fi fost cu capsă pusă, tonul pe care îi vorbise Noah l-ar fi făcut să reacționeze violent.

— Habar n-am despre ce vorbești, i-a răspuns el, privind fix cărțile pe care le ținea în mână, dar fără să le vadă de fapt.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se ia la harță cu fiul bunului comandant, așa că l-a lăsat pe Noah să continue.

— Dar știi foarte bine despre ce vorbesc, a spus Noah de parcă ar fi simțit reticența lui Gideon, iar acum voia să-i testeze limitele. Rune Winters e o curtezană lipsită de scrupule. În fiecare săptămână are un alt pețitor.

Incapabil să se abțină, Gideon a mușcat din momeală. Doar puțin însă.

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș zice că pari gelos.

— Gelos? a pufnit Noah mirat. Pentru ce să fiu gelos? Dacă zvonurile sunt adevărate, e la fel de desfrânată ca o prostituată.

Înainte ca Gideon să se ridice complet de pe scaun, cineva a izbit cu pumnul în masa, făcându-i pe toți cei prezenți să tresară.

Și-a ridicat privirea, simțind cum tot corpul îi freamătă de furie. La celălalt capăt al mesei, Alex se uita la Noah așa cum probabil se uită un leu la o amărâtă de hienă.

— Dacă o mai insulti o dată, te poftesc pe ușă afară.

Noah s-a încruntat:

— A fost o glumă, Alex.

— Glumă-neglumă, nu voi tolera niciun fel de lipsă de respect în ceea ce o privește pe Rune.

Noah și-a așezat cărțile pe masă, strângând apoi din pumni. Toți cei prezenți au rămas tăcuți, în vreme ce Alex și Noah continuau să se privească.

— Păi... a fost distractiv, și-a împins Gideon scaunul.

Trebuia să plece de acolo înainte să-i „scape arcul” și să-l pocnească pe Noah în față.

— Doar că am rămas fără bani, a urmat el.

Nedorind să îi facă pe cei din jurul mesei să intre în panică, s-a hotărât să lase un mesaj la majordomul lui Alex, punându-l în gardă cu privire la revenirea Cressidei.

— Încă o mână, a spus Alex.

Gideon și-a răsturnat punga cu gura în jos ca să arate că nu mințise.

— Cu siguranță, ai ceva la tine cu care să poți paria.

— Eu am folosit la un moment dat drept gaj batista de mătase, a spus Bart, sugestia putând fi una bună, dacă ar fi avut o batistă de mătase.

Gideon a dat să spună acest lucru, dar Alex i-a luat-o înainte:

— Deșartă-ți buzunarele.

Gideon a ridicat nemulțumit din sprâncene, însă a făcut ce-i spusese fratele lui. Și-a vârât mâinile în buzunarele de la pantaloni, scoțând afară tot ce se afla acolo: un bri-ceag, un mesaj boțit de la Harrow referitor la întâlnirea lor, ce urma să aibă loc în seara zilei următoare, plus moneda cu care avea acces în închisoare, ca să poată trece vrăjitoarele arestate dincolo de cea de-a șaptea poartă.

— Uite..., chestia aia va fi îndeajuns, a spus Alex arătând spre monedă.

Gideon a scuturat din cap.

— Nu e o monedă obișnuită.

Oricum, nu genul de monedă pe care gentilomii de la masă ar ști să o prețuiască.

— Pentru voi nu are nicio \

— Dar e făcută din argint, nu-i așa? Iar argintul poate fi topit.

— Am nevoie de ea ca să pot intra în închisoare, a răspuns Gideon, începând să-și vâre la loc în buzunare obiectele pe care le scosese puțin mai devreme.

— Dar poți face rost de una nouă, nu-i așa? În plus, cei de la închisoare nu știu deja cine ești?

— Evident că știu, numai că...

— Doar încă o mână, a insistat Alex, de parcă și-ar fi dorit nespuse ca fratele lui să rămână. De dragul meu.

Gideon și-a amintit de bătaia din ringul de box, de faptul că o provocase pe Rune să se dezbrace în pielea goală și să înoate cu el în mare, chiar dacă știa că Alex o adoră. Și-a amintit cum o sărutase cu nesaț în grădină, frământându-i trupul cu palmele, și cum o mai sărutase *încă o dată* pe alee.

Simțind cum rușinea îi răscolește măruntaiele, s-a așezat la loc.

— Încă un joc, a spus el, aruncând moneda de acces peste banii aflați deja pe mijlocul mesei. După care m-am cărăbănit.

Peste un sfert de oră, a pierdut încă o dată — de data asta, și moneda de acces în închisoare.

— Te conduc, i-a spus Alex, aruncând moneda în aer și vârandu-și-o apoi în buzunar.

...le

CÂND AU IEȘIT DIN SALON, afară picura ușor, stropii prelingându-se pe geamuri și răpăind pe acoperiș în vreme ce frații Sharpe se îndreptau către holul de la intrare.

— Trebuie să știi ceva, i-a spus Gideon, străduindu-se să ignore izul de trandafiri care plutea prin aer. Dar, până nu voi obține mai multe informații, ce-ți voi spune trebuie să rămână între noi.

Alex și-a întors privirea spre el:

— În regulă.

— Cressida Roseblood și-a făcut apariția la Dineul Savanților. Focul care a atacat-o pe Rune a fost, de fapt, o vrajă făcută de ea.

Alex s-a oprit locului. Încetinind pasul, Gideon a observat că fratele lui pălise brusc, obrații devenindu-i albi ca varul.

— Ești sigur?

— I-am găsit semnătura vrăjii sub una dintre mese.

— Rune știe?

Gideon a scuturat din cap:

— Încă nu i-am spus.

— Și nu ar trebui s-o faci? Dacă Cressida...

— Cred că Rune e conștientă în ce pericol se află, însă, da, ar trebui să afle. Încă nu am avut ocazia să...

— Îi dau eu vestea, a zis Alex și și-a trecut degetele lungi prin păr, înainte de a se urni din loc, încă străduindu-se să proceseze ce îi spusese Gideon. Voi călări până la Wintersea odată cu ivirea zorilor.

— Bine, a încuviințat Gideon.

Când au ajuns la intrarea reședinței Thornwood, Alex a deschis ușile cât timp Gideon și-a pus mantaua. Ploaia se prelingea de pe buiandrug, improșcând dalele de piatră. Soarele apusese demult, întunericul cuprinzând acum întreaga pădure.

Pe Gideon însă îl măcina o întrebare. Înainte de a păși în ploaie, s-a întors cu fața spre fratele lui ca să îl întrebe:

— Alex, există vreo șansă ca Cressida să nu fi murit după ce ai împușcat-o?

Alex s-a holbat la el:

— Am împușcat-o de trei ori.

Gideon a clătinat din cap, știind că Alex ura să rememoreze noaptea aceea, dat fiind că nu era un om violent.

Prin uciderea unei fete și-a călcat în picioare toate principiile. Prin urmare, o făcuse numai și numai de dragul lui Gideon.

În dimineața următoare, cadavrele celor trei regine surori dispăruseră. Cineva le profanase, bănuia Gideon. Dar, dacă Cressida se afla cu adevărat în viață, ce se petrecuse în dormitorul ei în acea noapte? Oare Alex, fără să-și dea seama, nu o omorâse sau la mijloc se aflase vreo magie neagră? Se povestea că în trecut ar fi existat vrăjitoare suficient de puternice ca să reînvie morții, însă Gideon întotdeauna crezuse că e vorba despre povești cu ajutorul cărora vrăjitoarele încercau să-i facă pe oameni să se teamă de ele și să rămână supuși.

Acum însă se întreba dacă nu conțineau și un sâmbure de adevăr.

— Nu contează, a spus el, punându-și protector palma pe umărul fratelui său. S-ar putea să nu fi fost mâna ei. Poate a fost vorba despre o altă vrăjitoare, una care s-a deghizat în Cressida. În tot cazul, vom pune mâna pe ea. Iar de această dată îi voi veni de hac eu însumi.

Alex s-a mulțumit să clatine din cap, rămânând tăcut. Simțind că i-a stricat fratelui seara, Gideon și-a retras palma și a schimbat subiectul.

— Când pleci la Caelis?

— Peste patru zile.

„Atât de curând?”, s-a mirat Gideon, străduindu-se să înghită nodul care i se proțăpise în gât.

— Vei veni să-ți iei rămas-bun?

— Desigur, a răspuns Gideon dând să plece, apoi s-a răzgândit și l-a cuprins pe fratele lui mai mic într-o îmbrățișare puternică. Îmi va fi dor de tine.

Oricât de greu îi era să își ia rămas-bun de la Alex, știa că există ceva mult mai greu de suportat.

Alex pleca definitiv peste câteva zile și el stabilise fără putință de tăgadă că Rune nu e vrăjitoare, așa că acum era momentul să se dea laoparte. În felul acesta, fratele lui și-ar fi putut exprima sentimentele înainte de plecare.

Era cel mai de bun-simț lucru pe care ar fi putut să-l facă. Și l-ar fi absolvit de mica trădare de care se făcuse vinovat cu câteva zile în urmă.

„Data următoare când voi da ochii cu ea”, și-a spus Gideon pășind abătut în ploaie, *„îi voi spune că între noi totul s-a sfârșit.”*

PATRUZECI ȘI PATRU

RUNE

BĂTAIA ÎN PERETELE FALS a făcut-o pe Rune să-și piardă concentrarea. Și-a ridicat privirea din explicația vrăjii *Despărțitorul pământului*, care stătea deschisă în fața ei, și l-a zărit pe Alex la câțiva pași de birou. Părul lui strălucea asemenea unui caier de lână aurie.

— Te deranjez?

Rune a închis cartea de vrăji.

— O, nu... Nu. Bineînțeles că nu.

Coborându-și privirea, și-a adus aminte că încă purta rochia de noapte. Imediat a simțit cum se îmbujorează.

— Doar că... nu mă așteptam să primesc vreo vizită în dimineața asta.

Alex a mai făcut un pas, lăsând ușa secretă deschisă. Mereu uita să o închidă în urma lui. Dacă cineva ar fi nimerit din greșeală în dormitor și ar fi văzut ce se află dincolo de peretele fals, toate acele cărți de vrăjitorie..., Rune ar fi fost ca și moartă.

Ridicându-se de pe scaun, Rune s-a întins și a închis-o.

— Ți-am adus ceva, a spus el.

Când Rune s-a întors cu fața spre el, s-a trezit cu o monedă de argint strecurată în palmă. Era aproape la fel de mare ca policele ei și încă păstra căldura palmei lui Alex. Pe suprafața argintie a monedei se afla ștanțat un chip.

„Vitejia.”

Strămoaşa avea părul împletit aruncat peste umăr, îşi ţinea bărbia sus, iar peste piept avea petrecută o bandulieră.

— Moneda de acces a lui Gideon, a şoptit Rune, nevîndu-i să creadă. Ai furat-o?

— Am câştigat-o, i-a răspuns el. La un joc de cărţi.

Rune s-a uitat mirată la monedă, apoi şi-a ridicat privirea:

— Dar tu parcă urai să-ţi jumuleşti fratele.

— De fapt, a răspuns el, uitându-se în ochii lui Rune, de la o vreme nu-mi mai pasă atât de mult.

Şi-a dat seama că Alex o alegea pe ea, în detrimentul propriului frate. Băiatul care vedea cu atâta limpezime cine e ea — ce e ea — şi căruia totuşi nu-i păsa. Sau, mai degrabă, căruia îi păsa atât de mult, încât dorea să-i înapoieze ce îi confiscase Revoluţia.

„În Caelis, vom merge la Operă în fiecare seară. Acolo sunt montate opere adevărate, nu propaganda asta pe care o dispreţuieşti atât de mult.”

Rune şi-a îngăduit încă o dată să-şi imagineze o astfel de viaţă: departe de republică, fără să se mai teamă că o spionează cineva, fără să mai joace un rol nepotrivit.

Ar fi fost liberă.

Dar ce fel de om ar fi fost în stare să facă un asemenea pas? Cum ar fi putut duce o viaţă confortabilă, ferită de primejdii, plină de tot felul de lucruri bune, frumoase, ştiind că Gărzile Sângelui continuă să vâneze vrăjitoare? Ştiind că le-ar fi putut ajuta, fără să o facă însă?

Nu ar fi fost în stare să trăiască cu ea însăşi.

— Şi mai e ceva, a spus Alex, coborându-şi capul în pământ şi lăsând să-i scape un oftat.

Rune îl studia cu privirea.

— Ce s-a întâmplat?

„Vitejia.”

Strămoaşa avea părul împletit aruncat *peste o*,
îşi ţinea bărbia sus, iar peste piept avea petrecută *o l*
duljieră.

— Moneda de acces a lui Gideon, a şoptit Rune, ne
nindu-i să creadă. Ai furat-o?

— Am câştigat-o, i-a răspuns el. La un joc de cărţi.

Rune s-a uitat mirată la monedă, apoi şi-a ridicat
privirea:

— Dar tu parcă urai să-ţi jumuleşti fratele.

— De fapt, a răspuns el, uitându-se în ochii lui Rune
de la o vreme nu-mi mai pasă atât de mult.

Şi-a dat seama că Alex o alegea pe ea, în detrimentul
propriului frate. Băiatul care vedea cu atâta limpezime cine
ea — *ce e ea* — şi căruia totuşi nu-i păsa. Sau, mai degrabă,
ăruia îi păsa atât de mult, încât dorea să-i înapoieze ce îi
confiscase Revoluţia.

„În Caelis, vom merge la Operă în fiecare seară. Acolo
nt montate opere adevărate, nu propaganda asta pe care
dispreţuieşti atât de mult.”

Rune şi-a îngăduit încă o dată să-şi imagineze o astfel
viaţă: departe de republică, fără să se mai teamă că o
inează cineva, fără să mai joace un rol nepotrivit.

Ar fi fost liberă.

Dar ce fel de om ar fi fost în stare să facă un aseme-
nas? Cum ar fi putut duce o viaţă confortabilă, ferită
imejdii, plină de tot felul de lucruri bune, frumoase,
că Gărzile Sângelui continuă să vâneze vrăjitoare?
că le-ar fi putut ajuta, fără să o facă însă?

Fu ar fi fost în stare să trăiască cu ea însăşi.

Şi mai e ceva, a spus Alex, coborându-şi capul în
şi lăsând să-i scape un oftat.

ne îl studia cu privirea.

Ne s-a întâmplat?

— Înainte să mă strecor în dormitorul Cressidei, niciodată nu îmi dorisem să fac rău cuiva. Dar, Rune..., în acel moment *chiar voiam* să-i fac rău. Voiam să o strâng de gât și să o văd cum se sufocă. Reușisem să o pun pe una dintre cele mai puternice vrăjitoare în genunchi, în fața mea, în vreme ce îi țineam țeava pistolului lipită de frunte. Aceea era fata care îmi ucisese surioara și îmi distrusese psihic fratele, probabil iremediabil. Tot ce trebuia să fac era să apăs pe trăgaci – și *savuram* senzația pe care o trăiam în clipele acelea.

— Și atunci ai împușcat-o, a spus Rune, apucându-se cu degetele de marginea biroului cu atâta putere, încât i s-au albit articulațiile.

„Dă-i drumul. Spune-mi că ai împușcat-o.”

Alex a scuturat din cap, privind pe fereastră de parcă s-ar fi uitat la propriul trecut.

— Aveam senzația că mă dedublasem: eram deopotrivă acel Alex, care voia să o distrugă, și un altul, care *știa* că soluția nu e un morman de vrăjitoare moarte. Undeva în adâncul meu, nu credeam că vărsarea de sânge și răzbunarea pe care și-o dorea fratele meu vor aduce cu ele o lume mai bună. Ucigând vrăjitoarele am fi devenit la fel ca ele. Și asta mă înspăimânta: și anume că, în pofida convingerilor mele, era atât de ușor să te lași pradă setei de sânge. Așa că am ridicat pistolul și am tras trei gloanțe în tavan. Apoi i-am spus Cressidei să fugă și că, dacă o voi mai vedea vreodată, dacă se va mai atinge vreodată de Gideon, o voi face să-și dorească să fi murit în ziua aceea. Am privit-o cum se face nevăzută în pădurea din spatele reședinței Thornwood Hall.

Rune a simțit deodată cum o ia cu ameteală. Continuând să se țină de marginea biroului, a reușit să se așeze pe scaun.

— Ai mințit, a spus ea cu glas sugușat, simțind cum lumea se năruie peste ea.

Dacă Alex i-ar fi mărturisit acest lucru cu câteva săptămâni în urmă, înainte să afle ce fel de monștri fuseseră, de fapt, Cressida și surorile ei, l-ar fi adorat pur și simplu pentru gestul lui de clemență. O fată atât de puternică precum mezina reginelor Roseblood ar fi putut salva mult mai multe vrăjitoare decât Molia Stacojie. Acest lucru ar fi făcut-o fericită sau cel puțin ar fi simțit o mare ușurare.

Acum însă...

Și-a amintit de semnul făcut cu fierul roșu de pe pieptul lui Gideon. A rememorat lucrurile pe care regina vrăjitoare i le făcuse fratelui lui Alex. Dacă Cressida era în viață, Gideon se afla într-un pericol uriaș.

Ceea ce pe Rune o înspăimânta. O *înfuria*.

Simțind cum îi tremură mâinile strânse pumn, Rune a răbufnit:

— De ce ai *mințit*?!

— M-am gândit că, dacă Gideon va crede că Cressida e moartă, ar fi putut să lase trecutul în urmă și să-și vadă mai departe de viață. Poate ar fi reușit chiar să se vindece.

Rune simțea cum un tremur interior, tot mai puternic, îi zguduie oasele, slăbindu-i parcă articulațiile. Și-a ridicat privirea spre cel mai vechi prieten al ei, dar a avut senzația că între ei se strecurase un fel de pâclă cenușie pe care cu greu o putea străpunge cu privirea.

Alex s-a îndepărtat de fereastră, îndreptându-se spre ușa secretă.

— Trebuie să-i spun lui Gideon adevărul. Și ar trebui s-o fac acum, înainte de a-mi pierde curajul.

— Nu, a răspuns Rune, ridicându-se de pe scaun.

Cu toate că Alex o dezamăgise, nu avea de gând să-l lase să recunoască faptul că cruțase viața Cressidei.

— Vei fi condamnat ca simpatizant al vrăjitoarelor.

Alex s-a oprit ca s-o privească în ochi. Apoi a spus cu glas șoptit, ușor abătut:

— Dar chiar le simpatizez pe vrăjitoare.

Cuvintele au făcut-o pe Rune să se înmoaie. La urma urmelor, *acesta* era Alex: băiatul care, când a aflat că prietena lui e vrăjitoare, i-a pregătit o baie caldă, ca să-i treacă crampele, în loc să o dea pe mâna autorităților, ca să o ucidă. Cine ar mai fi făcut un asemenea gest?

Nimeni.

— Dacă vei spune adevărul, te vor ucide, a spus Rune, apucându-l de mână. Nu poți sufla nici măcar o vorbuliță despre asta. Și în special Gideon nu trebuie să afle vreodată.

Fratele lui s-ar fi grăbit să-l dea pe mâna autorităților.

Alex evita să se uite la Rune, rușinat de propria minciună. Rușinat de sine însuși și de îngăduința cu care îl trata ea.

Rune și-ar fi dorit să rămână supărată pe el. Își dădea însă seama că fix acele calități care îl făcuseră să o cruțe pe Cressida îl făcuseră să o cruțe și pe ea: gentilețea și compasiunea, refuzul ferm de a fi părtaș la orice fel de act de cruzime, disponibilitatea de a-și risca viața pentru a face ceea ce e just... Toate aceste lucruri îi permiteau să vadă *cine* e Rune, și nu *ce* e ea, și să o iubească în pofida pericolelor la care astfel se expunea.

— Faptul că ai cruțat viața unei persoane pe care o urai nu face din tine un om slab, a spus ea mai mult pentru sine decât pentru urechile lui Alex. Te face să fii un om mai bun decât noi, ceilalți.

Doar faptul că mințise nu fusese în regulă.

I-a luat capul între palme, înclinându-i fața spre ea și privindu-l în ochi.

— Dacă ai păți ceva...

Rune a închis ochii, îngrozită de gândul care tocmai îi trecuse prin minte.

— *Te implor*, Alex. Promite-mi că nu vei mai povesti absolut nimănui.

Emoționat, Alex a reușit în cele din urmă să îngaime:

— Promit.

PATRUZECI ȘI CINCI

GIDEON

GIDEON S-A LIPIT CU SPATELE DE PERETE, înspîrând aerul îmbibat cu miros de metal uns cu ulei și de cerneală. Și-a scos pistolul din teacă, apoi s-a uitat la Laila, care se postase de cealaltă parte a ușii, uniforma stacojie formând o pată de culoare în întuneric.

La cererea lui Gideon, Ministerul Siguranței Publice instituisese o restricție de circulație pe timp de noapte, suspendând temporar drepturile cetățenești și permițându-le Gărzilor Sângelui să efectueze razii ori de câte ori era descoperită – sau se bănuia că va fi găsită – semnătura unei vrăji.

Harrow fusese cea care îi dăduse lui Gideon pontul cu privire la tipografie. În săptămâna precedentă fuseseră zărite trei semnături vrăjite într-unul dintre depozitele firmei. Un angajat anunțase autoritățile, iar Harrow plasase în zonă câțiva agenți ca să monitorizeze tipografia. Cu mai puțin de o oră în urmă, îl informase pe Gideon că, după încheierea programului, acolo intraseră șapte persoane care încă se aflau înăuntru.

„Număr până la trei”, a spus Laila din buze, ridicând trei degete în aer.

La baza scărilor din spate, acolo unde se pitiseră în întuneric ceilalți soldați care participau la razie, se zărea o tiparniță.

„Trei.

Doi.

Unu.”

În clipa următoare toată lumea s-a îndepărtat de perete. În vreme ce Laila ținea pistolul îndreptat spre ușă, Gideon a ridicat piciorul, izbind-o cu toată puterea și dând-o în lături.

Ținându-și pistoalele ridicate, au pătruns amândoi în camera de la etaj a tipografiei, în vreme ce soldații din subordine se buluceau în spatele lor. Postându-se spate în spate, Gideon și Laila au început să cerceteze încăperea, rotindu-se în centrul acesteia.

— Nu e nimeni aici.

De jur împrejur se zăreau zeci de lumânări aprinse, iar pe podea, chiar în locul în care se aflau Gideon și Laila, cineva desenase cu sânge câteva simboluri.

Gideon și-a ridicat privirea spre grinzile de deasupra, dar nu a zărit nici acolo nimic. Ușa pe care tocmai o izbise cu piciorul era singura cale de ieșire. Prin urmare, unde se aflau cele șapte persoane?

Gideon a coborât pistolul, cercetând cu privirea cotoarele luminate slab de lumânările pâlpâitoare.

— Unde naiba au plecat?

— Poate că nu au plecat, a spus Laila privindu-l în ochi.

Cuvintele au avut darul să răcească brusc aerul din încăpere.

Gideon s-a apropiat de centru, acolo unde semnătura unei vrăji lucea în nuanțe alburii. I se părea ciudat cât de multe lucruri se puteau schimba în atât de puțin timp, pentru că, în vreme ce Gideon se apropia, spera să descopere o altă semnătură.

Cea din mijlocul încăperii nu era nici stacojie, nici nu avea forma unei molii. Spinii și petalele l-au făcut să simtă cum îi îngheață sângele în vine.

— Gideon?

Căpitanul se uita la cei trei gardieni ai sângelui rămași dincolo de lumânări, de parcă le-ar fi fost teamă să pășească peste flăcări. În spate, Laila se uita undeva deasupra capului lui Gideon.

— Știu unde s-au dus, a spus ea.

Desprinzându-și privirea de pe semnătura Cressidei, Gideon s-a uitat în direcția sugerată de Laila, zărind niște ferestre lungi, orizontale, aflate la circa trei metri de podea. Una dintre ele era deschisă.

— Voi trei, a spus el, făcându-le semn din cap soldaților rămași în afara cercului de lumânări. Verificați aleile.

Apropiindu-se de fereastră, Gideon i-a strigat Lailei:

— Ajută-mă să mă cațăr.

Laila s-a dus lângă el și și-a împletit degetele, formând un fel de treaptă pe care Gideon să se poată sprijini. Apoi Laila l-a împins în sus. Gideon s-a apucat de cadrul ferestrei, strecurându-se prin ea, apoi a întins o mână și a apucat-o pe a Lailei, trăgând-o lângă el.

Mai întâi s-a cățărat pe acoperișul înclinat, însă ceața era atât de deasă, încât abia dacă mai zărea ceva la doi-trei pași în față.

Clădirea tipografiei făcea parte dintr-un șir de case cu etaje lipite unele de altele, ceea ce, laolaltă cu ceața, le oferise în acea noapte Cressidei și celorlalte vrăjitoare ocazia să se deplaseze cu ușurință dintr-un loc în altul. Însemna că s-ar fi putut afla deja în cealaltă parte a orașului.

— Dacă ne-am despărți, am putea acoperi o zonă mai largă, a spus Laila, ghemuindu-se lângă Gideon și mijindu-și ochii. Stai așa..., am zărit ceva acolo!

— Unde?

Laila și-a scos pistolul, apoi a țâșnit din loc, s-a cățărat pe acoperiș și s-a făcut nevăzută în ceață.

— Laila, așteaptă...! i-a strigat Gideon, luându-se pe urmele ei.

Un singur pas greșit și ar fi alunecat pe acoperișul înclinat.

Imediat a auzit trei focuri de armă trase de undeva de aproape.

„La naiba, la naiba, la naiba...!”

A grăbit pasul, alergând pe acoperiș și așteptând să audă următoarea detunătură. Doar că nu a urmat niciuna. Când în fața lui, la capătul crestei acoperișului, și-a făcut apariția o siluetă, Gideon și-a scos pistolul de la șold.

— Nu mișca!

Silueta a făcut un salt, dispărând în ceața cenușie.

Ajunsese la capătul acoperișului, dar nici urmă de Laila. Și-a dat seama că ar fi fost prea riscant să încerce să sară pe acoperișul următoarei case, așa că a pășit pe scara de incendiu și a coborât.

Ajuns pe pământ, și-a dat seama că între timp ceața se îndesise, învăluind complet aleea.

În clipa următoare, undeva foarte aproape de el, s-a auzit încă o detunătură de pistol.

S-a îndreptat imediat în acea direcție:

— Laila!

— Sunt aici, a răspuns ea, făcându-și deodată apariția în fața lui. Nu cred că le-am nimerit, dar le-am văzut, a urmat fata, stând aplecată și ținându-și palmele pe genunchi, încercând să-și recapete răsuflarea. Au fugit spre vest.

— Câte erau?

— Trei, cred.

Gideon s-a uitat în direcția indicată de Laila, căznindu-se să vadă ceva, însă ceața învăluise totul, dându-i o pre-simțire sumbră.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem.

— Ce? Nu. Aproape că pusesem mâna pe ea!

Gideon a scuturat din cap, având senzația că ceva e complet în neregulă.

— *Ne întoarcem.*

Laila părea că ar fi vrut să-i nesocotească ordinul, însă Gideon era mai mare în grad, așa că în cele din urmă a rămas tăcută, urmându-l îndeaproape, în vreme ce lumina felinarelor cu gaz aerian le călăuzea pașii spre stradă.

— Aproape că pusesem mâna pe ea, a repetat Laila.

În clipa în care de undeva din spate s-a auzit un zgomot — o pelerină fluturând în aer sau poate un pas precaut —, Gideon a simțit cum i se ridică firele de păr de pe ceafă. Laila s-a încordat și ea.

Băiatul i-a adresat o privire în timp ce își ducea mâna la pistolul rămas în teacă. Laila l-a privit și ea, clătinând din cap. S-au întors amândoi în același timp, ținându-și pistoalele ridicate în ceață și scormonind cu privirea, pe cât posibil, cele două trotuare ale străzii.

— Arată-te la față! a strigat Laila pe ton poruncitor.

Zărind ceva mișcându-se prin pâclă, Gideon a simțit cum sângele îi pulsează în urechi. La următorul zgomot, a apăsat ușor pe trăgaci, pregătit să se apere.

O siluetă întunecată și-a făcut apariția din ceață, pășind în fața celor doi, dându-și gluga peste cap și dezvăluind privirii un chip cunoscut.

— V-ați speriat?

— Harrow, au rostit Gideon și Laila în același timp.

Gideon a răsuflat ușurat, îndreptând țeava pistolului spre pământ.

— Ne-ai speriat ceva de groază.

Harrow își ținea părul ca de obicei, prins în coc, etalându-și urechea lipsă.

— M-am gândit să trec pe aici ca să văd dacă nu cumva aveți nevoie de o mână de ajutor.

Un gând neliniștitor i-a trecut lui Gideon prin minte.

Vrăjitoarele se făcuseră nevăzute la adăpostul ceții, iar Harrow tocmai își făcuse apariția din aceasta. Gideon știa că Cressida se pricepe să se ascundă la lumina zilei și era familiarizat cu genul acesta de trucuri și înșelătorii de care numai vrăjitoarele erau capabile.

„Oare ar fi posibil ca Harrow să fie, de fapt, Cressida deghizată?”

Imediat s-a grăbit să își alunge acest gând din minte.

„Imposibil”, și-a spus el.

Ar fi fost nevoie de un consum prea mare de energie magică pentru ca Cressida să-și preschimbe atât de drastic înfățișarea...

Gideon a căzut pe gânduri. Își dădea seama că o vrăjitoare atât de puternică precum Cressida ar fi fost în stare de o asemenea magie, doar că asta pur și simplu ar fi vlăguit-o.

„Iar eu aș fi simțit duhoarea magiei.”

Iar Harrow mirosea pur și simplu... ca *Harrow*.

Ca o ființă normală, nu ca o vrăjitoare.

Vreme de doi ani, încercase să o vâneze pe Molia Stacojie, să îi dezvăluie identitatea. Dar dacă eforturile lui nu fuseseră altceva decât o mare pierdere de vreme? Dacă în tot acest timp Cressida reprezentase, de fapt, adevărata amenințare, vrăjitoarea infiltrându-se în noua societate? Gândul că ar fi fost posibil așa ceva l-a făcut să simtă cum i se pune în gât un nod amar — pe care imediat s-a grăbit să îl înghită.

— Se pare că razia voastră nu a avut succes, a spus Harrow încruntându-se, în timp ce reveneau trustei la intrarea dinspre stradă a tipografiei.

— Probabil ne-au auzit când am pătruns în clădire.

În față, cei trei soldați pe care Gideon îi trimisese să inspecteze alea se îndreptau și ei, cu mâinile goale, spre intrare. Laila s-a dus să-i întrebe dacă nu văzuseră ceva. Gideon ar fi trebuit să-l trimită pe unul dintre ei să-l aresteze

pe proprietarul tipografiei și să-l aducă la comandament pentru un interogatoriu, înainte ca acela să fugă.

A aruncat o privire pe geamurile tipografiei. Înăuntru, luminile erau aprinse și se zăreau soldați percheziționând proprietatea. Poate că nu mai rămăsese nicio vrăjitoare acolo, însă ar fi putut descoperi vreun indiciu referitor la motivul pentru care se întruniseră acolo.

Când Laila s-a îndepărtat suficient de mult, Harrow l-a apucat pe Gideon de braț, împiedicându-l să intre în tipografie.

— Cum au decurs lucrurile cu Rune? Ai obținut ce ai vrut de la ea?

Gideon a tresărit. În clipa aceea nu era dispus să poarte o astfel de conversație.

— M-am răzgândit.

Harrow și-a mijit ochii:

— Poftim?

— Cu privire la Rune. Nu are niciun sens. Dacă ea s-ar ocupa în secret cu salvarea de vrăjitoare, atunci de ce Cressida ar fi încercat să o ucidă? Cea mai simplă explicație e aceea că ne-am înșelat și că Rune nu e vrăjitoare.

„Iar eu nu mă pot culca cu fata de care e îndrăgostit fratele meu.”

— Poate că da, a răspuns Harrow. Sau poate că nu.

— Harrow...

— Ascultă-mă, a zis ea, ridicându-și palma delicată în aer. Molia Stacojie nu ucide vrăjitoare, ea le salvează, nu-i așa?

Gideon și-a pus mâinile-n sân, așteptând-o să termine ce avea de spus.

— La Dineul Savanților, bunul comandant nu i-a dat lui Rune de ales, atunci când a chemat-o pe eșafod să o ucidă pe Seraphine, înmânându-i cuțitul pentru epurări. Dacă Rune e Molia, nu ar fi ucis niciodată o altă vrăjitoare și în

câteva secunde toată lumea aflată de față și-ar fi dat seama care e adevărul. Vraja Cressidei poate să fi fost doar o diverssiune, care a întrerupt execuția și a ajutat-o pe Rune să nu se dea de gol – ba mai mult, a făcut-o să arate ca o țintă a atacului. Cele două ar putea foarte bine să formeze o echipă.

Gideon s-a încruntat, nemulțumit că teoria lui Harrow părea să aibă sens.

— Sau, a răspuns el, Rune nu e o vrăjitoare, iar Cressida a intervenit, nepermițându-i să o ucidă pe Seraphine.

— Dar nu ai cum să știi fără puțință de tăgadă care variantă corespunde adevărului, nu-i așa? Nu înainte de a te culca cu Rune și a-i descoperi cicatricile.

Cuvintele sădiseră în inima lui Gideon un sâmbure de îndoială, care acum îl jena nespus. Ar fi vrut să îl poată smulge de acolo și apoi să îl calce în picioare.

— Prinderea Moliei Stacojii nu mai reprezintă o prioritate, a spus el. Acum trebuie să o prindem pe Cressida și să-i dejucăm planurile, oricare ar fi ele.

— De ce ai devenit brusc atât de reticent să vezi cum stau, de fapt, lucrurile? a întrebat Harrow, adresându-i o privire scormonitoare. Dacă Rune e Molia, iar ea acționează mână-n mână cu Cressida, prinderea Moliei te va ajuta să o oprești pe Cressida.

Acel sâmbure de îndoială a devenit deodată o buruiiană în toată regula, care a început să se răspândească asemenea unei plante agățătoare, atacându-i sistemul de apărare. Logica lui Harrow era fără cusur, iar Gideon era acum îngrijorat că lui nici măcar nu-i trecuse prin cap că lucrurile ar fi putut sta și altminteri.

Deodată, Harrow a izbucnit în râs:

— Ah, tovarășe! Spune-mi că nu e adevărat.

Gideon s-a uitat la ea, văzând-o cum mustăcește.

— Asta e ceva cu totul neașteptat din partea ta.

— Despre ce naiba vorbești acolo? a întrebat-o, întorcându-se cu fața spre tipografie și îndreptându-se spre ușa acesteia.

— Ai făcut ce-ai făcut și te-ai îndrăgostit de demoazela cea frumușică.

Gideon a tresărit, oprindu-se în fața ușii.

Când a deschis-o, Harrow i-a luat-o înaintea cu pași sprintari, continuând să mustăcească.

— Altfel de ce te-ai fi lăsat păgubaș cu atâta ușurință?

Gideon a strâns din pumni.

Dar dacă Harrow avea dreptate? Dacă jocul pe care îl juca cu Rune și sentimentele pe care i le stârnea ea îi redusese capacitatea de a raționa? A urmat-o pe Harrow fără tragere de inimă în tipografie, strecurându-se pe lângă soldații care percheziționau de zor, căutând prin cutii, dulapuri și debarale.

— La fel de posibil e să suspectăm pe cine nu trebuie, a spus Gideon cu glas scăzut. S-ar putea ca Rune să nu fie o vrăjitoare.

Harrow i-a adresat un zâmbet ironic:

— Dacă nu e vrăjitoare, cum de a reușit să topească o inimă atât de înghețată precum a ta?

— Cine are o inimă înghețată? a întrebat Laila, care tocmai își curăța pistolul cu o cârpă.

— Nimeni, a răspuns Gideon, îndreptându-se către scara interioară, în vreme ce zâmbetul lui Harrow devenea și mai larg.

Laila și Harrow l-au urmat în camera de la etaj, acolo unde lumânările dispuse în cerc continuau să ardă, iar semănătura Cressidei licărea prin aer.

— Despre cine vorbim? a întrebat Laila.

— *Concentrează-te!* s-a răstit Gideon la ea. Cressida Roseblood e în viață și ticluiește cine știe ce complot.

Trebuie să aflăm câte vrăjitoare reușește să adune la aceste întruniri și ce anume se discută.

Spunând aceasta, Gideon a pășit în interiorul cercului, așezându-se pe vine ca să cerceteze sigiliile vrăjilor trasate cu sânge pe scândurile podelei și sperând să le poată descifra. Astfel de momente îl făceau să se întrebe dacă revoluționarii nu se pripiseră atunci când arseseră toate cărțile de vrăjitorii pe care puseseră mâna. Acum le-ar fi putut fi de folos.

Gideon ar fi putut copia sigiliile și să i le ducă lui Seraphine Oakes, care încă se afla încarcerată. Ea ar fi știut ce reprezintă, dar cel mai probabil nu ar fi cooperat cu autoritățile.

— Dacă aș fi o vrăjitoare dornică de răzbunare, care pune la cale un complot, a spus Harrow ghemuindu-se lângă Gideon și atingând semnăturile cu degetele, aș da lovitura de Ziua Libertății.

— Și eu cred același lucru, a intervenit Laila, care se plimba prin încăpere căutând orice lucru le-ar fi putut scăpa la prima vedere. Ar trebui cel puțin să...

Harrow, aflată lângă Gideon, și-a ridicat brusc capul:

— Simțiți și voi mirosul ăsta?

— Ce miros? a întrebat-o Laila.

Gideon a început să amușine prin aer.

„Sânge și trandafiri”, și-a spus el în gând.

— Miroase a...

— Magie, i-a luat Gideon vorba din gură, ridicându-se imediat în picioare și simțind cum teama i se strecoară în inimă. Vrăjitoarele încă se află aici.

Și-a îndreptat privirea spre grinzi, însă erau goale. Harrow s-a ridicat și ea în picioare, în vreme ce mirosul devenea tot mai pregnant, făcându-l pe Gideon să simtă cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Trebuie să găsim sursa mirosului, a spus Harrow, îndreptându-se către ușă.

Gideon a simțit un fior străbătându-i șira spinării. Presentimentul de rău augur revenise. Ceva nu era în regulă. Ceața. Camera goală. Lumânările aprinse cu puțină vreme în urmă, de parcă întrunirea vrăjitoarelor nici măcar nu începuse când Gardienii Sângelui dăduseră năvală pe ușă.

De parcă ar fi fost atrași într-o cursă.

„Se așteptau să venim”, și-a spus în gând.

— Harrow, așteaptă!

Harrow a întins mâna spre clanță, în vreme ce Gideon ieșea din cercul magic ca să o oprească, însă, înainte să o poată apuca de braț și să o tragă înapoi, o bubuitură puternică a zgâlțâit pereții și podelele. Forța exploziei l-a aruncat cât colo, izbindu-l cu spatele de zidul din cărămidă.

Înainte să-și piardă cunoștința, a apucat să vadă un mănunchi de flăcări roșiatice.

PATRUZECI ȘI ȘASE

RUNE

ÎN CEI DOI ANI CARE TRECUSERĂ de la moartea bunicii, Rune își petrecuse cele mai multe nopți zvârcolindu-se în pat, năpădită de gânduri negre, și făcându-și tot felul de planuri sau punând diverse informații cap la cap și pedepsindu-se mintal pentru vrăjitoarele pe care nu reușise să le salveze.

În acea noapte a dormit mai prost ca niciodată, asaltată de coșmaruri în care apărea bunica ei, iar când, în cele din urmă, a reușit să se trezească, în așternuturile boțite după atâta foială, a constatat că o nădușeală fierbinte îi năclăise pielea.

Încă nu se luminase de ziuă, însă s-a sculat oricum, temându-se să mai închidă ochii. Și-a pus pe ea niște haine călduroase, a înșeuat-o pe Lady și s-a îndreptat călare spre țărmul oceanului, ca să-și limpezească mintea în vreme ce soarele răsărea, alungând ceața adunată peste noapte deasupra apei.

Când a revenit la Conacul Wintersea, Lizbeth tocmai o căuta prin grădină ținând în mână un ziar făcut sul.

Rune a descălecat de pe Lady:

— Ce s-a întâmplat?

Lizbeth i-a întins ziarul:

— Cred că ar trebui să citești tu însăți.

Rune a luat exemplarul din *New Herald*, oficiosul regimului, aruncând o privire pe prima pagină. Acolo, scris cu litere aldine negre, a zărit titlul zilei:

ATACUL VRĂJITOARELOR. ZECI DE MORȚI.

A simțit cum i se oprește inima în piept.

Un atac al vrăjitoarelor? s-a mirat ea.

Ținând cu o mână căpăstrul din piele al lui Lady, s-a grăbit să citească articolul de fond.

Noaptea trecută, la o oră târzie, soldați din cadrul Gărzilor Sângelui aflați sub comanda căpitanului Gideon Sharpe au făcut o razie la o tipografie despre care se bănuia că ar găzdui întâlniri ale vrăjitoarelor. Soldații au fost atrași într-o capcană întinsă de vrăjitoarele pe care intenționau să le aresteze. Când a avut loc explozia, în clădire se aflau doisprezece bărbați și femei. În vreme ce ajutoarele se grăbeau să ajungă la locul deflagrației, a doua explozie a zguduit din temelii Comandamentul Gărzilor Sângelui. În zori incendiile încă nu fuseseră stinse de tot. Există douăzeci și șapte de victime confirmate și mai multe persoane rănite.

Când a zărit scris negru pe alb numele lui Gideon, Rune a simțit cum încep să-i țiuiască urechile. Două explozii. Douăzeci și șapte de morți. A citit restul știrilor în diagonală, până a ajuns la capătul de jos al paginii, dar nu a găsit nicio altă informație despre victime.

New Herald nu publicase numele decedaților.

„Oare Gideon se numără printre ei?”

Simțind cum se sufocă de groază, Rune a aruncat ziarul pe jos, grăbindu-se să urce iar în șa. A apucat frâiele și a pornit la galop spre oraș.

A zărit cei doi vălătuci de fum cu multă vreme înainte să ajungă în oraș. S-a dus direct la tipografie, acolo unde se desfășurase razia condusă de Gideon. Când a ajuns lângă ruinele fumegânde, trecuse de amiază. Aerul plin de funingine o făcea să respire cu greutate.

În acea clipă, gândurile negre pe care până atunci încercase să și le cenzureze au răbufnit. Îngrozită, și-a imaginat cadavrul carbonizat al lui Gideon.

Avea senzația că cineva confiscase tot aerul respirabil.

Pur și simplu, nu mai putea să respire.

A încercat să-și regăsească vechea ură față de căpitanul din Gărzile Sângelui, pentru a o folosi ca pe o armă cu care să se apere de șuvoiul de sentimente copleșitoare cu care se confrunta în acele clipe. Doar că nu reușea să o găsească pe nicaieri.

A coborât de pe șa și s-a strecurat printre oamenii care căscau gura.

— A rămas cineva înăuntru? a întrebat ea, simțindu-se tot mai amețită. Cunoaște cineva numele victimelor?

Doar că toată lumea punea aceleași întrebări. În timp ce își croia drum prin mulțime, a zărit oameni care alergau spre tipografie ținând în mâini găleți pline cu apă, în vreme ce alții ieșeau de acolo cu unele goale, cerându-le curioșilor de pe trotuare să le facă loc.

— Nu poți intra acolo, domnișoară, i-a spus unul dintre ei. Focul continuă să mocnească.

— L-ați văzut cumva pe Gideon Sharpe?

Bărbații care stingeau focul au dat din umeri.

Rune a încălecat iar pe Lady și s-a îndreptat în galop spre Comandamentul Gărzilor Sângelui, cealaltă clădire atacată în noaptea precedentă. Fosta Bibliotecă Regală arăta

acum ca un craniu imens, ars și înnegrit, pe găvanele căruia continuau să țâșnească flăcări. Explozia făcuse țandări pereții din sticlă și metal, cioburile împrăștiate pe stradă sclipind în lumina soarelui asemenea unei mări vălurite.

„DOUĂZECI ȘI ȘAPTE DE MORȚI!”, a țipat Rune în gând, simțind cum i se pune un pietroi în stomac.

„Să fi fost mâna Cressidei?”, s-a întrebat ea.

În loc să se înapoieze la Wintersea și să aștepte alte vești sau să se ducă la Thornwood Hall, în caz că Alex ar fi avut mai multe informații, a tras de căpăstru și a îndreptat-o pe Lady spre Orașul Vechi. Acolo a priponit iapa de un stâlp, apoi s-a îndreptat spre locuința lui Gideon.

A bătut la ușă, așteptând să audă zgomot de pași venind dinspre interior.

Cum nu și-a făcut apariția nimeni, a mai bătut o dată – cu mai multă putere.

„Te urăsc, Gideon Sharpe. Te urăsc atât de mult, încât mă doare. Și, dacă nu vei deschide ușa, te voi urî până la sfârșitul vieții...”

Nici de data asta nu a răspuns nimeni.

A început să izbească ușa cu pumnii, încercând să-și alunge din minte imaginea cadavrului carbonizat al lui Gideon. Nu s-a oprit decât în clipa în care au început să o doară mâinile.

Simțea cum i se face rău de la stomac.

Când și-a dat seama că nimeni nu îi va deschide, s-a prăbușit în prag, cu fruntea lipită de ușă și întrebându-se ce anume îi provocase această adevărată furtună de emoții, această tornadă de tristețe, dor și... cine mai știe ce. Ceva ce Rune nu voia să accepte. S-a întors cu spatele la ușă și s-a așezat în fund pe trotuar.

Trăgându-și genunchii la piept, a rememorat momentul în care Gideon a pășit prin flăcările negre care fuseseră cât pe ce să o devoreze. În vreme ce toți cei prezenți nu mai

știau pe unde să scape cu fuga, el nu pregetase să îi sară în ajutor.

A slobozit un suspin adânc.

Auzea zgomot de pași în jur și își dădea seama că pe lângă ea treceau oameni care se străduiau să nu se holbeze la aristocrata prostuță care plângea de mama focului într-o zonă a orașului în care în mod normal nu ar fi avut ce să caute. Doar că lui Rune nu îi păsa. Simțea cum în interiorul ei se stârnise o furtună care amenința să o distrugă și tot ce putea face era să încerce să nu își piardă cumpătul.

Între timp s-a apropiat un trecător îngrijorat. Printre lacrimi, Rune a reușit să zărească o pereche de cizme.

„Lasă-mă-n pace”, i-a spus în gând, trăgându-și genunchii și mai aproape de piept.

— Rune?

Rune și-a ridicat privirea și a zărit un tânăr purtând uniformă celor din Gărzile Sângelui. Îi lipsea tunică de lână și avea gulerul cămășii albe pătat de sânge. Pe frunte avea o tăietură proaspătă, pe care cineva, probabil un felcer, i-o cususe, iar unul dintre obraji era tumefiat.

Simțind cum i se oprește răsuflarea în gât, Rune s-a forțat să se ridice în picioare.

— Ce faci aici? a întrebat-o Gideon, uitându-se la ea ca la o enigmă greu de descifrat.

Văzându-l în viață, Rune a izbucnit iar în lacrimi. A început să și le șteargă în vreme ce, între două suspine, se căznea să respire. Doar că îi era imposibil.

— Hei. Hei! E în regulă, a spus Gideon punându-și cu fermitate palmele calde pe umerii ei. Totul e în regulă.

— Am crezut că ai murit! a reușit ea să îngaime, apucându-l de cămașă și lipindu-și fruntea de gâtul lui, în vreme ce tot trupul i se zguduia din pricina suspinelor.

Gideon a apucat-o cu delicatețe de talie.

— Și... asta... te întristează atât de mult? Gândul că aș fi mort?

Rune s-a desprins de el, dorindu-și să îl privească în ochi. Avea oare chef de glume? S-a uitat la el, însă expresia întipărită pe chipul lui nu exprima absolut nimic.

— Gideon, gândul că te-ai fi putut afla în acea clădire... m-a făcut să mă simt de parcă cineva m-ar fi băgat cu capul în apă, a spus coborându-și privirea. De parcă aș fi rămas fără aer.

Gideon a apucat-o cu degetele de bărbie, făcând-o să îl privească iar în ochi. Au rămas așa vreme îndelungată, continuând să o cerceteze cu privirea.

— Cred că ăsta e cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

În ochii lui se reflecta imaginea unei fete a cărei față năclăită de lacrimi era încadrată de un păr ciufulit – probabil pentru că mai devreme o călărise pe Lady pe deșelate. Altfel spus, Rune arăta jalnic. În afară de o cămașă și pantalonii de călărie din piele, nu purta nimic. Nu prea semăna cu fata pe care cândva Gideon se căznise să și-o imagineze.

Alarmată, Rune s-a lipit cu spatele de ușă.

— În numele strămoșelor! Probabil arăt ca o ciumăfaie. Ar trebui să mă întorc acasă.

Într-adevăr, trebuia să se întoarcă acasă, înainte să o vadă și altcineva și să-și păteze și mai mult reputația.

A dat să-l ocolească, însă Gideon a întins o mână și a oprit-o. Ținându-și palma lipită de abdomenul ei, a împins-o cu delicatețe spre ușă. Rune și-a ridicat privirea, rămânând surprinsă de faptul că Gideon se uita la ea ca la o zăludă.

— Niciodată nu ai fost mai frumoasă ca acum.

Cuvintele au făcut-o să simtă cum i se întetesc bătăile inimii.

„Poftim?!”

Gideon s-a apropiat și mai mult de ea. A ridicat o mână, vârându-și degetele în părul ei.

— Ești o făptură absolut splendidă, Rune.

Rune a înghițit în sec.

„Zău?!”, s-a mirat ea în gând, simțind deodată cum toate grijile pe care și le făcuse pentru propria reputație se risipesc.

— Unde ai fost? a întrebat ea. Am întrebat în stânga și-n dreapta, dar nimeni nu știa ce ți s-a întâmplat.

— Am fost la spital cu o prietenă rănită în urma exploziei.

Gideon mirosea a fum și a praf de pușcă. Dar, dincolo de acestea, mirosea... *ca Gideon*.

Ținându-și spatele lipit de ușă, Rune și-a ridicat capul.

— Crezi că va scăpa cu bine?

Gideon a încuviințat cu o clătinare a capului.

Umbrele tulburi din ochii lui dispăruseră, lăsând în loc ceva proaspăt și duios. Și-a trecut drăgăstos degetele peste obrazul ei, făcând-o să tresară.

„Ah, cât poți fi de vulnerabilă”, s-a muștrat ea în gând. „Ia-o pe Lady și du-te direct la Wintersea, înainte să faci ceva ce vei regreta mai târziu.”

Doar că numai cu două minute în urmă credea că nu îl va mai vedea pe Gideon niciodată. Și, cu toate că nu ar fi trebuit să conteze – așa cum nimic din toate acestea nu ar fi trebuit să conteze –, simțea că nu își poate desprinde privirea de pe chipul lui.

Era ca o căprioară făcându-i ochi dulci lupului care plănuia să o înfulece la prânz.

„Căprioară proastă ce ești!”

Între timp Rune aflase cum e să se teamă că nu îl va mai vedea niciodată, iar acum îl dorea cu trup și suflet. Un sentiment, fără îndoială, periculos. Unul care ar fi putut-o costa totul.

Gideon și-a aplecat capul, apropiindu-și buzele de ale ei. Rune a simțit cum inima îi bate mai să-i sară din piept. Se întreba cum de crezuse vreodată că Gideon are o gură care inspiră cruzime. De fapt, avea o gură foarte frumoasă, dornică să-i provoace plăcere, iar ea tremura toată.

Avea senzația că se sufocă și că el e gura de aer pe care plămânii ei o așteptau. Până în acea clipă nici măcar nu știuse cât de mult avusese nevoie de Gideon.

— Nu vrei să intri? a întrebat-o el, desprinzându-și preț de o clipă buzele de ale ei.

Întrebarea a avut darul să aprindă un foc în inima lui Rune.

„Nu”, a răspuns creierul, însă gura i-a luat-o pe dinainte:

— E tot ce-mi doresc mai mult.

Gideon s-a întins, apucând clanța aflată îndărătul coapsei ei. Continuând să o sărute, a deschis ușa, împingând-o cu grijă pe Rune înăuntru și apoi închizând ușa cu un șut.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

GIDEON

FELUL ÎN CARE O DOREA i se părea nefiresc. De parcă nimic pe lume nu ar fi contat mai mult decât faptul de a o duce la etaj, dându-i jos pantalonii de călărie și călăuzind-o apoi spre pat. De parcă nimic pe lume nu ar fi contat mai mult decât ea.

Poate că de vină era faptul că tocmai văzuse moartea cu ochii, însă până și sentimentele frățiorului său încetaseră brusc să-l mai preocupe.

Rune era pentru el tot ceea ce nu crezuse că ar putea fi o fată.

O dorea și era evident că și ea îl dorea pe el. Chiar îi spusese acest lucru în clipa în care își petrecuse mâinile peste umerii lui și i se urcase în brațe, cuprinzându-l cu picioarele. Răsuflarea ei îl făcea să se cutremure. A tras-o mai aproape de sine.

Gura ei era moale și caldă, feroce și flămândă, făcându-l să simtă cum îi piere orice fel de reținere.

Harrow credea că pasiunea lui pentru Rune nu era decât consecința unei vrăjitorii care îl împiedică să vadă adevărul.

„Nu există decât o cale să mă dumiresc definitiv”, și-a spus în gând, apucând-o pe Rune de gât și sărutând-o și mai apăsător.

„Te-ai uitat între picioarele ei? Pentru că, dacă aş fi o vrăjitoare care se ascunde la lumina zilei, cu siguranţă acolo mi-aş ţine cicatricile.”

Simţea nevoia să-şi alunge glasul lui Harrow din minte, pentru că gândul că se va putea uita între picioarele lui Rune îl copleşea, făcându-l să nu mai poată urca ultimele trepte ale scării interioare. A lipit-o de perete, respirând sacadat, în vreme ce se întreba dacă nu ar trebui să îi desprindă picioarele din jurul taliei lui, să se lase apoi în genunchi şi să-şi cufunde capul între coapsele ei chiar acolo, pe scară.

„Nu”, şi-a spus străduindu-se să îşi vină în fire, în vreme ce Rune îl săruta pe gât. „Nici măcar nu ştii ce îi place şi ce nu.”

Poate că nici măcar ea nu ştia ce îi face plăcere şi ce nu.

Nici măcar nu ştia dacă Rune făcuse vreodată ce urmau să facă.

„Începe în pat”, şi-a spus, ducând-o până la etaj, acolo unde a deschis uşa apartamentului.

Avea de gând să înceapă în pat şi, dacă s-ar fi ridicat la nivelul aşteptărilor ei, ce făceau poate că va fi mai mult decât un joc. Nu doar o serie de flirturi, săruturi şi „tras clopotele”, ci o viaţă împărtăşită. Poate că ar putea să o aibă pe Rune pe de-a-ntregul.

Dar oare ea şi-l va dori pe el la fel de mult?

Gideon se simţea îngrozit până şi să spere aşa ceva.

„Începe în pat!”

PĂTRUZECI ȘI OPT

RUNE

ÎN VREME CE URCAU SCARA interioară, Rune își planificase în minte tot.

Ea era Molia Stacojie. Fata care salva în secret vrăjitoare condamnate la moarte. Ca să poată continua să le salveze, avea nevoie de o sursă permanentă de informații, iar Gideon Sharpe putea fi acea sursă.

Avea nevoie de el.

Ceea ce nu avea nicio legătură cu felul în care Gideon îi rostea, excitat, numele. Sau cu felul în care părea să-i venezeze trupul cu fiecare mângâiere. Sau cu faptul că o considera o fată superbă, când, în realitate, în clipele acelea arăta ca naiba.

Trebuia să cedeze în fața acestei atracții letale, pentru că era cea mai bună cale să își facă principalul dușman să creadă, fără urmă de îndoială, că nu e vrăjitoare. Că nu are absolut nimic de ascuns.

În acea seară, avea de gând să risipească definitiv bănuielile lui Gideon.

În acea seară, avea să câștige definitiv meciul.

Astfel de lucruri își spunea ea în vreme ce Gideon o ducea în apartament. Trebuia să gândească astfel, pentru că, altminteri, un adevăr mai adânc ar fi ieșit la suprafață. Un adevăr care suna în felul următor: „Dar dacă...?”

Dar dacă ea nu ar fi o vrăjitoare, iar el, un vânător de vrăjitoare?

Dar dacă nu ar trebui să se prefacă?

Ajunși în apartament, a dat-o jos din brațe și a închis ușa în urmă. În cele câteva clipe în care a stat cu spatele la ea, Rune a cercetat încăperea cu privirea. Pe ferestre se revărsa lumina palidă a felinarelor stradale, schițând contururile celor câteva piese de mobilier. Simțea o nevoie pe cât de stranie, pe atât de sâcâitoare să aprindă lumina și să memoreze fiecare poliță, scândură de pardoseală și piesă de mobilier. De parcă fiecare dintre aceste obiecte i-ar fi putut spune câte un secret despre el. Iar Rune își dorea să le afle pe toate.

Gideon a apucat-o de mână și a tras-o pe ușa care dădea spre camera următoare. Când a zărit contururile întunecate ale unui pat, dându-și seama unde se află, a simțit o strângere de inimă. Așa se simțea de fiecare dată înaintea unei lovituri: deopotrivă neliniștită și incitată.

Gideon a sărutat-o pe gât, în vreme ce degetele lui își făceau de lucru cu copca jachetei de călărie.

— Promite-mi să-mi spui dacă te răzgândești.

Simțind cum o ustură gâtul, și-a trecut degetele prin părul lui.

— Nu mă răzgândesc.

— Dar dacă...

— Gideon..., i-a spus cu glas șoptit, apropiindu-și buzele de urechea lui. Mai puține vorbe, te rog.

A simțit cum buzele lui lipite de gâtul ei se curbează sub forma unui zâmbet.

Gideon a început să-i desfacă nasturii jachetei, pe care, de cum i-a dat-o jos, a aruncat-o pe podea. Dedesubt, Rune purta doar un sutienas, dantela albă conturându-se în lumina palidă a felinarelor stradale.

Zărindu-i lenjeria intimă, Gideon a slobozit un geamăt excitat, făcând-o pe Rune să freamăte și să-i scoată cămașa din pantaloni, vârându-și palmele și pipăindu-i apoi pieptul cald și tare.

El a început să-i desfacă nasturele de la pantalonii de călărie, în timp ce o săruta pe gât, pe clavicule și pe pielea dintre ochiurile dantelei, subjugând-o tot mai mult.

De cum a reușit să desfacă nasturele, și-a vârât palma pe sub chiloțeei lui Rune, strecurându-și degetele calde între coapsele ei.

Rune, care fremăta toată sub mângâierile lui, a lăsat să-i scape un mic icnet.

Gideon nu s-a oprit. Rune a strâns din pumni, înnebunită de plăcere, în timp ce respirația îi devenea tot mai neregulată. Și-a aruncat brațele pe după gâtul lui, lipindu-și obrazul de cămașa bărbatului, incapabilă să mai raționeze, să-și dea seama cât de periculos era cel ce o mângâia, fără să-i mai pese că face un lucru greșit.

— Scoate-ți cămașa, i-a spus. Vreau să te văd.

Gideon s-a grăbit să o asculte, dornic să-i facă pe plac.

— Orice altceva ți-ai dori de la mine..., a spus el apucând sutienul, trăgându-i-l peste cap și apoi lăsându-l să cadă pe jos.

Gideon a inspirat adânc:

— *Rune...*

Rune i-a luat mâinile și i-a lipit palmele de pielea ei, călăuzindu-le spre locurile în care își dorea cel mai mult să fie atinsă. Gideon îi explora, pe îndelete, trupul, mângâindu-i pielea moale și curbele apetisante.

Se lăsa excitată de asprimea și căldura palmelor lui.

În clipa următoare, și-a dat jos pantalonii de călărie și chiloțeei, aruncând totul cât colo. Zărind-o goală, Gideon a simțit cum i se oprește răsuflarea în gât. Rune și-a lipit ușor vârful nasului de obrazul lui, în vreme ce îi desfăcea nasturii

de la pantaloni. Peste câteva clipe, și aceștia au ajuns pe podea.

— Am putea să ne mutăm în pat? l-a întrebat. Putem face orice ți-ar trece prin cap.

Apucând-o cu palmele de gât, Gideon a sărutat-o, împingând-o ușor spre pat. Gemea de plăcere în timp ce se lăsa călăuzită într-acolo.

După câțiva pași, pulpele ei goale au atins cadrul din lemn al patului. Dând așternuturile laoparte, s-a așezat, trăgându-l pe Gideon după ea. I-a desfăcut picioarele și s-a aplecat să o sărute. Simțind cum buzele lui îi ating pielea în zona abdomenului și a șoldului, a simțit că freamătă de plăcere. Gideon și-a cufundat apoi capul între coapsele ei, obrații lui zgâriindu-i ușor pielea.

Nu mai trăise niciodată un asemenea nesaț. Un nesaț asemenea unui vârtej capabil să te tragă până pe fundul mării. Gideon îi frământa carnea, o săruta și îi rostea printre gemete numele, purtând-o pe Rune pe un tărâm despre care nici măcar nu visase că e aievea.

Înainte să-i provoace plăcerea maximă, și-a retras capul dintre picioarele ei.

— Așteaptă, nu! a exclamat Rune cu glas sugusă. De ce te-ai oprit?

— Ah, dar nu m-am oprit deloc, i-a răspuns, întinzându-se cu grijă peste ea și începând să-i mozolească obrazul. A fost abia preludiul.

— Ah!

Gideon o penetra.

„Oh!”

Picioarele ei s-au încolăcit în jurul coapselor lui asemenea unor tentacule.

— Poate preferi să stau eu dedesubt...

— Nu, a răspuns ea, în vreme ce Gideon continua să o frământa cu palmele calde.

Lui Rune îi plăcea poziția, îi plăcea să simtă pe piele fierbințeala trupului lui, iar greutatea bărbatului îi părea, în clipele acelea, o încântare.

— Îți place? a întrebat-o cu glas sugusă.

Rune a clătinat din cap, simțind cum se înfierbântă și mai mult. Pielea i se înroșise și broboane de sudoare se adunaseră la rădăcina părului.

— Da, a răspuns cu un suspin.

Gideon a continuat.

— Vai, cum îți mai bate inimioara...

A clătinat din cap. Își dăduse seama și ea că inima îi bate nebunește în piept. I-a cuprins gâtul cu brațele, trăgându-l mai aproape de sine, sărutându-i cicatricea de pe piept și simțindu-i gustul pe limbă.

Gideon îi rostea numele ca pe o incantație, făcând-o să simtă cum durerea plăcută dintre picioare devine mai ascuțită și mai puternică, până când a ajuns să o copleșească.

Gideon a continuat să o penetreze tot mai adânc, tot mai puternic, cu insistență, în vreme ce Rune simțea cum pierde controlul asupra propriilor senzații.

— Gideon...

— Vrei să mă opresc?

— Nu. *Nu!* a răspuns ea, într-un hohot de râs. Te rog, nu te opri, a urmat, încolăcindu-și cu și mai multă putere brațele în jurul gâtului său.

Gideon și-a desprins palma cu care îi frământase până atunci sânul, cuprinzând-o de talie, trăgând-o spre sine și concentrându-se asupra mișcărilor de du-te-vino. Când Rune și-a arcuit trupul ultima dată, ceva parcă s-a rupt. A simțit cum sângele îi gâlgâie în urechi și cum lumea din jur pur și simplu dispare.

Pierdută în senzație, a strigat numele lui Gideon, care, auzindu-l, a slobozit un suspin:

— *Rune...*

A continuat să se țină de el cu mâinile și picioarele, așteptând ca lumea să revină la normal și întrebându-se dacă acest lucru se va întâmpla vreodată.

Gideon a început să o sărute pe umăr și pe gât.

— Nu știam că..., a șoptit ea privindu-l în ochi, când amândoi au încetat să se mai miște.

— *Ce anume nu știai...?*

— Că va fi... așa.

Gideon s-a sprijinit în coate, încruntându-se, în timp ce se uita nedumerit la chipul ei. De parcă Rune tocmai i-ar fi spus că nu o satisfăcuse.

— Așa... cum?

Rune a zâmbit, luându-i cu gingășie fața în căușul palmelor.

— Așa de *intens*, i-a răspuns cu glas șoptit, sărutându-l între sprâncene și ștergându-i astfel încruntătura. Ca și cum două suflete s-ar fi contopit.

„Ca un fel de magie”, a continuat în gând.

— Ah, a spus el mustăcind.

„A mustăcit!”

Nu îl văzuse niciodată mustăcind. Oare mai existau și alte căi prin care l-ar fi putut înveseli?

Rune își dorea nespuse să afle.

ABIA MAI TÂRZIU, după ce Gideon a adormit ținând-o în brațe, Rune, care rămăsese trează, și-a dat înspăimântată seama de un lucru:

„M-am îndrăgostit de el.”

În loc ca în acea seară să și-l scoată din minte, reușise să devină dependentă de el.

Vânatul se îndrăgostise de vânător.

PATRUZECI ȘI NOUĂ

GIDEON

S-A TREZIT ÎN CLIPA ÎN CARE A AUZIT scârțâit de podele. A deschis ochii, așteptând să se obișnuiască cu întunericul, și a zărit-o pe Rune, care tocmai își culegea lenjeria intimă de pe jos.

S-a ridicat în capul oaselor, a privit-o cum se îmbracă și a rememorat clipele petrecute în urmă cu câteva ore. Felul în care își arcuise corpul sub palma și gura lui. Gemetele pe care le scosese în timp ce stătea cu capul cufundat între coapsele ei.

Gideon a simțit cum dorința i se aprinde iar în trup.

În acea seară fusese extrem de pedant. Prin urmare, putea spune fără umbră de îndoială că Rune Winters nu avea nicăieri nicio cicatrice de vrăjitoare.

De asemenea, putea spune cu aceeași certitudine că voia să mai facă împreună ce făcuseră mai devreme.

Iar.

Și iar.

A simțit cum i se pune un nod în gât. Sentimentul pe care ea tocmai îl trezise în el – nu dorință carnală, ci ceva mai adânc – îl cam speria. I se părea că îl ține în loc, de parcă în acea seară – sau poate cu multă vreme înainte – îi dăruise o parte din el și, făcând acest lucru, o lăsase să își exercite puterea asupra lui.

Ultima dată când făcuse acest lucru cu cineva...

S-a grăbit să-și alunge gândul care tocmai începuse să-i încolțească în minte.

— Te-ai săturat deja de mine? a întrebat-o în vreme ce ea își strângea restul hainelor.

Rune a încremenit, asemenea unui șoarece luat la ochi de un șoim.

— Ce? Nu, eu..., i-a răspuns cu un glas ciudat, nesigur. Gideon s-a tras spre marginea patului.

— Ce s-a întâmplat?

— N-nimic, s-a bâlbâit ea, strângând la piept ghemul de haine.

Gideon a aprins lampa de pe noptieră și a coborât din pat.

— Doar că ar cam trebui să mă duc acasă. Servitorii își vor face griji din pricina mea.

Știa că Rune își petrece adesea nopțile ca invitată la petrecerile altor aristocrați. Unele se terminau abia în zori, iar servitorii de la Conacul Wintersea erau obișnuiți să o vadă pe stăpâna casei întorcându-se acasă la tot felul de ore din noapte.

În lumina lămpii, a văzut lacrimile din ochii fetei.

S-a ridicat în picioare, a rămas pe loc, întrebându-se ce se întâmplase. Oare înțelesese ceva greșit? Poate că ea nu-și dorise nimic din toate acestea.

— Văd că ți-e teamă de ceva, a constatat el. Spune-mi, ce te frământă?

Rune și-a mușcat buza de jos.

Gideon ar fi dorit să se apropie de ea, să-i ia fața în palme și să-i spună că avea de gând să o protejeze. Cu toate acestea, a rămas nemișcat.

— *De tine*, a răspuns ea cu glas șoptit. Mi-e teamă *de tine*.

Gideon a simțit cum i se pune o piatră pe inimă.

— De mine?

Rune a făcut un pas în spate.

— Felul în care mă faci să mă simt este..., a spus, strângând cu și mai multă putere ghemul de haine. Mă tem că se poate transforma în ceva cu care m-aș obișnui. Într-o *necesitate*, a urmat ea, scuturând din cap. Mă tem că vei fi pierzania mea. Sau... poate că deja ești, a adăugat în șoaptă.

Vorbele păreau sincere: chiar credea că el deține o putere stranie, capabilă să o distrugă.

Oare Rune credea că el doar se folosește de ea?

„Dar, de fapt, nu mă folosesc de ea?”, s-a întrebat el, amintindu-și discuția purtată cu Harrow.

Nu o adusese la el în pat ca să vadă dacă e sau nu vrăjitoare?

„Nu”, a răspuns în gând.

Asta era doar justificarea pe care o găsisese pentru a se înfrupta din ce își dorise fără să-i pese că i-ar fi putut răni sentimentele lui Alex.

Gândul că făcuse ce făcuse cu fata de care era îndrăgostit fratele lui l-a făcut să simtă o lovitură în plex.

Gideon a strâns de câteva ori din pumni. Era evident că se află la o răscruce, având în față o bifurcație.

Primul drum era cel pe care își dorise dintotdeauna să meargă, prefăcându-se că o curtează pe Rune cu scopul de a pune mâna pe Molia Stacojie. Iar drumul dintotdeauna era menit să se sfârșească cu el trimițând-o pe Rune pe eșafod, în cazul în care s-ar fi vădit că e vrăjitoare, sau la Alex, în cazul în care nu ar fi fost. Era drumul luminos. Cel care îi permitea să-și păstreze conștiința curată. Ca să rămână pe el, tot ce trebuia să facă era să pună capăt acestei șarade.

Doar că acum în fața lui se deschisese și un alt drum. Pe acesta se afla Rune mărturisindu-i că se îndrăgostise de el, că nu se prefăcea.

Alegerea corectă, *nobilă*, ar fi fost primul drum, iar atunci Gideon ar fi trebuit să pună capăt șaradei chiar în

acea noapte. Ar fi fost îndeajuns să-i spună că el nu-i împărtășea sentimentele.

Doar că Gideon nu era o persoană caracterizată de noblețe. Și nu voia să facă alegerea corectă.

Pentru că își dorea să continue ceea ce începuse cu Rune.

— Și mie îmi e teamă.

Rune i-a adresat o privire ascuțită.

În ultimii ani, Gideon mersese pe burtă dintr-un motiv cât se poate de întemeiat. Devenise vulnerabil în relația cu Cressida, iar ea folosisese această vulnerabilitate ca pe o armă împotriva lui. Trebuia să fie cu băgare de seamă. Nu putea lăsa pe oricine în intimitatea ființei lui.

— Dacă ți-aș cere să ai încredere în mine?

Auzind întrebarea, Rune s-a uitat la el de parcă ar fi fost cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

— Vrei să am încredere în tine?

— Am putea avea încredere unul în celălalt, a spus el făcând un pas către ea.

Dacă s-ar fi luat după expresia întipărită pe chipul ei, ar fi zis că această sarcină i se părea dificilă, dacă nu de-a dreptul imposibilă.

— Ai încredere în *asta*? a întrebat-o, aplecându-se și sărutând-o pe tâmplă.

Rune a simțit imediat cum i se întetesc, galopant, bătăile inimii.

— Sau în *asta*? a urmat, dându-i părul laoparte și lipindu-și buzele de pielea moale din spatele urechii, făcând-o să se înfioare. Și ce zici de *asta*?

Și-a lipit palma de pelvisul ei, apoi a coborât-o încetîșor.

Rune a simțit cum respirația îi devine tot mai superficială și mai rapidă și cum mângâierile o fac să se topească rapid, ca zăpada scăldată de razele unui soare cald, de

primăvară. De parcă ea ar fi fost o bucată de gheață, iar el, un foc arzând cu vâlvătaie.

Oare de ce îi plăcea atât de mult să se lase excitată de el?

— Te vreau de tot, Rune, i-a spus sărutându-i o sprâncenă. Nu doar în această noapte, ci și în toate clipele ce vor urma de acum înainte.

— Și eu vreau același lucru, i-a răspuns ea, dându-și capul pe spate. Dar... cum am putea face asta? Ajută-mă să-mi dau seama.

Gideon a zâmbit, apoi a început să se gândească.

— În fiecare zi, de cum voi ieși din tură, voi veni la tine acasă și vom găti împreună cina.

— Am servitori care se ocupă cu asta.

Gideon a mușcat-o ușor de vârful nasului.

— Ce faci? Nici nu am început bine și tu îmi tai elanul?

— Scuze, a răspuns ea cu glas șoptit. Continuă, te rog.

Ceea ce Gideon a și făcut, depunând un șirag de sărutări pe umărul ei gol.

— Și în fiecare seară, după cină, vom face o plimbare lungă pe moșia Wintersea, iar eu îți voi culege un buchet de flori de câmp, în vreme ce vom sporovăi sau vom sta tăcuți. Chiar nu-mi pasă, câtă vreme te vei afla lângă mine.

Gideon simțea cum Rune se înmoaie sub sărutările lui.

— Vei veni măcar la câteva dintre petrecerile mele?

Gideon și-a lipit palmele de spatele ei gol.

— Voi veni la toate.

Rune s-a desprins ușor de el, ca să-l poată privi în ochi.

— Dar tu urăști petrecerile. Și nu cred că prietenii mei ți se par simpatici.

— Aș putea să învăț să-i simpatizez, i-a răspuns, prinzând-o de talie și trăgând-o spre sine. Mă pot comporta civilizat.

Rune a ridicat dintr-o sprânceană, de parcă ar fi vrut să spună: „Zău? Ai face tu asta pentru mine?”, apoi și-a mușcat buza de jos, căzând pe gânduri.

— Și mă vei invita la dans?

— Fără îndoială.

— Și dacă ne vom certa întruna?

— Prefer să mă cert cu tine decât să fac o mulțime de alte lucruri.

Rune și-a cutat, surprinsă, fruntea:

— Zău?

— Da, a răspuns el, frecându-și nasul de obrazul ei mirosind a săpun.

— Iar după ce ne vom certa, te voi duce în pat și acolo ne vom împăca. De fapt, cred că ar trebui să ne certăm în fiecare zi, ca să ne putem împăca în fiecare noapte.

Gideon a simțit cum respirația ei se întetește. Îi plăcea gâfâitul ei excitat.

— Nu îmi vei purta ranchiună? a întrebat ea cu glas șoptit.

— Pentru ce? s-a mirat el, răsufarea lui împletindu-se cu a ei.

— Pentru că sunt superficială, tâmpiță.

— Nu ești nici una, nici alta, Rune.

Rune a strâmbat din nas:

— Uneori voi fi.

— Iar eu uneori voi fi o brută. Crezi că te vei putea obișnui cu asta?

Rune și-a lăsat gânditoare capul într-o parte:

— Cred că da, a răspuns zâmbind mânzește. Da, a confirmat apoi, mângâindu-i pieptul, umerii și apoi strecurându-și degetele prin părul lui.

— Crezi că ai nevoie de mai multă muncă de convingere?

— Mmm..., da, te rog, a șoptit ea, trăgându-i capul și apropiindu-i buzele de ale ei. De această dată, încearcă totuși să folosești mai puține cuvinte.

Gideon a început să râdă, apoi a luat-o în brațe și a trântit-o înapoi în pat.

...

ÎN ZORI, CÂND S-A TREZIT, a găsit-o pe Rune ghemuită la pieptul lui. Adică exact acolo unde ar fi trebuit să se afle. Părul roș-auriu stătea răsfirat peste pernele albe. Putea să-i numere toți pistrii de pe umeri.

Când se culcaseră, se gândise că s-ar putea trezi singur și că nu ar mai găsi nicio dovadă că Rune dormise acolo. Sau, mai rău, s-ar fi putut gândi că totul fusese doar un vis.

Doar că Rune încă se afla acolo, iar lui Gideon prezența ei i se părea *firească*. De parcă locul ei ar fi fost în acel pat, culcușită la pieptul lui.

Și-a lipit buzele de umărul ei, inspirând mirosul pielii lui Rune, care nu se dădea cu parfumurile artificiale atât de populare printre elitele noii republici. Nu mirosea nici a liliac, nici a iasomie, nici a trandafiri – mirosea doar a ea însăși. Iar parfumul ei semăna cu al aerului de pe o faleză, imediat după o furtună. Cu prospețimea aerului din apropierea mării.

Iar Gideon voia să o inspire cu nesaț.

Rune a început să se foiască, trăgând de așternuturile rămase între ei. Gideon a încremenit, privind cum fruntea ei se cutează sub forma unei încruntături. De parcă tocmai ar fi visat ceva neplăcut. Gideon se simțea tentat să pună degetul pe cută și să o șteargă.

Rune a încercat să se lipească și mai mult de el. Și-a vârât un picior între pulpele lui, apoi și-a îndoit genunchiul, formând un fel de cârlig. Mulțumită de noua poziție, a rămas nemișcată, cufundându-se iar în somn.

„Mă tem că vei fi pierzania mea.”

Gideon își dorea să o convingă că se înșela amarnic.

A așteptat-o să adoarmă profund, înainte de a-și desprinde piciorul și a se strecura cu multă grijă afară din pat. După ce s-a îmbrăcat, a reușit să se convingă să înceteze să se mai holbeze la ea, ca să își poată prepara cafeaua. Apoi a coborât la parter, în vechiul atelier al părinților lui.

Încă răsunându-i în minte cuvintele lui Rune, a deschis ușa unei debarale în care nu mai pășise de câțiva ani. A apăsat pe comutator, iar becul din tavan s-a aprins, luminând un spațiu de depozitare plin de cutii prăfuite.

Și-a îndreptat privirea spre raftul de sus, acolo unde se aflau mai multe cărți, de mărimi diferite. Fusese colecția mamei lui, compusă din diverse volume, pe care le folosea ca sursă de inspirație. Când a găsit-o pe cea pe care o căuta – o enciclopedie a florilor de câmp –, a scos-o din raft, a suflat-o de praf, apoi a deschis-o.

A început să o răsfoiască până când a ajuns la articolul dorit. A deschis cartea și mai mult, ca să studieze desenul reprezentând o plantă.

Poate că exista o metodă prin care i-ar fi putut dovedi că intențiile lui erau sincere.

Când s-a îndreptat spre baloturi, a auzit o bătaie în ușă. Întrebându-se cine l-ar putea vizita la o oră atât de matinală, a așezat enciclopedia pe masă și s-a dus să răspundă.

De cum a deschis ușa, a văzut-o pe Harrow. Avea o jumătate de față tumefiată, iar un șir curbat de cusături îi brăzda obrazul. În plus, unul dintre antebrațe era prins în atele.

— Nu crezi că ar fi trebuit să rămâi în spital? a întrebat-o.

Lângă Harrow se afla Laila, îmbrăcată civil și cu părul șaten-închis prins într-un coc elegant.

— A vorbit.

În clipa următoare, ambele fete l-au împins pe Gideon în interiorul casei.

— Cine a vorbit? a întrebat Gideon, închizând ușa în urma lor.

— Proprietarul tipografiei, a răspuns Laila. L-am arestat în zori și l-am băgat la zdup.

Harrow a întors unul dintre scaunele așezate în jurul mesei de lucru, trântindu-se pe el.

— Cică o studentă de la universitate i-ar fi dat bani ca să-i poată folosi depozitul, pretinzând că avea nevoie de el pentru un proiect academic. Proprietarul susține că nu știe ce anume s-a întâmplat acolo.

Gideon și-a pus mâinile în piept:

— Și nu i s-a părut dubios că o *studentă* îi cere să poată folosi depozitul?

Laila a ridicat din umeri.

— Probabil că banii oferiți au fost suficienți ca să-i adoarmă curiozitatea.

— Ați aflat numele studentei?

Laila a scuturat din cap:

— Am obținut doar o descriere. Artistul care ne face portretele-robot a reușit să deseneze asta, a spus ea, vârându-și o mână în buzunar și extrăgând de acolo o foaie împăturită, pe care i-a întins-o lui Gideon.

Luându-și mâinile de pe piept, Gideon a luat hârtia, a despăturit-o și a început să studieze schița de portret. Era o fată. Buclele întunecate, tăiate deasupra umerilor, aveau aceeași nuanță precum ochii cufundați în găvane și parțial ascunși îndărătul unor ochelari.

— Seamănă teribil cu prietena lui Rune, nu crezi? a comentat Harrow, referindu-se la Verity de Wilde.

Sigur, exista o oarecare asemănare, însă schița părea făcută de un elev miop. Gideon i-a înapoiat hârtia Lailei.

— Vom avea nevoie de mai mult decât un portret-robot ca să putem dovedi ceva.

— Poți începe prin a-ți întreba gagicuța unde se afla prietena ei în noaptea atacului, a spus Harrow pe un ton înțepat, trecându-și brațele peste speteaza scaunului.

Gideon și-a trecut degetele prin păr, nemulțumit de direcția în care se îndrepta conversația.

— Nu sunt de acord, a intervenit Laila, sprijinindu-se de masa de croitorie. Dacă suspecta e Verity de Wilde, atunci Rune acționează, probabil, mână-n mână cu ea. Dacă îi vei pune o asemenea întrebare, se va duce ată la aceea să o pună în gardă.

— Stați așa, a spus Gideon. Nu putem ști dacă tipa asta, a arătat el portretul-robot, e Verity de Wilde. Chiar dacă seamănă într-o oarecare măsură cu ea, e posibil ca proprietarul tipografiei să fi făcut o descriere falsă.

Harrow a dat să spună ceva, însă Gideon a ridicat o mână, privind-o drept în ochi.

— Iar ceea ce e și mai important: Rune nu a fost mână-n mână cu nimeni.

Harrow și-a mijit, incredulă, ochii:

— Ești sigur de asta?

Gideon a rememorat momentul în care a găsit-o stând înlăcrimată în fața ușii lui. Crezând că el e mort.

Apoi s-a gândit la tot ce făcuseră în noaptea precedentă.

— Rune nu e vrăjitoare.

— De data asta ai și o dovadă? a întrebat Harrow pe un ton plin de suspiciune.

Sub privirea scormonitoare a Lailei, Gideon a început să se foiască nemulțumit. Rune merita să fie exonerată de toate bănuielile.

— „Dovada” doarme în patul meu.

— Te-ai *culcat* cu Rune Winters? a făcut Laila ochii cât cepele. Ți-ai pierdut mințile?

Gideon s-a uitat la tovarășa de arme dorindu-și să-i ia apărarea lui Rune, însă Harrow deja bănuia că „gagicuța” reușise să-l vrăjească. Iar dacă bănuiala s-ar dovedi întemeiată, l-ar fi putut acuza că devenise un ofițer compromis. Iar dacă așa stăteau lucrurile, Laila avea obligația să îl denunțe.

Așa că Gideon a spus:

— Era singura cale prin care puteam să mă asigur că Rune e mai presus de orice bănuială.

— Vrea să spună că numai așa a putut să o caute de cicatrici argintii, a explicat Harrow despre ce era, de fapt, vorba, continuând să-l privească pe Gideon cu ochi mieri asemenea unei pisici așteptând apariția unui șoarece. Și cum a fost, tovarășe? S-a ridicat la nivelul așteptărilor?

Iritat de tonul pe care Harrow îi pusese întrebarea – sau poate de întrebarea însăși –, Gideon a simțit niște furnicături prin tot corpul. Trebuia totuși să fie cu băgare de seamă, atât de dragul lui Rune, cât și al lui însuși. Trebuia să le facă pe Harrow și pe Laila să creadă că nu simțea nimic pentru Rune și că fusese pur și simplu o sarcină de serviciu, așa că s-a forțat să spună:

— Am avut parte de partide de sex mai bune, i s-a adresat el lui Harrow. Și ai avut dreptate: nu a fost vreo corvoadă, dar nu am de gând să repet aventura prea curând, a urmat el, simțind cum minciuna pe care tocmai o rostise i se strecoară în sânge asemenea unei otrăvi. E un chip drăgălaș și nimic mai mult.

Harrow a dat să spună ceva, însă în clipa următoare s-au auzit niște podele scârțâind undeva în altă încăpere. De parcă în tot acest timp cineva ar fi tras cu urechea din camera învecinată.

Toți trei și-au îndreptat privirea spre ușa închisă.

Din trei pași, Gideon a ajuns la ea și a deschis-o. Rune stătea în prag, palidă la față și cu părul vâlvoi. Văzându-i

șocul și durerea întipărite în ochi, Gideon a simțit o durere puternică în piept, de parcă cineva tocmai i l-ar fi despicat cu o secure.

— Rune...

Tremurând vizibil, fata a reușit să îngaime:

— E... eu t-trebuie... s-să... p-plec.

Înainte ca Gideon să o poată opri, s-a răsucit pe călcâie și a ieșit cu pași poticniți în stradă.

CINCIZECI

RUNE

NU ȘTIA CE DUREA MAI MULT: faptul că Gideon rămăsese fără scrupule în încercarea de a pune mâna pe Molia Stacojie sau faptul că nu fusese suficient de prevăzătoare și picase în plasă.

„Am avut parte de partide de sex mai bune.” Aceste cuvinte îi răsunaseră în cap de cum ieșise pe stradă și se îndreptă grăbită spre Lady, care o aștepta ascultătoare în locul în care fusese priponită. „E un chip drăgălaș și nimic mai mult.”

De parcă se culcase cu ea ca să bifeze o sarcină de serviciu de care își dorise să scape cât mai repede.

Dacă nu ar fi auzit conversația, încă ar fi crezut că era vorba despre dragoste adevărată. Că Gideon chiar o simpatiza sau poate chiar o iubea.

Simțea nevoia să plângă.

„Gata”, și-a spus ea. „Gata cu jocurile. De acum înainte, nu va mai trebui să mă prefac. Și am încheiat orice relație cu Gideon Sharpe.”

Cu toate acestea...

În clipa următoare, Gideon a ajuns-o din urmă:

— Rune, așteaptă!

A prins-o de încheietură, însă Rune s-a smucit, eliberându-se.

— Să nu îndrăznești...

Gideon a făcut un pas în spate, ridicându-și ambele mâini în aer, în vreme ce răsuflarea lui producea norișori de aburi în aerul rece al dimineții.

— Eu... nu am fost deloc sincer când am spus acele lucruri.

„Da, sigur...”, a ricanat Rune în gând.

Temându-se că va izbucni în lacrimi și nedorind ca el să se afle prin preajmă, a străbătut în fugă distanța care o separa de Lady. Lumea de pe stradă se oprea în loc ca să se uite la ei.

— Te rog, oferă-mi șansa să-ți explic. Ce ai auzit...

— Ce am auzit a fost, pur și simplu, dezgustător! i-a strigat ea, vârându-și pantoful în scăriță și trăgându-se în șa.

Și, pentru că era furioasă, a adăugat:

— Chiar și pentru un individ *de teapa ta*.

— De teapa mea? a repetat Gideon, făcând un pas înapoi.

Rune a scuturat din cap.

— Am avut dreptate în ceea ce te privește încă din ziua în care te-am cunoscut. Verity și Alex au avut și ei dreptate când ți-au descris caracterul. Ești un mitocan egoist. O brută sinistă. Nu-ți pasă pe cine rănești, câtă vreme obții ceea ce vrei. *Îmi provoci repulsie!*

Gideon a tresărit auzind vorbele ei, însă Rune nu regreta că le rostise.

Nemaisuferind să se uite la el, a apucat frâiele și i-a întors spatele căpitanului gardian al sângelui.

— Relația noastră s-a încheiat, Gideon. Nu vreau să mai dau vreodată ochii cu tine, a mai spus Rune, dând pînă la umeri și simțind că nu reușește să se îndepărteze suficient de repede.

CÎNCIZECI ȘI UNU

GIDEON

GIDEON A RĂRIT PASUL, privind-o cum se îndepărtează fără să se uite înapoi măcar o dată.

Atât de puțin ajunsese să însemne el pentru ea!

„Chiar te așteptai ca toată povestea să aibă un final fericit?”, s-a muștrat în gând.

Încă de la început relația lor evoluase sub zodia suspiciunii. Gideon acceptase să joace rolul curtezanului doar pentru că bănuise că ea e Molia Stacojie. O bănuială care, în acea noapte, se dovedise greșită.

Se înșelase în privința ei.

„Amarnic.”

Iar acum că avea în ea încredere deplină, acum că aflase cum e să te trezești în același pat cu ea, să crezi că o viață trăită împreună e ceva posibil, reușise să năruiască totul.

Dându-și capul pe spate, a pufnit sonor. Merita pe deplin ura și disprețul ei. După ce îmbrățișase planul idiot propus de Harrow, devenise exact așa cum îl descrisese Rune, dacă nu și mai rău.

„Un individ dezgustător.

Un mitocan imbecil.

O brută.”

Merita să o piardă.

CINCIZECI ȘI DOI

RUNE

VÂNTUL DINSPRE MIAZĂNOAPTE îi răsfira părul peste obraji. Copitele lui Lady izbeau pământul drumurilor de țară. Câmpuri, mlaștini și păduri se succedau, contopindu-se.

„Te vreau de tot, Rune. Nu doar în această noapte, ci și în toate clipele ce vor urma de acum înainte.”

Se simțea obsedată, incapabilă să înceteze să se gândească la ce făcuse împreună cu Gideon și la visurile pe care își îngăduise să și le contureze în minte.

„Sunt o idioată și jumătate!”

Nu-și putea alunga din memorie clipele în care Gideon stătuse cu capul între picioarele ei, sărutând-o cu nesaț, așa cum nu putea da uitării tandrețea cu care îi spusese, pe întuneric, tot felul de vorbe dulci.

„Și mie îmi e teamă. Am putea avea încredere unul în celălalt” îi spusese, de parcă chiar ar fi crezut în sinceritatea acestor vorbe.

În timp ce călărea, lăsa lacrimile să-i scalde fața și vântul să i le zvânte. A dat pîteni iepei, dorindu-și să poată alunga senzația pe care i-o provocaseră atingerile lui. Dorindu-și să îl dea uitării pentru totdeauna.

Știuse că Gideon o vâna. Că voia să o vadă moartă. Gideon nu era decât un individ plin de cruzime căruia îi plăcea să ucidă vrăjitoare.

„Măiculiță, dar de ce trebuie să doară atât de mult?”

Deodată, Lady a încetinit pasul. Rune și-a șters lacrimile de pe obraji cu palma, apoi a ridicat privirea. Nici măcar nu știuse încotro se îndreaptă până când nu a zărit în față reședința Thornwood.

Unul dintre grăjdari o zărise sosind și acum o întâmpina în fața intrării. Rune a descălecat și i-a pasat frâiele iepei, trecând apoi ca o vijelie printre cei doi lei din marmură și pășind în interiorul conacului.

Alex stătea de vorbă cu unul dintre servitori în holul de la intrare. De cum și-a făcut apariția, s-a oprit și s-a întors cu fața spre ea.

— Rune?

Zărindu-i fața înlăcrimată, Alex s-a întunecat. I-a făcut semn servitorului că nu mai are nevoie de el, apoi s-a apropiat de Rune și a apucat-o de umeri.

— Ce s-a întâmplat?

Rune a închis ochii: Alexander Sharpe, băiatul în fața căruia nu trebuia să se ascundă, blândul Alex, care nicio dată nu i-ar fi făcut vreun rău și care nu ar fi fost capabil să o trădeze, persoana căreia îi putea spune absolut orice.

— Ai avut dreptate cu privire la Gideon. Am terminat-o cu el.

Pe chipul lui Alex se putea citi un noian de emoții contradictorii: șoc, ușurare și... altceva. Ceva ce îi scăpa lui Rune.

— Ți-a făcut vreun rău?

— Ce? Nu.

Niciun rău fizic.

— El...

Rune a aruncat o privire spre servitorul care încă nu părăsise holul. Nedorind să fie auzită, l-a apucat pe Alex de mâini, călăuzindu-l spre seră și închizând în urmă ușa.

— Fratele tău nu a încetat nici măcar o clipă să mă suspecteze, i-a spus, punându-și palmele la tâmpile și scu-
turând din cap.

S-a strecurat pe lângă pian, înspre masa de scris, apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a întors de unde plecase.

— Doar s-a prefăcut că îmi face curte, în tot acest timp bănuind că sunt Molia.

— Ai idee dacă încă mai crede că ești Molia?

Rune a rememorat crâmpeliul de conversație purtat în atelierul de croitorie. Când s-a trezit singură în pat, dându-și seama că se făcuse destul de târziu, se îmbrăcase și coborâse la parter, călăuzită de glasul lui Gideon. Nu auzise decât ultima parte a conversației cu Laila și Harrow și, deși vorbele o întristaseră nespus, trebuia să recunoască faptul că Gideon susținuse sus și tare că, după părerea lui, fata cu care tocmai se culcase nu e o vrăjitoare.

— Nu cred, i-a răspuns Rune lui Alex.

— Dar nu ești sută la sută sigură.

— Păi...

— Rune.

Glasul lui Alex suna ciudat. Între timp, Rune continuase să se vânzolească prin seră, ajungând iar la masa de scris.

— Te rog, nu mă face să te las aici.

Rune s-a întors cu fața spre el:

— Ce vrei să spui?

— Aici. Pe insulă, a răspuns el, apropiindu-se. Dacă va trebui să te abandonez aici..., mă voi simți distrus. Te rog, vino cu mine.

Rune a scuturat din cap:

— Doar știi că nu pot pleca.

L-a văzut pe Alex cum își duce mâna la buzunarul de la piept și scoate ceva de acolo. A pășit în fața ei și a apucat-o de mână.

— Nu credeam că voi avea vreodată curajul să fac asta...

Și-a coborât privirea și a văzut cum Alex îi strecoară un inel subțire, din argint, pe degetul mic. A simțit imediat pe piele răceala metalului.

— Sunt câțiva ani de când tot stau pe margine și urmăresc cum îți alegi tot felul de pretendenți „strategici”. Am văzut ce fel de bărbați îți stârnesc interesul și am observat că niciunul nu te merită, ceea ce m-a făcut să mă întreb de ce oare nu vezi ce se află chiar în fața ochilor tăi. Doar că tu pur și simplu nu poți să vezi, nu-i așa?

Rune și-a retras mâna, pipăind apoi inelul subțire.

„Oare despre ce vorbește?”, s-a întrebat.

— E motivul pentru care uneori îți e atât de teamă să te uiți la mine. Pentru că eu știu cine ești și știu ce ai făcut... și *te iubesc*.

Rune a simțit cum îi tresaltă inima în piept.

„Poftim?!”

Capul lui Alex ajunsese la câțiva centimetri de al ei, răsufierea lui încălzindu-i buzele.

— Te iubesc, Rune Winters. Te-am iubit din ziua în care am dat întâia oară ochii cu tine.

Rune simțea cum îi ard ochii.

— Te iubesc, i-a repetat luându-i fața în căușul palmelor. Mă crezi?

Alex o iubea. Și nu ca pe un prieten sau o soră, ci ca...

— Vreau să fii soția mea, Rune. Vino cu mine la Caelis. Lasă-mă să-ți ofer viața pe care ar fi trebuit să o ai.

Rune a simțit cum pe obraz i se preling o lacrimă, apoi încă una. Și-a dus palma la ochi ca să le oprească.

„Să fiu soția lui”, și-a repetat în gând.

Alex era pentru ea ceea ce e o oază pentru un beduin. Era tot ce ea nu merita.

„Dar oare îl iubesc?”

Ca prietenă? Da. Ca pe un frate? Fără îndoială.

Doar că exista o problemă. El urma să plece în curând. Pentru totdeauna. Iar ea nu îl putea însoți.

Scuturând din cap, Rune a făcut un pas în spate.

— Dacă aș veni cu tine la Caelis, nu ar trece zi fără să mă simt vinovată și fără să mă urăsc.

— Dar asta faci și acum, i-a atras el atenția.

Rune și-a ferit privirea.

— Tot ce se poate, dar aici cel puțin pot să fac ceva în acest sens. Nu pot lăsa vrăjitoare neajutorate să fie ucise, în vreme ce eu trăiesc o fantezie undeva departe.

— Rune, a spus Alex, punându-și palmele pe umerii ei. Uită-te la mine!

Rune s-a forțat să-l privească iar în ochi.

— Tu crezi că *asta* și-a droit Kestrel pentru tine? O viață sacrificată pe altarul căinței? Da, ai avut de făcut o alegere imposibilă, dar *ea* însăși te-a îndemnat să alegi. Crezi că bunica ta își dorea să-ți riști încontinuu viața, până în ziua în care Gardienii Sângelui îți vor veni, în cele din urmă, de hac? Cred că a sosit vremea să te ierți.

Doar că lucrurile nu erau chiar atât de simple.

— Păi..., a îngăimat Rune.

— Cressida e în viață și e mai puternică decât vei fi tu vreodată. Așa că las-o pe ea să preia stindardul cauzei pentru care te lupti.

Înainte ca Rune să-și poată da seama ce se petrece, Alex s-a aplecat spre ea.

— Ea poate desăvârși ce ai început tu.

Apoi a sărutat-o.

Senzația nu semăna cu cea pe care Rune o trăise când îl sărutase pe fratele lui. Gideon era... periculos. Mortal. Efectiv o vâna, iar Rune nu ar fi putut trăi cu Gideon decât dacă și-ar fi dorit să moară.

Când a sărutat-o Alex, Rune nu a simțit niciun foc interior. Nicio dorință disperată. Nicio durere caldă.

A simțit însă tandrețe, duioșie și siguranță.

Dragoste.

„Poate că aș putea să...”

Alex i-a mângâiat brațele, apoi a cuprins-o de talie, trăgând-o spre sine. În clipa în care sărutările au devenit vorace, Rune nu s-a opus, propunându-și să experimenteze noua senzație. Alex a împins-o cu grijă spre masa de scris, apoi a săltat-o pe ea. Când s-a strecurat între picioarele ei, strângând-o la piept, a simțit o mică scânteie aprinzându-se în interiorul ei.

Poate că într-o bună zi scânteia va reuși să aprindă un foc, să se transforme într-o flacără capabilă să ardă continuu.

— Vino cu mine, Rune. Bunica ta și-ar fi dorit să fii fericită.

De această dată, simțea că nu îl mai poate contrazice. Bunica o iubise nespus. Chiar își dorise ca nepoata ei să fie fericită. Iar Alex avea dreptate în ceea ce o privea pe Cressida: nu mai exista nicio vrăjitoare la fel de puternică.

Ar fi fost o prostie din partea ei să creadă că poate face mai multe decât regina mezină.

— *Meriți să fii fericită*, a șoptit Alex, lipindu-și buzele de ale ei. Lasă-mă să încerc să te fac fericită.

Nu-și amintea să mai fi plâns vreodată atât de mult ca în acea zi.

— Bine, a răspuns cu glas stins.

Alex s-a îndepărtat ușor de ea, căscând surprins gura.

— Zău?

Rune a clătinat din cap.

— Voi merge cu tine la Caelis. Voi fi soția ta.

Alex nu era o alegere bună din punct de vedere strategic. Era doar una care îi asigura o anumită siguranță: băiatul în preajma căruia își îngăduia să fie ea însăși. Băiatul împreună cu care chiar ar fi putut trăi – din simplul motiv că el nu îi dorea moartea.

CINCIZECI ȘI TREI

RUNE

SI-A PETRECUT ZIUA URMĂTOARE făcându-și bagajele și întocmind o listă cu lucrurile care urmau să-i fie trimise după ce ea și Alex s-ar fi cazat pe continent. Hotărâseră să plece cu același vapor, în zori, după ce Rune ar fi salvat-o pe Seraphine.

Adică peste două zile.

A simțit un curent electric străbătându-i șira spinării.

— Am văzut o grămadă de valize pe scările de la intrare, a auzit deodată un glas. Ai musafiri?

Rune și-a ridicat privirea din listă, zărind-o pe Verity cum se strecoară în odaia secretă, cizmele cu placheuri bocănind pe podea în vreme ce își scotea mănușile.

În acea dimineață, Rune trimisese o trăsură să o aducă, înainte ca Alex să vină la ultima întâlnire dinaintea operațiunii de a doua zi. Ridicându-se de la masă, Rune și-a mușcat buza de jos, întorcându-se cu fața spre prietena ei, care cerceta cu privirea încăperea. În cele din urmă, atenția aceleia s-a îndreptat spre vraful de lăzi din lemn pline cu cărți de vrăjitorie și spre rafturile rămase goale.

— Despre asta voiam să-ți vorbesc.

Rune a simțit cum i se pune un nod în gât. Nu se așteptase să poarte această conversație și nici să o lase pe Verity de izbeliște. A inspirat adânc, apoi a spus:

— Am de gând să părăsesc noua republică.

Verity i-a adresat o privire piezișă.

— Mă duc cu Alex la Caelis, a urmat Rune, atingând cu degetele lăntișorul pe care îl purta la gât și ridicându-l puțin, pentru ca Verity să îl vadă mai bine. Mi-a cerut mâna.

Verity a clipit surprinsă.

— Iar tu ai acceptat.

— Știu că voiai să aleg pe cineva mai... *folositor*, a strâmbat Rune din nas, nemulțumită de faptul că Verity insinuase că Alex nu ar fi un pretendent la fel de valoros. Doar că eu...

— Nu, a întrerupt-o Verity scuturând din cap. De fapt, mă bucur că nu mi-ai urmat sfatul, a continuat ea, apropiindu-se de Rune și apucând-o cu putere de mâini. Nu ar fi trebuit să fac niciodată lista aia idioată, a comentat cu o licărire în ochii negri. Doar că mă gândeam la misiune, a scuturat ea din cap cu și mai multă putere, de parcă ar fi fost supărată pe ea însăși. Am fost o prietenă nevrednică.

Rune a răsuflat ușurată:

— Și eu care credeam că te vei supăra pe mine.

— Păi *sunt* supărată. Doar ești ca o soră pentru mine, a răspuns Verity, privirea devenindu-i deodată severă. Nu vreau să pleci, dar în același timp îmi doresc să fii fericită. Și la adăpost de pericole. În Caelis vei putea fi și fericită, și în siguranță. În plus, Alex te adoră. Sunt sigură că te va răsfăța.

Rune a zâmbit:

— Vei veni să ne vizitezi?

Verity a strâns-o și mai tare de mâini:

— Bineînțeles.

Rune a tras-o spre sine, îmbrățișând-o fără să mai bage în seamă parfumul cu care se dăduse, din abundență, prietena ei.

— Îți mulțumesc pentru înțelegere.

— Întotdeauna te-am înțeles, a răspuns Verity cu glas șoptit.

LA SCURTĂ VREME DUPĂ SOSIREA LUI ALEX, tinerii s-au adunat în camera secretă a lui Rune, pentru a pune la cale ultimele detalii ale planului ce urma să fie transpus în faptă peste o zi. În vreme ce soarele asfințea, Verity a scos din rucsacul cu care venise două uniforme de gardian al sângelei – furate, bineînțeles.

— S-ar putea să-ți fie cam largă, a spus ea ținând o tunică în dreptul lui Rune. Dar cred că merge și așa.

Tunica roșie, din lână, cămașa de bumbac, pantalonii, bocancii și chipiul, toate fuseseră furate de la studenta despre care le povestise Verity. Cu toții sperau să nu-și dea seama că fusese jefuită înainte ca Verity să reușească să îi înapoieze uniforma.

Rune s-a uitat la vraful de haine.

— De ce sunt două?

— Asta e pentru mine, a răspuns Verity, scoțându-și ochelarii ca să-și frece ochii obosiți cu palmele.

— Dar pentru ce ai nevoie de o uniformă?

— Pentru că voi veni cu tine.

Rune s-a încruntat:

— Nici vorbă. E mult prea periculos, Verity.

Verity a ignorat-o, luând chipiul negru și punându-și-l pe cap.

— Toată lumea știe că vânătorii de vrăjitoare acționează în grupuri compuse din cel puțin două persoane. Dacă te-ai duce singură, ai trezi bănuieli.

— Așa e, a încuviințat Alex, stând turcește lângă Rune, ținându-și o mână pe podea și umărul lipit de al logodnicei, care simțea căldura reconfortantă a trupului lui și mirosul de piele și lemn de stejar atât de familiar. Cu Verity alături, te vei simți mai în largul tău.

Rune și-a mijit, incredulă, ochii:

— Și dacă vom da de vreun bucluc?

Verity și-a ridicat bărbia încât cozorocul chipiului să nu-i mai obtureze privirea.

— Atunci, nu vei fi singură în clipa în care te vor azvârli într-o celulă, a răspuns Verity, strângând din buze, dând în felul acesta de înțeles că nu accepta să fie refuzată.

Adevărul era că Rune se simțea deja mai în largul ei știind că Verity o va însoți.

— Bine, a oftat ea. *Mulțumesc*, a urmat, trăgând vraf de haine în față, pe covor, lângă moneda de acces a lui Gideon și ultimul flacon cu sânge.

Se străduise să economisească cât mai mult pentru lovitura de a doua zi, în caz că s-ar fi întâmplat ceva neprevăzut și ar fi avut nevoie să facă o vrajă – dacă nu mai multe – cu ajutorul căreia să poată fugi.

I-ar fi plăcut să-și completeze rezerva până a doua zi, doar că încă nu-i venise menstruația.

— M-aș simți mai liniștit dacă am mai trece o dată planul în revistă, a spus Alex.

Așa că tustrei s-au pus pe treabă.

În după-amiaza respectivă, la ora trei, Rune urma să se întâlnească cu Verity în camera de cămin, amândouă îmbrăcând acolo uniforme de gardieni ai sângei. În vreme ce mulțimea umplea străzile cu ocazia sărbătorii Zilei Libertății, cele două aveau să se deplaseze spre palat și să pătrundă în închisoare.

Alex trebuia să le aștepte cu caii câteva cvartale mai încolo.

Odată ajunse înăuntru, urmau să folosească moneda de acces a lui Gideon pentru a trece de cea de-a șaptea poartă, spunându-le gardienilor că primiseră ordin să o ducă pe Seraphine la eșafod. După ce ar fi scos-o pe condamnată din închisoarea palatului, ar fi dus-o la Alex și cu toții ar fi încălecat.

Rune a simțit cum îi tresaltă inima gândindu-se la toate aceste lucruri. Peste două zile va traversa strâmtoarea Barrow, îndreptându-se spre o viață nouă.

De parcă i-ar fi auzit gândurile, Alex a luat-o de mână, împletindu-și degetele cu ale ei.

Verity a căscat.

— Cred că am face bine să prindem câteva ore bune de somn în noaptea asta, a spus Rune, îngrijorată de oboseala prietenei.

S-a ridicat de pe podeaua camerei secrete și i-a zorit pe amândoi:

— Haideți! Vă conduc.

DUPĂ CE ȘI-A LUAT RĂMAS-BUN de la Verity și Alex, Rune a revenit în dormitor și și-a pus cămașa de noapte. Chiar înainte să se strecoare în așternuturi, a zărit lângă pat o cutie legată cu o panglică.

Fusese extrem de ocupată în acea zi să își facă bagajele pentru Caelis, așa că probabil Lizbeth nu voise să o deranjeze, anunțând-o că primise un cadou.

S-a așezat pe pat, a luat cutia și a deschis bilețelul prins sub panglică. A recunoscut imediat al cui era scrisul, așa că a refuzat să îl citească.

Cadoul era de la Gideon.

A rememorat conversația dintre el și fata numită Harrow, simțind cum replicile dintre ei o ard asemenea unui fier înroșit în foc și cum în piept i se învălmășesc tot felul de sentimente, în special furie și umilință.

Era tentată să arunce biletul în șemineu fără să îl citească.

Doar că... era oare cinstit să îl urască atât de mult pentru că fusese un prefăcut? Doar și ea fusese o prefăcută la fel de mare. Se folosise de el așa cum și el se folosise de ea.

Îl invitase în dormitor în seara când se sărutaseră prima oară. Ea se gândise să treacă linia roșie, în încercarea de a obține ceea ce își dorea de la el. În seara în care au făcut dragoste, ea practic l-a implorat să o ducă în patul lui, ca să îl poată păcăli o dată pentru totdeauna. Ca să îl facă să creadă minciuna pe care ea o ticluise pentru a-l face să o ia de soție, ca să poată profita de el și în viitor.

Sau cel puțin așa stăteau lucrurile într-o oarecare măsură. Într-o mică măsură, de fapt, dar...

Îl tratase pe Gideon într-o manieră cu totul specială, în pofida faptului că jucau același joc. Adevărul era că nu se deosebeau din acest punct de vedere.

Acest gând a făcut-o să se foiască pe canapea.

A inspirat adânc, a ridicat scrisoarea din poală și a început să o citească.

Rune,

Lucrurile pe care le-ai auzit ieri-dimineață – așa obiecte cum au fost – le-am rostit pentru a ne proteja pe amândoi. Dacă i-aș fi spus lui Harrow adevărul, m-aș fi compromis. Aveam nevoie ca ea și Laila să creadă în nevinovăția ta și cea mai bună cale să obțin acest lucru era să le fac să creadă că nu simt nimic pentru tine.

Ceea ce nu îmi scuză faptele – e adevărat că la început ți-am făcut curte în încercarea de a o da în vileag pe Molie. Nu mă aștept să mă ierți, dar vreau să știi că ce am făcut noi doi noaptea trecută nu a fost o minciună. Sau cel puțin pentru mine nu a fost. Tot ce ți-am spus atunci a fost adevărat.

Gideon

Se simțea de parcă cineva ar fi aruncat o ancoră undeva în măruntaiele ei, făcând-o să se scufunde pe fundul mării.

Își dorea să îl creadă.

Dar ar fi fost o nesăbuință din partea ei.

Și exact despre asta era vorba, nu-i așa? Indiferent ce ar fi spus sau făcut Gideon, Rune nu putea avea încredere în el. El credea despre ea că e nevinovată – motivul pentru care acum își cerea iertare, motivul pentru care credea că se îndrăgostise de ea. Dar dacă ar fi știut adevărul...

„M-ar aresta pe loc și m-ar trimite pe eșafod.”

Gândul a avut darul să o liniștească. Gideon rămăsese dușmanul ei.

„Iar eu mă mărit cu fratele lui.”

Și-a mușcat îngrijorată buza de jos. Nu doar că se mărita cu Alex, ci urma să plece împreună cu el. Gideon măcar atâta lucru merita: să afle vestea chiar de la ea.

Simțea că trebuie să-i spună și să își ia rămas-bun.

Coborându-și privirea spre cutie, a desfăcut panglica, a ridicat capacul și a dat laoparte hârtia maro de împachetat, aflată deasupra.

În clipa următoare, a zărit un buchet de piciorul-cocoșului confectionat din mătase.

Simțind cum inima îi bate în gât, s-a întins să îl ia. Buchetul era mai simplu decât trandafirul pe care i-l dăruise după petrecere, însă de zece ori mai bogat. L-a ținut în mână, mângâind micile petale confectionate dintr-o mătase fină și trecându-și degetele peste cusăturile delicate.

„El a făcut buchetul.”

Îi spusese că piciorul-cocoșului e floarea ei preferată și, în loc să culeagă câteva fire, Gideon le cususe pentru ea. Oare stătuse treaz toată noaptea ca să-i pregătească darul?

A simțit cum i se întetesc și mai mult bătăile inimii.

„De ce a trebuit ca Gideon să fie bărbatul capabil să comunice direct cu sufletul meu?”, s-a întrebat ea, dându-și seama că o podidește plânsul. „Nu pot accepta cadoul.”

Trebuia să înapoieze florile.

„Mâine”, și-a spus. „I le voi înapoia înainte să mă întâlnesc cu Verity.”

Pentru că după aceea... cine știe când îl va mai revedea!

Înainte să o elibereze pe Seraphine, avea de gând să-l dea pe Gideon uitării pentru totdeauna și, odată cu aceasta, să se lepede de personajul Rune Winters. Nu mai avea de gând să joace rolul unei fete superficiale, mondene: Drumul pe care pornise în ziua în care bunica ei fusese executată se apropia de sfârșit, la fel și zilele în care își risca viața ca Molia Stacojie.

Acum urma să pășească pe un alt drum. Unul care ducea spre Caelis și spre Alex. Spre siguranță și bucurie. Avea de gând să ducă viața pe care i-o dorise bunica ei. Cea care le fusese amândurora furată în ziua în care Gardienii Sângelui dăduseră năvală în Conacul Wintersea.

Așa că a așezat buchetul de flori de mătase înapoi în cutie, punând apoi capacul la loc.

A doua zi urma să își ia rămas-bun de la Gideon Sharpe – pentru totdeauna.

CINCIZECI ȘI PATRU

RUNE

ARCANA: (subst.) cea mai letală categorie de vrăji.

Vrăjile Arcana necesită sânge prelevat de la cineva cu forța, într-o cantitate care adesea duce la decesul „donatorului”. Aceste vrăji nu sunt doar mortale pentru donator, ci au și capacitatea de a eroda sufletul vrăjitoarei care le folosește. Iată motivul pentru care au fost scoase în afara legii de către regina Raine cea Nevinovată. Vrăjile Arcana variază de la iluzii complete menținute multă vreme la tot felul de activități interzise, cum ar fi aducerea unui mort la viață.

— din cartea *Regulile magiei* scrisă de regina Callidora cea Vitează

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, în vreme ce razele soarelui se strecurau pe fereastra dormitorului, Rune abia dacă a reușit să deschidă ochii.

„Ridică-te din pat!”, s-a îndemnat ea, simțindu-se mai obosită ca niciodată.

Avea senzația că picioarele i s-au preschimbat în nisip și că pleoapele îi sunt făcute din piatră.

Oare așa se simțea Verity tot timpul?

„Azi trebuie să o salvezi pe Seraphine”, și-a adus aminte.

Iar dacă s-ar fi luat după poziția soarelui pe cer, amiaza se apropia cu repeziciune.

Amintindu-și de florile pe care i le confectionase Gideon și de faptul că hotărâse să i le înapoieze, s-a ridicat din pat cu un geamăt nemulțumit. I-a dictat o telegramă lui Lizbeth, întrebându-l pe Gideon dacă se pot întâlni după-amiază.

Răspunsul lui a sosit peste o oră – scurt și la obiect.

DOMNIȘOAREI RUNE WINTERS

CONACUL WINTERSEA

NE VEDEM LA ATELIER. 2 PM.

GIDEON

Ora propusă îi oferea lui Rune suficient timp, dat fiind că trebuia să ajungă la Verity o oră mai târziu.

După ce a îmbucat ceva, s-a dus să adune lucrurile de care avea nevoie pentru operațiunea ce urma să se desfășoare după lăsarea întinericului: uniforma furată, moneda de acces a lui Gideon și ultimul flacon cu sânge. În timpul discuției purtate cu Alex și Verity, pusese moneda și flaconul în buzunarul tunicii, pe care o lăsase împăturită pe masa din odaia secretă.

Doar că în momentul în care s-a dus acolo nu a găsit decât uniforma.

Buzunarele erau goale.

S-a pus în genunchi, a căutat pe sub masă, imaginându-și că moneda și flaconul căzuseră pe covor. Doar că nici urmă de ele. A mai verificat o dată buzunarele tunicii. În zadar. A început să cerceteze fiecare colțișor al camerei secrete, apoi s-a mutat în dormitor. Nimic.

Și-a acoperit ochii cu palmele, străduindu-se să se gândească. Oare fusese atât de obosită, încât uitase unde pusese cele două obiecte?

În absența flaconului, dat fiind că menstruația încă nu îi venise, nu putea face nicio vrajă. Iar fără moneda de acces nu va reuși niciodată să treacă de porțile închisorii.

„Pesemne Verity a luat din neatenție tunica greșită.”

Dacă se grăbea, s-ar fi putut rezezi la universitate, înainte de a se întâlni cu Gideon, ca să recupereze flaconul și moneda de la Verity. S-a grăbit să-și pună hainele de călărie, apoi a vârât inelul de logodnă primit de la Alex sub gulerul cămășii.

În clipa în care a simțit inelul între sâni, prin minte au început să i se deruleze tot felul de imagini din viitor: ea și Alex stând la prora vaporului, în vreme ce țărmul continentului începe să se distingă tot mai bine; amândoi plimbându-se pe străzile cochete din Caelis; tinerii însurăței înconjurați de tot felul de prieteni în fața cărora nu sunt nevoiți să se prefacă; ea citind până târziu lângă șemineu, în vreme ce el studiază o partitură la pian.

„În curând”, și-a spus aruncându-și pelerina pe umeri și legându-și-o la gât. „În curând.”

După ce a vârât uniforma de gardian al sângelui într-una dintre gențile atașate de șaua iepei și florile din mătase de la Gideon în cealaltă, a verificat dacă nu uitase ceva – în afară de flacon și monedă, desigur –, apoi s-a îndreptat spre universitate. Acolo a lăsat-o pe Lady în grajd, înainte de a străbate campusul pe care îl cunoștea atât de bine, spre Summer Hall. După ce a deschis ușile duble și i-a salutat pe receptioneri, s-a îndreptat spre holurile căminului, în care, la ora aceea, dat fiind că studenții se aflau la cursuri, domnea o liniște deplină.

Când a ajuns la ușa lui Verity, a bătut o singură dată:
— Verity?

Niciun răspuns. A mai bătut o dată, cu mai multă putere, și, cum nu i-a răspuns nimeni, a apăsat pe clanță, dându-și seama că ușa nu e încuiată. A deschis-o și a pășit înăuntru.

— Verity, crezi că am...?

În clipa următoare a încremenit locului. Camera părea mai strâmtă decât își amintea, semănând mai degrabă cu o debara. Iar în colț, în locul patului, se zăreau o găleată și un mop. Nu mai existau nici biblioteca plină de cărți, nici borcanele cu eșantioane pentru experimentele științifice, doar niște polițe pline cu produse pentru curățenie. Lângă unul dintre pereți se afla o chiuvetă din ceramică, pe care stăteau la uscat câteva cârpe murdare.

— Vă pot ajuta cu ceva? a auzit o voce aspră venind din spate.

Când s-a întors, a zărit o femeie roșie în obraji ținându-și mâinile-n șold și uitându-se la ea de parcă nu ar fi făcut parte din „peisaj”.

— Ah... ăăă..., s-a fâstâcit Rune imaginându-și că o luase pe un coridor greșit. O caut pe prietena mea. Verity de Wilde.

— În afara cazului în care prietena ta e o mătură, nu o vei găsi aici.

— Aha, a înghițit Rune în sec. Am greșit ușa.

Femeia a bombănit ceva în vreme ce Rune se strecura pe lângă ea. Revenind pe hol, s-a uitat peste umărul acesteia, convinsă că aceea e ușa de la camera lui Verity.

„Doar că nu e posibil”, și-a spus, continuând să meargă și încercând să se orienteze. „Acolo se află doar o debara pentru mături.”

S-a vânzolit prin tot parterul clădirii căutând camera lui Verity, însă de fiecare dată revenea la debaraua în care femeia de serviciu umplea o găleată cu leșie.

Oare era atât de obosită încât să fi uitat unde se afla camera de cămin a celei mai bune prietene?

Ce se întâmpla nu prevestea nimic bun pentru cea după-amiază.

Lăsându-se păgubașă, a revenit la recepție, zâmbind politicoasă și apropiindu-se de tânăra care era de serviciu în acea zi.

— Bună! Știu că sună aiurea, însă o caut pe prietena mea Verity de Wilde. Ai putea să mă îndrumi către camera ei?

— ...de Wilde.

Fata a tras în față un catastif și a început să-și treacă degetul peste un șir de nume, apoi a repetat întregul proces, înainte să-și ridice privirea spre Rune:

— Cred că ai nimerit în clădirea greșită. Aici nu există nicio studentă care să poarte acest nume.

Rune a clipit nedumerită:

— Poftim?

Recepționera a repetat ce spusese mai devreme, doar că un pic mai rar de această dată, de parcă ar fi încercat să o facă să înțeleagă.

— Aici nu lo-cu-ieș-te ni-cio per-soa-nă pe nu-me Verity de Wilde.

Rune s-a uitat la tapetul decorat cu dalii uriașe, care îi era atât de familiar, apoi la dalele verzi ca iarba.

— Asta e clădirea Summer Hall.

Recepționera a clătinat din cap.

— Așa e. Tu ce clădire cauți?

„Pe asta”, a răspuns Rune în gând, având un sentiment sumbru. Doar că se afla deja în întârziere. Dacă nu ar fi plecat imediat, nu ar fi ajuns la Gideon până la ora 2 PM.

— Mulțumesc, a spus, deschizând ușile duble de la intrarea în clădire.

Între timp, afară se mai răcise, soarele trecuse de zenit și niște nori întunecați, de furtună, se apropiau, vălătucindu-se, dinspre ocean.

„Ce se întâmplă? Oare îmi pierd mințile?”

Mai întâi rătăcise flaconul cu sânge și moneda de acces. Iar acum nu mai știa unde locuiește Verity?

În vreme ce alerga, cu pelerina fluturându-i în vânt, spre grajdurile campusului, se străduia să gândească rațional.

Fusesse în vizită la Summer Hall de sute de ori. Cunoștea camera de cămin a lui Verity pe dinafară: trandafirii albi care decorau tapetul, patul mereu nefăcut, vrafurile de cărți așezate pe podea, amenințând să se năruiască în orice clipă.

„Nu e posibil ca toate acestea să nu fi existat. Doar dacă a fost vorba despre o iluzie.”

Gândul a făcut-o pe Rune să se oprească brusc.

Și-a amintit că Verity obișnuia să se uite peste umărul ei la cărțile de vrăjitorie, trecându-și degetele peste diverse simboluri.

„Oare le memora?”

Apoi s-a gândit la parfumul cu care Verity obișnuia să se dea – un parfum atât de puternic, încât adesea îi provoca dureri de cap.

„Dar dacă se parfuma ca să ascundă un alt miros?”

Mirosul magiei.

În cazul acesta însă, Verity trebuia să fie o vrăjitoare. Și dacă era adevărat, de ce se ascundea de Rune, care și ea era una?

Și-a ridicat privirea, observând că cerul se întuneca, în vreme ce nori de furtună se apropiau cu repeziciune.

Nereușind să-și dea seama ce se petrece, simțea cum i se învălmășesc gândurile în cap. Se afla însă în întârziere și trebuia să se vadă cu Gideon, iar după aceea urma să se

îndrepte spre palat, acolo unde spera că Verity o va aștepta să-i ofere o explicație.

Când ploaia a început să cadă din cer, a luat-o pe Lady din grajd, iar apoi s-a îndreptat, în galop, spre Orașul Vechi.

CINCIZECI ȘI CINCI

RUNE

GIDEON O AȘTEPTA ÎN PRAGUL UȘII.

Lăsând-o pe Lady în ploaie, care între timp devenise torențială, a scos din geanta de șa florile confecționate de Gideon și a luat-o la fugă, ținându-și gluga cu o mână ca să nu-i zboare de pe cap.

Furtuna venise la țanc, pentru că avea să-i șteargă urmele, după ce ar fi reușit s-o scoată pe Seraphine din temnița palatului.

În vreme ce Gideon îi ținea ușa deschisă, Rune a pășit, udă ciuciulete, în holul de la intrare.

— Haide! a spus el, îndreptându-se spre atelierul de croitorie al părinților, acolo unde lumina era deja aprinsă.

Mirosul lui cu iz de praf de pușcă plutea prin aer, făcând-o pe Rune să rememoreze o mulțime de scene din trecut. Scene pe care *nu* și-ar fi dorit să le revadă în clipa aceea. Și le-a alungat din minte și l-a urmat, lăsând ușa de la intrare să se închidă în urmă.

— Nu pot sta mult.

— Ai o întâlnire importantă?

Glasul lui suna straniu. De parcă peste noapte ar fi devenit alexitimic, o ființă goală și rece.

— N-nu, doar că...

Se întreba cu ce ar trebui să înceapă. Atât de multe lucruri se întâmplaseră între timp.

„Să încep cu florile”, și-a spus.

I-a întins cutia în care se aflau florile de mătase confecționate de el.

— Am venit să-ți înapoiez asta.

Gideon s-a întors cu fața spre ea. Pentru că nu se mai bărbierise de câteva zile, obrații îi erau cenușii. În plus, în jurul ochilor îi apăruseră cearcăne întunecate, de parcă în noaptea precedentă nu ar fi dormit deloc. Se opri în dreptul bancului de lucru, iar Rune, văzându-l că nu se întinde să ia cutia, s-a apropiat de el și a așezat-o pe tăblia mesei, după care s-a grăbit să se întoarcă la loc și să păstreze o anumită distanță.

„Iar acum: logodna.”

Nu reușise să-și dea seama cum ar fi trebuit să-l anunțe pe Gideon. Născocise tot felul de propoziții, căutând să găsească formula ideală prin care să anunțe logodna dintre ea și Alex, dar nicio variantă nu izbutise să o mulțumească.

— Aș putea să vă întreb ceva, domnișoară Winters?

— Desigur, i-a răspuns, bucuroasă de întrerupere, dar întrebându-se de ce devenise deodată atât de formal.

— A fost măcar ceva real?

— Real? s-a încruntat ea, nedumerită. Ce vrei să spui?

— Tu. Eu. Noi, a răspuns el, vârându-și mâinile în buzunare. Ce am făcut împreună cu trei nopți în urmă. Pentru tine, a fost ceva adevărat sau pur și simplu m-ai manipulat?

A simțit cum i se înfinge un ghimpe în piept. Despre ce naiba vorbea?

În clipa următoare, Gideon și-a scos mâinile din buzunare, a întins pumnii, apoi i-a desfăcut, iar Rune a putut să

vadă ce se afla în palmele lui: un flacon cu sânge și o monedă de acces.

„Cum a reușit să...?”

— Așa reușești să te ascunzi, a spus Gideon, ridicând flaconul în dreptul ochilor și studiindu-l. Acesta e motivul pentru care nu ai nicio cicatrice argintie pe corp.

Rune a încremenit.

„Știe că sunt vrăjitoare.”

— Molie Stacojie, a spus el privind-o în ochi. În sfârșit am pus mâna pe tine.

Rune s-a îndepărtat de el.

„Tâmpito, tâmpito ce ești!”, s-a muștrat ea în gând.

Picase într-o capcană. Și nu doar că pășise în ea, ci ea însăși și-o întinsese!

Făcând stânga-mprejur, a ieșit valvârtej pe ușa atelierului, pășind în holul de la intrare. Când a pus mâna pe clanță, dând să iasă afară și să încalece pe Lady, a simțit cum cineva deschide ușa din partea cealaltă.

În pragul ușii se afla Laila Creed, iar în spate se zăreau șase gardieni ai sângelui – toți cu pistoalele scoase.

Împiedicată, a făcut un pas înapoi. A aruncat o privire spre scările interioare, știind unde duc. Dacă ar fi reușit să ajungă la etaj și să se baricadeze în apartamentul lui Gideon, ar fi putut, poate, să fugă pe fereastră...

— Unde te grăbeai așa..., *vrăjitoareo?*

Laila a apucat-o de păr, trăgând-o înapoi în hol. În clipa în care s-a prăbușit pe podea, a simțit o durere puternică în zona scalpului. Înlăcrimată, a încercat să se ridice în picioare, însă, orice mișcare ar fi făcut, Laila o trăgea cu și mai multă putere de păr, obligând-o să stea nemișcată.

A simțit niște mâini puternice apucând-o de brațe și trăgând-o în atelierul de croitorie, apoi cineva a trântit ușa.

Matahala care își înfipsese degetele în carnea ei a continuat să o tragă. Rune s-a împiedicat, căzând în genunchi în fața lui Gideon, care nu a încercat să o ajute în niciun fel.

— Dar n-nu înțeleg, a spus ea, simțind în palme răceala podelei de ciment. C-cum de ai...?

— Noaptea trecută am venit la Wintersea, intenționând să îmi cer personal scuze și să lămurim situația, a răspuns Gideon.

„Desigur. Florile.”

Nu Lizbeth i le lăsase pe pat, ci Gideon.

— Când am ajuns, conacul zăcea în întuneric și nu am fost întâmpinat de niciun servitor. A fost cât pe ce să fac stânga-mprejur și să plec, când am auzit niște glasuri. Inițial am crezut că Cressida venise după tine, așa că, temându-mă de tot ce putea fi mai rău, m-am îndreptat spre locul de unde veneau glasurile.

„Ne-a auzit cum plănuiam să o eliberăm pe Seraphine”, și-a dat Rune seama.

— Înțelegi, desigur, cât de surprins am fost când am văzut că unul dintre pereții dormitorului tău ascunde o ușă secretă. Când tu și complicii ați ieșit din acea încăpere, eu am stat ascuns.

„Așa a aflat de flaconul cu sânge.”

În vreme ce ea îi conducea pe Alex și pe Verity spre ieșire, Gideon trebuie să se fi strecurat în camera secretă, văzând totul: cărțile de vrăjitorie, flacoanele cu sânge și simbolurile de pe podea.

— Nici nu știu ce mă dezgustă mai mult, a spus Gideon. Ceea ce ești sau faptul că ai reușit să mă păcălești.

Cuvintele au avut pentru Rune efectul unor scatoalce.

— Tovarășe căpitan, nu vreți să o dezbrăcăm? a întrebat malacul aflat în spatele ei.

— S-a uitat deja la mine, a spus Rune cu mânie în glas, ridicându-se în genunchi. Nu-i așa, Gideon? Cu trei nopți în urmă, mi-ai cercetat fiecare centimetru de piele.

Gideon s-a întunecat la față.

— Nu e nevoie să o dezbrăcați. Dispun deja de dovada necesară.

— Atunci, ar trebui măcar să o percheziționăm, a spus Laila. S-ar putea să fie înarmată.

— Bine, percheziționați-o, a spus Gideon, făcându-i semn din cap unuia dintre soldații rămași pe hol. Calul ei e priponit afară. Verificați gențile atașate de șa.

Rune a tresărit: într-una dintre genți se afla uniforma de gardian al sângei furată.

„Până aici mi-a fost”, și-a spus ea.

Dovezile incriminatorii nu încetau să se adune.

Laila a ridicat-o pe Rune în picioare, apoi i-a desfăcut pelerina, pasându-i-o unui soldat. În vreme ce matahala o ținea de brațe, Laila s-a ghemuit, pipăindu-i cizmele cu o mână, în vreme ce cu cealaltă ținea pistolul îndreptat spre fața arestatei.

— Nu care cumva să faci vreo mișcare bruscă!

Cât timp Laila îi pipăia un picior, apoi pe celălalt, Rune îl fixa pe Gideon cu privirea, amintindu-și încă o dată cine e el: un dușman teribil. Un individ care voia ca fetele asemenea ei să fie încătușate și apoi ucise.

Gideon strânsese dovezi împotriva ei încă de la început, așteptând doar momentul potrivit ca să pună mâna pe ea. Cadourile. Săruturile. Cuvintele șoptite, pe întuneric, printre așternuturi...

Nimic din toate acestea nu avusese vreo însemnătate pentru el.

— Ești tot ce mi-am imaginat că ai fi, i-a spus ea.

Laila a găsit cuțitul prins la coapsă, l-a scos și l-a aruncat într-o parte. Gideon l-a privit cum alunecă pe podea.

— Iar tu, a răspuns el cu voce scăzută, nu ești deloc ce îmi imaginasem că ai fi.

Pentru cineva care o vânase cu atâta osârdie vreme de doi ani, Gideon ar fi trebuit să arboreze o atitudine ceva mai triumfătoare, s-a gândit Rune. Ar fi trebuit să rânjească și să se umfle în pene. În loc de asta, părea distrus.

Laila a continuat să o pipăie fără să o privească nici măcar o dată în ochi. De parcă ar fi fost vreun câine pe care îl căuta de purici.

— Nu vei mai găsi nimic în afară de cuțit, i-a spus Rune, simțind cum îi ard obrajii.

— Eu hotărâsc asta, i-a răspuns Laila.

Soldatul care îi verificase șaua a revenit în atelierul de croitorie ținând uniforma de gardian al sângelui în brațe. S-a apropiat de Gideon, apoi a pus toate hainele pe masă.

Rune a înghițit în sec, privindu-l pe Gideon cum își mijeste ochii la vederea uniformei. Era limpede că se întreba de unde fusese șterpelită.

— Ce e asta? a întrebat Laila, înfigând țeava rece a pistolului în pieptul lui Rune și trăgând de lăntșorul de argint care îi atârna la gât. Pandantivul se afla vârât sub bluză.

Rune a privit-o pe Laila cum ridică peste guler, cu țeava pistolului, inelul primit de la Alex, care se legăna încet-șor în aer, reflectând lumina din încăpere.

A încercat să-l prindă, însă avea mâinile întoarse la spate, iar Laila s-a mișcat mai repede, apucând în pumn inelul. A tras apoi cu putere, rupând lăntșorul și întinzându-i-l lui Gideon.

Vazând cum își încheștează fălcile, Rune și-a dat seama că Gideon recunoscuse imediat inelul.

Avea senzația că lumea se prăbușea de jur împrejurul ei. Nu în felul acesta plă... fratele lui Alex să afle vestea.

— Ești *logodită* cu el? a întrebat Gideon cu glas sugusat, de parcă tocmai ar fi primit un pumn în stomac.

— Aveam de gând să-ți spun, și-a eliberat Rune o mână, făcând un pas spre el și atingându-i gulerul cu degetele. Gideon...

El s-a ferit de parcă ea ar fi ținut în mână un fier înroșit în foc. Când privirile li s-au intersectat, Rune a observat cât de întunecați îi erau ochii.

— Să nu mă mai atingi vreodată.

Rune a făcut un pas înapoi, simțindu-se teribil de descumpănită.

Dar de ce ar trebui să se înjosească în fața lui? Doar el fusese cel care o ademenise, făcând-o să se îndrăgostească de el. El era cel mistuit de ură. Cel care urma să o trimită pe eșafod.

Rune și-a îndreptat spatele:

— Așa e. *Sunt* logodită cu el. Iar fratele tău e de două ori mai bărbat decât vei fi tu vreodată.

A văzut în ochii lui cât de mult îl dureau cuvintele pe care tocmai i le adresase.

— Știi ceva? a spus el, apropiindu-se de ea, luându-i mâna și vârându-i inelul de logodnă pe deget. Păstrează-l.

Dintr-un motiv nedeslușit, gestul lui a făcut-o să simtă cum o podidesc lacrimile.

— Am terminat ce aveam de făcut aici, a spus Gideon trecând pe lângă ea. Arestați-o pe Molia Stacojie.

Rune l-a privit cum se îndepărtează, soldații de pe hol făcându-i loc, apoi cum trânteste ușa de la stradă în urma lui, lăsând-o pe mâna vânătorilor de vrăjitoare.

De parcă nu ar mai fi suportat să respire amândoi același aer.

CINCIZECI ȘI ȘASE

GIDEON

A SPART FLACONUL LUI RUNE, trântindu-l de macadam și privind apoi cum ploaia spală sângele.

Nu-și putea desprinde din minte imaginea inelului mamei lui atârnat la gâtul lui Rune. Un inel pe care *el* i-l dăduse lui Alex spre bună păstrare.

Alex o ceruse pe Rune de soție, iar ea acceptase.

„Ești un fraier și jumătate”, și-a spus, suind în șaua calului.

Evident că nimic din toate acestea nu avea vreo însemnătate. Evident că *el însuși* nu însemna nimic. Cel puțin pentru ea. Totul fusese doar un joc și, chiar dacă Gideon presupunea că în cele din urmă ieșise câștigător, nu se alesese cu nimic.

Ea îl preferase pe Alex.

Și cine nu ar fi făcut la fel?

„Fratele tău e de două ori mai bărbat decât vei fi tu vreodată.”

Rememorând replica lui Rune, a simțit cum i se împietrește inima.

Dar oare de ce nu trata totul cu indiferență? Ea era Molia Stacojie, un ghimpe care îl înțepase și îl sâcâise vreme de doi ani.

„O vrăjitoare nenorocită.”

Fusese păcălit a doua oară. Își deschisese sufletul, doar ca să fie iar fraierit. Crezuse că Rune e o ființă nevino-vată. Își îngăduise să își facă speranțe, să își imagineze că împreună ar fi putut înfăptui ceva frumos. Ceva *bun*.

Oare suferea de vreun defect care îl făcea să fie atât de naiv? Atât de ușor de decepționat?

Și-a trecut o palmă peste față, ștergându-și picurii de ploaie. Când Laila a reușit să lege vrăjitoarea, scoțând-o din vechiul atelier de croitorie al părinților lui și urcând-o cu de-a sila pe un cal, nu a cutezat să se uite la ea. A privit drept în față, în vreme ce îi călăuzea pe ceilalți gardieni ai sânge-lui prin centrul orașului răvășit de furtună, cu toții îndrep-tându-se către eșafodul din piața principală, acolo unde în curând avea să se desfășoare execuția lui Seraphine.

Acum avea să fie executată și o a doua vrăjitoare.

Când au ajuns în piață, fulgerele luminau eșafodul. Mulțimea se adunase deja, așteptând execuțiile.

Se străduia să se pregătească psihic pentru ceea ce urma. Ar fi trebuit să sărbătorească prinderea unei infrac-toare notorii. Această vrăjitoare îl obsedase, pur și simplu, în ultimii doi ani.

Ani în care nu se gândise decât la cum o va prinde, cum o va ucide și cum se va face dreptate.

Molia Stacojie reprezentase motivul pentru care Gi-deon se dăduse, în fiecare dimineață, jos din pat.

Acum însă, că pusese mâna pe ea și că osânda urma să fie împlinită, se simțea gol pe dinăuntru.

— Gideon!

Glasul lui Alex l-a făcut să întoarcă brusc capul și să scruteze chipurile oamenilor adunați în piață. L-a zărit pe fratele lui undeva departe, tăindu-și cale prin mulțime. Ploaia îi lipise părul blond de țeastă.

Gideon a descălecat.

— Ce naiba faci?! a răcnit Alex la el.

— *Eu ce fac?*

Alex a trecut pe lângă el, apropiindu-se de Rune, care rămăsese aburcată pe calul Lailei.

— Dă-i drumul!

Gideon l-a prins pe Alex de rever, trăgându-l înapoi.

— Bagă de seamă, frate, calci pe un teren periculos.

Alex i-a adresat o privire opărită, ochii lui, de obicei blajini, fiind acum plini de furie. Și-a îndreptat degetul arătător spre Rune, în vreme ce gloata o huițuia și o scuipa.

— Să înțeleg că pe tine nu te deranjează absolut deloc ce se petrece?

Rămânând între fratele lui și Molia Stacojie, Gideon a repetat ce spusese cândva Bart Wentholt:

— Cineva trebuie să facă treaba murdară și să vă protejeze de vrăjitoarele astea periculoase.

— Rune nu e o „vrăjitoare periculoasă”! i-a strigat Alex în față. E o fată nevinovată!

— *Nevinovată?! a exclamat Gideon amuzat. Pesemne te-a vrăjit, Alex.*

„Ne-a vrăjit pe amândoi”, a continuat în gând.

— Uită-te la tine măcar acum! i-a strigat Alex, în vreme ce picuri de ploaie i se prelingeau pe față. Acest simț pervertit al dreptății te distruge, a urmat el, scuturând din cap ca să scape de apa ce-i intrase în ochi. Ești pe cale să o ucizi pe fata pe care *o iubesc*. Nu vezi cât de aiurea e ceea ce faci?

Gideon a strâns din pumni.

— E o vrăjitoare, Alex, i-a răspuns el, cu un glas la fel de întunecat și rece precum cerul de deasupra. Solidarizarea cu o vrăjitoare e o infracțiune care se pedepsește cu moartea.

Alex și-a ridicat, sfidător, capul:

— Atunci... arestează-mă!

Cuvintele lui Alex au avut pentru Gideon efectul unui pumn în plex. După toți anii în care încercase să îl protejeze, acesta îi nesocotea toate sacrificiile făcute.

— Nu fi nesăbuit, a spus Gideon, simțind o imperioasă nevoie să-l apuce de guler și să-l ducă altundeva.

Să-l închidă într-o debara până când execuțiile ar fi luat sfârșit. Sau poate că nu l-ar mai fi lăsat niciodată să iasă afară – pentru binele lui, desigur.

Ochii lui Alex păreau să scapere scânteii. L-a fixat pe Gideon cu privirea, apoi a strigat cu glas tare, pentru ca toți din jur să îl audă:

— Am știut că ea e Molia Stacojie și nu ți-am spus!

— Alex, a intervenit Rune din spatele celor doi frați. Nu face asta.

Când i-a văzut pe cei doi făcând schimb de priviri, Gideon a simțit cum îi tresaltă inima în piept. Apoi a auzit-o pe Rune cum îi spune lui Alex cu glas tremurat:

— Te rog, *te rog*, pleacă!

— Ascult-o, a spus Gideon.

Alex s-a uitat la Rune:

— Îmi pare rău, Rune, dar dacă crezi că voi sta aici și-mi voi ține gura, privind cum ești ucisă, înseamnă că ești idioată.

Întorcându-se cu spatele la logodnica și fratele lui, s-a adresat mulțimii însetate de sânge:

— Am ajutat-o să elibereze vrăjitoare din temnițele fratelui meu! Am ajutat-o să trimită vrăjitoare departe de această insulă uitată de Dumnezeu! *Sunt vinovat!*

Gideon și-a încleștat fălcile. Alex tocmai declarase limpede și răspicat că e un dușman al republicii. Un simpatizant al vrăjitoarelor.

Știa ce are de făcut.

Doar că Alex era fratele lui mai mic și datoria lui era să îl protejeze cu orice preț.

— Căpitane, a spus Laila cu glas moale. Dacă nu o faci tu..., o voi face eu, a urmat ea, întinzându-i o pereche de cătușe, lanțurile zăngănind în bătaia vântului.

Alex și-a întins mâinile, așteptând. Provocându-l pe Gideon să facă un gest extrem.

Gideon însă depusese un jurământ și avea o datorie – de a le eradica pe vrăjitoare și pe simpatizanții acelora. Acesta era scopul, *chemarea* lui.

Așa că, simțind cum i se frânge inima în piept, a luat cătușele reci din mâinile Lailei și le-a pus în jurul încheieturilor fratelui mai mic.

CINCIZECI ȘI ȘAPTE

RUNE

CĂTUȘELE SPECIALE pentru vrăjitoare atârnavu greu în poala ei, fierul rece cuprinzându-i mâinile de la încheieturi până în vârful degetelor. Gardienii Sângelui se asigurau astfel că cea arestată nu va putea să se taie sau să facă vreo vrajă.

În vreme ce Rune privea mulțimea adunată în piață, deasupra se auzeau din când în când tunete. Mulți oameni o scuipau, îi adresau vorbe de ocară, cerând ca vrăjitoarea să plătească pentru crimele ei cu viața. Unii stătuseră cândva cu ea la masă sau dansaseră în sala ei de bal.

Ea însă nu era suprinsă.

Acești oameni nu îi fuseseră niciodată cu adevărat prieteni.

Într-un fel, se simțea ușurată. Acum nu mai trebuia să se prefacă. Lumea aflase în sfârșit cine e ea. Își făcea însă griji pentru Alex, care își semnase singur condamnarea la moarte. Iar propriul frate avea să-i fie călău.

Rune și Alex au reușit să facă un schimb de priviri peste capetele soldaților din Gărzile Sângelui.

— Ar fi trebuit să te lepezi de mine, i-a spus ea, în vreme ce Laila o apuca de brațe și o dădea jos de pe cal. Ai fi putut să te salvezi.

— Nu te poți lepăda de propria inimă, a răspuns Alex, făcând un pas spre ea și adresându-i o privire înflăcărată.

Și-a plecat apoi capul, lipindu-și încet obrazul de tâmpla ei.

Înainte să mai poată face ceva, Gideon i-a separat:

— Ajunge!

Rune s-a uitat la tunică căpitanului. Lâna stacojie era atât de îmbibată cu apă, încât devenise aproape neagră.

Gideon părea făcut din piatră: rece și neclintit ca un munte.

— A sosit clipa, a spus el, întorcând-o pe Rune cu fața spre eșafod.

Avea două rânduri de trepte, câte unul pe fiecare latură. În vreme ce Gideon o călăuzea spre cele mai apropiate, Rune a observat că o altă condamnată pășea pe eșafod, venind din cealaltă parte. O femeie cu trăsături acviline și având în jurul capului o claie de păr negru, cârlionțat.

„Seraphine.”

Și ea purta la mâini o pereche de cătușe speciale.

Rune a încercat să nu se lase copleșită de frică.

„Nu putea să existe un alt sfârșit. Ți-ai trimis bunica pe eșafod, iar acum a sosit rândul tău.”

Faptul că își imaginase că va reuși să fugă de pe insulă împreună cu Alex fusese o greșeală. Numai proștii cred în povești cu final fericit.

În vreme ce Gideon o călăuzea către moarte, Rune se gândea cât de bine se potriviseră lucrurile, de vreme ce el va fi cel ce o va da pe mâna călăului. Își petrecuse doi ani din viață urându-l, iar acum i se părea firesc să continue să-l urască până la ultima suflare.

Doar că nici măcar în acel loc, în care Rune urma să-și găsească sfârșitul, ura ei nu reușea să fie autentică.

Știa ce făcuseră vrăjitoarele familiei Sharpe. Știa prin ce calvar trecuse Gideon din pricina unei regine vrăjitoare. La fel ca aceea, și ea se jucase cu el. Îl păcălise și îl trădase. Prin urmare, Gideon avea motive întemeiate să creadă că toate vrăjitoarele sunt la fel: capabile de o cruzime fără de margini și malefice până în măduva oaselor.

Așadar..., cum l-ar fi putut urî cu adevărat?

În special în acea clipă, în care simțea cum Gideon îi ține o palmă pe șale. Chiar dacă era supărat pe ea, continua să o trateze cu tandrețe. Gideon cel stoic, Gideon cel atât de fidel propriilor convingeri, Gideon cel atât de dedicat datoriei de ofițer, avea rețineri. Părea tulburat, *confuz*. Iar Rune resimțea totul în felul în care el îi ținea o palmă pe șale.

A rememorat ultimele cuvinte pe care i le adresase bunica înainte ca gâdele să-i taie gâtul. „Te iubesc”, îi șoptise, uitându-se la ea, aflată undeva în mulțime.

A înghițit nodul care i se proțăpise în gât, ridicându-și privirea spre Gideon.

„Te iert”, i-a spus în gând.

Poate că iertarea ei era o neghiobie, dar ce mai conta, de vreme ce își trăia ultimele clipe din viață?

De cum l-a iertat, s-a întâmplat un lucru ciudat: a reușit să se ierte și pe sine însăși pentru ce-i făcuse bunicii.

Lucrurile de care avusese nevoie în ultimii ani se aflaseră la îndemână. Când a dat-o pe mâna celor patru soldați din Gărzile Sângelui care o așteptau să o lege cu lanțuri de glezne, Gideon nu a privit-o. Lanțurile urmau să o ridice cu picioarele în sus, pentru ca gâdele să îi poată tăia gâtul. A simțit deodată cum căldura palmei lui dispare de pe șalele ei.

— Gideon.

Gideon a avut o tresărire, apoi s-a oprit, dar nu și-a întors privirea spre ea.

— Îmi pare rău, i-a spus ea. Îmi pare rău pentru tot!

În cele din urmă, Gideon s-a uitat la ea, iar privirea de jivină rănită a străpuns-o asemenea unui cuțit.

Prin ploaia torențială care continua să cadă din cer, l-a auzit spunând:

— Și mie.

Gideon s-a îndepărtat, în vreme ce fierul rece al lanțurilor îi atinge gleznele, iar lacătele erau ferecate.

CINCIZECI ȘI OPT

RUNE

ACUM SERAPHINE ȘI RUNE se aflau una lângă cealaltă. Vinciul încorda lanțurile, pregătindu-se să le ridice pe cele două vrăjitoare cu picioarele în sus, pentru ca gâdele să le poată tăia mai ușor gâtleurile cu cuțitul pentru epurări.

Seraphine se uita cu ochi mijiti la Rune, însă, în loc să se arate surprinsă că tânăra era și ea vrăjitoare, a întrebat-o:

— De ce ai denunțat-o pe Kestrel?

Rune a simțit cum o podidește plânsul.

— Cineva ne-a trădat. Gardienii Sângelui ne-ar fi ucis pe amândouă: pe bunica pentru că era vrăjitoare, iar pe mine pentru omisiune de denunț. Mi-a spus că, dacă o iubesc, *trebuie* să o trădez. Nu voia să mă vadă murind.

Seraphine a ridicat ușor din sprâncene.

În clipa următoare a fulgerat, iar electricitatea din aer a zbârlit firisoarele de păr de pe pielea lui Rune.

— Bunica mi-a spus să te caut. Am venit la tine acasă chiar în noaptea în care te-au arestat. Mi-am petrecut doi ani din viață căutându-te, doar ca să ajung la tine prea târziu.

Oare ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ajuns mai devreme cu o oră?

Oare s-ar mai fi aflat amândouă pe eșafod, așteptând să le fie tăiate gâtleurile cu cuțitul?

— V-am dezamăgit pe amândouă.

Seraphine i-a adresat o privire penetrantă.

— Nu, a spus ea, pupilele dilatându-i-se în chip străniu, de parcă tocmai i-ar fi atras atenția ceva ce se petrecea undeva în depărtare. Nu cred asta.

Rune a zărit cu coada ochiului o străfulgerare. Când și-a ridicat privirea, patru bombardele negre, incandescente, au lovit eșafodul, nimerindu-i pe soldații aflați de-o parte și de alta a celor două condamnate. Apoi a auzit cum trupurile lor se prăbușesc cu zgomot.

De jur împrejur, eșafodul ardea și, în pofida ploii torențiale, căldura flăcărilor se simțea pretutindeni. Au urmat alte bombardele, care au lovit bârna de care condamnatele ar fi urmat să fie atârinate. Rune și-a pus mâinile încătușate pe cap, deși era conștientă că nu se va putea proteja prea mult. Atât ea, cât și Seraphine erau complet expuse tirului de artilerie.

Apoi s-a auzit un pârâit sonor. Și-a întors privirea și a observat cum bârna de deasupra se crapă.

Și apoi cum începe să se desprindă.

În clipa în care drugul greu, din lemn, a început să se îndrepte spre ea, Seraphine s-a repezit s-o tragă într-o parte. Apoi bârna a străpuns eșafodul exact în locul în care se aflaseră, o clipă mai devreme, cele două vrăjitoare.

Seraphine s-a ridicat în picioare.

— Ești teafără? a întrebat-o ea.

A clătinat din cap.

Mirosea a carne arsă și... a altceva.

„Sânge și trandafiri”, și-a spus Rune. „Miroase a magie.”

Mai simțise acel miros în seara în care avusese loc Dineul Savanților. Un miros ce se răspândea asemenea unui val.

Din mulțime s-a auzit un țipăt.

Pe măsură ce se auzeau și altele, Seraphine s-a apropiat de balustrada din lemn de la marginea eșafodului, aplecându-se atât cât îi permiteau lanțurile. Rune se pregătea să se ridice și ea în picioare, când a simțit niște crampe puternice în partea inferioară a abdomenului. Ca și cum ar fi început să i se înfierbânte și să se umfle dureros.

Acea durere. Își petrecea o bună parte a fiecărei luni așteptând-o.

În vreme ce sângele cald i se prelingea pe coapse, a simțit o mare ușurare.

În sfârșit îi venise menstruația.

„Acum am la dispoziție sânge proaspăt cu care pot face vrăji!”

Doar că nu avea cum să îl folosească. Mâinile îi erau ferecate. În vreme ce se întreba de ce nu își fac apariția câțiva soldați, care să le ucidă pur și simplu, s-a ridicat în picioare și i s-a alăturat lui Seraphine lângă balustrada de lemn, cercetând eșafodul cu privirea.

— În numele preamilostivelor strămoașe! a exclamat prietena bunicii cu glas șoptit.

Zeci de oameni purtând pelerine întunecate pătrunseseră în piață și se îndreptau către eșafod. Soldații din Gărzile Sângelui se apropiau de ei, în vreme ce mulțimea se dădea în lături. Imediat apoi s-a dezlănțuit haosul. Civiii au încercat să se împrăștie, țipând și bulucindu-se, sperați să le facă loc soldaților.

Sub cerul plumburiu, tunetele bubuiau amenințătoare, în aerul străbătut de detunături de pușcă.

Rune și-a mijit ochii, străduindu-se să distingă chipurile acoperite de glugile cenușii.

— Cine sunt?

— Vrăjitoare, a răspuns Seraphine.

Auzind cuvântul, Rune a simțit cum îi tresaltă inima în piept. Și-a mijit și mai mult ochii, dându-și seama că putea recunoaște câteva dintre chipurile parțial acoperite de glugi. Erau vrăjitoare pe care ea le salvase din ghearele lui Gideon. Dar pe cele mai multe nu le văzuse niciodată. În fruntea lor însă se afla o fată pe care o cunoștea prea bine.

Verity de Wilde.

În clipa în care un fulger a străbătut cerul, ochelarii aceleia au sclipit. Părul șaten, cârlionțat, îi atârna pe umeri. În mână ținea un cuțit pe care Rune nu îl mai văzuse niciodată – un cuțit având forma unei semilune.

— Cressida Roseblood trăiește..., a spus Seraphine, mijindu-și și ea ochii. Și cumva a reușit să adune o oaste de vrăjitoare.

— Fata aceea nu e Cressida, a corectat-o Rune. E prietena mea Verity.

Rune o cunoscuse pe Cressida. Verity și mezina regi-nelor vrăjitoare nu aveau nimic în comun.

— Te asigur că acea fată face parte din neamul Roseblood, a spus Seraphine. Doar că și-a schimbat înfățișarea.

Rune s-a încruntat, amintindu-și că de curând nu reușise să regăsească dormitorul lui Verity de la cămin. Amintindu-și cât de obosită era prietena ei la orice oră din zi și din noapte. Amintindu-și de parfumul ei atât de deosebit.

„Oare toate să fi fost doar o iluzie extrem de elaborată?”

Anvergura iluziei – faptul că Cressida reușise vreme de doi ani să se dea drept altcineva – necesita o putere vrăjitorească considerabilă.

Și o cantitate uriașă de sânge proaspăt.

Rune a simțit cum o copleșește o presimțire sumbră.

Când o întrebase ce părere are despre faptul că surorile Roseblood folosiseră vrăji Arcana, Verity răspunsese de parcă ar fi vrut să le ia apărarea. În plus, Verity participase la Dineul Savanților în seara în care se presupune că și Cressida Roseblood se aflase acolo. Dacă Verity fusese cea responsabilă pentru iscarea focului vrăjit?

Dacă Verity *chiar era* Cressida Roseblood deghizată?

— Îmi pare rău să-ți spun asta, a urmat Seraphine, dar prietena ta Verity nu există. Sau, dacă a existat cândva, acum nu se mai află printre noi.

— Vrei să spui că Cressida a ucis-o pe Verity pentru a-i fura identitatea?

— Da, e foarte posibil.

— Dar asta înseamnă că...

Asta însemna că Cressida Roseblood, nu Verity de Wilde, fusese vreme de doi ani confidenta ei, fără ca să știe.

În tot acest timp, avusese încredere în acea fată și îi destăinuise toate secretele. Trăise alături de o *criminală*, o ființă care îl torturase pe Gideon și o ucisese pe surioara lui.

Rune și-a sprijinit mâinile de balustrada din lemn ca să nu își piardă echilibrul.

„Nu poate fi adevărat.”

Verity era prietena ei.

Doar că devenise prietenă cu Verity abia în lunile care au urmat Revoluției. Într-o perioadă în care Cressida, detronată, se ascundea de autorități. În care avusese suficient timp să o ucidă pe adevărata Verity și să-i fure identitatea, *înainte* de a se împrieteni cu Rune.

Gândul că Verity – adevărata Verity, o fată pe care ea nu o cunoscuse vreodată – fusese ucisă de regina vrăjitoare o făcea să simtă cum i se întoarce stomacul pe dos.

„Cum de nu mi-am dat seama?”

Tocmai urmărea cum fata pe care o cunoscuse sub numele de Verity își taie cale prin mulțime, urmată de o mică armată de vrăjitoare. În pofida groazei și a urii pe care le simțea, își dădea seama că, pentru moment, acea fată era singurul aliat al ei și al lui Seraphine.

Cu excepția vrăjitoarelor, toți cei prezenți în piață le doreau celor două moartea.

Își amintea nenumăratele momente în care Verity – *ba nu, Cressida* – își trecuse cu un aer absent degetele peste paginile deschise ale cărților ei de vrăjitorie. Dacă memorase toate vrăjile, era probabil să o știe și pe cea care ar fi putut să elibereze mâinile lui Rune și ale lui Seraphine.

Șperaclul.

Aplecându-se cât mai mult cu putință peste balustradă, Rune a strigat cu un glas tunător:

— Regina mea!

Fata care îi furase identitatea lui Verity și-a ridicat privirea, îndreptându-și-o, asemenea unei acvile, spre ea.

În vreme ce fumul umplea piața, Rune și-a ridicat mâinile încătușate:

— Un mic ajutor?

Regina vrăjitoare a zâmbit, făcând-o pe Rune să se cutremure. Ridicându-și antebrațul alb, plin de cicatrici sângerii, și-a șters simbolurile cu palma.

În clipa următoare, iluzia s-a risipit.

Iar Verity s-a preschimbat în altcineva.

Părul creț, șaten, s-a îndreptat, căpătând o nuanță alburie. Ochii au devenit albaștri-cristalini, iar curbele trupului s-au îndreptat, lăsând loc celor mlădioase ale reginei mezine – exact așa cum și-o amintea Rune.

Cressida a ales o tânără din mulțime, a apucat-o de păr și a tras-o spre sine. În vreme ce victima țipa și se zvârcolea, încercând să se elibereze, Cressida a dus cuțitul în formă de semilună la gâtul ei, creștându-l.

Rune și-a ferit prea târziu privirea, apucând să vadă șiroaiele de sânge roșu prelingându-se pe pieptul biete fete, care s-a prăbușit pe pavaj, sufocându-se. Cressida și-a înmuiat degetele în sânge, apoi a desenat un simbol nou.

Vraja a prins imediat viață. Cătușele celor două condamnate au pocnit, lacătele grele s-au desfăcut, urmate de lanțurile prinse de picioarele lor. Amândouă s-au prăbușit, aterizând cu un bufnet pe eșafodul cuprins de flăcări.

Rune și Seraphine erau acum libere.

CINCIZECI ȘI NOUĂ

GIDEON

DE JUR ÎMPREJURUL LUI GIDEON, mulțimea se agita. Oriîncotro s-ar fi uitat, oamenii țipau și se călcau în picioare, încercând să iasă din piață și să se îndepărteze de vrăjitoare. Gideon s-a strecurat în înghesuială, scoțându-și pistolul din teacă.

Vrăjitoarele erau mai numeroase decât soldații. Focul vrăjit îi ucisese doar pe gardienii sângelui care se aflaseră pe eșafod, ceilalți rămânând în viață. Erau suficient de mulți ca să organizeze o execuție, dar nu ca să țină piept asaltului vrăjitoarelor. Iar detunăturile care se auzeau prin piață demonstrau că erau înarmate.

Prin urmare, soldații lui Gideon nu numai că se aflau în inferioritate numerică, dar erau și mai prost înarmați decât vrăjitoarele.

Gideon bănuise că Cressida pusese ceva la cale. Ar fi trebuit să se pregătească pentru așa ceva. De fapt, trebuia să se fi pregătit pentru *orice*.

Treptat, mulțimea a început să se împrăștie și să se împrăști, în piață rămânând zecile de vrăjitoare înveșmântate în pelerine cenușii. Acestea își continuau avansul, deplasându-se sincronizat, în formație. Cele din rândurile din față trăgeau, apoi rămâneau în urmă, ca să-și reîncarce sănețele, cele aflate în spate luându-le imediat locul și acoperindu-le.

Poc, poc, poc!

Gloanțele au început să șuiere pe lângă Gideon, care a ripostat trăgând cu pistolul, ordonându-le apoi soldaților din subordine să se adăpostească îndărătul eșafodului cuprins de flăcări.

A continuat să tragă, în vreme ce soldații îi ascultau ordinul, cu excepția Lailei, care stătea lângă el, trăgând și ea de zor cu pistolul.

— Du-te, i-a spus el.

Laila însă l-a ignorat, rămânând cu pistolul fumegând în mână.

— Unele dintre acele fete sunt vrăjitoare pe care cândva le-am înhățat.

Gideon a clătinat din cap. Erau fete pe care Rune le eliberase cu ajutorul lui Alex.

— Iar vrăjitoarea care le conduce...

S-a cutremurat.

„Cressida.”

Fata care îi bântuia coșmarurile se afla acolo, în carne și oase. Nici măcar nu voia să se gândească ce însemna acest lucru. Dacă ar fi pierdut bătălia...

Deodată, vrăjitoarele s-au oprit. Au încetat să mai tragă, iar peste piață s-a așternut liniștea.

— Gideon Sharpe! a strigat Cressida. Spune-le câinilor tăi să se retragă!

Glasul l-a făcut pe Gideon să simtă un curent electric străbătându-i picioarele și făcându-l să-și piardă echilibrul.

Atât el, cât și Laila au încetat să mai tragă, dar au rămas cu pistoalele ridicate. Când soldații din Gărzile Sângelui au făcut același lucru, Cressida a făcut un pas în față, ieșind din formație împreună cu o altă vrăjitoare.

Aceea ținea un ostatic de guler, târându-l după ea. Sărmanul om o urma cu pași împiedicați. Fața lui era atât

de însângerată și plină de vânătăi, încât inițial Gideon nici măcar nu l-a recunoscut.

— Tata! a strigat Laila.

Gideon s-a uitat mai bine. Într-adevăr, ostaticul era Nicolas Creed. Bărbatul care cândva îl culesese de pe aleea din spatele clubului de box, cel care îl învățase cum să riposteze.

„Oare cum a reușit să-l înhațe?”

Bunul comandant era mereu înconjurat de o mulțime de gărzi de corp.

Dar, dacă Cressida putuse să se deghizeze vreme de doi ani, devenind Verity, însemna că se putea deghiza în oricine altcineva. Poate chiar într-unul dintre soldații cei mai devotați lui Nicolas. Sau în soția ori copiii lui. Prin urmare, bunul comandant nu ar fi avut nicio șansă să se apere.

Vrăjitoarea l-a trântit pe Nicolas Creed pe pavaj, la picioarele Cressidei.

Laila a lăsat pistolul jos, făcând un pas în față. Gideon a întins o mână ca să o oprească.

— Nu-ți pierde capul, a spus el. Numai așa l-ai putea ajuta acum.

Laila a înghițit în sec, apoi a clătinat din cap, revenind lângă Gideon și continuând să se uite la tatăl ei.

Cressida și-a pus cuțitul – cel în formă de semilună, pe care Gideon îl știa atât de bine – în teacă și a scos un pistol. Făcând un pas în față, a pus țeava la tâmpla lui Nicolas. Vrăjitoarea avea degetele mânjite cu sânge, iar brațul îi era brăzdat de o mulțime de cicatrici vrăjite.

Privirea ei ascuțită s-a îndreptat spre Gideon:

— Ordonă-le soldaților să lase armele și să le depună aici, a spus ea, arătând un loc aflat la câțiva pași în fața ei. Apoi adu-mi-le pe Rune Winters și pe Seraphine Oakes. Fă-o acum sau îl ucid.

Având mâinile legate la spate, Nicolas a îngenunchat pe caldarâm, apoi și-a ridicat privirea spre soldați, uitându-se la ei cu un singur ochi, celălalt fiind complet tumefiat.

Laila a strâns cu și mai multă putere pistolul.

Nicolas și-a îndreptat apoi privirea spre Gideon:

— Nu o asculta. Nu vă predați.

Cressida i-a pus ostaticului țeava pistolului la tâmplă, în ochii ei întunecați putându-se vedea o licărire malefică.

— Adu-mi armele, Gideon.

— Amintește-ți cum era pe vremea când ne aflam la cheremul lor, i-a strigat Nicolas.

Cressida i-a adresat comandantului o privire sfredelitoare.

— Nicolas..., a spus ea cu glas moale, înșelător.

Cum Gideon cunoștea prea bine glasul acela, a devenit mai atent, simțind cum i se face frică.

— ...încetează să mai vorbești.

— Tovarășe comandant, a spus Gideon, cu respect, vă sugerez să-i dați ascultare.

Nicolas se uita când la Gideon, când la Laila. Chiar dacă fusese stâlcit în bătaie, dârzenia îi rămăsese intactă. Nu părea deloc resemnat, ci plin de hotărâre.

— Gândește-te la ce le va face persoanelor pe care le iubești. Gândește-te la ce îți va face ție. Îți dorești să trăiești iar ca pe vremuri? Sau...?

În clipa următoare s-a auzit o detunătură.

Gideon a tresărit.

Laila a simțit cum i se oprește răsuflarea în gât.

O tăcere sumbră s-a așternut peste piață, în vreme ce trupul comandantului s-a aplecat încet în față, căzând apoi grămadă și adresându-i parcă lui Gideon o privire împietrită, de om mort. Căpitanul a simțit cum o amorteală rece i se strecoară în piept. S-a uitat la mentorul lui – la

bărbatul ce îi fusese al doilea tată – prăbușit fără suflare pe caldarâm.

— Gata, ajunge, a spus Cressida.

— Tata...

Laila a făcut câțiva pași, obligându-l pe Gideon să o urmeze. Căpitanul și-a vârât pistolul în teacă și a apucat-o cu putere pe Laila de talie, împiedicând-o să se apropie de vrăjitoare.

— Te omor, te ucid! urla ea, smucindu-se în brațele lui Gideon. Dă-mi drumul!

Gideon a reușit să-i ia pistolul din mână și să-l arunce pe jos în fața Cressidei, apoi a cuprins-o pe Laila cu brațele peste piept, imobilizând-o.

— Dă-mi drumul, dă-mi drumul!

Laila începuse să plângă, în vreme ce îl implora pe Gideon să o elibereze, însă el a strâns-o cu și mai multă putere în brațe. Nu era Laila pe care o cunoștea el. Laila era o ființă dură, energică, indestructibilă.

Gideon însă nu putea să o lase să fie ucisă și ea de Cressida.

— Nu-ți pierde capul, i-a repetat el, simțind cum o furie aprigă i se strecoară în piept.

Nici măcar nu știa dacă îi spunea cuvintele Lailei sau lui însuși.

— Și tatăl tău și-ar fi dorit asta.

Acesta era motivul pentru care Revoluția trebuise să aibă loc, pentru care Gideon se făcuse vânător de vrăjitoare: pentru ca oamenii să nu mai ajungă niciodată la che-remul lor. Să se asigure că vrăjitoarele nu vor mai accede niciodată la putere.

— Gideon?

L-a zărit pe Alex lângă el. Nu mai era încătușat, iar în mâini purta o tunică de gardian al sângelui împăturită sub

forma unui coș. În interior se aflau armele soldaților din subordinea lui. Alex le colectase pentru regina vrăjitoare.

Rune și Seraphine se aflau lângă el.

În clipa în care a întins tunică spre Gideon, așteptându-se ca și el să-și predea pistolul, în ochii lui Alex putea citi o părere de rău nerostită. El însă și-ar fi dorit să-și poată scuipa fratele între ochi. Acum era evident că Alex mințise atunci când spusese că o ucisese în noaptea Revoluției pe mezina surorilor Roseblood. Ceea ce îl făcea să se întrebe de câtă vreme era fratele lui implicat în această conspirație.

Alex era la fel de implicat ca Rune.

I-a dat drumul Lailei, care a căzut în genunchi, plângând, apoi a predat și el pistolul, la fel ca toți ceilalți gardieni ai sângei.

— Habar n-ai ce ai făcut.

Alex nu a răspuns nimic, întorcându-se cu spatele și predând armele, urmat de Rune și Seraphine. Gideon a privit cum fratele lui depune armele la picioarele Cressidei și cum pe chipul vrăjitoarei se lățește un zâmbet satisfăcut – zâmbetul din coșmarurile lui, zâmbetul cuiva care știe ce putere are asupra ta și vrea ca și tu să știi.

Zâmbetul unui monstru înviat din morți.

Cressida și-a ridicat pistolul și l-a îndreptat *spre el*.

— Încă ceva, a spus ea. Tu vii cu noi, Gideon.

I-a venit să râdă:

— Nu, mulțumesc. Prefer să mor.

Zâmbetul vrăjitoarei a dispărut instantaneu.

— Ai prefera ca *ea* să moară? a întrebat Cressida, îndreptând țeava pistolului spre Laila, care rămăsese în genunchi.

Gideon s-a pus pavăză în fața ei.

— Află că există foarte mulți oameni care ar prefera să moară decât să se mai teamă de tine, Cress.

Vrăjitoarea și-a mijit ochii.

— Cum spui tu, i-a răspuns ea, țintindu-i pieptul.

A așteptat-o pe Cressida să apese pe trăgaci, aproape bucuros să primească un glonț în piept, sperând doar ca moartea să survină rapid.

Doar că glonțul nu l-a atins. Când Cressida a apăsat pe trăgaci, Alex a pășit în fața lui Gideon

ŞAIZECI

GIDEON

— NU!

Rănit, Alex a făcut un pas înapoi. Gideon a auzit-o pe Rune cum sloboade un ţipăt. Alex s-a clătinat pe picioare, întorcându-se cu faţa spre fratele lui.

Privirile li s-au intersectat.

Pieptul lui Alex era deja năclăit de sânge.

— Nu, nu, nu!

Alex avea senzaţia că tot ce se află în jur — piaţa, oamenii — dispăruse. Şi-a înclinat capul ca să privească pata roşie ce se întindea cu repeziciune pe cămaşa lui albă. A atins-o cu degetele, dându-şi în sfârşit seama ce se petrecuse.

Gideon se uita la frăţiorul lui, simţind nevoia să îl prindă înainte de a se prăbuşi la pământ, înainte ca ochii să-i devină la fel de împietriţi ca ai lui Nicolas.

„Te rog, nu... Eşti tot ce mi-a mai rămas...”

ŞAIZECI ŞI UNU

RUNE

CÂND A VĂZUT-O PE CRESSIDA cum ridică pistolul şi apasă pe trăgaci, Rune a slobozit un urlet. Îşi făcuse atâtea griji pentru soarta lui Gideon, încât îl văzuse prea târziu pe Alex cum se aruncă în faţa fratelui.

— ALEX! a gemut Gideon.

A simţit cum i se opreşte inima în piept.

Tocmai trăia un coşmar.

Gideon s-a repezit spre fratele lui, însă ea se afla mai aproape. Când picioarele lui Alex au început să se împletească, ea a fost cea care l-a prins.

L-a apucat de talie, simţind cum greutatea lui o trage în jos. În vreme ce sângele îi năclăia cămaşa, pata devenind tot mai mare, Alex se uita în ochii ei.

— Rune, a şoptit el în timp ce ea îl aşeza pe caldarâm. Îmi poţi face, te rog, o favoare? Spune-i fratelui meu că îl iubesc.

Ochii îi ardeau.

A scuturat din cap, ţinându-i capul în poală.

— Îi poţi spune tu însuţi.

O nouă rafală, urmată de zgomotul gloanţelor străbătând aerul, a făcut-o să-şi ridice privirea. Se auzeau strigăte şi un tropăit sincronizat de trupe aflate în marş. Apoi a zărit o mare de uniforme roşii umplând piaţa. Armata Gărzilor

Sângelui sosise. Pe lângă soldați, se zăreau și cetățeni obișnuiți apropiindu-se de vrăjitoare. Probabil erau câteva mii. Negustori și docheri, mame și fii, patrioți care preferau să-și riște viața decât să fie martorii reinstaurării regimului vrăjitoarelor.

Cu toții se buluceau în piață, înconjurându-le pe vrăjitoare din toate părțile.

„Până aici ne-a fost”, și-a spus Rune, uitându-se la Cressida, care pălise și își ținea buzele strânse.

— Ce se petrece? a întrebat Alex.

— Acesta ne e sfârșitul, i-a răspuns Rune. Totul s-a terminat.

Alex i-a pus o mână pe obraz, ca să se uite iar la el.

— Vreau să faci un ultim lucru pentru mine.

L-a strâns și mai puternic în brațe, de parcă gestul ar fi putut amâna moartea logodnicului.

— Ssst..., nu te surmena.

Era dispusă să îl țină în brațe până când ar fi fost ucisă, iar Alex ar fi fost luat din brațele ei reci, lipsite de viață.

El însă a ridicat și cealaltă mână, luându-i fața în palme, în vreme ce sângele cald continua să i se prelingă din rană, băltind pe pavaj.

— Nu mai am mult. Dar tu... tu ai toată viața în față. *Rune*. Vreau să ți-o trăiești.

A închis ochii.

— Nu mai contează acum, i-a răspuns ea, sărutându-l pe creștet.

Chiar dacă amândoi ar fi supraviețuit acelei zile, ea pierduse absolut totul. Acum toată lumea știa cine e. Gideon voia să o vadă moartă. Iar acum el...

— Te implor, *Rune*. Salvează-te!

A scuturat din cap. Mirosul acru al prafului de pușcă s-a făcut iar simțit în aer. Peste câteva clipe, Gărzile Sângelui aveau să le țintească pe vrăjitoare, una câte una. Cressida

era puternică, dar nu putea opri singură o armată ajutată de mii de patrioți înfocați.

Încă își ținea ochii închiși când Alex a apucat-o de mână, punându-i palma pe piept, în locul în care fusese împușcat.

— Îți dau sângele meu.

A deschis brusc ochii.

„Poftim?!”, a exclamat în gând.

— Până acum nu ai făcut decât vrăji mărunte și ai creat niște iluzii pentru că nu ai avut niciodată suficient sânge proaspăt ca să faci mai multe.

Rune s-a încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Folosește sângele *meu*. Nu voi mai avea nevoie de el, a schițat Alex un zâmbet abătut. Ia cât de mult ai nevoie.

— Dar... nu pot.

Doar că *putea* și amândoi știau acest lucru.

Magia corupea o vrăjitoare numai dacă sângele era obținut împotriva voinței donatorului.

— Și, chiar dacă aș putea..., la ce bun?

Ochii lui Alex începuseră să se întunece.

— La ce bun? Ca să trăiești! i-a răspuns el, așezându-i o șuviță rebelă după ureche. Ca să-mi permiți să-ți acord această mică favoare, de vreme ce nu-ți mai pot oferi nimic altceva.

Simțind cum îi tremură bărbia, și-a lipit fruntea de creștetul lui.

— Promite-mi că moartea mea nu va fi în zadar, Rune. Spune-mi că o vei folosi ca să te salvezi.

Fata a scuturat din cap.

— *Te rog.*

A închis ochii, știind că ar fi fost o dovadă de egoism să îl refuze. Dacă s-ar fi aflat în locul lui, și ea l-ar fi implorat același lucru.

Dacă tot urma să-l piardă pentru totdeauna, ar putea să-i ofere acest ultim lucru. Dar oare avea puterea să o facă?

— Bine, i-a răspuns cu glas tremurat, simțind cum lacrimile încep să îi scalde obrajii. *Promit.*

Apucând-o ușor de păr, Alex a tras-o spre el, sărutând-o pentru ultima oară.

L-a sărutat la rândul ei, simțind cum în inimă i se aprinde o mică scânteie. O scânteie ce nu va avea niciodată ocazia să se transforme într-o flacără.

L-a sărutat până când pieptul lui a încetat să se mai ridice, în ritmul respirației, sub palma ei. Până când ultima suflare a murit pe buzele lui.

Când s-a tras înapoi, ochii lui aurii erau la fel de calmi precum o mare de cleștar reflectând cerul învolburat de deasupra pieței.

Alex murise.

A lăsat să-i scape un suspin adânc. Ar fi vrut să rămână pe loc, lăcrimând deasupra lui. Să se întindă lângă el până când moartea ar fi venit și pentru ea.

Ce o oprea să se lase pradă deznădejdii era promisiunea pe care i-o făcuse lui Alex. Nu putea să o încalce.

Lumea se învârtea în jur de parcă s-ar fi aflat în centrul unui uragan. Aerul mirosea a sânge și fum. A magie și praf de pușcă. În vreme ce rememora vrăjile pe care le învățase din cărțile bunicii, ordinele răcnite de ofițerii Gărzilor Sângelui și focurile de armă au început să se rărească, apoi au încetat cu desăvârșire.

Frunzărise atât de multe vrăji de-a lungul ultimilor ani. Pe cele mai multe nu le-ar fi putut face, pentru că pur și simplu nu dispunea de sângele necesar.

Acum însă avea din belșug.

Și trebuia să profite din plin de el.

„Salvează-te”, i-a răsunat glasul lui Alex în urechi.

În vreme ce trupul lui Alex se răcea treptat sub palma ei, Rune s-a lăsat călăuzită de cuvintele lui. Și-a amintit de ultima carte pe care o deschisese și de vraja mult prea puternică pentru o vrăjitoare de talia ei.

Despărțitorul pământului.

A văzut cu ochii minții cele șapte simboluri aurii.

Continuând să-l țină pe Alex în brațe, și-a ridicat palma însângерată și a început să le deseneze pe dalele de piatră din jur. Nu ar fi trebuit să și le poată aminti cu atâta limpezime. Cu toate acestea, chiar așa a fost. A trasat fiecare simbol cu sânge, simțindu-și mâna ghidată de o entitate nenumită. Probabil de vreo strămoașă. Imediat apoi a auzit un zumzet familiar în urechi și a simțit un gust sărat pe limbă. Valul puternic se umfla, doar că de această dată și ea simțea cum prinde puteri, împreună cu el. Degetele i se mișcau ca posedate, călăuzind-o magia însăși.

De cum termina de desenat un simbol, trecea la următorul.

„Oare așa te simți atunci când devii o vrăjitoare adevărată?”, s-a întrebat ea.

Bine. Relaxată. *Îndreptățită.*

Având la dispoziție foarte mult sânge proaspăt, simțea că nu mai există pentru ea niciun fel de opreliște. Oceanul care spumega în interior nu era ceva străin – *era chiar ea.* Ea și magia deveniseră una.

După ce a trasat și ultima linie a ultimului simbol, înconjurându-se pe sine și pe Alex într-un cerc de simboluri albe, strălucitoare, și-a ridicat degetele însângерate în aer. În clipa următoare, valul uriaș s-a spart, țâșnind din ea, în vreme ce pământul se cutremura și un muget asurzitor rupea lumea în două.

ŞAIZECI ŞI DOI

GIDEON

L-A VĂZUT PE FRATELE LUI cum se prăbuşeşte şi pe Rune cum îl prinde, căzând la pământ trasă de greutatea lui. Apoi l-a văzut pe Alex cum îi ia lui Rune faţa în palme şi pe ea cum se apleacă să îl sărute.

A fost momentul în care a simţit că trebuie să se oprească în loc.

Pentru că Alex nu dorise ca *el* să se afle la căpătâiul lui. O preferase pe *ea*.

În clipa în care a auzit suspinul adânc ieşit din pieptul lui Rune, şi-a dat seama că Alex îşi dăduse obştescul sfârşit.

A simţit cum i se pune un nod în gât:

„Nu...”

Alex murise ucis de un glonţ ce îi fusese destinat lui.

A simţit cum toate culorile dispar, lăsând în urmă o lume cenuşie.

„Nici măcar nu am apucat să-mi iau rămas-bun de la el.”

A căzut în genunchi, înfigându-şi pumnii în caldarâm. Şi-a lăsat fruntea în pământ, simţind cum suspinele îi zguduie tot trupul. Tocmai îl pierduse pe ultimul membru al familiei lui. A început să urle:

— Oare *asta* mi-a fost scris? Să-i dezamăgesc pe toţi cei pe care îi iubesc?

În clipa următoare s-a auzit o bubuitură, zgomotul răspândindu-se în ecou prin toată piața. Când și-a ridicat privirea din pământ, a observat că totul în jur se întunecase, de parcă cineva înghițise soarele de pe cer. Înainte să simtă cutremurul, a auzit un pârâit. Apoi și-a dat seama că pământul fremăta sub tălpile lui asemenea unei mări zbuciumate.

Izul metalic al magiei făcute cu sânge s-a răspândit prin aer, combinându-se cu un alt miros – unul sărat, marin.

A încercat de câteva ori să se ridice în picioare, dar de fiecare dată își pierdea echilibrul.

Când lumina soarelui a revenit, a zărit o prăpastie întunecată căscându-se în fața lui, separându-l de trupul fratelui său, iar în hăul acela se vărsa oceanul, protejându-le pe vrăjitoare de soldații veniți să le ucidă. Împărțind piața orașului în două.

Pământul continua să se cutremure, obligându-l pe Gideon să se îndepărteze de buza prăpastiei, temându-se că zgâlțâiturile l-ar putea arunca în hău. În vreme ce valurile spumegau, grăbindu-se să umple golul, praful provocat de cutremur se ridica în aer, formând o pâclă cenușie. Dându-și seama că nu mai poate zări trupul fratelui său, și-a întors privirea spre haosul care se înstăpânise în piață, căutându-le pe Laila sau pe Harrow, care continuau să răcnească ordine, și sperând ca niciuna dintre ele să nu se afle prea aproape de prăpastia care se tot căsca. Dacă s-ar fi aflat prin preajmă, ar fi fost înghițite de hău.

Când s-a uitat peste umăr, a zărit-o pe Cressida cum se uită la el, prin pâcla cenușie, de pe cealaltă parte a prăpastiei. Seraphine se afla la stânga ei, iar Rune, în partea dreaptă.

Cressida și-a mijit ochii alburii ca să-l poată vedea mai bine. Și-a dat seama că bătălia încă nu se încheiase.

Regina vrăjitoare a bătut în retragere, făcând ca praful din piață să se involbureze, ascunzând-o privirii. Seraphine i-a urmat exemplul, lăsând-o în urmă pe Rune, care

i-a adresat o privire mahnită, până când praful a cuprins-o și pe ea.

Gideon a strâns din pumni.

— Nu voi înceta niciodată să te vânez, Rune Winters. Oriunde te-ai afla, voi veni după tine.

În clipa următoare, a văzut ceva fluturând prin aer deasupra prăpastiei. Ceva mic, roșu, delicat, având niște aripi care pâlpâiau în semiobscuritate.

O molie stacojie.

Zărind-o, Gideon a simțit cum i se împietrește inima.

ANTRACT

RUNE

APORNIT LA DRUM PE MAREA strălucitoare, privind insula divizată cum devine tot mai mică. Se simțea ca o străină în propriul trup. Tot ce făcea din ea persoana pe nume Rune Winters se afla pe insula – sau se aflase –, de care ea se îndepărta.

În vreme ce pescărușii țipau deasupra, iar velatura fâlfâia în bătaia vântului, a trecut în revistă toate lucrurile pe care le pieduse:

Conacul Wintersea – căminul ei.

Lady – iapa cea devotată.

Alex – prietenul mult iubit.

A înghițit în sec, amintindu-și ultimele clipe din viața lui, în care o privise plin de dragoste și încredere.

Acum el nu mai avea cum să își termine studiile și nici cum să mai compună vreodată un cântec. Muzica lui nu va mai umple nicio sală de concerte, ademenind-o pe Rune spre el. Iar ea nu se va mai cuibări niciodată la pieptul lui, știind că acolo se află în siguranță. Nu va mai sta lângă el la Operă sau la Filarmonică. Nu se va plimba niciodată braț la braț cu el pe străzile din Caelis.

Alex nu mai era.

Rune se simțea, pur și simplu, strivită sub greutatea absenței lui. Planul de a începe o nouă viață fusese făcut țăndări. Nimeni și nimic nu l-ar putea lipi la loc.

Un sunet venit din spate a făcut-o să-și desprindă ochii de hublou.

În cealaltă parte a cabinei din cargobot, Cressida și alte câteva vrăjitoare stăteau în jurul mesei, plănuiind următoarea mișcare. A văzut-o pe Cressida cum se ridică în picioare și se apleacă peste harta întinsă pe masă, arătând cu degetul un loc pe care ea nu îl putea zări. În vreme ce se mișca, cicatricile fitomorfe de pe brațe sclipeau argintii în lumina lumânărilor.

Te treceau fiori dacă te uitali prea mult la ele.

Vreme de doi ani, avusese încredere deplină în fata aceea, crezând că numele ei e Verity de Wilde. Acum o lua cu ameteală când se gândea că, în tot acest timp, cea mai bună prietenă a ei nu fusese o studentă bursieră, ci o criminală.

„Oare ce suntem acum una pentru cealaltă?”

Și oare la ce se aștepta Cressida de la ea, după ce amândouă vor debarca pe continent?

În tot acest timp, Rune salvase vrăjitoare fără să știe că acelea aveau să sporească rândurile armatei Cressidei. Iar acum că se aflase că dinastia Roseblood nu pierise, și mai multe vrăjitoare o urmau. Cargobotul lui Rune se îndrepta spre Caelis, acolo unde regina vrăjitoare avea de gând să strângă o oaste și să se pregătească să recupereze tot ce fusese furat de la ele, instaurând o nouă domnie a lor.

Nu era o admiratoare a noii republici, în care acum nu mai putea pune piciorul, dar nici nu își dorea ca viața de pe insulă să revină la regimul trecut. Știa de ce e capabilă Cressida și nu avea niciun interes să-l schimbe pe dracu' cu tac-su, cum s-ar spune.

Doar că nu avea unde altundeva să se ducă. Nu se putea întoarce acasă, acolo unde Gardienii Sângelui o așteptau chitiți să o ucidă. Iar acum că Alex nu mai era, nu mai întrezărea nicio perspectivă de viață.

Cineva și-a dres vocea în spatele ei, risipindu-i gândurile. Și-a întors privirea și a zărit-o pe Seraphine, care ținea între palme o cană aburindă de ceai.

— Dacă ești în stare să rupi un oraș în două, a spus ea, Cressida va dori să afle de ce altceva mai ești capabilă. În caz că i-ai putea fi de folos.

Rune a avut o tresărire:

— Dar nu am de gând să îi fiu de folos.

Seraphine i-a adresat o privire ascuțită:

— E mai bine să fii de folos decât moartă.

S-a uitat la femeie cum ia o gură de ceai. Deasupra gulerului de dantelă se întrezărea o cicatrice argintie străbătându-i pielea roșiatică. Însă nu putea deduce tiparul, care semăna oarecum cu niște pene.

„Să fie o pasăre?”

Rune a auzit deodată în minte glasul bunicii: „Promite-mi că o vei găsi pe Seraphine Oakes, draga mea. Ea îți va povesti tot ce nu am putut să-ți spun eu.”

Fusese atât de ocupată cu prima parte a rugăminții bunicii, încât nu se mai gândise și la a doua.

— Voia ca tu să mă pregătești, să mă antrenezi, i-a spus Rune, care știa că, dacă voia să supraviețuiască, trebuie să profite de tot ajutorul de care ar fi putut beneficia.

— Cine voia asta?

— Bunica.

Seraphine a ridicat mirată din sprâncene.

— Zău?

— Cred că de aceea m-a și rugat să te găsesc. Cred că, cine știe cum, își dăduse seama că urma să devin vrăjitoare.

Slobozind un oftat, Seraphine a lăsat cana jos.

— Ai multe de recuperat, i-a spus, măsurând-o cu privirea.

A dat să spună că e dispusă să muncească și să învețe pe brânci, însă în clipa următoare Cressida și-a îndreptat privirea spre ea, făcând-o să simtă un fior rece pe șira spinării.

Pe chipul Cressidei se putea citi un fel de nesaț. Privirea era a unui animal de pradă, capabil să o ucidă pe

inocenta Verity de Wilde și să-i preia identitatea fără ca nimeni să bage de seamă, capabil să îl prindă în mreje pe Gideon Sharpe și apoi să-i sfărâme personalitatea în mii de cioburi.

„Gideon.”

De când plecase de pe insulă, se străduise din răspun-
teri să nu se mai gândească la el.

Și-a ferit privirea, incapabilă să nege existența unui gol – asemenea unei plăgi împușcate și având forma lui Gideon – căscat în inima ei.

Îl visa în fiecare noapte, iar atunci îi vedea ochii întu-
necați, plini de ură, gura crispată rostind cuvinte de ocară și
jurând că o va vâna în continuare. Când se trezea, își simțea
obrajii uzi și știa că plânsese în somn de dorul lui și al vieții
– al *parteneriatului* – pe care crezuse că o va avea în compa-
nia lui, doar ca el să îi înșele așteptările.

Trebuia să-și readucă mereu aminte că ea și el erau
dușmani de moarte. Că ura reciprocă era ceea ce îi lega –
nu dragostea sau afecțiunea – și motivul pentru care părea
atât de aiurea ca între ei să se interpună apele unui ocean:
căpitanul gardian al sângelei o vânase pe Molia Stacojie atât
de multă vreme, încât, în absența acestei misiuni, se simțea
pierdut.

Gideon era rivalul perfect – un dușman de moarte pe
care trebuia să-l surclaseze. Fără el, simțea că își folosește
potențialul doar pe jumătate. De aceea, undeva în adâncul
ei, își dorea ca el să repornească pe urmele ei. Ducea teribil
dorul unei noi provocări și trebuia să termine tot ce rămă-
sese neterminat între ei.

Revenind la hublou, Rune și-a îndreptat privirea spre
oceanul rece. Nu știa ce o așteaptă dincolo de linia orizontu-
lui, viitorul fiind impenetrabil precum o pâclă deasă.

Un singur lucru era sigur: Gideon avea să pornească
pe urmele ei și, când ar fi făcut-o, trebuia să fie pregătită.

MULȚUMIRI

În primul rând, îi mulțumesc baronesei Emma Orczy pentru faptul că ne-a lăsat povestea *The Scarlet Pimpernel*, care, după ce am citit-o în copilărie, a rămas vie în imaginația mea și mi-a inspirat (vag) această carte.

Mulțumiri speciale lui Danielle Burby, care a crezut cu atâta tărie în această poveste și care întotdeauna mi-a impus standarde înalte.

Îi mulțumesc lui Vicki Lane că i-a dat acestui proiect literar o șansă, pe vremea când era doar o idee, ajutându-mă să-l transform într-o carte adevărată.

Mulțumesc echipei de la Wednesday Books: Vanessa Aguirre, Sara Goodman, Eileen Rothschild, Kerri Resnick, Alexis Neuville, Austin Adams, Brant Janeway, Alyssa Gammello, Chris Leonowicz, Eric Meyer, Cassie Gutman și Martha Cipolla, pentru că au fost fenomenali.

Mulțumiri lui Taryn Fagerness pentru că le-au oferit acestei vrăjitoare și vânătorului ei aripile necesare să poată zbura prin toată lumea.

Le mulțumesc lui Elizabeth Vaziri și Ajebowale Roberts pentru că au promovat cartea, precum și întregii echipe de la Magpie pentru că s-a îngrijit ca cititorii britanici să aibă acces la această poveste.

Le mulțumesc lui Tanaz, Jo, Rosaria și Eloise pentru că au citit primele variante și mi-au oferit comentarii extrem de bine țintite. De asemenea, le mulțumesc lui Emily și lui Whitney pentru că au reușit să corecteze versiunea în limba engleză cu atâta rapiditate.

Le mulțumesc celor de la Canada Council for the Arts pentru că au sponsorizat proiectul. E ușor să vorbești, însă voi chiar treceți la fapte atunci când e vorba să sprijiniți artistele și mamele care au și o slujbă. Mii de mulțumiri tuturor!

Le mulțumesc în mod special lui Jolene, tatei, mamei, lui Art și lui Myrna pentru că au avut grijă de copilul meu în vreme ce scriam cartea. Nu aș fi avut cum să fiu în același timp mamă și scriitoare fără ajutorul vostru substanțial.

Sibyl, îți mulțumesc pentru faptul că mi-ai schimbat viața în bine.

La urmă, mulțumirile mele se îndreaptă spre Joe: pentru faptul că a spălat rufe, că a pregătit masa, că mi-a construit o căbănuță în care să pot scrie și pentru că a fost mereu alături de mine. Te iubesc, partenere!

KRISTEN CICCARELLI

a crescut la o fermă viticolă, a renunțat la facultate și a lucrat în diverse domenii înainte de a deveni scriitoare, așa că poate spune cu mândrie că a fost brutar, olar și asistent în cadrul L'Arche. În prezent, locuiește în peninsula Niagara din Canada, alături de soț și fiica lor, iar cărțile sale, precum *Vânătorul fără inimă* sau *Edgewood*, au devenit rapid bestsellere *New York Times*.

SINGURUL LUCRU MAI PERICULOS DECÂT A FI VRĂJITOARE E SĂ TE ÎNDRĂGOSTEȘTI DE CEL CARE TE VÂNEAZĂ.

În noaptea în care viața lui Rune s-a schimbat pentru totdeauna, sângele a curs pe străzi, iar nenumărate vrăjitoare au fost trimise la moarte. Pentru o clipă, a urmat tăcerea... Inima lui Rune bătea nebunește, dar trebuia să-și continue planul de a-și ascunde adevărata identitate de Gardienii Sângelui.

De multă vreme, ziua se prefăcea a fi o tânără turnătoare ce urăște vrăjitoarele, însă noaptea devenea Molia Stacojie, justițiară care își salva semenele de la exterminare. Când una dintre misiuni eșuează, Rune decide să-i deruteze pe vânătorii de vrăjitoare și să obțină informații cucerindu-l pe Gideon Sharpe, un vânător notoriu și nemilos, de care începe însă să se îndrăgostească.

Gideon urăște superficialitatea fetei, dar, când află că Molia Stacojie a folosit vapoarele lui Rune Winters pentru a scoate vrăjitoare din țară, decide să înceapă un joc periculos și să o curteze, la rândul său, pentru a afla adevărul. Curând, își dă seama că dincolo de aparențe se ascunde o tânără inteligentă și sensibilă, care pare a fi sufletul lui pereche.

**Dar oare ce se va întâmpla când va descoperi că
ea este vrăjitoarea pe care o vânează cu atâta ură?**

